Seria: Ridley Jones

Volumul 1

LISA UNGER

MINCIUNI PERICULOASE

„Unul dintre cele mai fierbinți thrillere ale anului."
THE NEW YORK POST

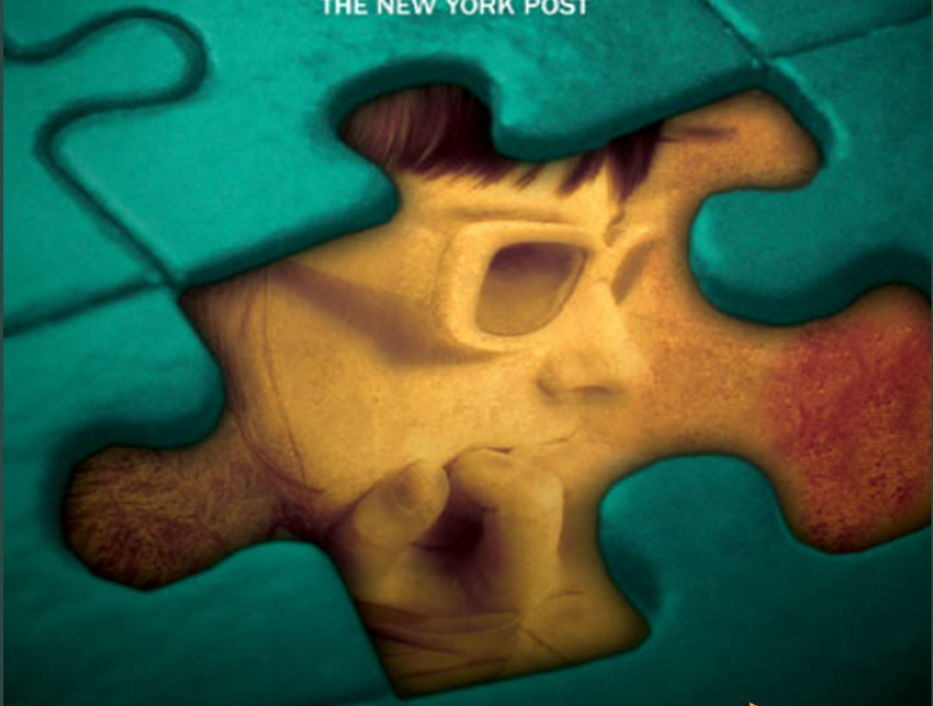

HUMANITAS
fiction

virtual project

LISA UNGER

Seria: Ridley Jones

Volumul 1

MINCIUNI PERICULOASE

Original: *Beautiful Lies* (2006)

Traducere din engleză de:
RALUCA MARIA DUMITRU

virtual-project.eu

HUMANITAS
fiction

2007

Lisa Unger (n. 1970 la Hartford, Connecticut) a absolvit New School of Social Research şi a lucrat câţiva ani la New York, în publicitate. A debutat în 2002 cu *Angel Fire,* un *mystery* publicat sub numele ei de fată, Lisa Miscione. După alte trei romane poliţiste, a scris un thriller, *Minciuni periculoase* (*Beautiful Lies,* 2006), de data asta semnat Lisa Unger (între timp s-a căsătorit). Romanul a fost o revelaţie şi a consacrat-o definitiv: a ajuns instantaneu în topul *New York Times,* se numără printre puţinele „Cărţi internaţionale ale anului" (Bookspan) şi deocamdată este sau va fi tradus în aproape douăzeci de limbi. Cititorii şi criticii din SUA o consideră în unanimitate pe Lisa Unger drept una dintre cele mai originale şi proaspete voci ale genului, iar Lee Child spune despre *Minciuni periculoase* că este „pe muchie de cuţit, emoţionant şi sexy". Al doilea thriller al Lisei Unger, intitulat *Sliver of Truth,* va fi publicat în SUA în cursul anului 2007.

Căci era un anonim, n-avea nume...
Un orfan, un quidam.

CYPRIAN K. NORWID

25 octombrie 1972

Uneori îşi dorea ca el să nu existe. Nu-şi dorea să nu-l fi cunoscut sau să nu se fi născut, ci să fie lovit de o maşină sau să aibă parte de o moarte violentă, de exemplu să fie înjunghiat într-o încăierare într-un bar sau să-şi prindă braţul într-o maşinărie şi să sângereze mortal înainte să-l poată salva cineva. Şi îşi dorea ca, în acele clipe finale, când el ar fi simţit viaţa scurgându-i-se din trup, să înţeleagă ce mare ticălos fusese şi în ce hal îşi ratase viaţa. Şi-l putea închipui, cu sângele adunându-se sub el într-o băltoacă stacojie, căindu-se îngrozit, înţelegând într-un moment de iluminare finală că era pe cale să plătească pentru felul cum se purtase. În acele clipe l-ar fi copleşit regretele. Dar ar fi fost prea târziu. Asta simţea când se gândea la el.

Stătea singură în beznă, întinsă pe patul acoperit cu o cuvertură veche. Radiatorul sufla aer uscat şi fierbinte, păcănind puternic din când în când, ca şi cum cineva ar fi lovit o ţeavă cu un ciocan. Se străduia să audă respiraţia uşoară şi regulată a fiicei ei venind dinspre hol. O rafală puternică de vânt a zgâlţâit fereastra. Ştia că afară era frig, mai frig decât fusese vreodată în acea toamnă, totuşi transpirase. Apartamentul se încălzea prea tare. Noaptea, bebeluşul (deşi nu mai era chiar un bebeluş, la aproape doi ani) obişnuia să se dezvelească. Încerca să audă foşnetul, mişcarea bruscă pe care o făcea copilul în somn când împingea cuvertura la o parte. Pândea şi alte zgomote.

Bătăile nebuneşti ale inimii ei se potoliseră, la fel şi ţipetele copilului, dar ştia că el avea să se întoarcă. Stătea întinsă, cu telefonul în mână, îmbrăcată cu un pulover gri şi blugi, încălţată cu bascheţi. Ţinea lângă picior o bâtă de baseball. Dacă se întorcea, era hotărâtă să sune iar la poliţie, chiar dacă mai veniseră o dată după ce el plecase. Obţinuse un ordin de restricţie. Erau obligaţi să vină ori de câte ori le-ar fi telefonat.

Îi venea greu să creadă că viaţa ei ajunsese în acest punct. Dacă n-ar fi avut fetiţa, şi-ar fi spus că existenţa ei era o catastrofă: prea multe greşeli, prea multe aşteptări înşelate. Cel puţin ştia că făcuse măcar un lucru bun, că în ciuda tuturor greutăţilor copilul ei era fericit şi sănătos şi iubit.

Afişajul ceasului de lângă pat clipea verde, şi singurele zgomote pe care le auzea acum erau respiraţia fetiţei şi

zumzetul frigiderului. Vechi şi ostenit, frigiderul hârâia şi tremura din când în când. Nu-l mai remarca aproape deloc, cu excepţia momentelor când asculta încordată întunericul, întrebându-se unde era el şi ce va mai încerca să facă.

Când i-a spus că e însărcinată, relaţia lor era oricum pe terminate – dacă se putea numi relaţie. Ieşiseră în oraş de câteva ori. O luase cu maşina, un Monte Carlo, şi o dusese într-o pizzerie unde părea că se cunoaşte cu toată lumea. Îi trăsese politicos scaunul ca să se aşeze şi îi spusese de mai multe ori că e drăguţă, mai degrabă pentru a umple golurile unei conversaţii care nu prea curgea natural.

Văzuseră Candidatul *cu Robert Redford şi* Evadarea *cu Steve McQueen. Nu-şi dorise în mod special să vadă unul sau altul dintre filme, dar el nu se sinchisise s-o întrebe. Pur şi simplu oprise maşina în parcarea cinematografului, se dusese glonţ la casa de bilete şi spusese ce filme vrea să vadă. Poate că ar fi trebuit să fie un semn pentru ea. Dacă mergi la cinema cu fata pe care ai invitat-o în oraş, nu e cazul s-o întrebi ce filme îi plac? Era întuneric în sală, ea ţinea între picioare o cutie cu floricele de porumb şi el se jucase cu părul ei prins în coadă de cal şi-i spusese încă o dată cât e de drăguţă. A doua oară, în timpul filmului* Evadarea, *îl lăsase să-i atingă sânii şi aproape că-i plăcuse. Simţise că se înfierbântă între picioare. În aceeaşi noapte venise la ea acasă şi făcuseră dragoste, dar nu rămăsese până dimineaţa. S-a mai culcat cu el de câteva ori, însă n-a mai invitat-o în oraş, la pizza sau la film. Apoi, exact când începuse să creadă că se poate bizui pe el, când se obişnuise să-i audă vocea la telefon şi să-i simtă braţul pe umeri, a dispărut din viaţa ei. Dar toţi fac la fel, nu-i aşa? Săptămâna asta sunt cu tine, săptămâna viitoare nu te mai cunosc. O vreme a sunat-o în fiecare seară, apoi o dată la două zile. În cele din urmă telefonul a tăcut. Se ducea la bucătărie, se uita la aparat şi ridica receptorul pentru a fi sigură că funcţionează.*

Nimeni n-o învăţase să se ţină de capul unui bărbat, să-l invite în oraş sau să-l întrebe de ce n-o mai sună. Aşadar, când a încetat să mai telefoneze, n-a încercat să-l găsească. Sigur, nu fusese învăţată nici să lase un bărbat s-o pipăie într-un cinematograf şi să se culce cu el.

Oricum, el era doar un mod de a-şi umple timpul, de a uita de bărbatul dinaintea lui. Cât de diferiţi păruseră la început, cel puţin pe dinafară. Celălalt avea bani, o dusese în oraş în localuri elegante, îi cumpărase cadouri, rochii şi bijuterii. Îi vorbise în franceză şi ea, chiar dacă nu înţelesese un cuvânt, fusese impresionată. Când se plictisise de ea îi sugerase că putea să-i găsească o slujbă în altă parte. Erau atât de diferiţi. Dar la urma urmei erau la fel, nu-i aşa? Se plictiseau şi voiau ca ea să dispară din vieţile lor. Deveneau distanţi şi reci. Sau violenţi, ca ultimul.

Părinţii ei, amândoi fumători înrăiţi, muriseră la interval de doi ani, mult prea tineri. Mama ei se sfârşise încet, în chinuri, din cauza unui emfizem; tatăl ei făcuse un atac de cord. Nu avea fraţi sau surori. Nu avea pe cine să facă de ruşine cu copilul ei din flori şi nici cui să ceară sprijin. Singura ei prietenă era Maria, o femeie care locuia un etaj mai jos şi pe care toată lumea o cunoştea drept Madame Maria. Destul de vârstnică, Maria îşi câştiga pâinea ghicind în cărţi şi împărţind în stânga şi-n dreapta sfaturi din partea „Zeiţei", cum îi plăcea ei să spună. Madame Maria o anunţase că va primi un dar. Spunea asta mereu. Atunci avusese dreptate.

Când a fost sigură, s-a dus să-l anunţe. A întrebat-o cum de ştia că era al lui. A început să-l urască. Nu-i venea să creadă că se dăruise într-un mod atât de ieftin cuiva care merita atât de puţin. L-a asigurat că nu voia nimic de la el, doar să-i ofere şansa de a fi tată. A plecat şi a lăsat-o în parcare. Începuse să plouă, o ploaie fină, şi ea ascultase zgomotul maşinii care se îndepărta. Făcuse o greşeală când se întâlnise cu el. Îl judecase greşit, crezuse că va fi alături de ea. Altă greşeală.

Apoi, poate din cauză că se simţea vinovat, poate din curiozitate sau cine ştie, pentru că nu-şi pierduse complet capacitatea de a iubi, i-a făcut o vizită când fetiţa avea câteva luni. Părea că îl interesează rolul de tată. Dar, după o vreme, a început să se comporte ca la cinematograf. Credea că are dreptul să aleagă de unul singur filmul şi, dacă tot făcea asta, să o mai şi pipăie puţin. S-au dat primele lupte. Telefoane la poliţie. Scuze. Acceptate, de dragul copilului. Iar şi iar... Până în după-amiaza aceea de neiertat. Atunci a început războiul.

Iar de-atunci petrecuse multe nopţi ca asta, îmbrăcată, întinsă pe pat, aşteptând cu lumina stinsă. Avusese destul timp la

dispoziţie pentru a se întreba cum de i se întâmplase aşa ceva. Îşi amintise fiecare întâlnire, disecase şi analizase toate cuvintele şi acţiunile ei, întrebându-se unde greşise. Un singur lucru îi venea în minte: faptul că el n-o întrebase niciodată ce film i-ar fi plăcut să vadă. Asta ar fi trebuit să-i spună ceva despre ce fel de bărbat era. Câteodată detaliile sunt foarte importante.

Îşi amintea după-amiaza aceea, o simţea ca pe un stigmat încrustat în piele. „MR". Mamă Rea. Îşi amintea că Maria o sunase la serviciu şi că alergase acasă, unde lăsase copilul în grija lui. Îşi amintea că, în timp ce urca treptele două câte două, auzise ţipete sfâşietoare pe care nu le putea confunda, care îi frângeau sufletul şi făceau o conexiune directă între inima ei şi cea a fetiţei. Îşi amintea cum năvălise pe uşă şi-l văzuse stând pe canapea, cu groaza întipărită pe faţă. Uşa dinspre camera copilului era închisă. O închisese el, ca să nu mai audă ţipetele. Ei i se făcuse rău. În timp ce izbea uşa de perete, îşi simţea fiecare celulă din corp arzând de durere. Fetiţa era în cărucior, vânătă la faţă de plâns, cu un braţ îndoit într-un unghi nefiresc, oribil. A luat-o şi a alergat la uşă, strigând „Ce-ai făcut? Ce-ai făcut? Uite ce-ai făcut!" El stătea acolo, tăcut, cu braţele larg deschise. Nu s-a mai uitat la el şi a coborât scările în fugă. Copilul rănit urla în braţele ei.

N-a fost în stare să aştepte ambulanţa. A pus copilul pe bancheta maşinii cât de uşor a putut. Simţea ţipetele ca pe nişte cuţite care o crestau şi o sfredeleau pe dinăuntru şi propriile ei lacrimi aveau gust de sânge. Încercase să-şi stăpânească tremurul glasului când şoptise, în timp ce conducea nebuneşte spre spital: „E în regulă. E în regulă, dragostea mea. Mami e aici".

În salonul de urgenţe, medicul de gardă i-a luat copilul din braţe. A alergat în urma lui, în timp ce el se îndrepta în grabă spre salonul de pediatrie. S-a rugat. S-a rugat ca doctorul fetiţei ei, care lucra alternativ la clinica Little Angels şi la spital, să fie acolo. Rugăciunile i s-au împlinit şi, după câteva minute, copilul era în mâinile lui grijulii.

— O, fetiţa mea. Ce ţi s-a întâmplat? a spus el încetişor.

N-a reuşit să facă altceva decât să stea nemişcată şi tăcută lângă el.

— Mămico..., a zis el cu blândeţe. Niciodată nu-i spunea pe nume când se ocupa de copil. Ştiu că e înfricoşător, dar am să te rog să aştepţi afară, ca să pot s-o îngrijesc pe micuţă. Eşti foarte supărată şi speriată, iar ea ştie asta, simte asta. Vrei să fii curajoasă şi să aştepţi afară?

A dat din cap, împotriva voinţei ei, şi s-a lăsat condusă afară. Sora care o însoţise, o tânără cu ochi de un albastru strălucitor, ascunşi în spatele unor ochelari cu rame groase de baga, se uita la ea cu un amestec de compasiune şi suspiciune. Privirea ei exprima însă şi judecată. Rece şi precisă. Oare sunt în stare să creadă că aş putea să-i fac rău fiicei mele, se întrebase ea prin ceaţa spaimei care-i întuneca mintea. Chiar pot să creadă aşa ceva?

În timp ce se uita fix la uşile care dădeau spre camera de examinare, pieptul parcă stătea să-i explodeze din cauza presiunii emoţiilor. Ţipetele copilului s-au transformat în scâncete, apoi s-a aşternut tăcerea. Era paralizată, ţintuită de scaunul din plastic portocaliu pe care stătea, incapabilă să-şi dea seama care era cauza tăcerii. Apoi, după o veşnicie, doctorul a ieşit din sala de urgenţe.

— Se va face bine, a spus el cu blândeţe, aşezându-se lângă ea şi punându-i o mână pe genunchi.

A continuat cu detalii despre cât de fragil este osul fracturat al unui copil de câteva luni, despre măsurile speciale pe care le luau atunci când se ocupau de asemenea cazuri şi despre cum vor trebui să procedeze pe parcursul vindecării. Şi-a repetat în gând cuvintele „va fi bine" până când inima ei a acceptat informaţia, regăsindu-şi ritmul normal, până când sângele şi-a reluat cursul şi a readus-o la viaţă. Din cauza groazei, fusese suspendată între viaţă şi moarte, se chinuise cumplit până când fusese sigură că fetiţa nu mai suferea.

— E în regulă, i-a spus doctorul, privind-o în ochi. Se va face bine.

Dar privirea lui exprima şi altceva. În privirea lui, de obicei atât de amabilă şi de caldă, citea acum îngrijorare şi suspiciune.

Au stat la spital aproape toată noaptea, pentru că fetiţa a fost anesteziată şi braţul i-a fost îmbrăcat într-un ghips micuţ. Doctorul a rămas cu ele până când garda lui s-a terminat. În timp ce se pregătea să plece, i-a atins braţul şi s-a uitat la ea cu o expresie pe care n-a reuşit s-o descifreze.

— Îţi iubeşti copilul mai mult decât orice pe lume, nu-i aşa? a întrebat-o el, foarte trist.

— Da.

— Eşti în stare să o aperi?

Întrebarea i s-a părut foarte ciudată, mai ales că era ecoul îndoielii din inima ei îndurerată.

— Oricine ar vrea să-i facă rău va trebui mai întâi să mă ucidă pe mine.

Doctorul a clătinat din cap.

— Să ne asigurăm că nu se ajunge la asta. Nu uita să dai o declaraţie la poliţie. Ne vedem la clinică joi sau mai devreme dacă apare vreo problemă.

Vocea lui devenise sumbră. Ea a dat din cap, supusă.

— Aş vrea ca fetiţa mea să aibă un tată ca dumneavoastră, a zis ea în timp ce doctorul se îndepărta.

S-a uitat la ea într-un fel ciudat, a fost gata să spună ceva, apoi s-a răzgândit. I-a zâmbit, un zâmbet cald, mângâietor, plin de compasiune.

— Şi eu. Şi eu.

Ori de câte ori îşi aducea aminte de noaptea aceea, inima i se umplea de o ură proaspătă pentru bărbatul care-i făcuse rău copilului ei. Îi întărea hotărârea să nu ia în seamă implorările lui constante de iertare, rugăminţile lui neîncetate de a-l lăsa un minut, doar un minut cu fetiţa. Îl copleşea apoi furia, provocată de refuzul ei. Faptul că îi făcuse rău fetiţei fusese un accident. Nu dorise să-i facă rău, pretindea el. Părea că regretă. Dar ea îşi amintea mereu de întrebarea doctorului: Eşti în stare să o aperi? *Putea să răspundă „da" din toată inima doar dacă reuşea să-l ţină departe de ele.*

Poate că aţipise puţin, dar ceva o făcuse să tresară. A lăsat telefonul şi a strâns în mâini bâta de baseball. Stătea întinsă, în linişte, ascultând noaptea, în timp ce adrenalina îi pulsa în vene. Copilul s-a mişcat în somn şi a oftat. A auzit un trosnet metalic foarte slab, urmat de altul. Zgomotul unui arc întins, poate uşa din plasă de la intrare care era deschisă cu mare grijă.

Până atunci el nu acţionase niciodată în tăcere. Întotdeauna făcea mult zgomot. Avea gâtul uscat. S-a dat imediat jos din pat, fără un sunet, uitând complet de telefon. Greutatea bâtei era oarecum liniştitoare. S-a oprit în pragul uşii şi a cercetat cu atenţie sufrageria mică a apartamentului. De acolo putea vedea

şi uşa de la intrare. Brusc, încuietoarea i s-a părut fragilă şi s-a blestemat în sinea ei că nu instalase o yală cu lanţ, aşa cum îi recomandaseră poliţiştii. Era prea scumpă. Fereastra de lângă uşă era încuiată, dar se afla deasupra unui palier la care putea ajunge oricine urcând câteva trepte.

Oare tocmai văzuse o umbră trecând prin faţa ferestrei? Draperiile erau trase, dar luminile din parcare erau puternice şi uneori zărea siluetele oamenilor care mergeau spre apartamentele lor. A ascultat atent, dar n-a mai auzit nimic. Era pe punctul să se relaxeze când zgomotul s-a repetat. Arcul întins. Oare trecuse de plasa pentru ţânţari şi ajunsese în faţa uşii încuiate? Respiraţia i s-a accelerat şi a simţit o greutate în piept.

S-a uitat la telefonul pe care-l lăsase pe pat şi s-a gândit să sune la poliţie. Dar îi era ruşine să-i cheme iar degeaba. Mai devreme, până când ajunseseră acolo, el plecase deja. Şi chiar dacă înregistraseră şi de data asta plângerea ei şi fuseseră la fel de respectuoşi, începuse să se simtă ca băiatul din poveste care ţipă că vine lupul. Dacă i-ar fi sunat şi iar nu s-ar fi întâmplat nimic, s-ar fi simţit îngrozitor. A strâns bâta în mâini şi s-a apropiat de uşă.

Se mişca încet, în tăcere. Şi-a spus din nou că, atunci când venea, făcea întotdeauna zgomot. Nu încercase niciodată să intre pe furiş şi să le bată. Sau – celălalt coşmar al ei – să-i răpească fetiţa. În ultimul an, din cartier dispăruseră trei copii. În fiecare noapte feţişoarele lor o priveau de pe ecranul televizorului, zâmbetele lor strălucitoare şi ochii lor dulci o obsedau. Toţi dispăruseră de acasă. Niciunul nu fusese găsit, nici măcar o singură pistă care să poată fi urmată. Din când în când auzea la ştiri că unul sau altul fusese văzut într-un magazin sau într-o parcare sau într-un parc de distracţii. Firele nu duceau nicăieri. Se gândea mai mult decât ar fi trebuit la părinţi, la durerea care le sfredelea inimile, la nopţile lor bântuite de întrebări îngrozitoare şi de scene închipuite care nu puteau fi povestite. Poate că singurul lucru care-i ţinea în viaţă era speranţa. Poate că singurul lucru care-i împiedica să-şi taie venele sau să-şi tragă un glonţ în cap era convingerea că într-o zi vor deschide uşa şi îşi vor vedea iar copilul. Nu reuşea să-şi imagineze ce înseamnă dorul paralizant pentru un copil care

poate fi în viaţă, departe, de neatins. Sau mort... Şi nu putea spune cum era mai rău.

Ajunsese aproape de uşă, la mai puţin de un metru, lângă canapeaua cumpărată la mâna a doua. Nu mai auzise nimic în timp ce se strecura prin cameră.

A rămas pe loc, nemişcată ca o statuie, cu bâta pregătită.

UNU

E întuneric, genul acela de întuneric înspăimântător care-ţi permite să distingi obiectele, dar nu şi spaţiul negru ca smoala din spatele lor. Respiraţia mea e neregulată din cauza efortului şi a fricii. Singurul om din lume în care am încredere zace pe podea, lângă mine. Mă aplec şi aud că încă respiră, dar răsuflarea lui e slabă şi anevoioasă. Ştiu că e rănit, dar nu pot vedea cât de grav. Îi şoptesc numele la ureche, dar nu reacţionează. Îi palpez corpul, dar nu-i simt pulsul. Zgomotul pe care l-a făcut trupul său lovind podeaua a fost cel mai groaznic pe care l-am auzit vreodată.

Caut pe bâjbâite în jurul lui. Trebuie să găsesc arma. După câteva secunde, simt metalul rece sub vârfurile degetelor şi aproape plâng de uşurare. Dar nu am timp de asta acum.

Aud ploaia care izbeşte zidurile clădirii dărăpănate, aud stropii mari şi grei care cad cu zgomot pe o copertină de pânză. Ajung şi înăuntru, trecând prin găurile largi din acoperiş, prin podelele de lemn putred şi prin scările cu trepte lipsă. Bărbatul se mişcă şi geme uşor. Mă cheamă pe nume şi mă aplec iar.

— Stai liniştit, o să fie bine, îi spun, deşi nu am niciun motiv să cred că aşa va fi. Undeva, afară sau deasupra noastră, un bărbat pe care am crezut că-l iubesc însoţit de alţi bărbaţi pe care nu i-am putut identifica încearcă să ne ucidă pentru a ascunde adevărul îngrozitor pe care l-am descoperit. Eu însămi sunt rănită; durerea e atât de puternică, încât aş leşina dacă n-aş şti că asta ar însemna să murim aici, într-o blestemată de clădire abandonată din zona Lower East Side a Manhattanului. Ceva mi-a intrat în coapsa dreaptă. Poate un glonţ, poate o aşchie mare de lemn, poate un cui. E atât de întuneric, încât abia pot vedea gaura largă din pantalonii mei. Sângele a înnegrit pânza groasă. Sunt ameţită. Lumea se clatină, dar rezist.

Îi aud deasupra noastră, văd razele lanternelor trecând prin găurile din tavan şi încrucişându-se în beznă. Încerc să-mi controlez respiraţia care îmi sună în urechi ca un tren oprind în staţie. Unul dintre bărbaţi spune:

— Cred că au căzut. Sunt jos.

Nu-i răspunde nimeni, dar aud lemnul scârţâind în timp ce ei coboară.

Bărbatul de lângă mine devine agitat.

— Vin, zice el cu un glas ceva mai puternic decât o şoaptă. Fugi, Ridley.

Nu-i răspund. Ştim amândoi că n-am să plec. Trag de el. Încearcă să se ridice, dar suferinţa de pe chipul lui e mai grăitoare decât ţipătul pe care sunt convinsă că şi l-a înăbuşit pentru a ne proteja câteva minute în plus. Ori plecăm de-aici împreună, ori nu plecăm deloc. Deşi ştiu că n-ar trebui să-l mişc, îl trag spre o canapea mucegăită care stă răsturnată pe-o parte lângă perete. Nu e departe, dar faţa lui e albă ca varul, schimonosită din cauza durerii îngrozitoare. În timp ce îl târăsc îşi pierde iar cunoştinţa şi, într-o clipă, pare cu treizeci de kilograme mai greu. I-am văzut totuşi mâinile şi picioarele mişcându-se, iar asta e bine. În timp ce-l trag după mine îmi dau seama uimită că mă rog. Piciorul parcă mi-a luat foc, puterea îmi scade. *Fie-ţi milă, Doamne, fie-ţi milă, Doamne.* Repet iar şi iar cuvintele, ca pe o formulă magică.

Canapeaua stă în aşa fel încât între ea şi perete a rămas un spaţiu îngust, exact cât să încăpem amândoi. Îl trag acolo şi mă aşez pe burtă lângă el. Împing o ladă veche până la capătul canapelei şi mă uit printre stinghiile de lemn. S-au apropiat. Sunt sigură că ne-au auzit, pentru că au tăcut şi au stins lanternele. Ţin pistolul strâns cu ambele mâini, aştept.

N-am mai tras niciodată cu arma şi nu ştiu câte gloanţe mai sunt în ea. Cred că vom muri aici.

— Ridley, te rog, nu face asta. Vocea reverberează în beznă şi vine de deasupra mea. Putem găsi o soluţie.

Nu-i răspund. Ştiu că exact asta vrea. Nu mai putem găsi nimic acum, am ajuns prea departe. Am avut multe ocazii să închid ochii şi să mă ascund la loc în viaţa liniştită pe care o duceam înainte, dar nu am profitat de ele. Îmi doresc acum să fi făcut-o? Mi-e greu să răspund la această întrebare în timp ce fantomele se apropie.

— Şase, îmi şopteşte el.

— Ce?

— Mai ai şase gloanţe.

DOI

Până de curând, viaţa mea a fost săracă în evenimente. Asta nu înseamnă că mă plictiseam atunci când o întâmplare unică, pe care o voi povesti, mi-a dat lumea peste cap, deşi, pentru că tot a venit vorba, nici nu eram prea departe. Am ajuns totuşi să cred că nu un anumit eveniment, ci un număr infinit de hotărâri aparent minore m-au adus în situaţia care ne-a schimbat atât de profund pe mine şi pe cei din jurul meu. Au murit câţiva oameni, au fost zguduite câteva vieţi, iar adevărul nu ne-a eliberat, ci mai degrabă a sfărâmat o faţadă construită cu grijă, lăsându-ne complet expuşi, gata de un nou început.

Numele meu este Ridley Jones, iar atunci când au început toate astea eram o scriitoare de treizeci de ani care trăia singură într-un apartament din East Village, închiriat când eram studentă la Universitatea din New York. Apartamentul era într-un bloc mic de pe First Avenue colţ cu Strada 11, la etajul trei, deasupra unei pizzerii numită Five Roses. Uşa neagră de la intrare, holurile întunecoase, podelele înclinate, mirosul permanent de usturoi şi ulei de măsline îi dădeau un anume farmec. Şi, în afară de asta, era miraculos de ieftin la opt sute de dolari pe lună. Dacă aţi locuit la New York, ştiţi că o chirie ca asta este aproape imposibilă chiar şi pentru un apartament studenţesc cu două camere, de 75 de metri pătraţi, cu o curte din spate plină de câini care latră toată ziua; este imposibilă chiar atunci când singura privelişte de care ai parte este clădirea de vizavi, în care alţi chiriaşi îşi trăiesc vieţile paralele cu tot atât de multă seriozitate ca şi tine. Dar era o casă bună şi eram fericită acolo. Am rămas în ea şi când mi-am putut permite ceva mai bun, doar pentru a nu pierde confortul acelui spaţiu familiar şi cea mai bună pizza din New York.

Vă întrebaţi ce-i cu numele meu mic. Tatăl meu, doctorul Benjamin Jones – un pediatru din New Jersey care locuia într-o casă demodată în stil victorian împreună cu mama, fostă-dansatoare-acum-casnică pe care a iubit-o şi care l-a iubit din ziua în care s-au cunoscut la Universitatea Rutgers, în 1960 –, s-a plâns mereu de numele său de familie. Era convins că îţi iei un

nume atât de banal doar dacă nu vrei să se afle cine eşti în realitate, la fel ca alţi Doe sau Smith. Mai târziu banalitatea lui a ajuns să i se pară insuportabilă. Tata a crescut într-o suburbie anostă din Detroit, în Michigan, într-o familie de oameni obişnuiţi care aşteptau de la el să trăiască o viaţă obişnuită. El, în schimb, ştia că nu era un oarecare şi, când a venit timpul să-şi boteze copiii, a vrut să-i ferească de capcana banalităţii. Mi-a spus Ridley, după Ridley Scott, regizorul. Era îndrăgostit de filme. Credea că este un nume foarte neobişnuit pentru o fată, unul într-adevăr special, care m-ar încuraja să duc o viaţă extraordinară. Şi mai credea că, scriitoare fiind şi stând în New York, exact asta şi făceam.

Chiar şi înainte de evenimentele pe care le voi povesti am fost extraordinară în felul meu, însă numai pentru că îmi iubeam părinţii şi eram iubită, pentru că am fost fericită aproape toată viaţa mea de adult, pentru că îmi plăcea cam totul la mine (cu excepţia coapselor), pentru că îmi plăceau munca mea, prietenii mei, apartamentul meu. Avusesem câteva relaţii frumoase cu bărbaţii, deşi n-aş fi putut spune, până de curând, că am cunoscut adevărata dragoste. Atunci când trăieşti la New York ştii că toate astea sunt într-adevăr extraordinare. Erau însă atâtea altele pe care nu le ştiam, atâtea straturi dintr-un trecut a cărui existenţă nici măcar n-o bănuiam. Nu vreau să pun fericirea mea relativă pe seama ignoranţei, deşi cred că veţi avea această impresie. Cu siguranţă, între timp s-a schimbat ceva. Lumea este un loc diferit, fericirea şi adevărata linişte mi se par greu de atins. Femeia care eram înainte mi se pare extrem de naivă. O invidiez.

Când mă gândesc la viaţa mea de până acum, mă minunez că nu deciziile majore au avut cel mai mare impact asupra ei. Nu, au fost cele mărunte, aparent neînsemnate. Gândiţi-vă. Gândiţi-vă la evenimentele neaşteptate care v-au afectat viaţa. În majoritatea cazurilor nu a fost o chestiune de secunde să vă hotărâţi într-un fel sau altul? Nu deciziile mărunte v-au făcut să traversaţi sau nu strada, să vă feriţi sau nu din calea răului? În cele din urmă ele ne influenţează destinul. Cum am fost educaţi, ce profesie alegem, cu cine ne căsătorim – da, asta este imaginea generală. Dar, cum se spune, diavolul se ascunde în detalii.

Ei bine, atunci voi începe.

Era într-o dimineaţă de luni, într-o toamnă târzie, la New York. Vara indiană trecuse şi în aer se simţea prima răcire bruscă. Este perioada mea preferată, când căldura şi umiditatea copleşitoare, până atunci prizoniere între pereţii de beton, sunt eliberate în sfârşit, lăsând în urma lor un oraş mai proaspăt. Când m-am trezit în acea zi de luni, mi-am dat seama, după lumina slabă care se chinuia să intre în cameră, că era o zi posomorâtă. Am văzut că pe geamuri se scurgeau picături de ploaie. Acest mic detaliu mi-a influenţat următoarea decizie. M-am întins sub pătură după telefonul de lângă pat, m-am uitat la afişaj ca să verific numărul şi apoi l-am format.

— Biroul doctorului Rifkin, a răspuns o voce la fel de ternă şi dură ca un trotuar newyorkez.

— Sunt Ridley Jones, am spus, prefăcându-mă că sunt răguşită. Am răcit zdravăn. Pot totuşi să vin, dar nu vreau să-l îmbolnăvesc şi pe dentist.

Am mai tuşit o dată, jalnic, pentru a-mi întări spusele. Doctorul Rifkin era dentistul meu, un spiriduş de om care îmi îngrijea dantura încă din primul meu an la universitate. Purta bretele, o cămaşă în carouri, pantofi ortopedici, avea o barbă lungă şi căruntă, o burtă respectabilă şi un mers împleticit adorabil, dar mă dezamăgise întotdeauna cu accentul lui apăsat de Long Island. Ar fi trebuit să fie scoţian. Ar fi trebuit să-mi spună „fătucă”.

— Hai să reprogramăm, a zis femeia pe un ton oficial, ca şi cum nu mă credea, dar prea puţin îi păsa.

Cu asta, eram liberă. Libertatea, trebuie să spun, este probabil cel mai important lucru pentru mine, mai important decât tinereţea, frumuseţea, celebritatea sau banii. Nu m-aş hazarda să afirm că e mai importantă decât dragostea. Cei care mă cunosc bine afirmă că e ca şi cum aş arunca cu banul în sinea mea. Unul din ei este Zachary.

— Micul dejun la Bubby’s? am spus când el a ridicat receptorul.

A urmat o tăcere şi l-am auzit răsucindu-se în pat. Cu câteva luni în urmă aş fi putut sta acolo, întinsă lângă el.

— Nu ai de lucru?

— Sunt într-o pauză acum, am zis cu o indignare prefăcută.

Era adevărat, chiar eram într-o pauză între două contracte. Dar asta nu intra în discuţie, din mai multe motive.

— Când? a zis, şi am simţit în vocea lui un amestec de speranţă şi regret pe care-l auzisem adesea în ultima vreme.

— Ce-ar fi să-mi acorzi o oră?

— Bine, ne vedem acolo.

Zachary era bărbatul cu care ar fi trebuit să mă căsătoresc, cel cu care ar fi urmat să mă căsătoresc. Vieţile noastre erau împletite încă din copilărie. Părinţii mei îl iubeau, poate mai mult decât îl iubeau pe fratele meu. Prietenii mei îl iubeau pentru felul în care se purta cu mine. Până şi eu îl iubeam. Dar, când a venit momentul hotărârii, am dat înapoi. De ce? Frica de angajamente? Mulţi chiar asta au crezut. Eu nu. Tot ce pot spune este că pur şi simplu veşnicia şi Zachary nu se potriveau. N-am găsit nimic precis pe care să dau vina. Ne-a legat o prietenie minunată, o relaţie sexuală bună, o pasiune împărtăşită pentru sala dinozaurilor de la Muzeul de Istorie Naturală şi pentru îngheţata cu vanilie Haagen-Dazs French, printre altele. Însă dragostea este mai mult decât suma părţilor ei, nu-i aşa? În cele din urmă am ajuns să ţin la el atât de tare, încât m-am gândit că merita o femeie care să-l iubească mai mult decât îl iubeam eu. Dacă vi se pare un nonsens, nu sunteţi singurii. Părinţii mei şi mama lui Zack, Esme (de care mă simţeam câteodată mai apropiată decât de propria mea mamă), erau şi acum uimiţi de hotărârea mea. Încă din copilăria noastră nutriseră fantezia (nu atât de) secretă că Zack şi cu mine vom fi mereu împreună. Când am început să ne întâlnim, au fost de-a dreptul fericiţi. Cred că au suportat despărţirea noastră mai greu decât Zack şi cu mine.

În dimineaţa aceea încercam să fim prieteni. Cum eu pusesem capăt relaţiei cu mai mult de şase luni în urmă, ne străduiam să trecem peste dezamăgirea şi sentimentele lui rănite (şi mândria lui, cred) şi să ne îndreptăm spre ceea ce speram să fie o prietenie durabilă. Era ciudat, dar promiţător.

M-am rostogolit din pat şi l-am împins spre perete. Ţineţi minte că blocul stă într-o rână? Ei bine, podeaua din dormitor e pur şi simplu strâmbă. Patul meu fiind pe rotile, mă trezesc câteodată în mijlocul camerei, mai ales după o noapte agitată. Este doar un mic inconvenient. Unii l-ar numi poate un capriciu al traiului în East Village.

Am dat drumul la duş şi am închis uşa ca să umplu de abur baia mea strâmtă, cu faianţă în alb şi negru. Ciulind urechea la

răpăitul ploii, m-am dus până în bucătărie şi am pus de cafea. Eram ameţită, nu mă trezisem bine. Aparatul de cafea fâsâia, răspândind în aer mirosul de Bustelo. Auzeam zgomotul de pe First Avenue în depărtare şi simţeam mirosul plăcut de la Veniero, patiseria din spatele blocului meu, al cărei sistem de ventilaţie trimitea arome în curtea din spate. Am aruncat o privire vizavi: simpaticul cântăreţ la chitară avea încă draperiile trase; cei doi homosexuali erau îmbrăcaţi pentru birou şi stăteau la masa din bucătărie cu căni mari de cafea în faţă, blondul citind *The Village Voice,* iubitul lui brunet răsfoind *The Wall Street Journal*; tânăra asiatică îşi făcea exerciţiile de yoga, în timp ce colega ei de apartament părea că citeşte cu voce tare un scenariu în camera alăturată. Din cauza temperaturii scăzute, ferestrele erau închise şi vieţile de peste drum se desfăşurau în faţa ochilor mei ca nişte imagini pe ecranul unui televizor, dar fără sonor. Toţi erau accesorii ale dimineţii mele, cum aş fi fost şi eu pentru ei dacă s-ar fi uitat pe fereastră şi m-ar fi văzut aşteptând să fiarbă cafeaua.

Cum am spus, eram într-o pauză de lucru. Tocmai terminasem un articol despre Rudy Giuliani pentru *New York Magazine* şi fusesem plătită destul de bine. Mai aveam vreo două promisiuni, articole pe care le trimisesem unor editori care mă cunoşteau, la *Vanity Fair, The New Yorker* şi *The New York Times.* Având o experienţă de aproape şapte ani, eram încrezătoare că măcar una din idei se va transforma într-un contract – dar mai târziu, speram eu, decât mai devreme. Mă simţeam bine aşa. La început, meseria de scriitor liber-profesionist nu fusese prea uşoară. Dacă părinţii mei nu mi-ar fi suplimentat salariul de mizerie după ce am terminat facultatea, ar fi trebuit probabil să mă mut înapoi la ei. Dar, cum am un crâmpei de talent, sunt o profesionistă care respectă termenele-limită şi o scriitoare nu din cale afară de orgolioasă, care suportă cu stoicism intervenţiile redactorului, câştigasem o reputaţie solidă şi câteva contracte bune. Restul era doar muncă pe brânci.

Chiar în aceste condiţii, nu aş fi fost la fel de liniştită dacă unchiul meu nu ar fi murit acum aproape doi ani. Max era un unchi care de fapt nu era unchi, ci prietenul cel mai bun al tatălui meu din Detroit, unde au crescut împreună. Amândoi copii de muncitori din industria auto, tatăl meu şi cu Max au trăit

în aceeaşi suburbie timp de optsprezece ani. În timp ce tata provenea dintr-un cămin solid, bunicii mei fiind oameni simpli, muncitori, tatăl lui Max era alcoolic şi foarte violent. Într-o noapte, când Max avea şaisprezece ani, violenţa a devenit mortală. A bătut-o pe soţia lui până când femeia a intrat într-o comă din care nu s-a mai trezit niciodată. Decât să-l abandoneze într-un orfelinat, bunicii mei l-au luat la ei şi, într-un fel sau altul, s-au descurcat până când amândoi băieţii au terminat facultatea.

Tata a urmat medicina şi mai târziu a devenit pediatrul care este şi azi. Max s-a apucat de afaceri imobiliare şi a ajuns unul din cei mai mari investitori de pe Coasta de Est. Nu a renunţat niciodată să încerce să-i răsplătească pe tata şi pe bunicii mei. Fiindcă bătrânii au refuzat categoric o recompensă în bani, i-a răsfăţat pe ei şi pe noi cu croaziere în Caraibe şi cadouri exagerate, de la biciclete până la maşini noi. Bineînţeles, noi îl adoram. Nu s-a căsătorit niciodată şi, singur fiind, ne-a tratat pe fratele meu Ace şi pe mine ca pe propriii săi copii.

Toată lumea îl considera un om fericit: rareori nu avea zâmbetul pe buze şi întotdeauna era pregătit de un râs pe cinste. Dar, chiar şi când eram copil, ţin minte că simţeam în el o tristeţe adâncă. Îmi amintesc că mă uitam în ochii lui albaştri şi vedeam durerea înconjurându-i genele, trăgându-i în jos colţurile gurii. Îmi amintesc că privea în gol, pierdut în gânduri când credea că nu-l vede nimeni. Şi îmi amintesc felul în care se uita întotdeauna la mama, Grace, de parcă ar fi fost un premiu strălucitor pe care îl câştigase altcineva.

Unchiul Max era alcoolic, dar asta nu părea să deranjeze pe nimeni, pentru că era un beţiv vesel. Cu doi ani în urmă, în ajunul Crăciunului, după ce a plecat din casa părinţilor mei, unde petrecusem seara împreună, nu a mai ajuns niciodată acasă. Se pare că s-a oprit la un bar, apoi, câteva ore mai târziu, s-a urcat în Mercedesul lui negru şi a căzut de pe un pod în apa îngheţată. Din întâmplare sau premeditat? Nu vom şti niciodată, deşi lipsa dârelor de cauciucuri demonstra că nu frânase în ultima clipă. Era polei pe jos în noaptea aceea. Asta s-ar putea să fi fost cauza. Sau, cine ştie, poate că adormise la volan şi nu-şi dăduse seama ce se întâmplă. Am preferat să credem că fusese un accident, pentru că cealaltă variantă ne-ar fi bântuit nopţile.

Acum eram o familie incompletă. Mai ales tata suferea, îl pierduse pe omul cu care îşi împărţise aproape toată viaţa. De atunci încoace n-am mai găsit potrivit să sărbătorim ajunul Crăciunului, noaptea pe care o petreceam întotdeauna cu Max şi noaptea în care l-am pierdut.

Unchiul Max a lăsat prin testament cea mai mare parte a averii lui părinţilor mei şi fundaţiei Maxwell Allen Smiley. Înfiinţase această fundaţie cu mult timp înainte ca eu să mă fi născut, pentru a finanţa acţiuni de caritate, în special în sprijinul femeilor cu soţi violenţi şi copiilor care sufereau abuzuri. Dar ne-a lăsat o mare sumă de bani şi mie şi fratelui meu Ace. Cu ajutorul unui consilier financiar, partea mea a fost investită cu rezultate bune. Aşa am obţinut libertatea pe care o preţuiam atât de mult. Fratele meu, în schimb, şi-a injectat moştenirea în vene. Cel puţin aşa am presupus, dar asta este altă poveste.

Nu mă gândeam la nimic din toate astea în dimineaţa aceea. Eram nerăbdătoare să mă bucur de ziua care îmi aparţinea, în care puteam face orice doream. Am făcut duş, mi-am uscat părul, mi-am tras pe mine blugii Levi’s vechi de patru ani, la fel de decoloraţi şi de moi ca o amintire veche, am îmbrăcat un tricou roşu aprins Tommy Hilfigger, pantofi Nike, mi-am pus pe cap o şapcă Yankees şi am ieşit. Dacă aş fi ştiut, aş fi întârziat pentru a-mi lua rămas-bun de la o existenţă plăcută, o viaţă de invidiat în simplitatea ei, confortabilă şi fericită. Nu perfectă, bineînţeles. Dar destul de aproape de perfecţiune, comparativ vorbind.

În hol am încercat să fac cât mai puţin zgomot posibil. O suspectam serios pe Victoria, vecina mea mai în vârstă, că pândea la uşă ca să audă când intru şi ies din apartament. Ştiind asta, veneam şi plecam fără să fac zgomot. Nu că n-aş fi simpatizat-o. Însă din cauza singurătăţii ei şi a compasiunii mele, o întâlnire cu ea ar fi însemnat o întârziere de zece până la douăzeci de minute. Nu am fost suficient de tăcută în dimineaţa aceea. Când am închis uşa, am auzit-o pe a ei deschizându-se.

— Scuze, a şoptit ea. E cineva acolo?

— Bună, Victoria. Bună dimineaţa, am spus mai tare, îndreptându-mă spre scară.

Victoria era la fel de subţire şi de palidă ca o foaie de hârtie. Capotul înflorat atârna pe ea ca şi cum mai era încă pe umeraş.

La un moment dat, părul ei fusese înlocuit cu o perucă cenuşie care arăta de parcă o tunsese cu foarfeca. Pielea de pe faţa ei era adânc brăzdată şi se scurgea ca un val de ceară topită. Susţinea cu mândrie, cel puţin o dată la fiecare întâlnire, că are încă dinţii ei naturali. Din păcate, doar cinci sau şase. Mai degrabă şoptea decât vorbea, de parcă îi era frică să nu asculte şi alţii pe la uşi, ca şi ea. Mi-a plăcut întotdeauna Victoria, deşi aveam exact aceeaşi conversaţie în fiecare zi şi nu îşi amintea niciodată de pe o zi pe alta cine sunt. Îmi povestise despre cei trei fraţi ai ei, toţi ofiţeri de poliţie, care muriseră. Îmi povestise cum nu dorise niciodată să stea în apartamentul acela cu mama ei, şi ea răposată, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reuşise niciodată să se mute.

— O, dacă ar mai fi trăit fraţii mei, a spus ea în dimineaţa aceea, cu glas stins. Ştii, erau poliţişti.

— Trebuie să fi fost foarte curajoşi, am răspuns, uitându-mă cu jind la scări, dar mergând spre ea.

Dintre toate răspunsurile pe care i le dădusem de-a lungul anilor, se pare că acesta îi plăcea cel mai mult.

— O, da, a zis cu un zâmbet înfloritor. Foarte curajoşi.

Puteam să văd doar o bucăţică din ea prin uşa pe care o deschisese câţiva centimetri: capotul ei cu flori purpurii, piciorul îmbrăcat în ciorap de bumbac şi un pantof cenuşiu ortopedic.

Victoria trăia într-o maşină a timpului, printre mobile vechi, cu draperiile trase. Nu era în apartamentul ei niciun lucruşor care să nu fie mai bătrân decât mine cu cincizeci de ani cel puţin, fiecare obiect ros de timp şi de purtare, acoperit de praf şi atât de greu, atât de înrădăcinat acolo, încât parcă nu fusese mutat niciodată. Şifoniere şi birouri masive din lemn de stejar, canapele şi fotolii învelite în brocart, oglinzi aurite, un pian acoperit de o grămadă de fotografii îngălbenite. Intram la ea doar când îi mai făceam cumpărături sau când îi schimbam becurile. Nu puteam să plec de-acolo fără să iau cu mine puţin din tristeţea şi singurătatea ei, ca o pelerină. Şi mirosul pe care am ajuns să îl asociez cu o viaţă descompusă. O viaţă care s-a stricat, a putrezit din cauza nefolosirii.

Mă întrebam ce alegeri făcuse ea în viaţă, de ce nu rămăsese cu nimeni până la urmă. După cum am spus, acum mă gândesc la asta mai mult ca niciodată: alegerile. Cele mărunte, cele importante. Poate că avusese odată, ca şi mine, un bărbat

minunat, destul de îndrăgostit de ea pentru a-i propune să se mărite cu el; poate că, la fel ca mine, l-a refuzat din motive neclare până şi pentru ea. Poate că aceea a fost prima alegere care a adus-o aici.

Avea o nepoată care venea în vizită ocazional din Long Island (cu păr bogat, haină roşie trei sferturi, din lână, pantofi delicaţi), un îngrijitor care dădea pe-acolo de trei ori pe săptămână (mereu alţii, cu tot atâta energie şi entuziasm precum cioclii la o înmormântare), iar de vreo două ori văzusem curieri de la *Meals on Wheels*[1]. Stăteam în clădire de mai bine de zece ani şi nu o surprinsesem niciodată plecând din apartament. Începusem să cred că nu putea să plece, ca şi cum dacă ar fi făcut un singur pas afară, pe holul pardosit cu gresie, s-ar fi prăbuşit şi s-ar fi transformat într-o grămadă de ţărână.

— Păi, dacă ar mai fi trăit, cu siguranţă n-ar fi suportat zgomotul care vine de deasupra, murmură ea, vocea sunându-i ca un titirez pe cale să se oprească.

Şi eu îl auzisem pe tipul care îşi mutase lucrurile pe scări seara trecută. Nu fusesem destul de curioasă ca să scot capul afară.

— Se mută doar, Victoria. Nu-ţi face griji. Sunt sigură că se va potoli curând.

— Ştiai că încă mai am dinţii mei?

— Minunat, am spus zâmbind.

— Pari o fată aşa de drăguţă. Cum te cheamă?

— Ridley. Stau alături, dacă ai nevoie de ceva.

— Ce nume ciudat pentru o fată drăguţă, a zis, dezvelindu-şi gingiile.

I-am făcut cu mâna şi am plecat.

Scările şi pereţii din piatră, balustrada roşie şi podelele placate cu gresie în tablă de şah m-au condus până jos. La etajul al doilea, neonul din tavan a pâlpâit şi s-a stins, apoi a revenit la viaţă. Toate luminile din clădire făceau la fel; instalaţia electrică avea o problemă majoră pe care proprietăreasa, Zelda, nu se grăbea s-o rezolve.

— Poftim? Crezi că am bani să refac instalaţia din toată şandramaua asta nenorocită? Vrei să-ţi măresc chiria? striga ea când mă duceam să mă plâng.

---

[1] În traducere literală, „mese pe roţi”. O asociaţie de voluntari care oferă mese la domiciliu persoanelor aflate în dificultate. (N. tr.).

N-am mai insistat, m-am asigurat doar că nimic din apartamentul meu nu bloca ieşirea în caz de incendiu.

La parter, în holul îngust care dă în vestibulul de la intrare, am găsit un bileţel în cutia mea poştală pe care nu o mai verificasem de vineri, din pură lene. „Prea multe reviste!” mă certa mesajul furios, mâzgălit cu roşu al poştaşului. Abia am putut să deschid cutia, fiindcă era plină până la refuz cu plicuri, facturi, reclame, cataloage, exemplare din revistele *Times, Newsweek, New York Magazine* şi *Rolling Stone.* Am tras cu greu totul afară, am urcat în fugă cele trei etaje până la apartamentul meu, am descuiat uşa şi am aruncat vraful înăuntru, apoi am încuiat şi am plecat din nou.

Probabil că acum vă întrebaţi: Chiar trebuie să ştiu toate astea, toate amănuntele inutile ale ieşirii ei din bloc? Dar aceste două întâlniri, alegerile mărunte pe care le-am făcut în timp ce mă îndreptam spre ieşire au schimbat totul. Dacă aş fi fost altcineva, poate că nu m-aş fi oprit să vorbesc cu Victoria. Sau poate că aş fi stat mai mult. Aş fi putut să trec pe lângă cutia de scrisori fără să văd biletul de la poştaş sau fără să-mi pese de el. Toate sunt alegeri pe care le-am fi putut face, pe care le-am fi făcut în alte circumstanţe. Le vedem limpede mult după ce momentul lor a trecut. Treizeci de secunde mai mult sau mai puţin şi nu aş mai avea ce poveste să vă mai spun. Nu aş mai fi persoana care v-o povesteşte.

Alte decizii mărunte în stradă. Întârziasem, aşa că în loc să o iau la dreapta, spre Tribeca (recunosc, merg mult pe jos, dar nu e nimic uimitor în asta dacă ai destul timp), m-am apropiat de bordură ca să opresc un taxi. Acolo i-am văzut. O mamă tânără, cu păr castaniu prins într-o coadă de cal strânsă, un copil în cărucior şi celălalt, de câţiva anişori, ţinut de mână, aşteptau la semafor. Nimic neobişnuit, adică nimic care să atragă atenţia altora. Contrastul faţă de Victoria a fost cel care m-a izbit, frumuseţea şi energia unor fiinţe tinere în comparaţie cu amurgul trist şi singuratic al bătrânei cu care tocmai mă întâlnisem.

M-am uitat la ea mai atent. Era o femeie firavă, dar emana puterea pe care o au tinerele mame. Avea capacitatea de a trage şi de a căra, de a ţine mânuţe şi de a monitoriza un milion de nevoi şi mişcări, avea calmul Zen care le ajută să scoată o pungă cu dulciuri din buzunarul din faţă al genţii exact în clipa

când faţa micuţului începe să se strâmbe, arta de a adopta o expresie care comunică dragoste şi înţelegere unui copilaş care abia poate să vorbească. Era un film muzical, o simfonie, şi câteva clipe am fost total absorbită. Apoi mi-am îndreptat atenţia către şuvoiul de taxiuri ce se apropiau. Opt şi jumătate, într-o dimineaţă ploioasă de luni. Mare noroc. Nicio lumină care să semnaleze o maşină liberă şi la fiecare colţ de stradă navetişti nerăbdători care căutau acelaşi taxi. M-am resemnat cu întârzierea şi m-am hotărât să beau o cafea. Dar când ochii mi s-au întors pentru moment spre mica familie de peste stradă, am simţit o împunsătură de panică. Mama se uita la cărucior, iar celălalt copil, de care uitase probabil o secundă, se avântase în stradă. Traficul se potolise pentru scurt timp, dar băieţelul, în blugi decoloraţi, cu o geacă roşie pufoasă şi o căciuliţă neagră, se afla acum direct în calea unei dube care se apropia în viteză. O privire spre maşină mi-a dezvăluit că şoferul vorbea aprins la mobil, total neatent la ce se întâmpla în faţa lui.

Auzim adesea expresia „Totul era ca în ceaţă”. Eu îmi amintesc însă fiecare fracţiune de secundă. Am fost ca un glonţ tras dintr-o armă, care are o singură cale posibilă şi nu gândeşte. Am alergat în stradă. Mi-o amintesc pe tânăra mamă luându-şi privirea de la cărucior când oamenii au început să strige. I-am văzut expresia trecând de la confuzie la groază. Am văzut trecătorii întorcându-se să se uite. L-am văzut pe băieţelul neatent mergând spre mine. Simţeam betonul dur sub picioare, auzeam sângele năvălindu-mi în urechi. Eram total concentrată asupra copilului, care s-a uitat la mine brusc, cu un zâmbet confuz, când m-am aplecat cu braţele întinse şi l-am ridicat din fugă. Totul se desfăşura cu încetinitorul, totul se târa în afară de mine. Timpul se deformase şi se deschisese ca o prăpastie, dar eu eram o rachetă. Am simţit căldura trupului mic şi moliciunea hainei când l-am ridicat într-o mână. Am văzut grilajul radiatorului dubei, am simţit metalul aripii tăindu-mi piciorul în timp ce săream amândoi din calea maşinii. Am privit duba continuându-şi drumul pe First Avenue, fără să încetinească, de parcă şoferul nu văzuse nicio secvenţă din filmul care rulase pe stradă. Corpul îmi era încordat, dinţii îmi erau încleştaţi de hotărâre şi frică, dar m-am calmat când l-am auzit pe băieţel plângând şi l-am văzut uitându-se la mine înspăimântat. Mama lui a alergat şi l-a luat din braţele mele, apoi a început să

suspine cu faţa lipită de jacheta lui roşie. Lacrimile copilului s-au transformat din scâncete într-un urlet, de parcă instinctul îi spunea că tocmai evitase marele întuneric. Trecătorii m-au înconjurat, privindu-mă îngrijoraţi. Mă simţeam bine? Chiar şi atunci, răspunsul ar fi fost tot da.

Vă spuneţi că am făcut o faptă bună. Că totul s-a terminat cu bine. Că n-a fost o problemă chiar aşa de serioasă. Şi sunt de acord. Oricare om cu reflexe normale şi o inimă în piept ar fi făcut ce am făcut eu. Dar e vorba de micile detalii despre care am pomenit mai sus. În spatele meu, la colţul First Avenue cu Strada 11, stătea un fotoreporter de la *New York Post.* Se întorcea de la Secţia 9 de poliţie, unde fotografiase câţiva indivizi celebri din lumea interlopă, şi trecuse pe la Five Roses să vadă dacă era deschis. Evident, la opt şi jumătate nu era. Intrase în patiseria Black Forest de pe colţ şi luase o cafea şi o prăjitură. Acum erau aruncate pe jos, la picioarele sale, unde le scăpase când se grăbise să scoată aparatul din geantă. Fotografiase totul.

TREI

Probabil că săptămâna fusese săracă în evenimente deosebite. E drept, şi fotografiile făcute de jurnalistul tabloidului *The Post* erau senzaţionale, după părerea mea. Aceste două lucruri combinate şi gata, mi-am câştigat cele cincisprezece minute de celebritate. Ce pot să spun? M-am bucurat de ele din plin. Nu sunt o persoană timidă şi îmi place să vorbesc, aşa că am dat interviuri în stânga şi-n dreapta: *Good Day New York, The Today Show, Daily News.* Telefonul suna încontinuu şi era destul de distractiv. Chiar şi părinţii mei au avut partea lor de glorie, în New Jersey Record. Nici ei nu sunt timizi.

Până vineri, fotografia mea apăruse la toate posturile de televiziune locale şi în fiecare ziar din zonă. Ştirea s-a răspândit chiar şi la nivel naţional, datorită unui montaj al CNN. Oamenii mă opreau pe stradă ca să mă îmbrăţişeze sau să-mi strângă mâna. New York este un oraş în general capricios, dar când eşti „Cetăţeanul momentului" devine absolut ireal. Oraşul care poate fi cumplit de arogant şi distant, în ciuda mulţimii care se înghesuie în el, şi-a întors brusc faţa de la trotuar şi a zâmbit. Cred că atunci când cineva face o faptă bună în New York, ne dă tuturor senzaţia că niciunul din noi nu e singur, că în ciuda aparenţelor ne căutăm totuşi unul pe altul.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, Rid, a spus Zack în timp ce beam ceva la NoHo Star.

Ecourile a sute de conversaţii pluteau în jurul nostru şi ricoşau din tavanul restaurantului, iar aromele bucătăriei asiatice se amestecau cu mirosul pâinii calde din coşul de pe masă. M-am uitat la bunul meu prieten, pentru că asta fusese întotdeauna, şi i-am fost recunoscătoare.

— Cum adică? Nu credeai că sunt în stare de aşa ceva? am întrebat zâmbind.

A clătinat din cap. Avea din nou privirea aceea, amestecul de dorinţă şi regret, şi altceva indescifrabil. Mi-am dat ochii peste cap; mă făcea să mă simt atât de ticăloasă.

— Crede-mă, ştiu că poţi. Aşa ai fost de când eram copii: apărătoarea celor slabi, protectoarea celor simpli.

Simţeam cumva o undă de resentiment în vocea lui?

— Cineva trebuia să o facă, am spus, ridicând paharul şi sorbind din el.

— Dar de ce tu? Femeia era datoare să-şi supravegheze mai bine copilul. Puteaţi fi morţi amândoi.

Am dat din umeri. Nu vedeam ce rost avea să judeci şi să analizezi un singur moment din viaţa cuiva. Îmi părea bine că mă aflasem acolo. El a insistat, cum îi stătea în fire.

— Şi toate pozele tale din ziare... Las-o baltă. Toţi psihopaţii o să roiască în jurul tău. Nu trebuia să te bagi în chestia asta.

A dat din cap dezaprobator, dar în spatele acestui gest vedeam grijă şi respect. Era un bărbat bun, care punea fericirea mea mai presus de toate.

— O, da, am spus, râzând. Şi trebuia să las copilul în mijlocul străzii.

— Mai bine el decât tu, a zis, ridicând din sprâncene.

— Cum poţi să fii aşa? l-am certat, zâmbind.

Ar fi fost primul care ar fi sărit în faţa maşinii pentru a-l salva pe băieţel – Justin Wheeler, că tot a venit vorba, în vârstă de trei ani. V-am spus că Zack era pediatru, ca tata? (Şi da, lucrau împreună la câteva clinici unde se oferiseră să facă voluntariat. Vedeţi cât de complicată a fost întreaga despărţire?) Îşi dedicase viaţa îngrijirii copiilor şi nu am mai întâlnit pe nimeni, în afară de tatăl meu, care să fie atât de pasionat de munca lui.

— Serios, spuse el, domolindu-se şi întorcându-mi zâmbetul. Ai grijă de tine până când trec toate astea.

Am ciocnit paharele.

— Pentru eroină. Pentru eroina mea, a zis el.

Lucrurile s-au liniştit, bineînţeles, şi viaţa mea şi-a reluat ritmul natural. Lunea următoare, la o săptămână după ce îl smulsesem pe Justin din calea maşinii, am observat că telefonul meu tăcea şi nu mai eram chemată la interviuri. Am primit în schimb un telefon de la editorul de la *Vanity Fair* cu privire la articolul pe care voiam să-l scriu despre Urna Thurman. Am stabilit o întâlnire pentru joi după-amiază. În aceeaşi seară m-am dus la culcare încă tulburată de cele cincisprezece minute de glorie, dar fericită că totul revenise la normal.

În ziua următoare, m-am îmbrăcat ca o femeie serioasă şi am luat un taxi spre centru, până la *Vanity Fair.* Am avut o scurtă întrevedere cu editorul, o femeie nu prea tânără, foarte ocupată,

cam afectată, dar extrem de şic, cu care lucrasem bine şi înainte. Având în vedere că Uma Thurman fusese de acord cu articolul, am stabilit plata şi a termenul de predare şi am fost gata să mă apuc de treabă. Am luat metroul înapoi, până în oraş, am pierdut timpul la librăria St. Mark şi am cochetat cu ideea de a începe un roman. Am mers pe jos până acasă, mi-am cumpărat nişte ulei de santal de la un vânzător ambulant şi, în drum spre apartamentul meu, am deplâns existenţa magazinului Gap de la colţul străzii St. Mark (un fel de Mecca a tinereţii mele gotice) cu Second Avenue. Îmi pare rău, Gap nu are ce căuta pe aceeaşi stradă cu Trash şi Vaudeville.

Când am ajuns în sfârşit acasă, se întunecase şi îngheţasem bocnă în costumul Tahari de gabardină, iar picioarele mele ţipau în semn de protest împotriva superbilor dar dureroşilor pantofi Dolce&Gabbana. Pe de altă parte, îmi spuneam că merit să nu mă simt bine în aceste produse vestimentare obscen de scumpe (dar atât de fantastice). E normal să suferi pentru modă. M-am luptat cu altă grămadă de corespondenţă care se adunase între timp în cutia mea poştală, mi-am scos pantofii şi am luat-o la fugă pe scări.

•

Apartamentul meu era mic – bine, recunosc, minuscul – şi avea un minimum de spaţiu de depozitare. De fapt, doar un dulap la capătul holului paralel cu dormitorul meu, un hol care nu ducea nicăieri. Îmi convenea totuşi pentru că aşa nivelul de dezordine pe care o permiteam să se acumuleze în viaţa mea avea o limită. Eram convinsă că dacă ar fi trebuit să împachetez şi să mă mut, aş fi reuşit s-o fac într-o zi, şi certitudinea asta era liniştitoare. Ciudat, pentru că stăteam acolo de mai mult de zece ani şi nu voiam deloc să plec. Apartamentul avea un ceva care mă făcea să mă simt înrădăcinată şi liberă în acelaşi timp. Era exact ce visasem, cu mobilă confortabilă de pluş şi covoraşe care îndulceau duritatea podelelor din lemn de esenţă tare. Pereţii erau zugrăviţi proaspăt într-un crem discret. Era plăcut, familiar... casa mea. În acelaşi timp, nu mă lega nimic între pereţii lui.

M-am schimbat în cea mai confortabilă pereche de pantaloni mulaţi şi un tricou, mi-am prins părul şi m-am aşezat pe canapeaua îngustă, împreună cu teancul de corespondenţă. Am

făcut grămezi separate: una pentru reviste, una pentru reclame inutile şi alta pentru facturi. Am început să sortez.

Era o activitate relaxantă în stupiditatea ei, un simplu act de alegere, de aşezare a lucrurilor la locul lor. Apoi am dat peste un plic de opt pe zece centimetri cu numele şi adresa mea scrise de mână, o mâzgălitură neagră, fără adresa expeditorului. Mi s-a părut ciudat, deşi era un plic inofensiv din hârtie obişnuită. În retrospectivă, mi s-a părut că radia un avertisment, că pulsa cu un fel de răutate pe care, fireşte, atunci am ignorat-o. L-am deschis cu un *coupe-papier* şi am scos din el trei foi de hârtie. Chiar şi acum mi se pare uimitor cum a reuşit un fleac să pună sub semnul întrebării tot ce credeam că ştiu despre viaţa mea.

În plic era o tăietură dintr-un articol din *Post,* cu poza mea. Mai era o fotografie Polaroid veche, îngălbenită. În ea, o tânără într-o rochie înflorată ţinea o fetiţă pe genunchi. Femeia era ţeapănă, trasă la faţă. Copilul se uita la ea cu ochii strălucind de bucurie, zâmbind larg. În spatele lor stătea un bărbat înalt, cu umeri laţi, incredibil de arătos, cu trăsături bine definite şi ochi pătrunzători, inteligenţi. Ţinea posesiv o mână pe umărul femeii. În expresia lui era ceva nu era tocmai binevoitor, deşi n-am reuşit să-mi dau seama exact ce anume. Nu mi-am putut explica nici nodul din gât sau adrenalina care mi-a năvălit dintr-odată în vene, făcându-mi mâinile să tremure. Femeia din fotografie semăna atât de izbitor cu mine, încât parcă mă uitam la propriul meu portret. Fetiţa din braţele ei semăna şi ea cu mine, deşi în acel moment am realizat că nu văzusem poze cu mine de la aceeaşi vârstă.

Şi mai era în plic un bileţel cu un număr de telefon şi o întrebare.

Doar atât: „Tu eşti fiica mea?”

PATRU

Îmi este de-ajuns o fracţiune de secundă ca să mă întorc complet în copilărie. Pot să închid ochii şi să mă las copleşită de amintiri senzoriale din vremea când eram o fetiţă. Încă mai simt aromele din bucătăria mamei, mirosul de Old Spice şi de ploaie al tatălui meu când se întorcea seara de la cabinet, încă îmi simt degetele reci pe mâinile lui calde. Îi era cald tot timpul şi din cauza asta casa era mereu rece. Îi aud pe mama şi pe tata care râd sau cântă şi uneori se ceartă. Mai târziu, când lucrurile încep să meargă din ce în ce mai rău cu fratele meu Ace, îi aud cum ţipă unul la celălalt. Văd covorul verde pufos din camera mea şi tapetul Laura Ashley cu trandafiraşi roz cu tulpini verzi pe fond alb. Şi din toate amintirile pe care le am de-atunci, amintirea nopţii în care ţin în mână fotografia e cea mai vie şi terifiantă, ridicându-se peste amintirea tuturor momentelor de inocenţă şi fericire.

Aveam cincisprezece ani şi ieşisem târziu de la şcoală după un test (eram un pic tocilară în liceu). Deşi ştiam că nu trebuie să mă urc în maşinile băieţilor, am făcut o plimbare cu un tip pe care îl chema Frank Alvarez (umeri largi, păr negru lung, un fel de macho). Când am ajuns în faţa casei, a încercat să mă sărute. Îmi amintesc că radiatorul maşinii duduia, la radio cânta Van Halen, iar Frank emitea un soi de energie sexuală disperată şi îşi dăduse cu mult prea multă colonie – Polo, cred.

Nu a fost chiar atât de înfricoşător. Cu toate că nu eram „moartă după el”, aşa cum ne plăcea nouă, adolescentelor supercool să spunem, m-am simţit flatată şi, afişând o anumită răceală, abia aşteptam să cobor din maşină ca să-mi sun prietenele.

Când am intrat în casă, părinţii mei stăteau la masa din bucătărie şi s-au uitat la mine ciudat de aspru. Tata ţinea o ceaşcă de cafea în mână iar mama arăta ca şi când plânsese. Era un pic cam devreme pentru ca tata să se fi întors acasă, iar în bucătărie n-am văzut niciun semn că mama ar fi gătit ceva, deşi se apropia ora cinei.

— O, Ridley, a zis mama, ca şi cum uitase că trebuia să apar. Cât e ceasul?

Mama era o femeie micuţă, scundă şi slăbuţă, cu trăsături fine şi păr roşu-castaniu lucios. Când se mişca parcă plutea şi ceva din graţia unei dansatoare era mereu vizibil în ţinuta ei impecabilă, cu bărbia întotdeauna ridicată. Arăta cu zece ani mai tânără decât oricare altă mamă pe care o ştiam, deşi era mai în vârstă decât multe din ele.

— Du-te sus puţin, iubito, bine? a zis tata, ridicându-se. Îţi aducem imediat ceva de mâncare.

Trecea prin ceea ce noi am numit mai târziu „etapa Ernest Hemingway”, fără băutură însă. Barba îi albise complet şi făcuse un pic de burtă. Avea peste un metru optzeci înălţime, braţe puternice şi mâini mari. Şi mai avea un fel de a mă îmbrăţişa care făcea ca toate grijile mele de copil să dispară ca prin farmec. Dar atunci nu m-a îmbrăţişat, doar a pus o mână pe umărul meu şi m-a împins uşor spre scară.

Când am intrat şi i-am văzut stând acolo, mi-am imaginat că dădusem de bucluc pentru că mă urcasem în maşina lui Frank Alvarez, dar mi-am dat seama repede că erau mult prea supăraţi ca să observe mica mea abatere.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Înainte ca tata să-mi răspundă, Ace a coborât furtunos scările, cărând în spate un rucsac uriaş.

Eu şi fratele meu am fost crescuţi în aceeaşi casă, educaţi de aceiaşi părinţi. Cu toate astea, am avut copilării complet diferite.

Ace e mai mare decât mine cu trei ani. El era foarte voluntar, eu eram disciplinată; el era un rebel, eu eram mai mult decât supusă; el era supărat sau furios când eu eram liniştită. Multă vreme a fost pentru mine întruchiparea perfecţiunii. Era chipeş ca un star de cinema, cu păr negru, lung şi ochi albaştri ca de gheaţă, muşchi bine definiţi şi maxilare puternice. Toate prietenele mele erau îndrăgostite de el şi dacă mi-ar fi spus cineva că Ace s-a trezit cu cinci minute înaintea mea şi a pus soarele pe cer, nu m-aş fi îndoit nicio clipă.

— Unde pleci? l-am întrebat, pentru că nu doar îşi strânsese lucrurile, ci avea şi expresia unui om care porneşte la drum fără intenţia de a se mai întoarce.

Ameninţase cu plecarea de milioane de ori şi de fiecare dată se certase cu părinţii mei. Mi s-a făcut rău, frica şi tristeţea mi-au umplut pieptul.

— Pleacă dracului de-aici, a zis el, uitându-se urât la tata.

— Ridley, am auzit-o pe mama, du-te în camera ta!

Vocea ei era aproape disperată. Am început să urc scările încet, târându-mi mâna pe balustradă şi uitându-mă la cei trei oameni pe care-i iubeam şi pe care acum aproape că nu-i mai recunoşteam, aşa de trişti şi furioşi erau. Toţi trei erau posomorâţi, cu feţele împietrite.

Nu îmi amintesc să fi existat o singură clipă de pace între Ace şi tata. Când se aflau în aceeaşi încăpere, era doar o chestiune de timp până să înceapă să se certe, şi situaţia se înrăutăţise mult cu o lună înainte ca Ace să plece de acasă.

— Nu te duci nicăieri, fiule, a zis tata. O să te ajutăm.

— N-am nevoie de ajutorul vostru. Oricum e prea târziu pentru ajutor. Iar tu nu eşti tatăl meu, aşa că nu-mi spune mie „fiule”.

— Nu vorbi aşa, Ace, a zis mama, dar vocea ei era slabă şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ridley, a strigat tata. Du-te sus.

Am fugit pe scări. Inima îmi bătea ca o tobă. M-am întins pe pat şi am stat aşa, pe întuneric, ascultând ecourile discuţiei lor. Camera mea se afla în capătul celălalt al casei, aşa că nu auzeam mai nimic din ce spuneau, dar nici nu-mi doream asta.

Când a ieşit, Ace a trântit atât de tare uşa de la intrare, încât s-a zguduit toată casa. Apoi s-a aşternut tăcerea, care a fost curând risipită de suspinele mamei. În cele din urmă am auzit paşii grei ai tatei pe trepte. Ace nu a mai trecut niciodată pragul casei şi în seara aceea am înţeles că nu toate finalurile sunt fericite.

Am blocat cuvintele lui Ace, le-am împiedicat să ajungă în mintea mea. Am încercat să mă autoconving că le rostise fiindcă era furios, drogat sau amândouă. „Tu nu eşti tatăl meu”. Când l-am întrebat mai târziu pe tata ce îl apucase pe Ace, mi-a răspuns:

— Ace a vrut să spună că îşi doreşte să nu fiu tatăl lui. Dar sunt şi asta nu se poate schimba indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

— Ei bine, eu mă bucur că eşti tatăl meu, tati! am zis, ca să mă simt mai bine şi în acelaşi timp să-l consolez.

Acum, stând în apartamentul meu, cu hârtiile acelea în faţă, mi-au răsunat din nou în minte cuvintele lui Ace şi n-am reuşit să le fac să dispară. Erau ca o cheie care deschisese cutiuţa în care erau ascunse toate întrebările mele, împinse ani de zile la periferia conştiinţei şi cărora nu încercasem niciodată să le dau un răspuns. Erau lucruri mărunte care aveau probabil explicaţii simple. Sau nu? De exemplu: De ce nu există nicio fotografie a mamei de când era însărcinată? Cum de nu văzusem nicio fotografie cu mine mai mică de doi ani? Cum de nu semănam cu nimeni din familie, nici măcar când eram o fetiţă? Toate aceste întrebări mi-au năvălit în minte ca moliile care ies la lumină.

Am început să intru în panică, să dramatizez. Apoi mi-am amintit de conversaţia cu Zack. *Şi toate pozele tale din ziare... Las-o baltă. Toţi psihopaţii o să roiască în jurul tău.*

Avea dreptate, desigur. Ăsta era New York: nebunii au nevoie de cel mai mic pretext pentru a trece la treabă. Ţineam fotografia în mână. Până la urmă, femeia din ea parcă nu semăna chiar atât de mult cu mine. Am făcut ceea ce fac de fiecare dată când sunt într-o criză, indiferent că e minoră sau serioasă: l-am sunat pe tata. Am ridicat receptorul şi am întins cealaltă mână spre tastatură, dar degetele mele au ezitat. Tonul îmi suna în ureche, iar eu mă uitam fix la telefon, fără să fiu în stare să-mi mişc degetele. E o prostie, mi-am spus, să-l deranjez pentru un fleac. Undeva departe, acoperind tonul telefonului, s-a auzit o bătaie insistentă.

Zgomotul acela m-a readus la realitate şi, în secunda următoare, mi-am dat seama că la uşa apartamentului meu se afla cineva. Am traversat camera şi m-am uitat prin vizor. Bărbatul din hol era un străin, dar am deschis uşa câţiva centimetri. Ştiu la ce vă gândiţi: Ce newyorkez întreg la cap ar deschide uşa unui necunoscut, mai ales într-o situaţie ca asta, după ce primise o asemenea scrisoare?

De fapt, newyorkezii nu sunt mai înţelepţi decât alţii. Sunt mai paranoici. Iar eu eram prea adâncită în gânduri ca să realizez că îmi puneam viaţa în primejdie, mai ales că tipul pe care l-am văzut prin vizor mi-a stârnit interesul. Altfel spus, era foarte atrăgător. Am deschis uşa mai larg şi m-am uitat la el. Era încruntat şi stătea cu mâinile în şolduri.

Mărturisesc că am simţit imediat legătura chimică dintre noi. A fost acea mică descărcare de curent care îţi spune că ai putea face o partidă de sex formidabilă cu bărbatul din faţa ta. Simţi asta în piept şi între picioare. Nu are nimic de-a face cu aspectul exterior, dar – ca pură informaţie – avea păr şaten închis, aproape negru, tuns scurt, ochi căprui, o privire pătrunzătoare, buze pline – le şi vedeam alunecându-mi pe gât şi pe umeri. A simţit şi el acelaşi lucru, sunt sigură. O clipă m-a privit mai puţin încruntat.

— Uite ce-i, mi-a zis, dacă ai probleme cu zgomotul, aş prefera să baţi la uşă şi să-mi spui în faţă, nu să dai fuga la proprietăreasă.

Totul la el părea perfect îmbinat într-o linie sigură, continuă. Nu era o simplă masă de muşchi, ci avea supleţe şi forţă. O parte din şarpele tatuat pe mâna dreaptă ieşea discret de sub mâneca tricoului.

— Ai greşit uşa, i-am spus, încercând să nu zâmbesc în aşteptarea momentului penibil care ar avea să urmeze. Nu eu am sunat la proprietăreasă.

S-au scurs câteva secunde de tăcere, după care mi-a dat singurul răspuns potrivit: un „O”. Un moment de fâstâceală, apoi un „Scuze”.

— Nicio problemă, i-am răspuns şi am închis uşa.

Era într-adevăr atrăgător. Dar eu eram încă cu gândul la scrisoarea pe care o primisem. Ridley cea logică ştia foarte bine că scrisoarea putea fi produsul straniu al unei minţi bolnave. Dar exista şi o altă Ridley, una puţin speriată, puţin neliniştită, care îşi spunea: „Sunt prea multe întrebări fără răspuns. Verifică”.

L-am urmărit prin vizor până a dispărut. M-am rezemat o clipă de perete. Totul în jurul meu părea că pluteşte şi am simţit un fulger în cap şi în piept. N-aş putea spune de ce, poate era un fel de şoc întârziat. Nu mai ştiu cât am stat acolo.

În cele din urmă m-am întors pe canapea şi m-am uitat iar la fotografie şi bilet. Întreruperea mă împiedicase să-l sun pe tata, iar acum telefonul nu mai părea atât de important ca înainte. Am pus hârtiile înapoi pe masă şi m-am întins pe canapeaua de pluş, prea mare pentru suprafaţa camerei, dar pe care o adoram pentru că era confortabilă ca o îmbrăţişare. O fierbinţeală surprinzătoare mi-a cuprins tot corpul şi tristeţea m-a copleşit. Am plâns în hohote, dar am încercat să nu fac zgomot. Pereţii

erau subţiri şi nu voiam să mă audă cineva, în special tipul atrăgător, cu tatuaj, care se mutase deasupra.

CINCI

Se ştie că părinţii sunt un fel de supereroi în ochii copiilor. Doar cu câteva cuvinte magice te fac să te simţi înalt de trei metri şi de neatins, pot să omoare balaurii gândurilor şi grijilor, pot alunga orice problemă cât ai bate din palme. Dar, bineînţeles, pot face asta doar atâta timp cât eşti copil. După ce creşti, după ce devii adult, ajungi stăpânul propriului tău univers, iar ei nu mai sunt la fel de puternici ca atunci când erai mic. Poate că acesta este motivul pentru care unii dintre noi nu se grăbesc să se maturizeze.

După o noapte în care nu am reuşit să mă odihnesc şi după o miercuri în care cele mai mari realizări ale mele au fost să pun câteva haine într-o maşină de spălat şi să-mi fac un sandviş cu ton, am ieşit din casă şi am pornit spre staţia PATH[2] de pe strada Christopher. De când m-am instalat în oraş, în fiecare miercuri merg cu trenul acasă pentru a lua cina cu părinţii mei. De multe ori trec pe-acolo şi la sfârşit de săptămână, dar miercurea a devenit acel „ceva” care este numai al nostru. Esme şi Zack ni se alăturau adeseori, dar nu şi după ce ne-am despărţit. Mă simţeam prost din cauza asta. În acelaşi timp însă, mă bucuram pe ascuns, pentru că aşa îi păstram pe mama şi pe tata numai pentru mine.

— Ridley, ce mai faci, draga mea? mă întrebase Esme ceva mai devreme la telefon.

Încă vorbim, ba chiar relativ des, ceea ce e un lucru frumos. Esme a fost soră în toate cabinetele tatălui meu. Era considerată mai degrabă o mătuşă adorată şi o prietenă apropiată decât o simplă angajată a tatei sau mama prietenului meu. De fapt, atunci când am terminat-o cu Zack mi-a fost teamă mai degrabă să nu pierd relaţia cu ea.

— Zack mi-a zis că eşti un pic stresată, a şoptit ea, ca şi când am fi discutat despre cine ştie ce probleme femeieşti jenante. Îşi face griji pentru tine.

[2] Parţial metrou, parţial tren de suprafaţă, PATH este un sistem de tranzit rapid care leagă Manhattan de New Jersey. (N. tr.).

Ştiam că intenţiile ei erau dintre cele mai bune, însă nu-mi aminteam să fi fost stresată în timpul cinei cu Zack. Nu e enervant când cineva spune despre tine un neadevăr? Uneori oamenii sunt siguri de afirmaţiile lor şi cu cât încerci mai mult să-i convingi că nu-i aşa, cu atât se încăpăţânează mai tare.

— Nu, Ez, am spus, încercând să par liniştită. Mă simt bine.

— Sigur? a insistat ea, ca şi când ar fi vorbit cu un bolnav mintal. Bine, atunci. Sunt bucuroasă că Zack s-a înşelat.

Nu m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. Apoi mi-am spus „Poate sunt într-adevăr stresată şi singura care nu realizează asta sunt chiar eu”.

Există un singur lucru pe care îl urăsc într-adevăr la mine: faptul că mă las foarte uşor influenţată de părerilor eronate ale celorlalţi despre persoana mea. Poate că înţelegeţi ce vreau să spun. Pe tot parcursul conversaţiei mele cu Esme, m-am simţit realmente din ce în ce mai stresată. Un alt lucru pe care nu-l suport este că oamenii vorbesc despre mine, hotărăsc că sunt stresată, le pare rău pentru mine şi în cele din urmă îmi spun toate astea. Mă simt controlată şi manipulată. Parcă îşi doresc să mă ştie slabă şi temătoare pentru ca ei să se simtă puternici şi superiori sărmanei Ridley, care e aşa de stresată.

Am mai pălăvrăgit o vreme despre ultimul meu articol, despre artrita ei chinuitoare, despre idei de cadouri pentru ziua mamei, care se apropia. Poate că la mijloc era doar sentimentul meu de vinovăţie, dar simţeam încă, la şase luni după despărţirea mea de Zack, că ne învârteam în jurul aceluiaşi fapt: îl făcusem pe fiul ei să sufere şi spulberasem planurile de nuntă şi visele cu nepoţei ale tuturor.

Din Hoboken am luat alt tren şi după o jumătate de oră am ajuns în oraşul unde crescusem. De la gară până la casa părinţilor mei e cam un sfert de oră de mers pe jos. Construit în 1919, dar complet renovat în anii ’80, oraşul se află în apropierea unei păduri de stejar şi ulm, un adevărat bastion al Americii. Era unul din acele *oraşe.* Ştiţi voi. Genul simpatic, cu magazin general, lămpi cu gaz originale, străzi mărginite de copaci, case frumoase cu gazon tuns la milimetru. Arată ca o ilustrată, în special toamna şi în perioada sărbătorilor de iarnă. Se făcuse aproape patru când am intrat în casă. Mirosea a friptură.

— Mamă, am strigat, trântind uşa în urma mea.

— O, Ridley, a zis mama, ieşind zâmbitoare din bucătărie. Ce faci, draga mea?

M-a îmbrăţişat uşor, după care m-a împins un pas în spate şi m-a privit atent, căutând semne rele: aveam cearcăne, îmi ieşise un coş în bărbie, mă îngrăşasem, slăbisem?

— S-a întâmplat ceva? a zis, mijindu-şi ochii.

În general, asta era prima întrebare pe care mi-o punea ori de câte ori vorbeam la telefon sau veneam acasă. Ca şi când nu ne-am fi văzut tot timpul. Îl sun pe tata la birou aproape în fiecare zi, dar, ca să fiu cinstită, cu mama vorbesc mai rar.

— Nu, am zis, îmbrăţişând-o. Sigur că nu.

M-a lăsat în pace, dar mi-a aruncat privirea ei specială care îmi reamintea că mă cunoştea mai bine decât mă cunosc eu însămi şi că era inutil să mint. Chiar toată lumea voia să fie ceva în neregulă cu mine?

Era aşa de mică pe lângă mine. Ea avea braţe osoase şi umeri ascuţiţi, eu eram musculoasă şi rotundă. Ea avea şolduri şi piept băieţeşti, ale mele erau foarte feminine. Trăsăturile ei erau accentuate, fine, precise, ale mele erau mai blânde, mai rotunjite.

M-am uitat la faţa ei şi am văzut brusc în minte figura femeii din fotografia pe care o primisem seara trecută. Nu semănăm cu mama, semănăm cu străina din fotografie.

— Ce e, Ridley? a întrebat, aplecându-şi capul într-o parte şi inspectându-mă cu ochii ei albaştri ca de gheaţă.

— Când vine tata? am zis, îndepărtându-mă de ea, îndreptându-mă spre bucătărie şi deschizând uşa cuptorului.

O bucată de carne sfârâia fericită în sos de roşii, iar căldura care s-a revărsat din cuptor mi-a îmbujorat obrajii. Dintr-un anumit motiv, eram bucuroasă că nu semănam cu mama.

— În câteva minute e gata, a zis ea. Pentru că nu i-am răspuns, a schimbat subiectul. Prin urmare te-ai aruncat în faţa maşinilor ca să salvezi un copil. Ai ajutat la stingerea vreunui incendiu... ceva aventuri de genul ăsta?

— Nu. Doar copilul.

— Bine. Cred totuşi că nu ar trebui să-ţi faci un obicei din asta. Într-o zi norocul te-ar putea părăsi, a zis lovindu-mă afectuos peste fund.

Ne-am aşezat la masa din bucătărie şi am discutat despre voluntariatul ei la şcoala primară din apropiere, despre cabinetul

tatei şi munca lui la clinica pentru copii defavorizaţi cărora le-a dedicat timpul lui. Nu am auzit niciun cuvânt din ce a spus mama, şi nu pentru că nu aş fi fost interesată. Eram pur şi simplu nerăbdătoare să aud maşina tatălui meu pe aleea din faţă.

— Tu asculţi ce zic?

— Sigur, mamă.

— Ce-am spus adineauri?

— Ia te uită, e chiar distrugătoarea mea de inimi, l-am auzit pe tata care intrase pe uşa din spate. Obişnuia să-mi spună aşa de când mă despărţisem de Zack.

M-am ridicat şi am alergat la el, dornică să-i simt îmbrăţişarea.

— Ce faci, scumpa mea? a zis, strângându-mă tare.

— Bine, am spus, cu capul pe umărul lui.

— E bine dacă eşti bine, a glumit el şi mi-a mângâiat obrazul. Şi arăţi bine, a adăugat.

M-am bucurat că măcar el nu credea că arăt ca şi când ceva nu ar fi fost în regulă.

Dar nici măcar atunci nu era totul în regulă. Luasem cu mine biletul şi fotografia. Cochetasem o vreme cu ideea să le arunc la gunoi, acolo unde le era locul. Dintr-un motiv sau altul, n-am reuşit să fac asta. Plecasem de acasă fără plic, dar la jumătatea scării mă întorsesem după el. Cred că voiam să le arăt scrisoarea doar ca să-mi spună cât de ridicol era totul şi să râdem împreună despre prostia asta. Ha-ha, ce glumă.

•

După cină, o vreme am stat toţi trei, tăcuţi, în haloul vechii lămpi Tiffany de deasupra mesei.

— Ieri mi s-a întâmplat ceva ciudat, am zis, pentru că trebuia să umplu tăcerea.

— Am ştiut eu că nu eşti în apele tale, a constatat mama, mulţumită de ea.

— Mamă, am zis pe un ton prin care cred că reuşesc să exprim perfect cât de previzibilă şi enervantă mi se pare uneori.

— Ce s-a întâmplat, Rid? a intervenit tata, acum îngrijorat.

Le-am arătat fotografia şi biletul. M-am uitat la feţele lor, imaginându-mi povestea care avea să urmeze după câteva secunde, în care ei vor procesa informaţiile din faţa lor. Dar expresia lor nu îmi spunea nimic. Tata şi mama, cu capetele

lipite, studiau fotografia. Tata şi-a scos ochelarii din buzunarul cămăşii. Zumzetul frigiderului şi bătăile propriei mele inimi îmi răsunau în urechi. Ceainicul a ajuns la punctul de fierbere, dar mama nu l-a luat în seamă. Ceasul de deasupra chiuvetei ticăia încet.

— Ce-i asta? a întrebat în cele din urmă tata, afişând un zâmbet confuz, dar binevoitor. Un fel de glumă?

— Nu înţeleg nimic, a zis mama clătinând uşor din cap. Cine sunt oamenii ăştia?

M-am uitat la ei. Reacţia lor fusese perfect naturală şi mă aşteptam să mă simt uşurată, ba chiar puţin jenată că adusesem în discuţie aşa ceva. Exact asta doream de la ei. M-a cuprins însă o furie inexplicabilă.

— Nu ştiu cine sunt. Vocea mi-a tremurat puţin, iar părinţii mei s-au uitat amândoi la mine. Am găsit-o ieri în cutia poştală.

— Şi... ce-i cu asta?

— Şi, uită-te la ea, am zis, arătând poza cu degetul. Femeia asta seamănă cu mine.

Tata s-a uitat mai atent la poză, oarecum ostentativ.

— Ei bine, există o oarecare asemănare. Dar ce importanţă are?

Mama, am observat, privise o dată fotografia şi atât. În schimb s-a lăsat pe spate şi s-a uitat la mine. Avea o expresie impenetrabilă.

— Omul ăsta crede că sunt fiica lui.

— De unde ştii că e vorba de un bărbat? a întrebat mama în mod inutil.

— Doar cred că este, am zis cu jumătate de gură. Scrisul pare a fi al unui bărbat. Habar n-am. Am oftat. Pur şi simplu ştiu.

În acel moment tata m-a luat prin surprindere: a început să râdă, un râs puternic, zgomotos.

— Iubito, a zis în cele din urmă, e ridicol.

— Serios, Ridley, a adăugat mama. Să ştii că nu e deloc amuzant.

M-am uitat la ei şi mi-am îndreptat spatele.

— Nu încerc să fiu amuzantă, mamă. Am primit scrisoarea asta ieri... şi mi-a dat de gândit. Vreau să vă pun câteva întrebări.

— Bine. Ce fel de întrebări? a spus tata, fără să mai râdă. Doar nu ţi-a trecut prin cap, măcar o clipă, că nu eşti copilul

nostru? Individul a făcut o glumă proastă pe socoteala ta, Ridley.

— Eşti prea inteligentă ca să crezi asta, nu-i aşa? a întrebat mama clătinând din cap. Vreau să spun că mai bine de o săptămână ai apărut în toate ziarele şi la toate posturile de televiziune. Vreun dezaxat te-a confundat cu o persoană pe care o cunoaşte sau o cunoştea. Fie este un nebun care crede că eşti fiica lui, fie pur şi simplu se joacă cu nervii tăi. E stupid.

Am făcut o pauză, pradă îndoielii.

— Cum se face că nu există nicio fotografie cu mine înainte de doi ani? am întrebat, sunând a copil mai mult decât aş fi vrut să par.

— O, Doamne, a zis mama. Acum începi să vorbeşti ca Ace.

Nu suportam ca părinţii mei să mă compare cu el, copilul care îi jignise profund şi-i dezamăgise atât de tare. Copilul care alesese strada şi viaţa de toxicoman în locul siguranţei căminului şi iubirii părinteşti. Copilul care le provocase o durere sfâşietoare. Am tresărit, dar n-am zis nimic. I-am susţinut privirea şi în cele din urmă a continuat:

— Ţi-am spus că ţineam fotografiile în debaraua de la subsol. Subsolul a fost inundat şi pozele au fost distruse. Toate, cele făcute la spital, când te-am adus acasă şi multe altele din primii doi ani.

Într-adevăr, îmi mai spusese asta, dar uitasem. Începeam să fiu un pic nesigură, însă ceva mă împingea să merg mai departe.

— Şi presupun tot acolo ţineai şi fotografiile cu tine însărcinată.

— Nu, a zis ea încet, aproape silabisind, ca şi când vorbea cu un copil mic. M-am îngrăşat foarte mult în timpul sarcinii şi nu mă simţeam deloc bine în faţa aparatului de fotografiat. Ştiu că sună stupid, dar pe-atunci eram tânără.

Mama mea era o femeie frumoasă, cu piele fină şi ochi migdalaţi. Avea buze mari şi un zâmbet de un megawatt care lumina totul în jurul ei. Pe de altă parte, când se enerva, trăsăturile ei păreau dăltuite în piatră. Făcea parte din categoria de mame care nu au de ce să-şi muştruluiască progeniturile: era suficient să-ţi arunce o privire şi îngheţai.

Aşa s-a uitat la mine şi a trebuit să-mi adun curajul ca s-o înfrunt fără să clipesc. M-am aplecat spre ei.

— Nu semăn cu niciunul din voi.

Mama şi-a dat ochii peste cap, făcând un gest de dezgust, apoi s-a ridicat de la masă şi s-a dus la cuptor. Tata o urmărea, neliniştit. Se lăsa întotdeauna dominat de izbucnirile ei şi vechiul meu resentiment legat de asta a ieşit din nou la suprafaţă, dar am păstrat tăcerea. S-a uitat din nou la mine.

— Chiar nu e adevărat, Ridley, a zis el. Semeni foarte bine cu mama. Toţi ţi-au spus asta, nu mai ţii minte?

Acum, după că pomenise de asta, îmi aminteam. Ochii noştri erau asemănători. Eram tot brunetă şi aveam pometii proeminenţi, ca bunica. O clipă mi-a trecut prin cap că îmi pierdusem minţile, că sufeream de vreo formă de stres post-traumatic. Nu auzim asta zilnic la tot felul de emisiuni de televiziune, de pildă *Dateline*? Oameni pe care lumea îi ridică în slăvi câteva zile şi apoi îi uită. Oameni care cad pradă depresiei şi se îndreaptă încet dar sigur spre ratare. Poate asta mi se întâmpla şi mie. Poate că dramatizam totul pentru că tânjeam după atenţia de care mă bucurasem prea puţin timp.

— Dar cu Ace cum stau lucrurile? am insistat. De ce a spus ce-a spus în seara când a plecat de-acasă?

— Cum crezi că pot să-ţi explic ce spune Ace? a zis tata cu tristeţe, şi am observat cât de tare îl durea faptul că amintisem de fratele meu. Deodată camera parcă s-a umplut cu suferinţa tatălui pentru fiul care trăia, dar prefera să fie mort pentru părinţii lui. Nici măcar nu-l mai recunosc.

O vreme niciunul din noi n-a mai rupt tăcerea. Mama lângă cuptor, cu mâinile încrucişate la piept şi capul plecat, tata lângă mine, la masă, privindu-mă insistent, implorându-mă şi acuzându-mă în acelaşi timp, iar eu rezemată de spătarul scaunului şi încercând să înţeleg de ce îi chinuiam atât de tare cu întrebările mele, de ce îi presam să-mi răspundă, de ce aveam inima cât un purice, gâtul uscat şi tremuram.

Tata a împins fotografia spre mine. Am luat-o şi m-am uitat încă o dată la ea, de aproape. Îşi pierduse puterea, acum înfăţişa doar un bărbat, o femeie şi copilul lor. Nişte străini.

— Îmi pare rău, am zis, strecurând poza în buzunar. Îmi ardeau obrajii de ruşine şi nu mai aveam mult până să încep să plâng. Nu ştiu unde mi-a fost capul.

Tata mi-a atins braţul.

— Ai avut parte de mult stres în ultimul timp, Ridley, cu tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână. Cineva o să plătească pentru asta. Cred că ar trebui să te duci la poliţie.

— Şi ce să le spun? Că am primit o scrisoare care m-a scos din minţi?

A ridicat din umeri şi s-a uitat la mine cu o compasiune pe care simţeam că nu o merit. Mama s-a întors la masă cu ceaiul. S-a aşezat fără să-şi ia ochii de la mine. Mai devreme observasem ceva în privirea ei, ceva complet nou, dar între timp dispăruse. Mi-am zis că de vină era dezgustul pentru lipsa mea de încredere în ei, pentru dorinţa mea de a-i face să sufere.

— Îmi pare rău, mamă.

— Nicio problemă, draga mea. Înţeleg de ce eşti derutată, cu toată agitaţia de care ai avut parte...

Am înţeles şi eu din tonul ei că nu înţelegea nimic şi că aveam în continuare probleme.

Mai târziu, în trenul care mă ducea înapoi în oraş, cu picioarele întinse pe bancheta de vizavi şi cu fruntea lipită de geam, am privit suburbiile care defilau prin faţa ferestrei. Trecusem peste momentele penibile ale desertului – îngheţată cu ciocolată – şi plecasem abia după ce o ajutasem pe mama să strângă masa. Fusese rece faţă de mine la despărţire, mă îmbrăţişase fugar. Aşa era mama. Îmi cerea loialitate absolută. Dacă mă abăteam câtuşi de puţin de la regulă, mă ţinea departe de ea până când îmi făceam penitenţa.

Cu ani în urmă comunicam la un nivel superior, o înţelegeam la nivel celular. Era în stare să accepte pierderea unui copil şi putea să dea vina pe el pentru asta, sau cel puţin pe dependenţa lui de droguri. Dar pierderea ambilor copii – şi ea considera comportamentul meu din seara aceea drept un semn al pierderii – ar fi obligat-o să se gândească şi la partea ei de vină. Şi exact asta nu dorea să facă. Dacă aş fi fost copil, m-aş fi temut de furia ei şi de faptul că o dezamăgisem. În calitate de adult le acceptam, dar nu-mi plăceau deloc. M-am simţit foarte rău în seara aceea şi m-am tot întrebat cum putusem să las o scrisoare anonimă şi o fotografie oarecare să mă înnebunească în aşa hal.

Când în locul cartierelor elegante au apărut ruinele din Newark, am început să mă gândesc la fratele meu. Îl uram aşa cum un copil îl urăşte pe eroul lui decăzut. Îl uram pentru

potenţialul lui uriaş şi pentru neputinţa lui de a-l valorifica. Îl uram pentru că vedeam tot ce era minunat, strălucitor şi frumos în el, vedeam cum renunţase la viitor, ca şi cum îşi cumpărase un costum superb şi nemaipomenit de scump şi îl apoi lăsase să putrezească în şifonier. În acelaşi timp îl iubeam pentru toate astea. Îmi era milă de el, îmi făceam sânge rău pentru el, îl adoram, îl dispreţuiam. Îmi aduc aminte cum mă ciupea, cum mă alerga, cum mă sâcâia, cum mă îmbrăţişa. Inima mea era o rană deschisă pentru fratele meu. Când mă gândeam la el, mă trezeam pe creasta unui val de emoţii şi mă prăbuşeam odată cu el.

Dacă ţinem cont de durerea sufletească pe care Ace le-o provocase părinţilor mei – droguri, infracţiuni mărunte, arestări şi, în final, plecarea de acasă la optsprezece ani – în comparaţie cu el eu eram un adevărat înger. Am făcut, e drept, cam tot ce face un adolescent normal, am minţit, m-am îmbătat, o dată am condus maşina prin oraş înainte să-mi iau permisul, am fost prinsă fumând, prostii de genul ăsta. Dar în rest mi-am văzut de treaba mea, am luat calificative maxime, am publicat în revista liceului, am avut prieteni cuminţi, despre care părinţii mei aveau o părere bună. Nicio dramă majoră. Simţeam că era de datoria mea să fiu un copil bun. Poate că, la un nivel mai profund, credeam că un nou şoc i-ar distruge. Prin urmare am avut grijă să rămân pe drumul cel bun şi să mă ţin departe de necazuri.

De când plecase Ace nu vorbisem niciodată despre el. Şi când spun niciodată, înseamnă chiar niciodată. Nu puteam să rostesc numele lui fără ca mama să izbucnească în plâns din senin şi să fugă din cameră. Toţi ne purtam ca şi când n-ar fi existat. Tăcerea asta fără fisură îl transformase în mintea mea într-o figură mitică. Frumosul rebel, prea strălucit, prea sensibil ca să accepte vieţile noastre banale. Mi-l imaginam muzician sau poet, hoinărind prin cafenele, purtând stoic povara durerii şi a geniului neînţeles. O părticică din mine îi acuza pe părinţii mei pentru că îl îndepărtaseră.

După noaptea oribilă a despărţirii, l-am revăzut abia când m-am înscris la Universitatea din New York. Stăteam la căminul de pe Strada 19. Nu ştiu cum m-a găsit, dar într-o dimineaţă, când tocmai ieşisem din clădire ca să mă duc la cursuri, l-am văzut într-un colţ. Avea pielea plină de pete roşii şi am simţit mirosul lui neplăcut de la o distanţă respectabilă. Era tras la faţă. Îşi

răsese părul negru şi lung care îmi plăcea aşa de mult şi printre firele scurte, ca o perie, am văzut câteva cicatrice mici. Ochii lui albaştri, ochii mamei, erau strălucitori şi înfometaţi.

— Hei, copilu', a spus.

Probabil că m-am uitat la el cu gura căscată mai mult timp decât aş fi vrut. Văzându-mi privirea fixă şi uimită, a zis:

— Arăt chiar aşa de rău?

— Nu..., am reuşit să spun.

Mă simţeam penibil, eram sfâşiată între impulsul de a fugi cât mai departe de această persoană care nu ar mai fi trebuit să existe şi dorinţa de a-mi îmbrăţişa fratele, eroul pe care îl pierdusem şi pe care îl jelisem disperată.

— Ce faci? a fost tot ce am putut articula.

— Bine, a zis vizibil stânjenit, trecându-şi mâna prin păr. Când a făcut gestul acesta, am văzut cicatricele de la încheieturi.

Mi-am amintit de episodul din Batman în care toată lumea credea că eroul care apărase până atunci oraşul Gotham se transformase într-un criminal, că se aliase cu forţele răului. Cam asta am simţit şi eu atunci faţă de Ace. Uimire, groază. Şi, mai presus de orice, tristeţea copleşitoare că eroul copilăriei mele căzuse atât de jos.

— Ascultă, a zis, ai ceva bani? Am fost răcit săptămâna asta şi n-am putut să mă duc la muncă. Trebuie să-mi iau ceva de mâncare.

I-am dat toţi banii pe care îi aveam în portofel. Cred că erau douăzeci şi cinci de dolari. Cam aşa am reînnodat legătura cu Ace. Părinţii mei n-au aflat niciodată, dar de-atunci am început să ne vedem o dată pe lună. Ne întâlneam la Veselka[3], pe Second Avenue. El comanda de fiecare dată plăcintă *knish,* eu luam de obicei clătite cu cartofi. Stăteam în localul acela aglomerat din East Village şi nimeni nu dădea atenţie faptului că un tip jerpelit şi o studentă cool (aia eram eu) împărţeau aceeaşi masă. El spunea tot felul de tâmpenii despre cum se va lăsa de droguri. Eu îi dădeam bani. Ştiu că n-ar fi trebuit. Ce pot să spun? Da, alimentam răul din el. Dar îl iubeam prea mult şi doar aşa mă lăsa să-i dovedesc asta. Pe deasupra, nici nu încercam să-mi imaginez ce ar fi putut face pentru bani dacă nu i-ar fi primit de la mine. De fapt, ştiam foarte bine, iar acesta era un motiv în plus.

[3] Cunoscut restaurant cu specific ucrainean. (N. tr.).

Câteodată dispărea cu lunile şi nu mai dădea nicio veste. Rareori reuşeam să-l găsesc. O vreme s-a ascuns prin Spanish Harlem, sau cel puţin aşa zicea el, altă dată în Lower East Side. N-am aflat niciodată precis unde. Când nu ştiam nimic de el eram bolnavă de grijă şi îngrozită. În cele din urmă rămânea fără bani sau se simţea singur şi mă suna. Nu l-am întrebat niciodată pe unde umbla, ce făcea, de ce nu încerca să-mi dea un telefon. Nu l-am întrebat fiindcă mă temem că va fugi de mine.

— Când ai de gând să te maturizezi? voia Zachary să ştie. Te foloseşte. Nu te iubeşte. Oamenii de felul lui habar n-au ce înseamnă să iubeşti.

Dar Zachary nu reuşea să înţeleagă ce este dragostea. Când iubeşti cu adevărat, nu contează dacă primeşti ceva în schimb sau nu. A iubi pe cineva din suflet e o recompensă suficientă în sine. Sau o pedeapsă. Depinde de circumstanţe.

Cu un scârţâit puternic, trenul a oprit în Hoboken şi am coborât, lăsându-mă apoi purtată de şuvoiul de oameni care se scurgea spre oraş. Din Strada Christopher am mers pe jos până acasă. Aerul rece şi plimbarea lungă m-au ajutat să-mi revin, să împing într-un colţişor al minţii discuţia cu părinţii mei, să uit că aveam fotografia în buzunar şi îndoieli în suflet. Când am ajuns acasă şi am intrat în bloc, eram iar eu însămi. Am trecut pe lângă cutia poştală ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Gata cu corespondenţa pe ziua de azi. Am urcat scările în fugă şi m-am oprit în faţa uşii. Am văzut pe jos o sticlă de Merlot şi două pahare. Într-unul din ele era un bileţel pe care am citit: „Îmi permiţi să-mi cer scuze aşa cum se cuvine? Jake, 4E”.

ŞASE

Am urcat la apartamentul lui Jake. Pe ultima treaptă am ezitat. Neonul din tavan bâzâia şi pâlpâia, scăldând holul într-o lumină sinistră. M-am uitat la sticla de vin şi la paharele din mâinile mele şi m-am întrebat: Cine e tipul ăsta? Ce naiba fac? Înainte să pot să-mi răspund, uşa s-a deschis şi el a apărut în prag, îmbrăcat într-un tricou negru şi blugi Levi's. S-a grăbit să ia vinul şi paharele şi a zâmbit. Era un zâmbet ezitant, timid.

— Nu eram sigur că vii.

O să vă spun ceva despre mine. Ca orice femeie normală, întorc uneori capul după un bărbat care arată bine, dar tipii sexy nu mă impresionează. Inteligenţa da. Tăria de caracter la fel. Dar, mai presus de toate, mă atrage bunătatea. Bunătatea, cred eu, se naşte din lecţii dure, din căderi şi din reveniri. Bunătatea este apanajul celor care au supravieţuit eşecurilor şi pierderilor. Bunătatea implică înţelegerea condiţiei umane, iertarea numeroaselor ei defecte şi capricii. Când văd asta la cineva, omul acela mă umple de admiraţie. La el am văzut-o. Ochii lui căprui închis, aproape negri, cu gene dese, mă îndemnau să-mi mărturisesc păcatele ascunse şi să le ispăşesc în braţele lui.

— Nu trebuie să te scuzi, am spus, făcând semn spre biletul din pahar. Şi eu m-aş fi enervat.

S-a dat la o parte şi mi-a ţinut uşa până am intrat. A închis-o încet în spatele meu. M-am întors să mă uit la el şi cred că păream speriată.

— Vrei să o las deschisă? a zis pe un ton neliniştit, arcuindu-şi o sprânceană.

— Nu, am spus, râzând uşor.

— Mă duc să torn vinul, m-a anunţat şi a dispărut în bucătărie.

Apartamentul meu avea vedere în spate, al lui spre First Avenue. Zgomotul străzii nu era atenuat de geamurile subţiri şi curentul permanent transformase pervazurile în lespezi îngheţate. Radiatorul funcţiona, dar în cameră încă era un frig neplăcut. Am văzut aceleaşi podele din lemn tratat ca la mine, dar asemănările se sfârşeau aici. Eu mă străduisem să obţin confort şi chiar lux. Cearşafuri scumpe de bumbac, perne

decorative şi cuverturi, covoare de pluş, pături călduroase. Îmi plac culorile strălucitoare, florile proaspete, lumânările parfumate. Nu este o slăbiciune tipic feminină, ci mai degrabă un răsfăţ al simţurilor.

Apartamentul lui Jake arăta ca o celulă, deşi într-un stil „urban-industrial”, cool. Un montaj din plăci de metal, forme geometrice zimţate suprapuse, domina un perete. O masă din sticlă şi crom şlefuit era încadrată de şase scaune din fier forjat sofisticate. O canapea şi câteva taburete Eames împrăştiate alături alcătuiau o zonă mai degrabă neprimitoare. Într-un colţ, pe o masă neagră şi goală, un laptop aprins. Nicio fotografie, niciun obiect de natură personală, nici măcar o bucată de hârtie nelalocul ei. M-am uitat la uşa care, îmi imaginam eu, dădea în dormitor şi m-am întrebat dacă nu cumva, trăgând cu ochiul înăuntru, aş vedea un pat de cuie sub o lampă de interogatoriu.

— E puţin cam spartan, ştiu, a spus el, ieşind din bucătărie cu vinul.

— Doar puţin, am spus.

— Nu am nevoie de prea multe lucruri, a adăugat.

Mi-a dat un pahar şi l-a ridicat pe al lui. Sunetul pe care l-am auzit când am ciocnit mi-a arătat că erau de cristal.

— Pentru un început mai bun, a toastat el.

Ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe şi am simţit din nou descărcarea electrică. Obrajii mi se înfierbântaseră. S-a aşternut tăcerea, dar era o tăcere confortabilă. Lumina era plăcută: aprinsese câteva lumânări şi micşorase intensitatea plafonierei până la ceva mai mult decât un punct incandescent.

— De unde te-ai mutat?

— Din centru. Aveam un apartament ieftin lângă Columbia, dar cartierul a decăzut aşa de mult, încât aveam impresia că sunt pe front. Împuşcăturile mă ţineau treaz noaptea, la propriu.

— Adică ai căutat siguranţă în East Village?

— Îmi place să simt puţină agitaţie în jurul meu. Nu mă dau în vânt după eleganţă, a explicat el şi zâmbetul timid a reapărut. Inima mi-a tresărit puţin.

— Cu ce te ocupi? am zis, deşi uram întrebarea.

— Nu vrei să stai jos?

M-a luat de mână şi m-a condus la canapea. S-a aşezat lângă mine la o distanţă politicoasă, dar destul de aproape. Simţeam

mirosul vag al apei lui de toaletă. Dacă mi-aş fi mişcat mâna doar câţiva centimetri, aş fi putut să-i ating coapsa.

— Ai vrut să schimbi subiectul? am întrebat, iar el a râs. Era un râs plăcut, adânc şi vibrant.

— Poate. Am observat că atunci când răspund la întrebarea asta, subiectul domină conversaţia mai mult decât trebuie. Nu e nici pe departe atât de grozav cum sună.

— Ce eşti... dansator de cabaret?

— Sunt sculptor, a zis, arătând spre piesa pe care o observasem pe perete.

Am sorbit din pahar.

— E grozavă, am spus, văzând obiectul cu alţi ochi.

Linii dure, dar fluide, ca o cascadă de oţel. Avea o stranie putere de atracţie şi în acelaşi timp ceva străin. Metalul are această calitate, nu-i aşa? Plăcut privirii, dar rece la atingere.

— Aşa îţi câştigi pâinea?

— Aşa şi din mobilier, a zis, arătând cu capul spre masă. Şi altele, din când în când. Nu e uşor să trăieşti din artă.

Perfect de acord. Trecusem şi eu prin asta.

Ştiţi ce simţi când intri în aura unei persoane şi ai impresia că o cunoşti de-o viaţă, că energia ei îţi este la fel de familiară ca şi zgomotul frigiderului din bucătărie? Alături de Jake nu aveam acelaşi sentiment. La el totul era nou şi electric. Şi foarte nefamiliar, un străin care mă provoca asemenea unei probleme de logică. Fiecare clipă cu Zack era ca amintirea unei vieţi pe care o trăisem deja – puteam să prezic exact ce se va întâmpla şi majoritatea evenimentelor erau destul de frumoase. Dar nu-mi doream ca viaţa să fie o ghicitoare la care aveam deja răspunsul. Unii consideră că anticiparea e reconfortantă. Eu nu.

Conversaţia a decurs firesc: am vorbit despre serviciul meu, câte ceva despre Zack, subiectele obişnuite pe care le abordezi la prima întâlnire. Îmi arăţi lucrurile tale, ţi le arăt şi eu pe ale mele. Acum, când îmi amintesc, mi se pare că eu i-am spus mult mai multe decât mi-a spus el. Turna vin încontinuu şi mă simţeam tot mai încălzită, mai relaxată. Într-un fel sau altul, distanţa dintre noi s-a micşorat. Îşi pusese braţul pe spătarul canapelei şi dacă l-ar fi lăsat puţin mai jos, ar fi ajuns pe umerii mei. Îi simţeam căldura trupului, îi vedeam obrajii neraşi. Am spus cumva că bărbaţii sexy nu mă impresionează? Rectific: poate doar puţin.

— Înţeleg că săptămâna trecută a fost destul de plină pentru tine, a remarcat el, turnând vin.

— Încă suntem la prima sticlă? am întrebat. Se ridicase de vreo două ori să îmi umple paharul şi nu mai ştiam cât băusem.

— Nu. Nu mai suntem demult.

Am observat că se îmbujorase. Avea o anumită fragilitate care mi se părea atrăgătoare. Mi-am dat seama că fusese la fel de neliniştit ca şi mine. Îmi plăcea şi asta. Îl făcea real. Însemna că nu era arogant.

— Ai auzit şi tu?

— Cine n-a auzit? Ai apărut în toate ziarele.

— Da..., am oftat.

Subiectul m-a readus brusc cu picioarele pe pământ, mi-a amintit de fotografie şi de părinţii mei. Cred că totul mi s-a citit pe faţă. Nu mă pricep prea bine să-mi ascund sentimentele.

— Hei, a zis el, atingându-mi umărul. Ce-am spus?

S-a aplecat spre mine. Pe chipul lui se citea neliniştea. Mi-am ferit privirea pentru că, cine ştie de ce, compasiunea lui mă îndemna să plâng.

— Ridley, îmi pare rău, a zis, lăsând paharul pe masă. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

Dar era prea târziu. Deschisese porţile lacrimilor şi întreaga poveste s-a năpustit spre mine ca o avalanşă, totul, de la întâmplarea de luni până la întâlnirea de mai devreme cu părinţii mei. Nimeni nu aflase, în afară de ei, despre existenţa fotografiei. Jake a fost foarte prezent, a ascultat răbdător şi din când în când mi-a dat de înţeles că mă aprobă. Era complet concentrat asupra mea.

— Formidabil, a zis când am terminat.

— Pun pariu că acum îţi pare rău, am spus, râzând încetişor.

— Nu. Nu-mi pare rău.

Mi-a atins uşor părul, îndepărtându-mi-l de pe frunte. Fusese un gest blând, aproape intim. S-a uitat în ochii mei.

— Văd că ai încredere în părinţii tăi. O să te mulţumeşti cu asta?

— Ce nu e de crezut? am răspuns aproape în şoaptă, nu prea convinsă. E o situaţie ridicolă. Ştiu cine sunt.

A clătinat din cap, fixându-mă cu ochii aceia frumoşi, ca şi cum vedea în mine un secret de care eram conştientă, dar de care mă feream.

— Totuşi, a spus după câteva clipe, nu eşti nici măcar un pic curioasă?

E ciudat: cunoşti pe cineva şi la început crezi că este complet diferit de tine, apoi constaţi că reuşeşte să te conecteze la o faţetă a persoanei tale pe care o ignoraseşi până atunci. Curiozitatea ardea ca o flacără în pieptul meu, o flacără care fusese înăbuşită de asigurările părinţilor mei, dar care mocnea încă. Jake turnase gaz peste ea.

— Nu cred, am spus, ridicându-mă.

— Îmi pare rău, a zis, ridicându-se şi el odată cu mine. N-am vrut să te sperii.

Am zâmbit. Nu mă sperii aşa uşor.

A dat din cap, dar părea nesigur. Eram bucuroasă că nu încercase să mă convingă să rămân la el, pentru că i-ar fi fost atât de uşor... Fiecare terminaţie nervoasă din corpul meu tânjea să-l atingă. Tânjeam să simt pieptul acela musculos lipit de pieptul meu. Doream să văd şi restul tatuajului, cel care se răsucea afară de sub guler şi se încolăcea sub mânecă. Dar simţeam ceva pentru Jake, ceva prea puternic, care mă oprea să mă culc cu el sau măcar să-l sărut în noaptea aceea. Voiam mai mult. Şi nu aveam de gând să mă grăbesc.

•

Când m-am băgat în pat eram epuizată: stresul acumulat, vinul, Jake. Am adormit repede, aproape imediat după ce am pus capul pe pernă. L-am visat pe Ace. Îl urmăream într-un peisaj citadin întunecat, unde umbrele se mişcau repede, tăindu-mi calea. Uşile prin care încercam să trec se deformau şi dispăreau. Apoi nu-l mai urmăream pe Ace, ci eram la rândul meu urmărită de o siluetă întunecată. Am ajuns la o casă care semăna cu cea a părinţilor mei, dar, după ce am intrat, m-am pomenit în holul blocului în care locuiesc. M-am întors şi am văzut silueta zgâlţâind uşa cu gratii, dar n-am reuşit să-i disting faţa. M-am trezit speriată, în beznă, respirând întretăiat, încercând disperată să-mi revin şi să scap de teroarea din vis, încă reală. Am simţit o prezenţă răuvoitoare în apartament şi am rămas paralizată câteva clipe, ascultând mişcările intrusului, convinsă că din clipă în clipă se va strecura în camera mea. Groaza a dispărut treptat, pe măsură ce imaginile din vis s-au estompat.

Acum eram trează de-a binelea. M-am dat jos din pat şi am scotocit prin buzunarele hainelor până am găsit fotografia şi bileţelul. Le-am mototolit pe amândouă şi le-am aruncat la gunoi. Am scos o pereche de pantaloni şi tenişii şi am ieşit din apartament cu sacul de gunoi. Trecuse de trei noaptea şi clădirea era adormită şi tăcută, cu excepţia unui televizor care murmura la alt etaj. M-am strecurat pe scări şi prin holul de jos, am tras zăvorul de la uşa grea de metal şi am aprins lumina. Şobolanii s-au împrăştiat, speriaţi de zgomot, iar duhoarea de gunoi s-a ridicat să mă întâmpine. Am aruncat punga în cel mai apropiat tomberon.

Ştiam că Zelda va ieşi înainte de răsăritul soarelui şi va muta tomberoanele pe trotuar, că gunoiul va fi ridicat dimineaţa devreme, înainte să mă dau jos din pat, iar bileţelul şi fotografia vor dispărea ca şi cum n-ar fi existat. Bine, şi flacăra curiozităţii despre care am pomenit? Nu se stinsese, însă pur şi simplu nu reuşeam să evaluez consecinţele adevărului. Recunosc că nu a fost o decizie nobilă, dar am ales ignoranţa.

M-am îndreptat spre scară, simţindu-mă mai uşurată. Ajunsesem la jumătatea drumului, când am văzut la etajul de deasupra o siluetă a cărei faţă era chiar la limita unghiului meu vizual. Am încremenit şi inima mi-a luat-o la goană.

— E cineva acolo? am spus.

Îi cunoşteam personal pe toţi locatarii şi nu mă simţisem niciodată, nicio clipă, ameninţată între pereţii blocului. Dacă un vecin ar fi avut un motiv justificat să iasă din casă noaptea, mi-ar fi răspuns imediat. Am auzit zgomot de paşi: cineva mergea pe lângă perete. M-am uitat în spate şi neonul de la etajul inferior a început să pâlpâie, apoi s-a stins. Sunetul propriei mele respiraţii era foarte strident, adrenalina începuse să-mi galopeze în vene şi fiecare nerv îmi vibra de frică. Nu ştiam dacă era mai bine să mă întorc sau să merg înainte.

— Cine e? am strigat.

M-am uitat în jur după un obiect cu care să mă apăr, dar n-am găsit nimic. Apoi am auzit paşi apăsaţi şi grei alergând. M-am lipit de perete şi am încercat să mă fac mică, de parcă aş fi putut să dispar. Eram gata să ţip când mi-am dat seama că paşii se îndepărtau. M-am ghemuit şi m-am uitat în sus prin golul scării. Am văzut silueta unui bărbat. Părea un tip masiv. I-am văzut şi mâna – mai bine zis mănuşa – pe balustradă. A urcat

ultimele trepte şi a ieşit pe uşa care dădea pe acoperiş. M-am încordat, aşteptându-mă să aud urletul alarmei, dar s-a aşternut tăcerea.

Stăteam neputincioasă pe scară şi mă întrebam cum va coborî de pe acoperiş. Apoi am auzit scârţâitul scării de incendiu din faţă. Oare îl mai auzise cineva? Dar, după niciun minut, clădirea era din nou tăcută, de parcă nu se întâmplase nimic. M-am întors cu grijă în apartament am încuiat uşa. O secundă mai târziu am auzit altă uşă închizându-se. Nu mi-am dat seama dacă zgomotul venise de la etajul de deasupra sau de la cel de dedesubt.

ŞAPTE

Evident, până dimineaţa nu am dormit aproape deloc. Am verificat ferestrele, am încuiat uşa de două ori şi am stat întinsă pe pat cu ochii larg deschişi, tresărind la fiecare zgomot, până când cerul şi-a schimbat culoarea de la negru ca smoala la cenuşiu. În altă noapte l-aş fi chemat pe Zack sau chiar pe tata, dar cum toată lumea părea convinsă că eram pe punctul să fac o depresie, nu voiam să le ofer argumente cu care să-mi demonstreze că aveau dreptate. După un timp am început să moţăi şi cred că am dormit. M-am trezit când a sunat ceasul, o oră şi ceva mai târziu.

M-am dat jos din pat şi mi-am făcut o cafea. În timp ce ascultam şuieratul familiar al cafetierei şi inspiram aromele de la Veniero, am început să reintru în normal. Tot ce se întâmplase noaptea trecută începea să pară ireal, de parcă aş fi visat din momentul în care mă urcasem în trenul de New Jersey. Aruncasem fotografia şi luasem hotărârea să consider povestea o simplă farsă. În bucătăria mea luminată din belşug îmi era uşor să cred, măcar pe jumătate, că întâlnirea de pe scări fusese o închipuire. Stresul îmi provocase halucinaţii. Oricum, trecuse. Eram doar eu, Ridley, într-o dimineaţă normală de joi. Când mintea omenească are prea multe de rezolvat, apelează la negare. Îşi ia o mică vacanţă.

M-am dus în birou, un spaţiu minuscul pe care îl despărţisem de restul camerei cu un paravan oriental, unde îmi ţin dosarele şi laptopul. Am cotrobăit prin hârtii şi am găsit cartea de vizită pe care mi-o dăduse agenta de publicitate a Umei Thurman. Ne întâlnisem la un curs de yoga şi după aceea am intrat într-un Starbucks, pentru un *chai.* Se numea Tama Puma, era uscăţivă şi mirosea a paciuli. Înaltă, cu umeri laţi, cu ten cenuşiu şi păr moale, o caracteristică, se pare, a oamenilor care ţin dietă macrobiotică. Era incredibil de slabă şi vorbea încet, dar perfect conştientă de valoarea ei. Am discutat rapid despre articolul pe care voiam să-l scriu şi i-am spus că o voi suna dacă redactorul de la *Vanity Fair* îmi acceptă propunerea. I-am lăsat un mesaj şi

m-am bucurat că mă întorc la lucru după ce evitasem la milimetru un dezastru.

Când am deschis uşa, l-am văzut pe podea. Am simţit literalmente o lovitură în plex. Alt plic, cu numele meu mâzgălit de-a lungul cu marker negru, în acelaşi scris aspru, neregulat. L-am ridicat şi m-am întors în apartament. Lumea a început să se învârtească în jurul meu în timp ce îl desfăceam. Am scos din el un decupaj dintr-un ziar din 27 octombrie 1972. TANĂRĂ MAMĂ UCISĂ; COPILUL A DISPĂRUT. Articolul propriu-zis lipsea, dar în plic mai erau o poză a femeii din prima fotografie şi alta a fetiţei. Am studiat din nou faţa femeii şi, în ciuda hârtiei de ziar de calitate proastă, parcă m-am uitat în oglindă. Apoi m-am uitat la poza fetiţei şi am observat un amănunt pe care nu-l remarcasem în prima fotografie. Avea un semn din naştere micuţ, negricios, sub ochiul stâng. Identic cu cel pe care îl am şi eu.

Am găsit şi un bileţel. Spunea doar atât: „Te-au minţit”.

Am ieşit din apartament şi am coborât scările într-o clipă. În hol am dat peste Zelda, proprietăreasa.

— Au venit să ridice gunoiul? am strigat, alergând spre uşa din faţă.

— A, spuse ea cu dezgust, ridicându-şi mâinile. Ăia de la salubritate fac grevă. Ticăloşi leneşi, parcă nu câştigă destul. Tot în spate e. Să-i ia naiba cu sindicatele lor.

Punga cu gunoi era deasupra şi mi-a fost uşor să găsesc fotografia şi peticul de hârtie. Am urcat, m-am oprit la mine cât să iau articolul, apoi m-am dus sus, la Jake. De ce făceam asta? Abia îl cunoscusem. Poate tocmai din cauză că era un străin care nu avea legătură cu ceilalţi oameni din viaţa mea, poate că era singura persoană în stare să judece lucrurile dintr-o perspectivă obiectivă.

— Îmi pare rău, am zis când a deschis uşa. Am nevoie de ajutor.

I-am dat tot şi am trecut pe lângă el fără să mai aştept să mă invite înăuntru. S-a uitat la mine, apoi în jos, la hârtiile din mâna lui.

— Despre astea mi-ai povestit aseară?

— Da. Şi adineauri am mai găsit ceva în faţa uşii.

N-a spus nimic. Nu m-a întrebat de ce i-am adus hârtiile, nici ce vreau să facă cu ele. S-a aşezat la masă şi a începu să le răsfoiască. Am observat că se încruntase.

— Femeia asta ai putea fi tu, a zis el după un minut. Arată exact ca tine.

— Ştiu, am răspuns.

— E posibil să-şi bată cineva joc de tine.

— De ce? Ce ar avea de câştigat?

— Unora le place pur şi simplu să se joace cu liniştea oamenilor. Un obsedat ţi-a văzut poza în ziar, i-ai amintit de un cunoscut, poate cineva care a murit, şi acum eşti ţinta lui.

— Bine. Explică-mi asta, atunci, am spus, arătându-i aluniţa mică de sub colţul ochiul meu stâng. S-a uitat la fotografie şi a văzut semnul identic de pe faţa copilului. Stăteam faţă în faţă cu el. A clătinat uşor din cap şi s-a uitat la mine mai atent.

— Recunosc că e ciudat.

Abia acum am observat câteva amănunte pe care nu le remarcasem cu o seară înainte. Un halou de tristeţe în jurul ochilor, riduri fine care îi dădeau un aer melancolic. Tricoul lui alb îmi dezvăluia că tatuajul care răsărea de sub mânecă se întindea pe piept şi peste claviculă. Avea o cicatrice pe gât, lungă de câţiva centimetri, groasă şi umflată, ca şi cum i-ar fi rămas ceva sub piele.

— Şi ce vrei să fac? m-a întrebat blând, aşezându-se lângă mine.

M-am uitat la mâinile lui. Erau groase şi pătrate, cu încheieturi solide şi vene albastre şerpuind sub piele, irezistibile. În acelaşi timp m-a străbătut un fior de teamă. La lumina zilei părea mai aspru, mai dur, mai înalt decât mi-l aminteam.

— Ştii ceva? am zis, ridicându-mă. Las-o baltă! Ai dreptate, nici măcar nu te cunosc. Scuză-mă.

Nu mi-a răspuns. Ce idioată puteam să fiu! Am adunat hârtiile. Aş fi vrut să mă înghită pământul.

— Exagerez. Nu are nicio legătură cu tine, am zis.

S-a aşezat în faţa mea, blocându-mi drumul.

— Nu cred că exagerezi.

L-am lăsat să-mi ia hârtiile. Le-a aruncat pe masă, apoi m-a luat de mână.

— E în regulă, Ridley. Nu sunt sigur cum o să fac asta, dar te voi ajuta. Dacă vrei.

Şi am stat aşa, nu ştiu cât timp. Atingerea mâinilor este foarte subestimată în relaţiile intime. Îţi săruţi ocazional cunoştinţele sau colegii, când te întâlneşti cu ei sau îţi iei rămas-bun. Săruţi pe buze, cast, un prieten apropiat. Îmbrăţişezi fugar o cunoştinţă mai apropiată. Poţi chiar să intri în vorbă cu un necunoscut, la o petrecere, să-l iei la tine acasă şi să te culci cu el, apoi să nu-l mai vezi sau să nu mai auzi de el. Dar să ţii pe cineva de mână, să stai complet nemişcat, lăsând curentul posibilităţilor să se scurgă liber? Împărţim tandreţea, promisiunea clipelor fericite, doar cu câţiva oameni într-o viaţă.

Forţa lui de atracţie era irezistibilă.

— Da? am spus, copleşită brusc de uşurare şi recunoştinţă.

— Da.

— Bine.

Simţeam mâna lui, aspră dar caldă, pe mâna mea. Vedeam toate faţetele pietrelor preţioase din ochii lui şi ştiam că privirea lui îmi descoperă secretele. Vedeam nenumăratele straturi ale străinului din faţa mea şi eram speriată, intrigată şi profund mişcată. Când m-a călăuzit în braţele lui şi m-a ţinut acolo, contururile noastre s-au contopit. Mi-am pus obrazul pe gâtul lui şi i-am simţit pulsul. Stăteam pe marginea unui abis întunecat şi eram fericită că am măcar un aliat, chiar dacă era nesigur.

Nu ştiu cât timp am stat aşa. Mult, cred.

În cele din urmă el a rupt tăcerea:

— Deci individul ăsta vrea să-l suni.

— Da, aşa cred, am spus, întârziind o secundă în braţele lui şi apoi retrăgându-mă. M-am aşezat la masă.

— Nu ţi se pare ciudat?

— De ce?

— Păi, gândeşte-te, a spus, aşezându-se în faţa mea.

— În primul rând, de ce ai presupus că e vorba de un bărbat?

Făcusem aceeaşi presupunere şi eram curioasă să ştiu cum ajunsese la aceeaşi concluzie.

S-a gândit un moment.

— În primul rând, este scrisul unui bărbat. În al doilea rând, articolul spune că femeia din fotografie a murit şi fetiţa a dispărut.

— Bine, de ce ţi se pare ciudat că a trimis un bilet?

A ridicat din umeri.

— Dacă tipul ăsta crede că e tatăl tău şi tu eşti fetiţa din poză, atunci te caută de mult, de foarte mult timp. Iar asta înseamnă că fiica lui a fost răpită. Dacă ţi-ar fi dispărut fiica, indiferent din ce motiv, dacă ţi-ai fi petrecut ani şi ani căutând-o şi deodată ţi-ar renaşte speranţa că s-ar putea să fie în viaţă şi sănătoasă, nu ai alerga la poliţie, n-ai lua măsuri mai drastice decât să trimiţi într-un plic un simplu bilet şi o fotografie?

Am reflectat câteva clipe.

— Poate nu e sigur. Sau poate îi e frică.

A clătinat din cap, încetişor.

— Poate. Dar şi el ascunde ceva.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, a recunoscut, luând de pe masă decupajul din ziar.

Mi s-a părut că avea o idee, dar nu se hotărâse să mi-o spună.

— Ce e? am întrebat în cele din urmă. La ce te gândeşti?

— Am un prieten, spuse, întorcându-se spre mine. Devenise brusc nesigur şi îşi ridicase mâinile. Uite ce-i, nu vreau să depăşesc limitele.

Mi-am închipuit că se gândea la seara trecută, când fugisem de el. Credea probabil că mă speriase.

— Dacă cineva a încălcat limitele, l-am contrazis, eu am făcut-o, când ţi-am spus toate astea.

A mai ezitat puţin.

— Prietenul meu e detectiv, a zis, uitându-se nu la mine, ci în jos. Am copilărit cu el. Ne poate da o mână de ajutor.

Dacă mă întrebaţi de ce mă ajuta, n-aş putea să vă răspund. Dar eram mai mult recunoscătoare decât curioasă. Şi apoi, când un bărbat se simte atras de tine, ar face cam orice, nu-i aşa? Sigur că da.

OPT

Am pornit pe jos spre est, spre râu. În noua mea postură nu reuşisem să găsesc altceva mai bun de făcut decât să hoinăresc. Nu era ceva neobişnuit. Am procedat de multe ori aşa, iar New York este oraşul perfect în care să te pierzi o vreme – sau pentru totdeauna, dacă vrei. Poţi merge pe o sută de străzi, poţi trece pe lângă o mie de oameni şi nimeni nu te bagă în seamă, chiar dacă acum cinci minute ai apărut la toate posturile de televiziune şi pe prima pagină a fiecărui ziar. Poţi deveni o fantomă într-un timp incredibil de scurt. Deja mă pierdeam, alunecam în crăpăturile care apăruseră brusc pe faţada vieţii mele. Eram abur. Pluteam spre Strada 8, spre Piaţa Tompkins, pe lângă clădirile cu apartamente de închiriat care păstrau între pereţii lor energia generaţiilor de truditori săraci, acum proaspăt renovate, cu vitrine care dezvăluiau magazine elegante, demne de noul East Village. În sticla aceea strălucitoare am întrezărit o femeie care nu mai ştia cine este, nu mai ştia de unde sau de la cine a venit.

M-am oprit să mă uit la ea. Părea destul de reală, din carne, oase şi sânge. Dar, dacă încercai să o atingi, tremura şi se estompa ca o hologramă.

Abandonasem problemele mele în mâinile lui Jake. Îmi spusese să iau o pauză, să mă detaşez şi să mă adun. Asta am şi făcut: am lăsat la uşa lui îndoiala cu privire la propria-mi identitate, ca pe o geantă cu haine de aruncat la un punct de colectare al Armatei Salvării. Deocamdată voiam să mă îndepărtez cât mai mult posibil de orice întrebări. Şi totuşi, pe măsură ce East Village se metamorfoza în Alphabet City[4], am realizat că, din păcate, de fiecare dată când mă uitam în oglindă îmi reaminteam că eram străină de mine.

Poate credeţi că exagerez. Aveam oare destule informaţii în acel moment? Nu mă simţisem oare vinovată cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă tocmai pentru că încurajasem chiar aceste gânduri? Ce pot să vă spun? Ideea îşi făcuse loc în

[4] Zonă a New York-ului ce se întinde de la strada Houston până la Strada 14, şi între Avenue A şi Avenue D. (N. tr.).

conştiinţa mea şi acum scormonea acolo şi îmi creştea sub piele. Nu afirm că mă simţeam distrusă, eram mai degrabă ca una din clădirile de închiriat din East Village, jupuită până la scheletul de lemn, cu măruntaiele afară, cu ţevile la vedere şi firele atârnând ca nişte pânze de păianjen sfâşiate – o carcasă goală aşteptând reîncarnarea.

M-am trezit pe Avenue C. Acesta este adevăratul Alphabet City, nu cel de pe Avenue A, de dinainte de Piaţa Tompkins, cu magazine şi cafenele cochete, firme de milioane de dolari, mansarde şic lăsate deliberat în paragină, toate străduindu-se, în noua lor opulenţă, să păstreze imaginea unui East Village neîmblânzit, prea puţin atrăgătoare când fusese reală. Banii nu ajunseseră încă aici. Odată ce treceai de parc, parcă intrai într-o zonă moartă, un spaţiu pe care oraşul se hotărâse să-l lase să funcţioneze prin mijloace proprii. Aveai impresia că e un teritoriu fără lege, abandonat, cu excepţia unor cotloane ca Nuyorican Poets Cafe, flori ale creativităţii care răzbiseră prin beton. Aici, clădirile abandonate stăteau de strajă ca nişte soldaţi rebeli şchiopi la graniţa bogăţiei care depăşea orice imaginaţie şi care îi forţa pe locuitorii cartierului să iasă în stradă. Aici, terenurile virane erau înţesate cu gunoaie, mobilă veche, caroserii de maşini şi butoaie de metal în care ardea focul, în jurul cărora se adunau cetăţenii-rebut ai oraşului, cei fără adăpost, drogaţii, fugarii care se rătăciseră şi renunţaseră să caute drumul de întoarcere. Mă plimbam, conştientă de toate acestea, dar cu capul plecat. Acolo nu e bine să atragi atenţia asupra ta. Acolo trebuie să pătrunzi de parcă aparţii acelui spaţiu. Eu îi aparţineam, astăzi. Îl căutam pe Ace.

La intersecţia dintre Avenue D şi Strada 5 am dat de clădirea în care locuia clandestin, aşa cum îmi spusese chiar el ultima oară când ne văzuserăm. Arăta mai bine decât blocurile din jurul ei. După cel de-Al Doilea Război Mondial, antreprenorii s-au grăbit să construiască cât mai multe locuinţe în East Village, mai ales pentru soldaţii care se întorceau acasă. Rezultatul a fost o adunătură de blocuri ieftine, iar acum multe dintre ele, printre care şi al meu, se lăsau la mijloc, aveau faţadele dărăpănate şi bucăţi din ele cădeau din când în când pe trotuare. Clădirea din faţa mea părea destul de solidă, cu scări albe, masive, care duceau la o intrare flancată de coloane dorice. Un bărbat de culoare, de statura unui frigider industrial, făcea de pază la uşă.

Trupul lui uriaş acoperea complet scaunul pe care stătea. Parcă levita. Purta un tricou New York Rangers şi o şapcă roşie de baseball întoarsă cu cozorocul la ceafă. Blugii, decoloraţi cu grijă, erau curaţi şi călcaţi. Bascheţii, o frenezie de culori, îi acopereau gleznele. Bătea din picior după un ritm invizibil. Mă oprisem la baza scărilor şi mă uitam la el. Se uita deja la mine. Mă cântărea. Eram oare poliţistă? A clătinat din cap şi cele trei bărbii negre s-au frecat una de alta, într-o pendulare leneşă. Ochii lui mici, aurii, nu exprimau nimic.

Cândva l-aş fi judecat pe acest individ, pe acest paznic al porţilor ladului care începea în spatele lui. Aş fi fost sigură că are în buzunar lui o rezervă de cocaină, de heroină sau ce naiba vindea, dacă nu cumva o ascunsese în apropiere. Aş fi simţit ura urcându-mi în gât ca fierea. Dar relaţia dintre dependent şi dealer este foarte complicată, foarte delicată. Cine este mai condamnabil, cel care vrea sau cel care oferă? Şi restul? Nepăsarea părinţilor, problemele de integrare în societate, rasismul, sărăcia... Chiar şi eu aveam un loc bine stabilit în acest lanţ, în calitatea mea de finanţator: dacă îi dădeam bani lui Ace, nu făceam şi eu parte din sistem? Înţelegeţi ce vreau să spun? Aparţineam acelui loc.

— Ce vrei, fato? m-a întrebat el, nu lipsit de amabilitate.

Ochii i se îngustaseră şi un zâmbet cam fără chef i-a ridicat colţurile gurii şi i-a acoperit faţa cu o reţea de riduri.

— Îl caut pe fratele meu, Ace.

Propria mea voce mi s-a părut neconvingătoare, naivă. A râs puţin, pe înfundate, şi trupul lui masiv s-a cutremurat.

— Dacă-i înăuntru, nu mai e frati-tu.

Înţelepciunea din răspunsul lui m-a surprins şi m-a rănit. Am simţit că mă înroşesc. Am urcat repede şi am văzut pe faţa lui o uşoară surpriză şi amuzament, de parcă se aştepta să mă răsucesc pe călcâie şi să plec. Când am ajuns în capul scării l-am privit în ochi şi el a ridicat din umeri. Apatia i-a destins din nou trăsăturile.

Nu era prima dată când mă aventuram într-o astfel de clădire căutându-l pe Ace. Odată, când eram extrem de îngrijorată, am luat trenul spre Spanish Harlem. Cartierul e şi mai dur dincolo de Strada 96, furia şi disperarea bat trotuarele şi atârnă pe scările de incendiu. Oamenii ies din case beţi, conduc maşini zgomotoase sau se apleacă de la ferestre, ţipând unii la alţii.

Pericolul pluteşte în aer ca umezeala înaintea furtunii: ştii precis că cerul va erupe, singurele necunoscute sunt când, cum şi cine va rămâne în picioare. Aerul din East Village părea mai puţin electric, violenţa mai leneşă, mai greu de aprins. Când am păşit din lumina de-afară în vestibulul întunecat, am simţit totuşi o împunsătură de frică. Aerul era stătut, dar în acelaşi timp viu: mirosea a dejecţii umane, a trupuri înghesuite într-un spaţiu închis şi a ars – o duhoare permanentă, chimică, otrăvitoare. Prin pereţi se auzeau murmure, gemete joase şi un radio sau un televizor – cadenţa unei voci măsurate şi educate transmiţând ştiri. M-am strecurat prin semiîntuneric şi am urcat.

Când eram copii, peretele dintre dormitoarele noastre era atât de subţire, încât îl auzeam pe Ace întorcându-se de pe o parte pe alta sau oftând în somn. Camerele noastre alcătuiseră cândva o singură încăpere mult mai mare în casa cea veche, însă după renovare fusese împărţită în două dormitoare şi o baie mică. Era un univers separat de restul casei şi departe de dormitorul principal de la parter al părinţilor mei, care avea vedere spre grădina mamei. Un aparat de supraveghere pentru copii rămas de când eram mică funcţiona acum pe post de interfon, în caz că aveam nevoie de ceva noaptea. Dacă voiam să-i chem, puteam să apăs pe un buton şi să-i sun. Totuşi, când mă trezeam pe întuneric, speriată de vreun vis urât, din cauză că îmi era sete sau mă simţeam singură, la Ace mă duceam de obicei.

Mă strecuram din pat şi păşeam uşor pe covor, apoi treceam prin baia dintre camerele noastre. Vedeam umbra stejarului uriaş dansând în faţa ferestrei lui, auzeam respiraţia lui grea de copil care doarme adânc, vedeam conturul figurinelor din Star Wars de pe raft şi grămada de cărţi de pe birou, simţeam mirosul de şampon Johnson’s pe care l-am folosit amândoi mult timp după ce am încetat să mai fim copii. Se trezea de fiecare dată când mă suiam în pat şi mă ghemuiam lângă el.

— Ridley, îmi spunea, iar în vocea-i somnoroasă era un amestec de iritare, resemnare şi dragoste, du-te înapoi în patul tău.

— O să mă duc, îi spuneam în timp ce el îşi încolăcea un braţ în jurul meu şi adormea la loc, instantaneu.

Nu ştiu dacă am mai dormit aşa bine vreodată. Anii trec şi senzaţia aceea de confort dispare, înţelegeţi ce vreau să spun?

Apropierea aceea fizică inocentă, când tot ce vrei de la celălalt trup este căldura lui reconfortantă şi blândă, căldura pe care o împart căţeluşii într-un coşuleţ. Pe măsură ce te apropii de adolescenţă şi devii conştient de sexualitatea propriului tău corp, contactul cu alte corpuri devine tot mai încordat. Lui Ace i s-a întâmplat primul, bineînţeles. A început să închidă uşa de la baie când se trezea noaptea. Prima dată când l-am auzit făcând asta am ştiut, poate instinctiv, că nu mai aveam voie să mă strecor în patul lui noaptea. Şi aşa, de pe o zi pe alta, ne-am îndepărtat.

La etaj, podeaua a scârţâit sinistru sub picioarele mele, atât de tare încât mi s-a făcut frică. Mi s-a părut chiar că cedase puţin sub greutatea mea. La fiecare pas mă aşteptam să mă prăbuşesc şi să aterizez grămadă un etaj mai jos, într-un nor de moloz. Ace îmi spusese că stătea cu o fată la etajul doi şi că apartamentul avea o fereastră care dădea în stradă. M-am dus aşadar la uşa cea mai apropiată de partea dinspre stradă şi am bătut.

— Ace, am strigat. Sunt eu, Ridley.

Linişte. Lumina soarelui pătrundea prin fereastra murdară a holului, a cărei ramă era atât de ruginită, încât o simplă atingere ar fi făcut-o pulbere. Pe stradă a trecut o maşină şi am simţit basul greu al boxelor în piept şi în vârful degetelor. Murmurele pe care le auzisem la început se potoliseră. Pereţii şi uşile din jurul meu parcă-şi ţineau respiraţia. Apoi am auzit paşi şovăielnici în spatele uşii şi am simţit că cineva se oprise de partea cealaltă şi asculta ce se întâmplă afară, la fel cum eu ascultam ce se întâmplă înăuntru. La celălalt capăt al holului a răsunat un chiţăit inconfundabil, apoi foşnete într-un morman de gunoi pe care abia puteam să-l disting în lumina slabă. M-am prefăcut că nu văd siluetele şobolanilor. Am bătut din nou la uşă, de data asta mai tare.

— Ace, am spus, cu o voce nervoasă şi disperată, te rog.

M-am speriat puţin când uşa s-a crăpat şi un ochi albastru, larg deschis, m-a cercetat atent prin spaţiul îngust permis de lanţul de siguranţă. Şuviţe lungi de păr blond murdar atârnau în faţa ochiului, un ochi de femeie care cândva fusese frumos. Acum era injectat şi încercănat.

— A plecat, a spus.

— Unde?

— Drept cine mă iei, nevastă-sa?

N-am ştiut ce să-i răspund. Ochiul a clipit încet.

— Te ştiu de undeva? Parcă te cunosc.

Am ridicat din umeri, pentru că nu-mi găseam cuvintele. Am dat uşor din cap, ca să-i spun că nu ştiam dacă ne mai întâlnirăm vreodată. Ochiul m-a măsurat de sus până jos. Între gene şi în ridurile fine din jurul lui mai licărea ceva viu. Foamea.

— Tu l-ai salvat pe puştiul ăla.

— Exact. Uite ce-i, ştii cumva unde este fratele meu?

— Tu eşti Ridley. Ticălosul, nu mi-a spus niciodată că eşti sora lui.

Am optat din nou pentru ridicatul din umeri. Mi s-a părut un gest util, care nu mă obliga la nimic.

— Vorbeşte despre tine tot timpul, a zis ea.

Am auzit scrâşnetul ei de invidie. M-am bucurat însă ca un copil când am aflat că se gândea la mine, că le povestea altora despre mine.

— N-ai idee unde ar putea fi?

A închis uşa şi am auzit cum a desfăcut lanţul. Apoi a deschis-o din nou, dar nu de tot. Am văzut un picior dureros de subţire, un şold ascuţit împungând nişte pantaloni de trening tăiaţi foarte sus, un sân plat sub un tricou mov din bumbac, o claviculă nu mai groasă decât o nuia şi la fel de fragilă, o jumătate dintr-o faţă suptă cenuşie, cu maxilar pătrat, şi ochiul acela mare şi albastru. Parcă dorea să văd doar jumătate din ea şi să ghicesc cum arată cealaltă jumătate. Degetele ei, cu unghiile roase, erau încleştate pe marginea uşii. M-am simţit prea rozalie şi cărnoasă, ruşinos de sănătoasă şi de bine hrănită în comparaţie cu această femeie care era numai unghiuri ascuţite şi avea ghinionul gravat pe tot trupul, sub formă de cicatrici şi înţepături. Am scotocit în memorie, căutând un nume. Mi-l spusese Ace vreodată?

— Nu l-am văzut de-o săptămână, a zis ea.

Am ascultat-o cu atenţie, căutând în glasul ei tristeţe sau îngrijorare. Dar vocea era plată, complet lipsită de emoţie. Am cercetat jumătatea de faţă. Nu ştiam precis ce caut, probabil ceva de care mă puteam lega. Faţa ei era însă o mască bănuitoare, cu ochi îngustaţi şi duri. Mărturisea certitudinea că

toţi oamenii pe care-i întâlnea aveau să-i facă rău mai devreme sau mai târziu; singurele necunoscute erau cum şi cât.

— Cum te cheamă? am întrebat.

A ezitat, apoi mi-a spus:

— Ruby.

S-a mai îmbunat, apoi a deschis uşa mai larg. M-am uitat pe lângă ea, în apartament, dar am văzut doar întuneric.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am spus, cam ridicol.

— Da. Şi mie.

Am tăcut câteva clipe, stânjenite, uitându-ne una la alta.

— Dacă îl vezi...

— O să-i spun că l-ai căutat.

M-am luptat cu impulsul de a-i da nişte bani. Aveam două-trei bancnote de douăzeci împăturite în buzunar. Ceva din atitudinea ei m-a făcut totuşi să cred că aş fi jignit-o, oricât de mult ar fi avut nevoie de ajutor. Am salutat-o şi am coborât fără să mă grăbesc, vinovată de parcă aş fi părăsit scena unui accident grav. Afară, grasul îşi părăsise postul şi stătea într-un colţ cu alţi doi bătăuşi. S-au întors şi m-au urmărit cu privirea. Grasul mi-a zâmbit, crud şi lacom, de parcă văzuse ceva care-i confirma părerea. I-am întors spatele şi am plecat spre casă. M-am uitat încruntată la cerul strălucitor şi am văzut ochiul lui Ruby, înfometat şi obosit.

NOUĂ

Am intrat în Five Roses, pizzeria din blocul meu, care este tot a proprietăresei. Căldura a fost o binecuvântare pentru faţa mea roşie şi îngheţată. Doi poliţişti stăteau la o masă într-un colţ şi mâncau sendvişuri cu parmezan şi chiftele. Sosul şi brânza curgeau din ele pe farfuriile de carton. Stomacul a început să-mi bolborosească, invidios. Umblasem ore întregi şi ziua era pe sfârşite.

Locul era primitor, execrabil decorat, dar minunat din cauza aromelor care veneau permanent din bucătăria magică a Zeldei. Lambriuri îngrozitoare din imitaţie de lemn mascau partea de jos a pereţilor de culoare închisă, plini de găuri. Câteva neoane tremurau pe tavanul lăsat şi pătat de umezeală, scăldând sala în cea mai urâtă nuanţă de alb. Mesele erau şubrede, acoperite cu eternele feţe de masă în carouri roşii şi albe, înconjurate de scaune maro cu perne de vinilin din care ieşeau smocuri de burete. Un ceas Pepsi Cola atârna strâmb deasupra uşii. Sute de poze vechi şi îngălbenite erau lipite sau fixate cu pioneze pe peretele din spatele tejghelei. Preferata mea era una cu Zelda zâmbindu-i lui Robert de Niro, care-şi ţinea un braţ în jurul umerilor ei. El avea surâsul acela din *Cape Fear* şi ţinea o felie de pizza în mâna ridicată. „Cea mai bună pizza din New York”, mâzgălise deasupra semnăturii. Zelda arăta foarte bine în fotografie. Era mult mai tânără pe-atunci, trăsăturile ei aveau o anumită strălucire. Purta o bluză de un roşu aprins, care se asorta cu roşeaţa din obraji; zâmbetul ei era larg, dar nesigur, de parcă se aştepta să nu dureze prea mult, iar actul în sine nu-i inspira deloc încredere. În zece ani nu o văzusem niciodată zâmbind şi purtând altceva decât pantaloni negri şi helancă neagră veşnic pătate de făină. M-am dus la tejghea, dar Zelda, care se fâţâia încoace şi încolo, nu m-a băgat în seamă. A scos o pizza din cuptor cu una din lopeţile uriaşe din lemn şi a pus-o într-o cutie, fără efort, cu o mişcare perfectă. Apoi, cu aceeaşi eficienţă, a smuls două felii de Siciliană dintr-o pizza de sub vitrină şi le-a aruncat în cuptor. Eram atât de previzibilă, încât nu mai avea rost să-i spun ce vreau.

Când a terminat, s-a uitat la mine.

— Atât? m-a întrebat.

— Da, mulţumesc, am spus şi i-am întins o hârtie de cinci dolari.

A apăsat pe butoanele venerabilei case de marcat şi sertarul s-a deschis cu un clinchet vesel. Era sunetul aşteptării fericite.

Zelda era o femeie minionă, cu umeri fragili cam lăsaţi şi trăsături ascuţite, ca de şoim. Toată lumina pe care o văzusem în fotografie se scursese din ea, lăsând-o ofilită şi decolorată. Avea un aer permanent de resemnare, de parcă viaţa ei se redusese la efortul de a pune un picior în faţa celuilalt. Întotdeauna mi-am spus că dacă ar fi fost vorba doar de voinţă, Zelda ar fi putut ridica pe umerii aceia firavi un bloc de beton de zece tone şi l-ar fi putut căra atât cât era nevoie. Mă impresiona, pentru că era una dintre femeile care privesc viaţa printre gratiile unei celule, deşi au cheia la îndemână, pe un lănţişor în jurul gâtului.

În primii ani mai încercam să încheg o conversaţie, dar renunţasem fără remuşcări. Acum stăteam acolo, aşteptându-mi pizza şi privind în gol, aşa că m-a luat prin surprindere când a vorbit:

— Un bărbat, a zis, cu ochii ei căprui ca nişte mărgele, înconjuraţi de cearcăne şi de un milion de linii fine, şi buzele subţiri şi înghesuite în linie dreaptă. Te-a căutat.

— Cine? am zis eu, încercând să păstrez un ton normal, în timp ce o gaură mi s-a căscat în inimă.

A ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Ce-a spus?

— Să-l suni. A zis că ai numărul.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă răsuci pe călcâie şi de a cerceta feţele oamenilor de pe stradă. M-a cuprins groaza când am observat că poliţiştii plecaseră. Zelda mi-a întins pizza, într-o pungă albă de hârtie. Se uita la mine dintr-o parte.

— Nu era bun, a spus scuturând hotărâtă din cap. Nu era bun deloc.

Am îngheţat pe dinăuntru. Când am ieşit din pizzerie şi am păşit pe stradă, m-am simţit cumplit de vulnerabilă şi izolată. Oamenii forfoteau în jurul meu, cărând rufe la şi de la curăţătorie, serviete sau rucsaci. Un puşti a trecut pe role pe

lângă mine. Un vagabond s-a aşezat greoi pe treptele clădirii de vizavi. First Avenue era un şuvoi de trafic, un cor de claxoane zgomotoase şi frâne bruşte care lăsau dâre scurte de cauciuc pe asfalt. Maşinile se opreau la semafor, apoi plecau. Totul era normal, cum fusese mereu. Cu excepţia mea.

La o săptămână şi jumătate după ce mă oprisem acolo şi-l văzusem pe Justin în mijlocul străzii, viaţa mea se schimbase profund. Totul părea diferit. Străbătusem cei câţiva metri de la pizzerie până la uşa blocului meu cam de un milion de ori şi niciodată nu fusesem atât de conştientă de tot ce se întâmplă în jur. Mă uitam la feţele trecătorilor şi îi invidiam pentru certitudinea lor de a şti cine erau şi încotro se îndreptau, sau cel puţin de unde veneau. Dincolo de aparenţa imediată a străzii am perceput o ameninţare, ceva întunecat pândea în spatele scenei inofensive care se desfăşura sub ochii mei. Mă simţeam privită. M-am grăbit să ajung la uşa blocului, am descuiat-o şi am intrat, cu răsuflarea pericolului în ceafă. Odată cu zgomotul metalic al uşii care s-a trântit m-a scuturat un fior, de parcă ar fi călcat cineva pe mormântul meu.

•

Mult mai târziu în aceeaşi seară, când telefonul m-a trezit dintr-un somn tulbure, am ştiut că era Ace înainte să ridic receptorul.

— Am auzit că m-ai căutat, a început el pe un ton distant, tonul unui om de afaceri într-o convorbire internaţională. Proastă idee, Ridley.

Nu i-am răspuns, am aşteptat. Mi se părea nostim, deşi nu chiar de râs, că fratele meu mai mare, fratele meu dependent de droguri credea ştie mai bine decât mine cum să te descurci în viaţă.

— Ce s-a întâmplat? a zis el după câteva clipe.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Atunci vorbeşte.

Nu, trebuia să-i văd faţa, să-l privesc în ochi. Nu era bine să discutăm la telefon, în niciun caz. Nu reuşeam să-l simt, să aflu ce gândeşte, ce crede. Poate că n-aş fi reuşit nici dacă am fi stat faţă în faţă.

— Trebuie să ne vedem.

Iarăşi linişte. Îi auzeam răsuflarea. Auzeam şi zgomotul străzii, deci vorbea de la un telefon public. M-am uitat la afişaj, dar în

locul identităţii apelantului am văzut cuvântul *unavailable.* M-am simţit deodată îngrozitor de singură, de izolată de toţi oamenii din viaţa mea. Iar am aşteptat. Conversaţiile noastre telefonice erau adesea alcătuite din tăceri grele.

— Hai să ne întâlnim la restaurantul ăla de pe West Fourth, a spus în cele din urmă, de parcă s-ar fi dat bătut după o rundă anevoioasă de lupte interne.

— În cât timp? am zis, uitându-mă la ceas. Era unu şi jumătate noaptea.

— Vino acum.

— Bine.

M-am îmbrăcat şi am ieşit pe uşă în mai puţin de zece minute. Am oprit un taxi pe First Avenue şi şoferul a făcut la dreapta pe Twelfth. Am continuat spre sud pe Second Avenue. Era liniştită, aproape pustie, şi mi-am amintit că Truman Capote a spus despre ea că are un aer de pustietate. Sunt perfect de acord cu el. Am trecut în viteză pe lângă biserica St. Mark şi Telephone Bar. Unii care habar n-au despre ce vorbesc spun că New York este „oraşul care nu doarme niciodată”. Ba doarme. Mă rog, moţăie. Ferestrele se întunecă, grilajele coboară.

La un semafor am urmărit cu privirea un bărbat de vârstă mijlocie, într-o jachetă de *tweed,* care se plimba pe bulevard. Îşi strânsese haina în jurul taliei şi se împotrivea unui vânt imaginar. Mergea repede, uşor aplecat, cu faţa lipsită de expresie şi cu ochii aţintiţi drept înainte. După o anumită oră, toţi trecătorii singuratici par indivizi rătăciţi, epuizaţi sau beţi care se grăbesc spre destinaţia lor cu o mină îngrijorată. Făcând abstracţie de studenţi şi de grupurile de petrecăreţi, i-am inclus totdeauna într-o categorie aparte, a celor care alunecă prin crăpăturile oraşului, care trăiesc la periferia societăţii, fără grija trezitului de dimineaţă, a întâlnirilor la ore fixe, a termenelor limită şi responsabilităţilor. M-am întrebat mereu ce-i determină pe oameni să umble singuri pe străzi în toiul nopţii. Şi iată, acum eram la fel de rătăcită ca ei, cu toate că mă aflam într-un taxi. Mă durea capul. Mi-am spus că sticla de vin pe care aproape o terminasem de una singură era de vină pentru pulsaţia seacă pe care o simţeam în spatele ochilor.

Nu pomenisem nimănui – excepţie făcând părinţii mei şi Jake – despre bilete şi fotografii, însă după avertizarea Zeldei nu mai puteam purta povara de una singură. În timp ce urcam spre

apartament, mintea mea a luat-o razna. Bărbatul de pe scări, noaptea trecută... Tot el mă căutase şi azi după-amiază? M-am gândit la bileţelul pe care îl găsisem de dimineaţă. *Au minţit.* Adică aflase, cine ştie cum, că mă întâlnisem cu părinţii mei? Şi dacă da, putea să afle şi ce vorbisem cu ei? Poate doar ghicise? Sau asta însemna cu totul altceva? O clipă am fost tentată să urc până la Jake, să-i spun că întrebase cineva de mine la pizzerie. Dar abia aşteptam să rămân singură, înconjurată de lucrurile mele, în spaţiul meu personal lipsit de pericole şi familiar.

Pierdută în gânduri, nu mi-am dat seama că între timp şoferul oprise în faţa restaurantului. O bătaie în geam m-a readus cu picioarele pe pământ. Am văzut faţa lui Ace plutind în dreptul portierei. Mi-a deschis în timp ce plăteam şi m-am strecurat afară.

Arăta destul de bine, aproape sănătos, dar cam slab şi încărunţit. Blugii decoloraţi erau prea largi pentru picioarele lui subţiri, dar măcar erau curaţi. Purta o geacă de motociclist uzată peste o helancă neagră. M-a sărutat şi m-a înţepat cu barba nerasă. Răsuflarea lui mirosea a mentă. Am luat acest minimum de igienă personală ca pe un semn bun. Credeţi-mă, nu mirosea totdeauna aşa frumos.

Am intrat în local, plin de întârziaţi care se opriseră să cumpere cheeseburgeri sau clătite după petreceri prin cluburi şi baruri, şi ne-am strecurat într-un separeu tapiţat cu vinilin roşu. O casetă de sticlă care se rotea încet într-un colţ mi-a făcut cu ochiul: plăcintă cu cremă de lămâie, cu brânză, tiramisu. Aerul era o simfonie de mirosuri: fum de ţigară, cafea prăjită, grăsime încinsă, sirop de arţar. Se auzea murmurul conversaţiilor şi zdrăngănitul tacâmurilor în farfuriile de ceramică.

Lui Ace nu i-a plăcut când m-am uitat fix la el cam mult timp. Mi-a spus că se simţea ca la inspecţie, şi poate că avea dreptate. Căutam semne bune sau rele. Căutam dovezi ale revenirii lui în lume, în lumea mea, sau ale îndepărtării lui. Mi-am închipuit mereu că Ace trăieşte într-un plan ascuns sub viaţa mea, într-o temniţă subpământeană secretă, iar ca să-l găsesc trebuia să cobor pe o scară de piatră, să străbat lungi coridoare întunecate şi să-l strig pe nume. Mă uitam pe furiş la el, căutând urme noi, vânătăi, cicatrice, orice, întrebându-mă cât poate s-o

mai ducă aşa. Cu alte cuvinte, care este speranţa de viaţă a unui toxicoman? Nu ştiam.

— Ce s-a întâmplat, Ridley? Pari obosită.

Şi i-am spus povestea, întreruptă de vreo două ori de chelneriţa care ne-a luat comanda şi apoi ne-a adus cheeseburgeri, cartofi prăjiţi şi shake-uri de ciocolată. Ace nu a scos un cuvânt. S-a uitat tot timpul în jos, mai întâi la faţa de masă gri cu puncte aurii şi apoi la mâncarea din faţa lui, pe care o împingea de colo-colo prin farfurie şi de care abia s-a atins.

— Ce ţi-au spus mama şi tata, mai exact? m-a întrebat brusc, când am ajuns la discuţia cu părinţii noştri.

I-am repetat conversaţia aproape cuvânt cu cuvânt, cât am reuşit să-mi amintesc din ea.

— Am plecat de-acolo convinsă că au dreptate. M-am simţit ridicolă, puţin ţicnită.

A pufnit şi a dat din cap, aprobator.

— E tipic pentru ei să te facă să te simţi aşa, a spus, cu amărăciune în glas. Ce s-a schimbat?

I-am povestit despre al doilea bilet şi despre articolul din ziar. Când m-am uitat din nou la el, clătina din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ridley...

S-a întors spre fereastra din dreptul lui şi a contemplat o vreme şuvoiul traficului care când încremenea, când se scurgea pe Sixth Avenue.

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Pentru că... Nu ştiu. Sunt speriată.

A oftat adânc şi şi-a studiat unghiile. Am încercat să nu văd urmele de pe spatele mâinilor lui. Îmi imaginam cum arăta restul corpului dacă se hotărâse să folosească seringi şi acolo.

— Nu pierzi nimic dacă nu afli răspunsurile la întrebările astea. Crede-mă.

În ciuda experienţelor din ultimele două zile, credeam încă, pe jumătate, că totul era o greşeală. Mă simţeam exact ca după un accident de maşină: şocul te-a ameţit şi câteva secunde nu-ţi vine să crezi că s-a întâmplat cu adevărat. Încă pluteam în purgatoriul acela. Îmi dorisem din tot sufletul să-l găsesc pe Ace, să-mi spună că habar n-avea despre ce vorbeam. Îmi dorisem din tot sufletul să-mi spună că eram nebună şi să-mi ceară bani.

Făcusem un ultim efort pentru a nu pierde legătura cu iluziile mele şi eşuasem.

— Ace..., am spus.

Dar el m-a oprit, ridicându-şi mâna.

— Întreabă-l pe tata despre unchiul *nostru* Max, a zis, injectând în cuvântul „nostru” o doză bună de venin. Mi-am amintit că Ace şi Max nu se simpatizau. Că Ace era gelos pe relaţia mea cu Max, o gelozie pe care n-am înţeles-o niciodată.

— Ridley, întreabă-l despre unchiul Max şi proiectele lui cu animale de casă. E tot ce am de zis în privinţa asta.

— Dar...

— Trebuie să plec, piciule, a spus el, împingând scaunul în spate.

Inima mi-a sărit din piept când s-a ridicat în picioare. În clipa aceea viaţa mi s-a părut un haos, m-a apucat groaza că va pleca şi că n-o să-l mai văd niciodată. Eram şi furioasă. Furioasă că mă lăsa singură în faţa unei probleme, oricare ar fi fost ea.

— Ace, am spus, pe un ton disperat, ca un copil înspăimântat, nu pleca aşa.

M-a privit de sus şi a clătinat din cap. Ochii îi erau goi, obosiţi, şi – îmi vine greu să recunosc – apatici.

— Ridley, eu sunt o fantomă. Nici măcar nu exist.

Cele două fete din separeul de alături tăcuseră şi ştiam că ne ascultau. Eram bucuroasă că nu mă vedeau, pentru că nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Mixtura bine cunoscută de adoraţie şi ură fierbea la foc mic, transformându-l pe bărbatul plin de defecte din faţa mea în eroul mitic al copilăriei mele. Superman, care avea puterea să mişte Pământul în sens invers pentru a o salva pe Lois Lane, dar refuza; Prometeu, pe care focul îl îngrozea; Atlas, care scăpa bolta cerului de pe umeri.

— Dacă eşti inteligentă, o să uiţi totul. Vezi-ţi de viaţa ta. Mută-te departe, unde individul care îţi face probleme n-o să te mai poată găsi.

Am dat din cap, pentru că nu aveam încredere în vocea mea. Am băgat mâna în buzunar şi i-am întins banii pe care-i adusesem special pentru el. I-a luat, stânjenit, şi s-a uitat cu jind în direcţia uşii. A rămas acolo câteva clipe, luptându-se cu sine însuşi, apoi a plecat.

— Te iubesc, i-am spus fără să mă uit la el.

— Ştiu, mi-a răspuns. Dar nu ştiu de ce.

Am rămas în separeu şi l-am urmărit cu privirea pe Fourth Avenue, până a ajuns la intersecţie şi a luat-o la stânga. L-am urmărit până când nu l-am mai putut vedea şi am continuat să scrutez întunericul, sperând că se va întoarce. Nu s-a întors. Mi-am lăsat capul pe braţe şi lacrimile mi-au udat din belşug mânecile jachetei.

— Hei.

Am ridicat capul şi l-am văzut pe Jake strecurându-se în separeu. S-a aşezat în faţa mea. M-am uitat la el câteva clipe. Purta o geacă de blugi neagră peste un tricou gri şi avea o expresie impenetrabilă. Mi-am şters ochii repede, ruşinată că mă văzuse plângând.

— E o coincidenţă? l-am întrebat cu voce nesigură şi, sunt convinsă, cu ochii roşii.

— Nu.

Am reflectat câteva secunde.

— M-ai urmărit.

— Mi-era teamă că o să fii imprudentă şi o să te întâlneşti cu aşa-zisul tău tată la miezul nopţii.

Când a văzut că nu aveam de gând să-i răspund, a continuat:

— Credeam că ai nevoie de ajutor.

— M-ai urmărit, am repetat.

Nu ştiam dacă trebuia fiu speriată, bucuroasă sau furioasă. Eram câte puţin din toate trei, înclinând totuşi spre furie.

— Cine era? s-a interesat el, lăsându-se pe spate şi aruncând o privire pe fereastră, de parcă ar mai fi putut să-l vadă pe Ace.

Nu mai fusesem urmărită până atunci şi nu ştiam ce să cred despre el. Nu sunt şi nu am fost niciodată una dintre femeile de o prostie iremediabilă care susţin că le excită comportamentul masculin dominator. Sunt exact opusul lor. Când simt cea mai mică încercare de control, parcă apasă cineva pe un întrerupător şi mă opreşte. Eram deci puţin stânjenită, pentru că, deşi aveam motive serioase să-l suspectez că mă urmărise, eram tentată să mătur cu dosul mâinii paharele de pe masă şi să fac dragoste cu el chiar acolo.

— Nu cred că e treaba ta, am spus.

Tonul a fost mai aspru decât dorisem să fie.

Mi-am dat seama că în restaurant se făcuse linişte abia când am auzit bâzâitul neoanelor. M-am uitat în jur, jenată. Grupul de petrecăreţi se rărise mult. O pereche se instalase confortabil

într-un separeu de lângă uşă. Doi puşti cu părul vopsit în portocaliu şi creastă (atât de demodată) împărţeau o porţie de cartofi prăjiţi. Mai erau în sală un bătrân care comandase o cafea şi chelneriţa, o fată fără piept, cu părul tuns scurt şi o acnee teribilă, care se prefăcea că citeşte un roman de dragoste, dar de fapt trăgea cu urechea la discuţia noastră.

— Poate, a răspuns el, uitându-se repede la mine şi apoi în jos.

Am încercat din nou să-i descifrez expresia, dar n-am reuşit.

— Plec, a zis, ridicându-se în picioare. A fost o idee proastă.

A făcut câţiva paşi spre uşă, apoi s-a întors la masă.

— Nu te urmăresc, bine? N-am vrut să te sperii, dar... Te consider deja o prietenă. Nu sunt sigur de ce. Nu-mi fac prieteni prea uşor.

L-am privit în ochi, încercând să-mi dau seama dacă furtuna din măruntaiele mele era provocată de nervi, de dorinţă sau de porcăriile pe care tocmai le mâncasem.

— Chiar asta sunt? l-am întrebat.

— Ce?

— Prietena ta?

A ridicat din umeri, şi-a trecut o mână prin păr şi m-a privit cu o dorinţă atât de lacomă, încât jur că mi s-a tăiat respiraţia. Era incredibil de sălbatică, de lipsită de artificii, oglindirea fidelă a propriilor mele impulsuri. Am pus 25 de dolari pe masă şi am ieşit în stradă.

În aerul îngheţat de-afară, mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat uşor, doar atingându-mi buzele. M-am aprins imediat, de parcă mă stropise cu benzină şi îmi dăduse foc. Mă simţeam ca o adolescentă uimită de propriile ei dorinţe. A reuşit să oprească un taxi cu mine agăţată de el şi ne-am trântit pe bancheta din spate, unde ne-am pipăit de parcă eram doi puşti de liceu în noaptea balului de absolvire.

Când am ajuns în faţa blocului, m-a sărutat pe ceafă în timp ce mă chinuiam să descui uşa de la stradă. M-a împins înăuntru şi m-a lipit de perete. Era nerăbdare, dar şi delicateţe, aproape respect în felul cum m-a sărutat. N-a închis ochii, s-a uitat tot timpul în ochii mei. Nu reuşeam să mă satur privindu-l. Nu puteam. Nu ştiu cum am urcat cele trei etaje şi am ajuns în apartamentul meu, dar am reuşit.

Pe pat, l-am încălecat şi i-am desfăcut cămaşa. Tatuajul îi acoperea pieptul şi umerii, un dragon în zbor, cu aripi mari, larg desfăcute, cu gura deschisă, cu colţi ascuţiţi şi limbă ca de şarpe, bifurcată. Era o operă de artă, fiecare detaliu din ansamblul complicat fusese desenat cu minuţiozitate. Dragonul era furios şi puternic, dar în acelaşi timp era bun, înţelept şi cinstit. Sub tatuaj am văzut cicatrice. O tăietură de zece centimetri sub coaste şi alta pe umăr, care semăna cu o rană de glonţ. A stat perfect nemişcat în timp ce l-am privit şi am urmărit cu degetele conturul tatuajului şi linia cicatricei. Apoi a ridicat mâna şi m-a mângâiat uşor pe obraz şi pe bărbie. Nu ştiu ce a văzut pe faţa mea.

— Să nu-ţi fie frică, Ridley, mi-a spus.

M-am aplecat să-l sărut. Eram speriată, nu de el, ci de amestecul exploziv de spaimă şi dorinţă din sufletul meu, de haosul care părea că-mi sfâşie viaţa, o viaţă care fusese cândva liniştită. Mi-am descheiat cămaşa şi am lăsat-o să cadă.

— Nu mi-e frică.

— Asta vrei? a zis, sprijinindu-se în coate şi uitându-se la mine. Pentru că, te avertizez, nu sunt unul din bărbaţii pe care-i întâlneşti prin baruri. Am fost singur, Ridley. Mult timp. Nu intru prea uşor într-o relaţie.

Am simţit toată greutatea cuvintelor lui. S-a ridicat şi m-a luat în braţe. I-am şoptit la ureche:

— Nu te teme, Jake.

A oftat şi m-a strâns mai tare.

— Trebuie să afli câteva lucruri despre mine, mi-a şoptit în păr.

— Şi eu vreau să mi le spui. Vreau să ştiu totul, dar nu chiar acum.

Lumina din hol pătrundea în dormitor şi punea în evidenţă relieful trupului său. I-am atins umărul cu buzele. Corpul lui, ca şi tatuajul, era dovada vie a unui efort uimitor, a unei griji obsesive. Fiecare muşchi era precis, perfect definit, tare ca piatra sub pielea mătăsoasă. Fiecare muşchi se înfiora la atingerea buzelor mele. Am simţit că se excitase, că era gata, şi certitudinea nerăbdării lui a început să-mi pulseze în vene.

În semiîntuneric îi vedeam doar jumătate din faţă. Ţinea ochii deschişi şi m-a privit în timp ce l-am împins la loc pe pat. Avea gura încleştată, buzele strânse. Cineva care nu se pricepe să

citească feţele oamenilor ar fi spus că era dur, ba chiar furios. Dar eu ştiam că gura şi ochii mărturisesc adevărul. Erau acolo şi tristeţea lui pe care o mai simţisem, şi dorinţa lui sălbatică reflectată în trupul meu, dar cel mai tare m-a înduioşat vulnerabilitatea bărbatului care nu îngăduie oricui să se apropie de el, care nu e sigur că va fi în stare să îndure plăcerea sau suferinţa.

M-a lăsat să-i explorez corpul cu gura şi vârfurile degetelor. Voiam să hoinăresc prin peisajul acela nou pentru mine, să merg pe drumul cel mai ocolit. Voiam în acelaşi timp să-l consum repede, total, dar şi mai mult doream să simt fiecare nuanţă a gustului său pe limbă. A fost răbdător, dar când gemetele lui s-au îndesit, am ştiut că nu va mai rezista mult. Şi când degetele mele au început să-i desfacă nasturii de la blugi, m-a răsturnat pe pat. A fost atât de rapid, atât de puternic, încât m-am trezit prinsă în braţele lui şi privindu-l de jos înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. O clipă mi s-a făcut iar frică şi mi-am amintit că mă urmărise până la restaurant. Am simţit o scurtă descărcare electrică, un amestec de euforie şi panică.

— Mă chinui, a şoptit, răguşit şi încordat din cauza dorinţei.

Am zâmbit şi l-am strâns cu braţele, cu picioarele.

M-am pierdut în marea muşchilor lui, am plutit în ochii lui, mi-am abandonat trupul în mâinile lui puternice. Se hrănea cu mine şi eu îl lăsam să ia fiecare centimetru, îl lăsam să mă devoreze. Niciodată nu mă oferisem atât de total, niciodată nu trăisem aşa fiecare clipă. Coşmarurile care îmi bântuiseră mintea în ultimele zile s-au retras ca nişte cântăreţi care coboară de pe scenă şi în sală am rămas doar noi doi. Cu câteva zile în urmă, când credeam că mai ştiu cine sunt, poate că i-aş fi acordat mai puţină încredere. Acum, eliberată brusc de reperele care mă definiseră, nu mai aveam ce graniţe să apăr. M-am lăsat pradă plăcerii şi m-am dezvăluit pe deplin lui Jake. Acolo şi atunci am fost mai reală decât fusesem vreodată, iar bărbatul care intrase de curând în viaţa mea m-a cunoscut mai bine decât oricine.

ZECE

Nu i-am mai cerut lui Zack cheia înapoi. Nu sunt sigură de ce, am crezut probabil că i-aş fi pus sare pe rană. Şi, de ochii lumii cel puţin, eram încă apropiaţi, încă buni prieteni. Mi se părea însă de la sine înţeles că nu mai avea dreptul să folosească cheia fără acordul meu. Vineri dimineaţa mi-a demonstrat că mă înşelam.

Aproape că mi-a stat inima când am intrat în camera de zi şi creierul meu adormit a înregistrat o siluetă întinsă pe canapea. Am simţit fiorul de spaimă până în vârfurile degetelor şi în cele câteva secunde care au trecut până l-am recunoscut pe Zack aproape am urlat. Se uita la mine cu o expresie pe care nu o mai văzusem până atunci. Îngrijorare, mânie şi o umbră de resentiment.

— Zack, am spus încet, cu mâna la inimă. Frica dispăruse, înlocuită de enervare. Ce cauţi aici?

— Ce caut aici? a repetat el neîncrezător. Ridley, toţi îşi fac griji pentru tine.

— Toţi? am spus, încruntându-mă. Cum ar fi?

— Cum ar fi părinţii tăi, pentru Dumnezeu. Ce se întâmplă cu tine?

— M-am întâlnit cu ai mei alaltăieri.

— Da, le-ai povestit aiureli şi ai delirat că ei n-ar fi părinţii tăi adevăraţi. După toate astea nici măcar nu-i suni să le spui că eşti bine?

— Zack, ce legătură are asta cu tine?

În clipa aceea mi-am amintit de ceva, ceva care mi-a displăcut mereu în relaţia mea cu Zack – mai bine zis în relaţia lui Zack cu părinţii mei. Aveam deseori senzaţia că Zack era o clonă pe care o creaseră cu unicul scop de a se căsători cu mine şi de a mă îngriji atunci când ei n-ar mai fi putut să facă asta. Când ne întâlneam cu toţii, mă enervam cumplit. Iar acum, când nu mai eram o pereche, pur şi simplu mă scotea din minţi. Am simţit că mă înroşesc şi că mă încordez.

— Zack, trebuie să pleci. Chiar acum, am spus, intrând în bucătărie.

— Ridley, vorbeşte cu mine. Ce se întâmplă?

Nu l-am băgat în seamă, aşa că m-a urmărit în bucătărie. Am observat că era desculţ şi asta a fost picătura care a umplut paharul. Cum naiba îndrăznise să-şi scoată pantofii? Cine-i dăduse dreptul să intre în apartamentul meu şi să se simtă ca la el acasă?

— Zack, n-ai auzit? am spus, întorcându-mă să-l privesc în ochi. Pleacă.

S-a întristat brusc, de parcă i-aş fi tras o palmă. Ce naiba se petrecea cu mine? De ce eram aşa dură cu el? Prietenul meu din copilărie, fostul meu iubit, fiul femeii pe care o îndrăgeam ca pe propria mea mamă. Era Zack. De ce mi se năzărise că e un intrus, că trebuie să-l dau afară?

— Îmi pare rău, a zis el. Ai dreptate. N-a fost o idee bună să vin aici. Eram...

S-a oprit şi s-a uitat în jos, studiindu-şi şosetele. Am oftat. Mă simţeam ca o scorpie.

— Ştiu că erai îngrijorat, am spus cât de blând am putut şi m-am apropiat de el. Totuşi n-a fost o idee prea bună.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Ridley, a zis, fixându-mă cu ochii lui albaştri.

În silabele numelui meu am auzit toate felurile în care-l rănisem şi-l dezamăgisem, toată speranţa la care nu era în stare să renunţe. Speranţa alimentată de părinţii mei şi de mama lui, sunt sigură: *Dă-i puţin timp lui Ridley, o să-şi revină.*

— Zack, îmi pare rău.

Nu ştiu de ce i-am cerut scuze.

M-a îmbrăţişat. Am simţit mirosul lui familiar şi am rămas lipită de el câteva clipe, vizitând galeria amintirilor noastre comune. *Eşti o proastă dacă-l părăseşti pe băiatul ăsta*, se plângea mama. Poate că avea dreptate, cum avusese dreptate în multe alte privinţe. Dar nu-l iubeam pe Zack, nu aşa.

— Ce s-a întâmplat, Ridley? a spus Jake ieşind din dormitor.

Zack s-a îndepărtat repede de mine, de parcă l-aş fi muşcat, şi mi-a aruncat o privire uimită şi îndurerată. Câteva secunde au stat amândoi nemişcaţi, iar contrastul dintre ei era atât de izbitor, încât friza comicul. Zack: blond, pantaloni cu dungă perfectă, cămaşă albă, jachetă Lands End împăturită pe braţul canapelei, pantofi Rockport sub măsuţa de cafea. Jake: brunet,

dragon uriaş tatuat pe piept şi pe umeri, cicatrice, blugi decoloraţi, picioarele goale (irezistibil).

Lui Zack i-a căzut faţa. Parcă fusesem prinsă chiulind de la şcoală sau hoinărind cu gaşca nepotrivită. Aproape mi s-a făcut rău de milă, dar în inima mea rebelă simţeam şi o licărire de satisfacţie. Să nu uităm, el îmi violase graniţele şi practic mă verifica în contul părinţilor mei. Asta nu-mi convenea deloc.

— Cine e? a zis Zack.

— Zack, el e Jake. Jake, Zack.

— Îmi pare bine, a spus Jake întinzându-i mâna.

Zack s-a uitat la el şi după câteva clipe Jake şi-a retras mâna, calm şi înţelegător. Zack a trecut pe lângă el, apoi şi-a cules pantofii şi jacheta. Mă simţeam în acelaşi timp vinovată şi tristă. Nu ştiu de ce, dar până atunci acest amestec de sentimente nu mi se păruse neobişnuit în relaţia mea cu Zack. Nu i-am spus nimic până când a ajuns la uşă, cu lucrurile în braţe.

— Vreau cheia, Zack. N-a fost cinstit din partea ta.

A scos cheia din buzunar şi mi-a întins-o, cu un zâmbet plin de subînţelesuri. Mi-a trecut prin minte un gând ciudat: *Şi-a făcut o copie.*

— Nici nu mai ştiu cine eşti, Ridley, a zis el.

— Nu sunt sigură că ai ştiut vreodată, Zack, am spus.

Cuvintele îmi scăpaseră pur şi simplu din gură. Habar n-am de ce, de vreme ce nu mă gândisem serios la asta înainte. În clipa când le-am rostit am ştiut că spuneam adevărul. Am ştiut că din acest motiv mă despărţisem de el, pentru că nu mai eram capabilă să fiu eu însămi fără a mă simţi vinovată faţă de el, fără a avea permanent impresia că îl dezamăgesc. Eram copilul care reacţionează la încercările de control ale tatălui, copilul pedepsit pentru fiecare acţiune independentă care îi provoacă tatălui suferinţă. Un proces subtil, discret, pe care alţii nu aveau cum să-l observe. Aproape imperceptibil, de fapt... Nimeni n-ar fi observat, cu excepţia mea.

A plecat în şosete. Cred că nu suportase ruşinea de a se încălţa de faţă cu Jake. După ce am închis uşa, m-am uitat prin vizor şi l-am văzut aşezându-se pe prima treaptă ca să-şi lege şireturile. M-am simţit din nou vinovată şi furioasă. Parcă aveam un ghem de vată în gât.

— E totul în regulă, Ridley? a spus Jake în spatele meu.

Mi-a plăcut cum vorbise, neliniştit, dar lăsând de înţeles că eram o femeie care putea face faţă evenimentelor. Şi cu un accent de gelozie, poate chiar furie. Îmi plăcea şi asta. Am apreciat faptul că nu trebuia să am grijă şi de sentimentele lui când propriile mele emoţii îmi năvăleau în piept ca o tornadă.

— Nu chiar. Lucrurile stau cam aiurea în momentul de faţă.

A dat din cap aprobator şi s-a apropiat de mine.

— Cu excepţia nopţii trecute, nu? Nu uita că am un ego delicat, a zis el cu un zâmbet larg, contagios, care m-a făcut să-mi ridic colţurile gurii.

Brusc, mi s-a făcut cald. Mâinile lui s-au aşezat pe umerii mei.

— N-a fost chiar aşa de rău, am spus, lipindu-mi obrazul de pieptul lui şi lăsându-l să mă ţină strâns.

În mai puţin de un minut, făceam dragoste din nou.

•

După ce ne-am potolit, am adormit. Când m-am trezit, n-am avut curaj să deschid ochii imediat pentru că o secundă, poate două, am fost convinsă că nu mai era lângă mine. Dacă deschideam ochii şi constatam că nu mai era acolo, aş fi fost convinsă că tot ce se petrecuse între noi era numai rodul imaginaţiei mele. Dacă nu se mai afla acolo, eram o fraieră. Dar, după câteva clipe, am simţit mirosul apei lui de toaletă. O clipă mai târziu, am simţit şi palma lui pe burta mea şi un fior electric din cap până-n picioare.

— Te-ai trezit, a constatat el.

Am deschis ochii şi s-a uitat la mine.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Ţi s-a schimbat ritmul respiraţiei.

— Ascultai cum respir?

A dat din cap şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet leneş şi atrăgător. Credeam că o să adauge o dulcegărie, dar n-a mai spus nimic. Îl plăceam tot mai mult cu fiecare minut care trecea. Mi s-a făcut frică şi am început să-mi analizez sentimentele. *Uşurel, fetiţo.*

— E târziu? am întrebat, sprijinindu-mă într-un cot şi aruncând o privire la ceas.

Era trecut de zece.

— Ai treabă, a constatat el, simplu.

Îmi plăcea că ştia asta şi că nu-l deranja. Zack nu luase niciodată în serios slujba mea şi credea că fiecare ceas pe care

i-l dedicam era un ceas mai puţin din timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună. Jake şi-a trecut picioarele peste pat şi a sărit în picioare. Am avut parte de un spectacol frumos când şi-a tras pantalonii şi a cules cămaşa de pe podea. Chiar foarte frumos.

— Atelierul meu e între Strada 10 şi Avenue A, a zis el, aşezându-se pe pat şi luându-mi mâna.

A dus-o la buze.

— Dacă vrei, treci pe-acolo mai târziu să-mi vezi lucrările. E prima uşă de pe partea de vest a străzii A, între Strada 9 şi Strada 10, vizavi de parc. E roşie, n-ai cum să nu nimereşti.

— Cu plăcere, am spus.

Simţeam nevoia să oftez, dar am zâmbit.

— Pe la patru.

S-a aplecat şi m-a sărutat blând, dar prelung, un minut dulce. A plecat fără să mai spună ceva.

UNSPREZECE

După ce Jake a ieşit, mi-am făcut o cafea şi energia ei m-a ajutat să înfrunt dimineaţa. Apoi am vorbit cu Tama Puma.

— Doamna Thurman va fi ravisată să te primească, m-a anunţat ea, cu o voce ca un tors de pisică, caldă şi egală.

„Ravisată”? Cine foloseşte asemenea cuvinte în lumea reală? Mi-am imaginat-o într-un boa, cu un ţigaret interminabil între degete. În realitate, domnişoara Puma mai degrabă şi-ar da viaţa decât să apropie o ţigară de buze. Am telefonat la departamentul de contabilitate de la *New York Magazine* în legătură banii pe care mi-i datorau. Cecul era la poştă, după cum mi-au spus. Pe la prânz, efectul cafeinei a început să dispară şi n-am mai putut să alung gândurile care-mi dădeau târcoale. Am simţit împunsătura de-acum familiară a vinovăţiei: ar fi trebuit să-i sun pe ai mei ca să-i anunţ că totul era în regulă. Dar nu aveam chef. Nu voiam să le aud glasurile.

Am petrecut un timp pe internet, căutând cu Lexis Nexis informaţii despre o femeie ucisă la începutul anilor ’70 şi copilul ei dispărut, dar am obţinut prea multe rezultate. Am limitat căutarea la trei state[5], însă şi aşa am primit peste zece mii. Constatarea asta m-a înfiorat. Mi-am amintit de copilăria mea idilică, de certitudinea că eram în siguranţă şi iubită şi că singurele lucruri de care trebuia să mă tem erau notele proaste şi pericolul de a mă face de râs la orele de sport, când încercam să mă caţăr pe funia aceea blestemată.

M-am uitat prin articole, prin arhive ale ziarelor şi revistelor, prin tot felul de pagini web pline cu fotografiile acelea groaznice, peste care au trecut anii şi care îţi spun că o familie a pierdut un copil care nu a mai fost găsit niciodată, că există oameni care trebuie să îşi imagineze cum ar fi arătat copilul lor cinci sau zece ani mai târziu – dacă mai era în viaţă. Mi-am dat seama că există altă lume, un spaţiu îngrozitor stăpânit de durere şi violenţă, unde unii sunt exilaţi, iar noi, ceilalţi, nu putem ajunge la ei chiar dacă am vrea. N-am găsit nimic care să

[5] În original *tristate*: regiune care cuprinde statele New York, New Jersey şi Connecticut. (N. tr.).

aibă legătură cu tăietura din ziar pe care o primisem, nu am văzut nicio fotografie care să semene cu cele de pe biroul meu. Dar trebuie să recunosc, căutasem fără să mă tragă aţa prea mult, cum ar fi spus mama. Nu sunt sigură că atunci doream să aflu amănunte, înţelegeţi?

Ţineam pe birou o poză cu mine şi cu fratele meu când eram copii. Am ridicat-o şi m-am uitat la ea. Stăteam pe un leagăn în parcul de lângă casă, fratele meu în picioare lângă mine, cu mâinile exact deasupra mâinilor mele pe lanţurile care ţineau leagănul. Îşi aşezase bărbia pe capul meu şi zâmbeam amândoi la aparatul de fotografiat. Frunze roşii, aurii, portocalii dansau în jurul nostru, purtate de vântul rece şi puternic ce bătea în ziua aceea. O şuviţă din părul meu se rătăcise pe faţa lui şi arăta ca o mustaţă subţire. Îmi amintesc de alte zile liniştite, când amândoi eram tineri, înainte ca necazurile care îl luaseră pe Ace de lângă mine să apară măcar la orizont. Îmi amintesc de plimbări şi petreceri, de vacanţe şi reuniuni de familie ferite de spectrul întunecat al despărţirii care ne-a umbrit mai târziu fericirea.

Mamei îi place să povestească o întâmplare cu mine şi cu Ace. Mai bine zis îi plăcea când mai putea să vorbească despre Ace, când încă îl recunoştea drept fiu. Eram mici, nu mai ştiu precis ce vârstă aveam, poate între patru şi şapte ani. Îmi amintesc lumina aurie a dimineţii de duminică strecurându-se printre jaluzele, îmi amintesc că m-am trezit bucuroasă că Ace nu trebuia să se ducă la şcoală şi că mă aştepta o dimineaţă întreagă de stat în faţa televizorului. Era toamnă, o zi friguroasă, şi podeaua era rece sub picioarele mele goale când am trecut prin baie în camera lui Ace de la mansardă. M-am urcat în pat şi m-am întins lângă el, apoi, foarte uşor, i-am deschis un ochi. Bineînţeles, era deja treaz şi doar se prefăcea că doarme. După obişnuitele mormăieli şi proteste, s-a lăsat condus în jos pe scări.

În general, începeam dimineţile de duminică mâncând castroane uriaşe de Cocoa Pebbles. Mama şi tata nu se trezeau aşa devreme, dormeau cel puţin încă o oră, aşa că bucătăria era numai a noastră – nimeni nu ne spunea ce să mâncăm sau să dăm televizorul mai încet şi să ne depărtăm de el. Era un univers temporar, de aur, în care Ace şi cu mine luam hotărârile, o orgie de cereale cu zahăr şi ciocolată cu lapte, de sărituri pe

canapea şi bătăi cu gâdilături în timpul cărora, câteodată, ajungeam să-mi ud pijamaua.

Dintr-un motiv oarecare, în dimineaţa aceea Ace hotărâse că la micul dejun trebuia să mâncăm prăjiturele. A găsit un pachet de Oreos în cămară şi l-am luat, împreună cu două pahare de lapte, în locşorul nostru confortabil din faţa televizorului.

Cred că am apucat să mâncăm aproape jumătate de pungă până a coborât mama.

— Ace, Ridley, ce faceţi?

Ne-am oprit amândoi din mestecat, fiecare cu o bucată de prăjitură îndreptată spre buzele mânjite de ciocolată.

— Daţi-mi prăjiturile acum.

În acel moment, m-am întins să-i dau mamei prăjitura şi am început să plâng. Fratele meu şi-a băgat mâna în pachet şi a îndesat în gură câte prăjituri a putut, înainte ca mama să ajungă la noi.

Mama povestea de fiecare dată această întâmplare pe un ton plin de încântare, minunându-se cât de diferiţi erau copiii ei, chiar dacă proveneau din aceeaşi familie şi fuseseră crescuţi în aceeaşi casă. Îmi amintesc că plânsesem nu pentru că mai voiam să mănânc prăjituri – adevărul fie spus, mi se făcuse cam rău de la ce mâncasem deja – ci pentru că sosirea bruscă a mamei marcase sfârşitul abrupt al acelor clipe magice.

Îmi amintesc, de asemenea, că atunci a fost trasă linia despărţitoare între amintirile mele din copilărie şi amintirile lui Ace. Mama şi Ace au început să se războiască pentru pachetul de Oreos – fratele meu a luat-o la fugă pe scări, apoi a intrat în camera lui, a trântit şi a încuiat uşa, iar mama a rămas afară, furioasă, izbind în uşă ca o nebună.

— Pentru Dumnezeu, calmează-te, Grace. E vorba doar de nişte amărâte de prăjiturele, a spus tata, urcând după ei.

Dar, bineînţeles, nu era vorba doar de prăjituri. Era vorba de control. De faptul că ea trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt, că eu cedasem imediat şi că Ace se răzvrătise. Ace şi cu mine am extras personalităţi diferite din părinţii noştri exact prin personalităţile noastre diferite, şi aşa se face că am trăit experienţe opuse pe măsură ce am crescut. Eu ajungeam să mă smiorcăi în braţele tatei; Ace se alegea cu tăcerea de piatră a mamei, care încheia de obicei crizele de furie caracteristice unei femei care se apropie de menopauză.

Dar mama a transformat acest incident într-o anecdotă încântătoare şi amuzantă numai bună de povestit la cină, golită de drama momentului şi distilată pentru a ilustra mai bine cât de capricioşi şi de ciudaţi pot fi copiii. Eu mă făceam mică de fiecare dată când o povestea, nu pentru că ar fi fost o experienţă traumatică (deşi Ace cu siguranţă aşa şi-o amintea), ci pentru că nu înţelegeam ce încerca să spună despre mine. Voia să arate că eu eram slabă în timp ce fratele meu era curajos? Că eu eram ascultătoare, iar fratele meu rebel? Trebuia să-mi fie frică sau să fiu mândră de mine? Când vorbea despre Ace, se simţea în glasul ei un soi de respect amestecat cu invidie, ca şi cum în realitate îl admira pentru că avea curaj s-o înfrunte. Mai târziu, bineînţeles, n-a mai vorbit deloc despre el. E ciudat cum mestecăm şi deformăm amintirile, ca pe nişte caramele, când le povestim iar şi iar, cum acelaşi eveniment poate avea altă semnificaţie pentru fiecare dintre cei care l-au trăit.

Cum stăteam aşa cu fotografia în mână, amintirile au năvălit în marş forţat în mintea mea, ca un şir de soldaţi, întâmplări la care nu mă mai gândisem de ani întregi, nuanţate de evenimentele din prezent. Nu îmi dădeam seama dacă acum gândeam mai limpede decât oricând sau dacă îmi pierdusem complet minţile şi dacă nu cumva evenimentele recente distorsionaseră grav absolut totul, atât imaginea trecutului cât şi percepţia prezentului.

Unchiul Max era un munte, o stea căzătoare, un urs, o partidă de călărie pe umeri pe care de-abia o aşteptam, o pereche de buzunare pline cu dulciuri şi, mai târziu, de bani sau de orice altă monedă specifică vârstei la care ne aflam. Era un concert rock sau un meci de baseball, era „da” când părinţii noştri erau „nu”, era o consolare pentru fiecare dezamăgire. Era întruchiparea distracţiei, iar săptămânile petrecute cu el atunci când părinţii noştri erau plecaţi simt unele dintre cele mai fericite amintiri din copilăria mea. Ace şi cu mine îl iubeam, bineînţeles. Cum puteam să nu-l iubim? E uşor să fii îndrăgit de copii când nu impui tu regulile, când singurul tău rol în viaţa lor este să le arăţi cât de haioasă poate fi lumea.

Unchiul Max era totdeauna însoţit de câte-o femeie, niciodată aceeaşi. Într-un fel, toate se învălmăşesc în amintirile mele, niciuna nu se desprinde din parada de farduri, silicoane, piele

bronzată, păr drept şi mătăsos şi tocuri-cui. Fără excepţie tocuri-cui, indiferent ce purtau – rochii, blugi, costume de baie. Ţin minte, totuşi, o figură. Era o petrecere acasă, în timpul zilei, nu seara, poate ziua lui Ace. Tavanul din sufragerie nu se mai vedea, acoperit complet de baloane umplute cu heliu – roşii, portocalii, albastre, verzi, purpurii. Ţin minte muzica, în amintirile mele sună ca o melodie de carnaval. Râsete, cineva care varsă suc pe covorul alb, un balon spart, ţipete de încântare şi un clovn făcând pase magice. Ţin minte că alergam prea repede şi când am dat colţul m-am lovit de picioarele strânse în blugi decoloraţi ale prietenei unchiului Max.

— Scuzaţi-mă, am spus, uitându-mă în sus la ea.

Tot ce-mi mai amintesc acum este fardul albastru, părul blond bogat şi luciul roz al buzelor.

— Nu-i nimic, Ridley, a spus ea dulce şi s-a îndepărtat. Am apucat să văd că purta cei mai grozavi pantofi din piele roşie cu tocuri înalte pe care-i văzusem în viaţa mea, Candies, dacă nu mă înşel, extrem de sexy şi cool. Mi se tăiase răsuflarea de admiraţie şi m-am întrebat ce trebuie să faci ca să ajungi aşa.

— Zău aşa, Max, am auzit-o pe mama din bucătărie, pentru că acolo mă duceam. Cunoşteam tonul acela dezaprobator, care te strivea ca un sac umplut cu bolovani. Ce idee s-o aduci pe una din ele aici. La petrecerea lui Ace! Cum ai putut?

— N-am vrut să vin singur, a spus el, pe un ton pe care nu l-am recunoscut.

— Prostii, Max.

— Ce vrei de la mine, Grace? Nu mai fi aşa de mironosiţă.

N-am avut timp să mă mir că mama şi unchiul Max vorbeau aşa unul cu altul, pentru că a apărut deodată tata.

— Uite-o pe fata mea, a spus, ridicându-mă în braţe, deşi ştiam amândoi că ajunsesem prea grea pentru el.

M-a dus în bucătărie. Nu ştiu dacă a observat că mama şi Max s-au uitat în direcţii diferite, înlocuindu-şi rapid expresiile mânioase cu altele mai binevoitoare.

— Ce puneţi la cale aici? a zis tata, jovial. Sper că nu te dai din nou la nevastă-mea, Max.

Au râs cu toţii de absurditatea acestei idei. A urmat tortul care, firește, a şters complet întâmplarea aceea din mintea mea de copil de şapte ani.

•

Când pereţii apartamentului au început să mă apese, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am ieşit. Nu ştiu ce cred alţii despre New York, dar eu nu mă simţisem niciodată ameninţată acolo, nici măcar un minut, cel puţin până atunci. Avertismentul Zeldei despre bărbatul care mă căutase mi-a revenit brusc în minte. Mi-am dat seama că nu-i pomenisem nici lui Jake, nici lui Ace despre el şi nu eram sigură de ce. Câteodată am tendinţa de a trata lucrurile grave ca pe nimicuri, un soi de filosofie stupidă „ignoră-le şi vor dispărea de la sine”. Acceptarea faptului că acum cineva mă căuta fizic, spre deosebire de mult mai inofensiva corespondenţă, mutase pesemne problema la un nivel la care nu mai putea fi ignorată. Ridicase şi nivelul de ameninţare, iar eu nu eram pregătită pentru consecinţe, prima dintre ele fiind limitarea libertăţii mele. Ştiţi deja ce părere am despre libertate.

Am împins uşa clinicii în care tata şi Zachary făceau voluntariat în ziua aceea. Una era în centru, cealaltă în New Jersey. Tata petrecea din ce în ce mai mult timp acolo pe măsură ce se apropia de pensionare. De obicei, la începutul săptămânii se afla în Jersey, iar la sfârşitul ei în oraş, deci eram aproape sigură că-l găsesc. Ştiu la ce vă gândiţi. Nu cumva tocmai a spus că nu avea chef să se întâlnească cu părinţii ei? E adevărat, nu voiam, dar tata era ca un magnet în perioadele mele de criză. Oricât aş fi jurat că nu-l mai caut atunci când eram supărată, el afla într-un fel sau altul şi apăsa pe un buton secret din univers, obligându-mă ca prin farmec să ridic receptorul sau să mă duc la el la birou.

— Îl caut pe domnul doctor Jones. A venit astăzi? am întrebat-o pe tânăra de la recepţie. Avea pielea strălucitoare, de culoarea cafelei cu lapte, şi ochi adânci şi negri, cu gene foarte dese. Nu o mai văzusem până atunci, deşi trecusem de câteva ori pe la clinică. N-am fost surprinsă, întotdeauna fusese o fluctuaţie mare de personal acolo.

— Aveţi programare? m-a întrebat ea, fără să ridice privirea din dosarul pe care-l citea.

— Sunt fiica lui.

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— A, eşti logodnica lui Zack? a zis, acum pe un ton mult mai jovial.

Remarca ei m-a enervat. Încheiasem relaţia cu mai mult de şase luni în urmă şi nu acceptasem propunerea, deci nu fusesem niciodată logodnica lui Zack. N-am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Nu l-ai salvat tu pe puştiul ăla acum două săptămâni? Ţi-am văzut fotografia în ziar.

— Ba da, am spus. Eu sunt.

Acum mă privea cu uimire.

— Vai, îmi pare bine să te cunosc, spuse ea. Eu sunt Ava.

— Şi mie îmi pare bine, am zis, simţindu-mă cam ciudat. Era prea târziu să-i spun „Apropo, nu sunt logodită cu Zack. Serios, n-am fost niciodată... E o poveste lungă”, aşa că m-am abţinut şi m-am uitat în altă parte.

— O secundă, a zis ea. O să-i dau un mesaj pe pager. Ia loc.

Am văzut un scaun liber printre copiii şi sugarii care plângeau, am înfruntat accesele de tuse convulsivă şi nasurile care curgeau şi m-am aşezat, sperând că sistemul meu imunitar era prezent la datorie. O femeie respira greu lângă mine, şuierând de parcă urcase în fugă zece etaje.

— Ridley, m-a strigat Ava după câteva minute, poţi să te duci. E în ultimul birou.

— Mulţumesc.

— Ştii, a zis Ava în timp ce apăsa pe un buton ca să-mi deschidă uşa, nu semeni cu tatăl tău.

Am încercat să zâmbesc.

— Am mai auzit asta.

•

— Tatăl tău e un sfânt, ştiai? Voi, copiii, sunteţi norocoşi, al naibii de norocoşi. Nu-i spune mamei tale că am înjurat în faţa ta, da?

Unchiul Max făcuse remarca asta de prea multe ori, îşi pierduse orice semnificaţie.

— Habar n-ai, obişnuia să spună. Habar n-ai cum e să ai un tată care nu te iubeşte.

Şi mai era privirea aceea, privirea lui când mama se afla în preajmă, de parcă mai era un ceas până la balul de absolvire şi el n-avea parteneră.

Cred că unchiul Max era cel mai singur om pe care l-am cunoscut-o vreodată – cu excepţia lui Ace. Când eram copil, am simţit asta fără să înţeleg pe deplin. Când am mai crescut, mi-

am dat seama că asta era ideea lui despre el însuşi. Totuşi nu pricepeam de ce se simţea aşa: îi avea pe părinţii mei, ne avea pe Ace şi pe mine, avea şi parada de păpuşi Barbie. Acum înţeleg. Singurătatea este o stare de fapt, o boală. O purta cu el şi ea îi infecta viaţa. Se trata răsfăţându-ne, iubindu-ne, se trata cu „prietenele" lui şi cu băutură. Dar boala lui nu avea leac. Era capătul liniei.

— Ridley, a spus tata, oftând. Mi-a aruncat o privire îndurerată, scrutătoare. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Îmi pare rău, am zis, închizând uşa.

Era un cabinet de consultaţii, într-adevăr. Mirosea... Ei bine, cunoaşteţi mirosul – medicamente şi dezinfectant. Neoane care pâlpâiau, podele acoperite cu linoleum de proastă calitate, în cea mai îngrozitoare cacofonie de culori: muştar, măsliniu, roz-portocaliu. Blaturi imaculate într-o nuanţă de avocado, borcane de sticlă umplute cu ghemotoace de vată şi instrumente în ambalajele lor originale de hârtie.

Tata m-a îmbrăţişat, chiar dacă era supărat pe mine. Îl iubeam pentru asta. Mama, când era nervoasă, nici măcar nu te privea în ochi, de parcă refuza să îţi recunoască existenţa până când catadicsea să te ierte. M-am retras din îmbrăţişarea lui după câteva secunde şi m-am aşezat pe canapeaua de consultaţii, iar cearşaful de hârtie boţit de sub mine mi-a reamintit de o mie de vizite în camere exact ca asta. Toate semănau între ele. Mă rog, nu erau chiar la fel. În ciuda curăţeniei perfecte, avea un aer de decrepitudine, de sărăcie care o identifica drept o simplă cămăruţă de dispensar, în contrast cu birourile particulare luxoase în care mai fusesem. Diferenţa mă deprima. Era sterilă şi curată, dar urâtă, cu decor demodat, pereţi crăpaţi şi pete vechi de umezeală pe tavan. Mesajul ei părea să fie că săracii nu merită interioare moderne şi frumoase. Un afiş îngălbenit, cu colţurile rupte, era lipit pe un perete: sistemul muscular uman. Drăguţ. Bărbatul de pe afiş arăta destul de calm, având în vedere că fusese jupuit de piele.

— De ce l-ai trimis pe Zack să mă verifice? am spus.

Tata a afişat o expresie inocentă.

— Nu l-am trimis, Ridley. N-aş face aşa ceva.

N-am spus nimic, am continuat să mă uit la el.

— L-am rugat să te sune, a zis el în cele din urmă. Atât. M-am gândit că poate n-o să refuzi o discuţie cu el.

— Ei bine, a venit la mine şi s-a autoinvitat înăuntru. Nu prea mi-a plăcut asta, tată.

— Aş spune că a învăţat lecţia, a zis tata, aşezându-se pe un scaun cu picioare de metal şi pernă de vinilin verde. S-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele la piept, oftând.

— Dumnezeule, am zis, nervoasă şi puţin ruşinată. Ce-a făcut, a alergat să-ţi spună totul, ca un pârâcios mic?

Oare îmi dădeam seama că vorbeam ca un copil de zece ani? Da, ştiam şi nu-mi plăcea, dar cred că era o mică parte dintr-o problemă pe care abia începeam să o înţeleg. Când stăteam faţă în faţă cu părinţii mei, eram un copil de zece ani. Aţi ghicit? Asta şi doreau.

— Ai pe cineva, Ridley? a întrebat tata, făcând efortul să vorbească pe un ton liniştit şi binevoitor.

— Tată, nu de asta am venit aici.

— Nu?

— Nu. Vreau să vorbim despre unchiul Max.

Nimeni n-ar fi putut să spună despre tata că este un bărbat frumos. Nu în sensul tradiţional. Chiar dacă eram fiica lui, remarcasem influenţa pe care o avea asupra femeilor. Încă nu văzusem o femeie care să nu zâmbească când o privea. Puterea lui de atracţie venea din interior. Trăsăturile lui ofereau indicii subtile despre bărbatul care trăia în spatele măştii. Nasul puţin strâmb dovedea originea aspră, din clasa muncitoare. Maxilarul pătrat era un indiciu al hotărârii cu care îşi urmărea scopul, odată ce fusese stabilit. Ochii de un albastru deschis erau oglinda fidelă stărilor de spirit. I-am văzut plini de compasiune, strălucind de dragoste şi înţelegere, i-am văzut întunecându-se de durere sau îngrijorare, i-am văzut îngustându-se de mânie sau dezamăgire. Dar niciodată nu îi văzusem aşa cum erau acum. Complet goi, indescifrabili. Pauza care a urmat după întrebarea mea era ca o a treia prezenţă în încăpere, o fantomă care se strecurase pe sub uşă.

— Nu te-am iubit destul, Ridley? a zis el după câteva secunde. Nu ţi-am dat tot ce îţi trebuie, din punct de vedere financiar şi afectiv, ca să reuşeşti în viaţă?

— Ba da, tată, am zis, chinuită brusc de vinovăţie.

— Atunci, ce se întâmplă? Ai ajuns în punctul în care vrei neapărat să ne acuzi de toate greşelile pe care le-am făcut în

privinţa ta şi a fratelui tău? Nu mă aşteptam la asta din partea ta, Ridley. De la Ace, da, nu de la tine.

Iată, din nou comparaţia. După ce a plecat, Ace a fost considerat – nu pe faţă, Doamne fereşte, ci printr-un fel de osmoză emoţională – un obiect de dispreţ în familia mea, absolutul eşecului şi nerecunoştinţei. Orice comparaţie între mine şi el în acest sens mă scotea din sărite. Un amestec exploziv de ruşine, resentimente vechi şi furie mi-a înroşit obrajii.

— Ce legătură are asta cu ce te-am întrebat? am spus încet.

A tresărit, uimit, de parcă nu se aştepta să observ că scosese din arsenal muniţia sentimentală de mare calibru ca să-mi devieze întrebarea.

— Vrei să zici că nu are nicio legătură cu ce am discutat seara trecută? a spus el cu o indignare care nu părea tocmai sinceră. Mama ta încă mai e supărată din cauza asta.

— Tată...

Mi-a susţinut privirea câteva clipe, s-a uitat în altă parte, apoi din nou la mine.

— Ce vrei să ştii?

Ce voiam să ştiu? Ace mă îndemnase să-l întreb pe tata despre unchiul Max şi despre „proiectele cu animale de casă”. Părea totuşi o întrebare vagă şi bizară.

— Ce nu ştiu despre Max?

A clătinat din cap şi s-a uitat la mine încruntat.

— De ce îmi pui atâtea întrebări? De unde îţi vin ideile astea?

Nu i-am răspuns, doar m-am sprijinit de perete şi am continuat fixez un punct din podea. A oftat, apoi s-a dus la fereastră.

— Bine, de cât timp te întâlneşti cu Ace?

M-am uitat la el. Ochii îi erau trişti acum. Nu era o privire pe care mă bucuram s-o văd, dar era mai bună decât privirea moartă, plată, pe care mi-o aruncase mai devreme, când îl întrebasem de unchiul Max.

— De mult, dar cred că ştiai.

Mi s-a părut că luminile fluorescente străluceau mai tare, mai crud. Dincolo de uşă se auzeau paşii uşori ai asistentelor trecând încolo şi încoace. O conversaţie, un hohot de râs. Pricepusem, în sfârşit, că Zack îi furniza tatei informaţii despre

mine de la bun început. Mi s-a făcut greaţă de toate şi m-am enervat.

Tata a ridicat din umeri.

— Mai bine să vorbească cu tine decât cu nimeni. Nu am fost în stare să mă apropii de el de ani buni. Dar de ce nu mi-ai spus?

— Să-ţi spun? Nici măcar n-am avut voie să-i rostesc numele după ce a plecat, am strigat, uimită că ridicasem tonul şi că mâinile îmi tremurau.

Tata a clătinat din cap, s-a aplecat şi şi-a pus mâinile pe umerii mei. Am simţit mirosul de Old Spice şi mi-am amintit cum mirosea a ploaie şi a apă de toaletă când se întorcea seara de la dispensar.

— Îmi pare rău, Ridley, a zis, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Nu ne-am purtat cum trebuie. Ştiu asta.

— Nu mai contează acum, tată, am spus, coborând de pe masă şi îndepărtându-mă de el. Fii liniştit. Înţeleg.

Am simţit curentul puternic al dragostei sale. Mă trăgea încet spre el şi mă îndepărta de motivul venirii mele acolo.

— Sufeream, Ridley. Eram devastaţi... Mai ales mama ta. Nu ştiam ce să facem şi nu ne-am gândit că o să te afecteze pe tine. Am dat dovadă de egoism şi regretăm amândoi.

Îl compătimeam, mă simţeam din nou vinovată. M-am aşezat pe scaunul pe care îl ocupase el mai devreme şi mi-am lăsat capul în mâini, uitându-mă fix la genunchii mei. Brusc, a început să mă doară capul şi am constatat că eram puţin ameţită. Nu prea era întâlnirea la care mă aşteptam.

— Mă bucur că ţine legătura cu tine, Ridley, a zis tata din nou, după câteva clipe de tăcere. Atâta timp cât ai grijă să asculţi selectiv ce are de spus.

— Adică?

— Ei bine, Ace are idei ciudate de când a început să se drogheze. Este foarte ostil faţă de Max, e gelos pe relaţia ta cu el. Nu-l lăsa să-ţi otrăvească mintea şi să te îndepărteze de omul care te-a iubit.

— Crezi că Ace mi-a băgat toate astea în cap? Ţi-am arătat fotografia.

Aş fi putut să-i spun că erau mai multe – al doilea plic, un bărbat care mă căutase. Nu i-am spus.

— Ştiu, ştiu, însă am crezut că am lăsat toate astea în urmă. Mi se pare că Ace s-a folosit de şansa asta să-şi mai împrăştie puţin otrava.

— Atunci de ce crede că Max are o legătură cu povestea asta? De ce m-a pus să te întreb despre unchiul Max şi „proiectele lui cu animale de casă”? Aşa le-a numit, literalmente.

Tata a ridicat din umeri teatral, desfăcându-şi braţele într-un gest de neputinţă.

— Cum vrei să ştiu de unde îi vin lui Ace ideile? E bolnav, Ridley. În niciun caz nu te poţi baza pe ce spune el.

Era o doză de adevăr în afirmaţia lui, puteam fi de acord cu ea dacă mă distanţam puţin. Cu alte cuvinte, cine ar fi nebun să se uite în gura unui drogat, nu-i aşa? Aveam însă încredere în Ace pentru că ştiam că nu exista niciun strop de răutate în el, cu excepţia dependenţei sale. Sper că suntem mai mult decât suma părţilor noastre. Mă gândeam că tata împărtăşeşte aceeaşi speranţă. Cred însă că îl pierduse pe Ace de mult, de foarte mult timp.

— Nu îţi vine nimic în minte, tată?

A oftat.

— Singurele proiecte în care Max a fost implicat, în afară de afacerile lui, au ajutat mii de copii şi de femei să o scoată la capăt.

— Fundaţia, vrei să spui?

— Îţi aminteşti, nu-i aşa?

A deschis un sertar şi a scos câteva pliante. Mi le-a dat.

Am citit pe unul din ele:

SPRIJINIŢI ADOPTAREA LEGII *SAFE HAVEN*[6]
ÎN STATUL NEW YORK
BANII DUMNEAVOASTRĂ POT SALVA
VIEŢI OMENEŞTI

Fundaţia Maxwell Allen Smiley
Organizaţie nonprofit
dedicată ajutorării mamelor şi copiilor
care suferă abuzuri

[6] *Safe Haven* – refugiu sigur (engl.). (N. tr.).

Când aveam şaisprezece ani, ai mei m-au dus la un bal de caritate la hotelul Waldorf-Astoria. Era un eveniment pompos, fireşte, şi toată elita socială a New York-ului afişa rochii de seară strălucitoare şi smochinguri excelent croite. Erau acolo aranjamente florale impozante, nenumărate pahare de cristal, sculpturi în gheaţă şi o formaţie completă de jazz. Purtam o rochie din voal roz şi prima mea pereche de pantofi cu toc adevăraţi. Cerceii de diamant pe care h primisem de ziua mea licăreau irezistibil (m-am privit în oglindă toată noaptea), iar brăţara cu diamante a mamei, pe încheietura mâinii, arăta ca şi cum ar fi fost făcută special pentru mine. Bineînţeles, mă simţeam ca o vedetă, ca un supermodel, ca o prinţesă. Eram îmbujorată şi ameţită de emoţie.

Unchiul Max a fost partenerul meu. Am mers cu el braţ la braţ prin sală şi m-a prezentat drept „strălucitoarea mea nepoată" unor personalităţi ca Ed Koch, Tom Brokaw, Leslie Stahl. Am dat mâna cu Donald Trump, Mary McFadden, Vera Wang. Evenimentul era de fapt o colectă de fonduri pentru Fundaţia Maxwell Allen Smiley şi, la 5 000 de dolari tacâmul, Max a reuşit să adune într-o noapte o sumă uriaşă pentru acţiunile de caritate pe care le desfăşura fundaţia lui.

— Unchiul tău Max a înfiinţat fundaţia pentru a grăbi adoptarea legii Safe Haven în statul New York, mi-a spus tata, o lege care permite femeilor să-şi lase copii în anumite instituţii, în spitale, staţii de pompieri sau la poliţie, fără să se teamă de consecinţe judiciare şi cu certitudinea că vor fi îngrijiţi şi adoptaţi.

M-am uitat mai atent la pliant şi am început s-o răsfoiesc. Pe copertă erau două poze, una cu un tomberon şi cealaltă cu o asistentă legănând un copil. *Faceţi alegerea corectă pentru copilul dumneavoastră. Nu punem întrebări* era titlul, urmat de informaţii despre legea Safe Haven şi îndemnuri la adresa mamelor – să nu intre în panică, să nu-şi abandoneze copiii pe străzi sau toaletele publice, aşa cum au făcut atâtea, ci să-i aducă la una dintre adresele sigure enumerate acolo. Pe un ton imparţial, ferindu-se să le judece, broşura le asigura că totul era pregătit şi că, în cazul în care nu se întorceau după copil în termen de şaizeci de zile, se considera că au renunţat tacit la toate drepturile parentale, iar copilul putea fi oferit spre adopţie şi plasat într-o familie în care va avea parte de dragoste.

— Nu l-am auzit niciodată vorbind despre legea Safe Haven.

— A fost o lege controversată, mi-a explicat tata, aşezându-se din nou. Părea obosit. Detractorii ei susţineau că le încuraja pe femei să-şi abandoneze copiii, femei tinere care în alte condiţii i-ar fi păstrat. Susţinătorii ei, de exemplu Max şi cu mine, credeau că o mamă care, indiferent de motiv, simte impulsul de a renunţa la copilul ei nu mai are dreptul să fie mamă, iar copilului îi va fi oricum mai bine într-o familie de adopţie unde se va bucura de dragoste şi atenţie. O femeie înspăimântată, disperată va accepta această alternativă, spuneam noi. Legea a fost adoptată în anul 2000. Acum organizaţia are o linie verde non-stop şi un birou de relaţii publice.

Pentru că adusese vorba, mi-am amintit că văzusem campanii publicitare în toate trenurile şi autobuzele şi ascultasem chiar şi anunţuri la radio. În fundal se auzea un copil plângând, iar o voce adâncă, plăcută, declama: „Eşti la capătul puterilor? Nu poţi face faţă presiunii de a fi mamă? Înainte de a te răzbuna pe copilul tău, telefonează-ne. Te vom ajuta”. N-am ştiut niciodată că tata şi unchiul Max erau implicaţi în acţiunile acelea. Mi s-a părut ciudat că nu aflasem nimic. Tata şi cu mine eram apropiaţi şi vorbeam adesea despre activitatea lui medicală.

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat.

— Nu ţi-am spus? Sunt sigur că ţi-am spus. Poate că nu-l mai auzi pe bătrânul tău tată.

A încercat să zâmbească, dar veselia lui s-a stins brusc când nu i-am întors zâmbetul. Am tăcut amândoi câteva secunde. Am răsfoit în continuare broşura, întrebându-mă dacă la asta se referise Ace.

— Copilăria unchiului tău Max nu e un secret pentru tine. A suferit abuzuri pe care rareori le-am văzut în cariera mea de doctor, iar asta spune ceva despre el. În loc să folosească trecutul pe post de justificare pentru a-şi arunca viaţa la gunoi, l-a transformat în combustibilul care l-a propulsat spre succes. Şi a folosit succesul pentru a schimba destinele copiilor şi ale femeilor care au suferit ca el şi ca mama lui.

Mai auzisem discursul ăsta. Habar n-aveam de ce trebuia să-l ascult din nou, dar l-am lăsat să continue.

— Adoptarea legii era crucială din punctul lui de vedere, era ferm convins că doar aşa va reuşi să salveze copiii din familiile cu risc ridicat înainte ca inevitabilul să se producă şi să-i pună în

braţele unor oameni care-i doresc din tot sufletul. Era crucială fiindcă unchiul tău Max nu a acceptat niciodată anumite realităţi. Niciodată.

M-am gândit la Max, la veşnica lui tristeţe, prezentă chiar şi în cele mai fericite momente pe care le petrecuserăm împreună.

— Asta doreai să ştii, Ridley? a zis tata.

Am ridicat din umeri. Poate.

— Crede-mă, fetiţo, nu există secrete întunecate aici. Te-a iubit, te-a iubit mai mult decât îţi închipui.

Am auzit un accent ciudat în vocea lui, dar când m-am uitat la el am văzut doar zâmbetul dulce pe care mă aşteptam să-l văd.

— L-a iubit şi pe Ace, am spus, şi mi-a fost milă de fratele meu. M-am întrebat de ce se simţise mereu exclus.

— Bineînţeles, a zis tata, dând din cap aprobator, dar voi doi aveaţi o legătură specială. Poate că Ace era invidios.

S-a îndepărtat, s-a uitat pe fereastră şi a expirat zgomotos printre buzele strânse. Când a rupt din nou tăcerea, parcă vorbea de unul singur.

— Nu ştiu. Niciunul dintre voi nu a dus lipsă de dragoste sau de atenţie. Aţi avut totdeauna destulă. Amândoi aţi avut destul din toate.

— Ştiu asta, tată.

— Rămâne veşnica problemă a banilor. Poate că s-a supărat şi din cauza asta.

— Banii?

— Da. Banii pe care ţi i-a lăsat Max.

— Ce-i cu ei?

— Păi, a zis el oftând, n-a făcut acelaşi lucru şi pentru Ace.

Am clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

Am fost convinsă mereu că Ace primise o sumă de bani, deşi nu m-am gândit niciodată să fac calculele de ansamblu. Ace dispăruse de mult când m-am întâlnit cu avocatul lui Max pentru a discuta despre moştenirea mea. Am presupus că Ace făcuse deja asta. N-am adus niciodată în discuţie moartea lui Max, nici averea lui. De fapt, nici n-am vorbit cu Ace despre cine ştie ce, cu excepţia listei interminabile de nedreptăţi pe care susţinea că le suferise. Destul de trist, ştiu.

— Moştenirea ta a fost necondiţionată, m-a lămurit tata. Banii ţi-au fost transferaţi imediat după moartea lui Max. Moştenirea

lui Ace a fost condiţionată de încheierea cu succes a tratamentului de dezintoxicare, urmat de cinci ani de viaţă curată. Poate că este încă furios.

Nu puteam să-l învinovăţesc cu adevărat pe Max. Era o condiţie rezonabilă şi, evident, gândită în interesul lui Ace.

— Şi ce legătură am eu cu asta?

A dat din umeri.

— Oamenii furioşi şi geloşi fac prostii.

— Cu alte cuvinte crezi că Ace este implicat?

— Spun doar că nu este imposibil.

— Nu, am zis pe un ton hotărât.

Tata s-a uitat la mine ca la un copil care încă mai crede în Moş Crăciun, adică îngăduitor şi trist.

— În niciun caz.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— O să te mai gândeşti la asta?

I-am făcut semn că da.

— Trebuie să plec, am zis, ridicându-mă.

Am avut impresia că nu dorea să plec. I-am văzut braţele zvâcnind, apoi căzând iarăşi pe lângă corp, ca şi cum ar fi vrut să mă ţină acolo, dar se răzgândise în ultima clipă.

— Sună-mă diseară dacă vrei să mai discutăm.

— A mai rămas ceva de discutat? am întrebat, privindu-l în ochi.

— Nu ştiu, a zis el, ridicând din umeri. Tu să-mi spui.

L-am îmbrăţişat repede, pentru că nu voiam să mă simt iar atrasă în haloul lui de siguranţă. M-ar fi îndepărtat de mine însămi. Am plecat mai dezorientată decât venisem. Răspunsurile tatălui meu ridicaseră şi mai multe întrebări. Am ieşit din clădire în după-amiaza ca de iarnă.

— Ridley, aşteaptă.

M-am întors şi l-am văzut pe Zack în faţa dispensarului.

— Aşteaptă, a repetat el. Putem sta de vorbă puţin?

M-am uitat la el şi am dat din cap.

Când l-am văzut, inima a început să-mi bată mai repede, dar de furie; îmi trădase secretele, intrase în apartamentul meu... Nu aveam niciun chef să mă ocup de el acum.

— Te rog, Rid, a spus el, făcând câţiva paşi spre mine.

În spatele uşilor am văzut-o pe mama lui, Esme, îmbrăcată într-o uniformă cu un ursuleţ brodat pe piept. Era o femeie

micuţă, rozalie, cu păr blond prins într-un coc elaborat. Strângea un dosar la piept şi ne-a aruncat o privire îngrijorată, apoi a dispărut prin altă uşă, nu înainte de a-mi zâmbi trist.

Nu i-am zis nimic lui Zack când s-a oprit lângă mine.

— Îmi cer scuze, a început el. Azi dimineaţă am depăşit limita, ştiu.

Am schiţat un gest, dar nu-mi găseam cuvintele. Ochii lui erau de un albastru foarte palid. Barba uşor nerasă, blondă, îi umbrea maxilarul puternic. Şi-a lăsat mâna pe braţul meu. Mi-am amintit că, nu demult, credeam că îl iubesc.

Am simţit faţă de el aceeaşi atracţie care mă împingea spre tata, de parcă în braţele lui toate necazurile s-ar fi topit, iar viaţa ar fi fost sigură şi liniştită, plină de dragoste. Atâta timp cât făceam ce aşteptau de la mine, atâta timp cât eram acea Ridley pe care o doreau.

— Nu-i nimic, am zis.

Nu era adevărat. Îi spusesem asta ca să ne simţim amândoi mai bine.

— Ne vedem mai târziu.

Am plecat fără să mai adaug ceva şi nu m-a chemat înapoi. Fâşia subţire de cer dintre clădiri părea la fel de dură ca şi betonul pe care călcam. Traficul cânta, o cacofonie de claxoane şi motoare ambalate. Singurătatea m-a cuprins odată cu aerul rece care intra prin mânecile hainei şi mi s-a cuibărit la piept.

DOISPREZECE

Am apăsat pe butonul soneriei din dreptul uşii roşii, dar n-a răspuns nimeni. În timp ce aşteptam, i-am dat un dolar unui cerşetor care împingea un cărucior de cumpărături plin cu păpuşi vechi şi cutii de bere şi am salutat un poliţist pe care îl ştiam din Five Roses, unde el şi partenerul lui patrulau de-a lungul bulevardului. Câţiva copii se zbenguiau pe terenul de joacă din Parcul Tompkins Square. M-am gândit la Justin Wheeler şi m-am întrebat unde era acum. Am sunat din nou, după care am bătut la uşă. Am fost foarte surprinsă să constat că era deschisă.

— Bună ziua! am strigat înainte de a intra într-un vestibul foarte strâmt, de unde pornea o scară abruptă şi întunecoasă. Cum nici de data asta n-am primit răspuns, m-am întors în stradă şi m-am uitat în jur, căutând altă uşă roşie, dar asta era singura. Am intrat din nou.

— Jake?

Apoi am auzit o lovitură puternică, zgomot de metal lovind metalul. Am intrat şi uşa s-a închis în spatele meu. Am urcat scara pe pipăite, frecându-mă de zidurile reci. Era atât de îngustă, încât dacă ridicam puţim coatele atingeam ambii pereţi. Când am ajuns sus, am intrat într-un pod uriaş, la fel de întunecos, cu excepţia unui colţ îndepărtat, luminat de reflectoare puternice aşezate pe trepieduri înalte. Lucra acolo şi nu observase că intrasem. Lovea cu un ciocan masiv un arc de metal neted, de două ori mai înalt şi de două ori mai lat decât el.

Scriitorii sunt în primul rând observatori. Noi observăm. Ne pierdem în observaţii şi apoi împletim cuvintele pe care le găsim. Adesea, parcă stăm pe muchiile, pe contururile vieţii. Şi chiar acolo ne este locul. Nu poţi observa nimic dacă faci parte din ceea ce observi. M-am pierdut în contemplarea acelui străin cu care împărţisem patul noaptea trecută. M-am uitat la muşchii noduroşi, perfect definiţi, încordându-se şi jucând sub piele la fiecare lovitură de ciocan, la strălucirea corpului său acoperit de sudoare, reflectând lumina aspră a lămpilor. I-am văzut

degetele încleştate pe coada de lemn a ciocanului şi încheieturile albe şi umflate, cu vene groase ca funia. Am simţit vibraţia, am auzit bubuitul greu care umplea spaţiul acela uriaş la fiecare lovitură. M-am uitat în jur şi am distins forme vagi care se ascundeau în beznă, forme ivite din aceleaşi lovituri de ciocan. Am simţit electricitatea emanată în valuri de trupul lui. Furie. Pedepsea o bucată de metal. Se pedepsea pe sine însuşi. Ceva mi s-a zvârcolit în măruntaie, o combinaţie de teamă şi dorinţă. A ridicat ciocanul, dar s-a oprit la jumătatea mişcării de balans, l-a lăsat jos şi s-a întors. Avea faţa îmbujorată şi obosită. Era imaginea tipică a omului întrerupt în mijlocul unui act intim, ca şi când l-aş fi surprins în timp ce făcea dragoste.

— Ridley, a zis, deşi nu eram sigură că ştia cine intrase.

Am tăcut câteva clipe, ruşinată că-l privisem aşa.

— Bună, am spus în cele din urmă, îndreptându-mă spre el. Ecoul paşilor mei răsuna puternic între pereţi şi tavan.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte cu braţul şi a pus ciocanul pe podea.

— Cum te simţi?

— Bine, am spus, păşind în lumină.

— Am uitat să-ţi spun că soneria nu merge, s-a scuzat el, uitându-se la mine într-un mod straniu. Am lăsat uşa deschisă şi am sperat că vei intra.

Am dat din cap.

— După cum vezi, asta am făcut.

— Am crezut că n-o să vii.

Mi s-a părut că arăta altfel. Faţa lui era dură, aproape nemiloasă. În lumina aspră, semnele de pe corpul lui se vedeau perfect, tăietura de la gât la claviculă, cicatricea de pe umăr care arăta ca o rană de glonţ – deşi recunosc că nu mai văzusem o rană de glonţ. Cine era bărbatul acesta? De ce mă deschisesem aşa de larg în faţa lui?

Fără să vreau am făcut un pas înapoi, dar m-a apucat de braţ şi mi-a strâns uşor încheietura mâinii.

— E în regulă, a zis, ca şi când citise incertitudinea subită din ochii mei. Când muncesc, parcă aş călători într-un tărâm magic. Mă pierd.

Înţelegeam, bineînţeles. Am întins mâna spre cicatricea de pe gât şi el s-a retras un pic. M-am oprit, l-am privit în ochi şi am continuat mişcarea. Degetele mele au urmărit linia dreaptă şi

albă. Era mai fină decât pielea din jur, ca o mătase delicată. A tremurat sub atingerea mea. A închis ochii. Am atins apoi cicatricea umflată de pe umăr, ca o minge de cauciuc prinsă sub piele. Aveam un singur cuvânt în minte: durere.

M-am apropiat de el şi nu mi-a păsat că era lac de sudoare. Nu l-am întrebat de unde avea cicatricele. Pe de o parte, pentru că nu eram sigură că voiam să aflu, pe de altă parte fiindcă simţeam că nu era pregătit să-mi spună. Întrebarea ar fi fost un gest de agresivitate, o încălcare a înţelegerii tacite, o negare a certitudinii că-mi va spune treptat tot ce doream să aflu. Oare este posibil să te fereşti de cineva şi în acelaşi timp să ai încredere în el? M-a strâns mai tare în braţe, apoi m-a eliberat. A început să mă dezbrace, să mă sărute pe gât.

Lumina crudă m-a făcut să şovăi câteva clipe în timp ce el îmi dădea jos hainele una câte una. Dar nu m-am opus. Mi-am descheiat pantalonii şi i-am lăsat să alunece în jos pe coapse, la fel de nerăbdătoare, în timp ce el îmi desfăcea febril nasturii şi capsele pentru a-mi atinge mai repede pielea.

În lumina aceea nu puteam să ascundem nimic. Dezvăluia orice defect, orice imperfecţiune. Dar nu asta dorim, deşi ne temem? Nu vrem oare să ne arătăm pe de-a întregul, să fim iubiţi aşa cum suntem? El m-a iubit acolo, pe podea, pe o grămadă de haine. Un fermoar mi-a zgâriat spatele. A fost un cutremur.

•

Am rămas aşa o vreme, întinşi pe podea, tăcuţi, uitându-ne unul la celălalt. Cuvintele erau inutile. Auzeam zumzetul slab al străzii, vedeam strălucirea albastră a computerului său aprins într-o cămăruţă lipită de pod, probabil un mic birou. Începuse să mi se facă frig, cu toate că era lipit de mine. L-am privit în ochi; blândeţea şi bunătatea pe care le văzusem la prima întâlnire se întorseseră acolo în timp ce făcusem dragoste. Eram mândră de asta.

— Ridley, a zis, luându-mi mâna, trebuie să stăm de vorbă.

Detest să-mi spună cineva asta. E un semn rău.

— Despre ce? am spus, râzând un pic în ciuda stării mele de nervozitate. Stai puţin, ştiu... Eşti un fundamentalist Mormon şi vrei să-ţi iei a treia soţie spirituală.

— O, nu.

— Lucrezi pentru CIA, trebuie să pleci într-o misiune secretă şi nu ştii când ne vom mai vedea.

— Greşit din nou.

— Atunci eşti dansator de cabaret?

— Serios, Ridley, a spus, sprijinindu-se într-un cot. Ai o problemă, mai ţii minte? Ţi-am spus că am un prieten care ar putea să te ajute.

Am încuviinţat.

— Am vrut să-ţi spun imediat cum ai ajuns aici, dar...

— Limba mea era în gura ta?

— Corect, a recunoscut, zâmbind. A întins mâna şi a dat la o parte o şuviţă de păr care-mi căzuse în ochi. Mai făcuse asta şi mi-a plăcut la fel de mult, îmi dovedea că între noi se instalase deja intimitatea. M-am uitat în jur. Aproape reuşisem să mă eliberez de toată nebunia din ultima vreme, dar m-am încordat iar şi am văzut la orizont valuri de teamă şi tristeţe. S-au revărsat peste mine şi spaima m-a înecat într-o clipă.

— Bine... Spune-mi.

— Mai degrabă ţi-aş arăta. Hai să ne îmbrăcăm şi să ne întoarcem acasă.

TREISPREZECE

THE NEW JERSEY RECORD
TANĂRĂ MAMĂ ASASINATĂ, FIICA DISPĂRUTĂ

de Margarita Popick

26 OCTOMBRIE 1972, HACKETTSTOWN, New Jersey

Cadavrul Teresei Elizabeth Stone, 25 de ani, a fost găsit în cursul zilei de azi într-un mic apartament din complexul Oak Groves de pe Bulevardul Jefferson. Poliţia a ajuns la faţa locului după ce vecinii s-au plâns că televizorul din apartament mergea cu volumul la maxim de aproape douăzeci şi patru de ore fără întrerupere. Era ceva neobişnuit pentru Teresa, care lucra ca recepţioneră la o agenţie imobiliară din Manhattan pentru a-şi creşte fiica de 18 luni, Jessie Amelia Stone. Jessie a dispărut. Doamna Stone a fost găsită fără viaţă pe podeaua bucătăriei. Fusese bătută cu sălbăticie. Nu există semne de intrare prin efracţie, dar vecinii au declarat că avea o relaţie violentă cu concubinul ei, tatăl lui Jessie. Poliţia a mai fost chemată de câteva ori de la începutul anului din cauza unor certuri domestice.
Doamna Stone obţinuse chiar luna trecută un ordin de restricţie împotriva tatălui fetiţei.
Vecinii au descris-o pe doamna Stone ca fiind o femeie tăcută, muncitoare şi o mamă iubitoare. Maria Cacciatore, vecina doamnei Stone, avea adesea grijă de Jessie din proprie iniţiativă în timp ce doamna Stone era la serviciu. „Suntem devastaţi. N-am crezut niciodată că aşa ceva s-ar putea întâmpla", a zis ea. „O iubea pe fetiţă la nebunie. La nebunie." Poliţia îl caută pe iubitul doamnei Stone, Christian Luna, bănuit că a răpit-o pe Jessie. Este considerat extrem de

periculos. Cine îl vede este rugat să contacteze imediat poliţia.

— Cum ai găsit asta? am zis, uitându-mă la fotocopia din faţa mea. O fotografie însoţea articolul, aceeaşi care îmi fusese trimisă prin poştă. Am simţit un val de greaţă şi gâtul mi s-a uscat brusc.

— Prietenul meu, detectivul, a recunoscut caracterul de literă din cel de-al doilea articol, a scotocit prin arhiva online ale ziarului şi a reuşit să-i dea de urmă...

— Cum e posibil? l-am întrerupt. M-am uitat din nou la articol. E Times New Roman, e folosit în mii de ziare şi reviste.

— Hei, a zis el încet, nu poţi nega rezultatele. I-a luat câteva ore, dar iată-l.

— Prea uşor, am spus, iar în vocea mea se simţea îndoiala şi furia, ca şi când nu mi-aş fi crezut ochilor.

Vă întrebaţi probabil de ce eram atât de belicoasă, şi e o întrebare bună. În fond, nu eu îl rugasem să facă exact ceea ce şi făcuse? Dar eram oricum nervoasă, simţeam că intimitatea mea era ameninţată şi adoptasem o atitudine defensivă. Eram supărată pe el din cauză că găsise articolul atât de repede, poate speram de fapt că nu va descoperi nimic. Mi-am amintit de rezultatele căutării pe LexisNexis şi că nu avusesem puterea să le analizez aşa cum ar fi trebuit. Dacă m-aş fi străduit mai mult, poate că aş fi găsit chiar eu articolul.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat la First Avenue şi la Pete’s Spice, brutăria italiană de vizavi. Era una dintre cele mai familiare privelişti din lume, dar în clipa aceea parcă mă aflam pe altă planetă, îndepărtată şi rece. Câţiva derbedei cu tricouri largi şi pantaloni supradimensionaţi se adunaseră pe treptele din faţa unei intrări, scenă care mi-a amintit de blocul în care locuia fratele meu. M-am gândit la Ruby şi mintea mea a început să hoinărească.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat în cele din urmă.

Se aşezase pe canapea, aşteptând răbdător să mă hotărăsc ce simt cu adevărat.

— Nu ştiu, a zis. Poate nimic. Tăcere, apoi: şi asta nu e tot.

M-am întors şi m-am uitat la el, apoi m-am dus la masă şi m-am aşezat pe un scaun, apăsându-mi abdomenul cu palmele şi aplecându-mă în faţă, ca şi cum aş fi avut crampe violente.

Chiar aş fi vrut să am crampe. Aş fi vrut să mă fac ghem şi să leşin din cauza unei apendicite perforate doar ca să pot evita toată povestea asta.

— Prietenul meu are o cunoştinţă la poliţia din Hackettstown, aşa că i-a dat un telefon. Cazul nu a fost rezolvat nici până azi. Christian Luna n-a fost găsit, nici interogat şi nici acuzat. Fetiţa, Jessie, a dispărut.

— Cum îl cheamă? am întrebat.

— Pe cine?

— Pe prietenul care ţi-a făcut serviciul ăsta.

A ezitat doar o fracţiune de secundă:

— Harley. Am crescut împreună şi îmi e dator. L-am ajutat de multe ori de-a lungul anilor.

— E de meserie? E poliţist?

— Nu, e detectiv particular.

Am dat din cap. De ce mă interesau amănuntele? Nu ştiu. Poate că pur şi simplu trăgeam de timp, poate că încercam să găsesc un motiv pentru a pune la îndoială veridicitatea informaţiilor, de exemplu faptul că nu era calificat pentru o treabă de genul ăsta. N-a mers. Nu poţi nega adevărul gol-goluţ care se află chiar sub nasul tău. De fapt, poţi s-o faci, dar te-ai simţi ridicol.

M-am uitat din nou la hârtiile împrăştiate pe masă. Pagina cu articolul îmi sărea în ochi. Fotografia era ştearsă, femeia şi copilul păreau nişte fantome. Foaia de ziar îngălbenită pe care o primisem prin poştă stătea chiar lângă ea. Cineva păstrase articolul acela mai bine de treizeci de ani. Acum câteva zile se hotărâse să se despartă de el şi mi-l trimisese prin poştă. Am răsucit ideea în minte pe toate feţele, întrebându-mă ce m-ar fi determinat pe mine să renunţ la un simbol păstrat cu grijă trei decenii la rând. Am găsit un singur motiv plauzibil: aş fi renunţat la simbol dacă aş fi fost sigură că pot recupera originalul. Ce altă motivaţie avem să ne agăţăm de obiecte, de fotografii vechi, de bijuterii desperecheate, de scrisori îngălbenite? Sunt talismane, frânturi dintr-o lume magică. Când le atingem, recâştigăm o clipă ceea ce timpul ne-a luat şi a măcinat încet.

— Christian Luna, născut în Bronx, în 1941, a zis Jake, răsfoind însemnările pe care le făcuse într-o agendă neagră. A urmat liceul în Yonkers, a absolvit în 1960, apoi a s-a înrolat. A fost trecut în rezervă după optsprezece luni. Nu ştim încă de ce. S-a

stabilit în Hackettstown, New Jersey, în 1962, şi a lucrat în diverse locuri ca mecanic. N-a fost căsătorit. Are un singur copil, Jessie Amelia Stone. A fost arestat în 1968 pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice şi a fost condamnat la trei sute de ore de muncă în folosul comunităţii. În 1970, a ajuns de trei ori în arestul poliţiei după violenţe familiale. N-a fost condamnat. În septembrie 1972, Teresa Stone a obţinut un ordin de restricţie împotriva lui. Asta-i tot. După moartea ei, a dispărut de pe faţa pământului. Permisul lui de conducere a expirat în 1974 şi nu l-a reînnoit. N-are carte de alegător, nici dosare de angajare, nici alte probleme cu poliţia. Nu pare să fie suficient de inteligent sau de familiarizat cu lumea interlopă ca să-şi fi făcut rost de acte false, deci fie a părăsit ţara – probabil e în Canada sau Mexic din moment ce nu are paşaport –, fie a murit şi cadavrul n-a fost găsit.

— Ce legătură are asta cu restul? am întrebat în mod ridicol, încă furioasă, încă agresivă.

Jake a ridicat din umeri şi a zâmbit cu jumătate de gură, foarte răbdător sau foarte nepăsător.

— Uite ce-i, a spus, ridicându-se şi venind până la masă. Şi-a tras un scaun în faţa mea şi l-a încălecat. Ori vrei să faci asta, ori nu vrei. Nu m-ai rugat tu să te ajut?

Am încuviinţat, simţind că o durere de cap îşi făcuse apariţia în spatele ochiului stâng. Şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Eşti sigură că mai vrei să afli ce înseamnă toate astea? a zis, făcând semn spre hârtiile de pe masă. Pentru că, dacă nu vrei, te putem apăra, putem să punem capăt hărţuielilor fără să ne ocupăm de cauza lor reală. Tu alegi, Ridley. E viaţa ta, de tine depinde dacă îţi asumi sau nu riscul să o întorci cu susul în jos. Cred că nu-i prea târziu să uiţi ce s-a întâmplat.

Era calm şi echilibrat, dar ochii îi străluceau. Îmi dădea o ultimă şansă pentru a-mi păstra iluziile intacte şi cred că spera – pentru binele meu – că voi refuza, cu toate că nu asta dorea. Cine naiba a spus că odată ce ţi se luminează mintea nu se va mai întuneca niciodată?

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. Vreau...

— În regulă, a spus încet, privindu-mă intens. Abia acum mi-am dat seama că mă strânsese destul de tare de umăr. În concluzie, dacă vrem să aflăm cine ţi-a trimis scrisorile şi

fotografia, trebuie să analizăm ce avem. Avem articolul. Avem un nume, Christian Luna.

— Şi avem un număr, am spus, ridicând scrisoarea.

Tăcere. Expresia lui Jake era indescifrabilă.

— Crezi că el este? am întrebat. Christian Luna?

A ridicat din umeri.

— Ei bine, putem face o mulţime de presupuneri.

— Dar crezi că e posibil?

— Pare să fie suspectul potrivit, însă câteva mari întrebări tot nu au răspuns.

— De exemplu?

— De exemplu, pentru început: Pe unde a umblat în ultimii treizeci de ani? Ce s-a întâmplat cu Jessie? Dacă Christian Luna e ucigaşul – şi nu spun că ar fi – n-ar fi ştiut ce s-a întâmplat cu fetiţa? Dar dacă nu el a ucis-o pe Teresa Stone şi nici n-a răpit-o pe Jessie... atunci cine?

— Bine, numărul? Nu e o pistă, un indiciu?

Jake a clătinat din cap.

— Ba da. Am căutat numărul.

Ne-am dus la computer şi el a mişcat mouse-ul. Ecranul negru a înviat instantaneu şi Jake a intrat într-un site numit net-cop.com. A scris numărul. Au apărut un nume, o adresă şi, alături, o hartă: Amelia Mira, 60611/2 Broadway, Bronx, New York.

— Indiferent cine face asta, nu este un profesionist, a zis Jake, şi nici nu se pricepe la calculatoare, altfel n-am fi reuşit să găsim adresa atât de repede.

— Amelia nu era cel de-al doilea prenume al lui Jessie? am întrebat.

Jake a zâmbit.

— Înţelegi repede. Sigur n-ai mai făcut asta înainte?

— Ba da. Ridley Jones, scriitoare ziua, detectiv particular noaptea, am spus fără să zâmbesc. Nu aveam chef de glume. Bun, deci cine e?

— Nu ştiu. N-am reuşit să aflu nimic despre ea.

Am oftat şi am început să mă plimb prin cameră. M-am uitat la Jake şi privirea mi s-a oprit din nou pe mâinile lui, mari şi pătrate, cu încheieturi groase strânse în manşetele cămăşii. Ceva mă deranja.

— Jake, am spus, nu înţeleg cum ai făcut rost de toate informaţiile astea. Nu-mi explic cum ştii atât de multe.

— Ţi-am spus.

— Da, dar pari *obişnuit* cu asta, ca şi când ai mai fi făcut aşa ceva.

A zâmbit.

— Mi-am dorit mereu, în secret, să fiu detectiv. Cunosc o mulţime de poliţişti. Dacă stai suficient timp pe lângă ei, începi să te pricepi. A ridicat din umeri şi s-a concentrat din nou asupra însemnărilor. În plus, eu personal nu am niciun merit. Amicul meu a obţinut toate informaţiile pentru tine, a adăugat.

Un clopoţel de alarmă suna în depărtare, un clopoţel pe care nu voiam să-l aud. Simţisem tandreţea lui, bunătatea lui, avusesem destulă încredere în el încât să-i împărtăşesc secretul meu, încât să-i dăruiesc trupul meu. Dar aveau ceva, el şi apartamentul lui, care îmi dădea senzaţia că era în trecere, că putea să renunţe oricând la orice, inclusiv la mine, şi să plece fără să se uite înapoi. Căutasem în apartamentul lui un obiect care l-ar fi putut reţine acolo, un obiect cât de mic care l-ar fi făcut să pară mai real, mai permanent. O fotografie, un carnet de adrese, ceva care să-mi demonstreze că avea cât de cât legătură cu locul acela. Dar era gol, complet lipsit de trăsăturile care transformă o casă oarecare într-un cămin. Mi-am amintit cuvintele lui: *Trebuie să afli câteva lucruri despre mine.* Le rostise noaptea trecută şi eu îl obligasem să tacă, apoi făcusem dragoste şi dădusem totul uitării. Am şters prin sex trecutul – al fiecăruia dintre noi – şi prezentul. Trupului meu copleşit de dorinţă şi de cine ştie ce altceva puţin îi păsa de viitor. Iar astăzi, pe podea, lăsasem din nou dorinţa fizică să alunge toate întrebările.

— Ridley, a spus, venind lângă mine şi obligându-mă să mă întorc în prezent.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit în ochi.

Am văzut iar, atunci, acel ceva care mă făcea să am încredere în el. M-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe creştet. Apoi mirosul lui a dezlănţuit în creierul meu o reacţie chimică. Japonezii cred într-un al cincilea simţ al gustului numit *umami.* Când anumite feluri de mâncare stârnesc *umami,* se dezlănţuie o poftă intensă, care te face să înfuleci fără încetare, mult timp după ce ţi-ai astâmpărat foamea. Eu experimentasem echivalentul

emoţional al fenomenului. Nu l-am întrebat ce voia să-mi spună noaptea trecută.

— Şi acum... ce facem? am întrebat, îndepărtându-mă de el. M-am întins pe canapea, care era la fel de confortabilă ca o lespede de granit.

— Ei bine, aşa cum văd eu lucrurile, va trebui să alegi. Suni la numărul respectiv şi vezi cine răspunde, afli care este poziţia lui sau a lor şi în funcţie de asta te hotărăşti cum procedezi mai departe. Sau mă duc eu până în Bronx şi mă învârtesc în jurul adresei ăsteia ca să văd ce pot afla. Dacă îi suni, pierzi orice avantaj. Le dovedeşti că te-au prins, că eşti speriată, curioasă şi aşa mai departe. Mingea ajunge în terenul lor.

În clipa aceea m-a cuprins un fel de paralizie mentală. Din punctul meu de vedere fusesem invitată să aleg o metodă de sinucidere. Să sar de pe Podul Brooklyn ori să-mi trag un glonţ în cap? Să-mi tai venele ori să înghit un pumn de somnifere? Existau argumente pro sau contra pentru fiecare metodă, dar în final se întâmpla unul şi acelaşi lucru: mureai.

— De ce tu? am zis după un minut. Deodată m-am simţit complet epuizată, făcusem un efort uriaş să rostesc o simplă întrebare.

— De ce nu eu? a ridicat el din umeri.

— Ai cât de cât experienţă în domeniul ăsta? am întrebat.

A dat din cap în semn că nu.

— Tu ai?

M-am lăsat pe spate şi m-am uitat la el în treacăt, apoi mi-am acoperit ochii cu antebraţul. Era poziţia „vai de mine”.

— Las-o baltă, am spus, ridicându-mă brusc. Uită tot.

L-am lăsat acolo şi am trântit uşa după mine.

PAISPREZECE

Ştiu ce vă spuneţi: *Ce fetiţă răsfăţată*! Un bărbat frumos s-a dat peste cap ca să mă ajute deşi abia ne cunoscusem, era gata să meargă până în Bronx (în Bronx!) ca să încerce să afle ce se întâmplă cu mine. Îi păsa de mine. Vedeam şi eu că-i păsa de mine într-un mod foarte real şi rarisim. Şi, fireşte, reacţionasem ca un copil răsfăţat şi ieşisem furtunos din apartamentul lui. Comportamentul meu n-ar fi surprins pe nimeni care mă cunoştea – întrebaţi-l numai pe Zack. Pot spune în apărarea mea doar că eram speriată şi tulburată, că sufeream de un fel de rău de altitudine, o reacţie de zbor. „Fugi! Fugi!” îmi comanda creierul (sau inima?) şi eu mă supuneam.

Despre câţi oameni poţi spune sincer că ţin la tine? Mă refer nu doar la oamenii agreabili în compania cărora îţi place să-ţi omori timpul, nu doar la oamenii pe care-i iubeşti şi în care ai încredere. Vorbesc de oamenii care sunt bucuroşi când tu eşti fericit şi ai succes, sunt trişti când suferi sau treci printr-un moment greu, oameni care uită o vreme de problemele lor şi îţi întind mâna. Nu sunt mulţi. Simţisem asta la Jake şi nu ştiam exact cum să mă port. Pentru că această chestiune mai are o latură: când oamenii investesc în binele tău, cum fac părinţii, de exemplu, ai o responsabilitate faţă de ei. Dacă îţi faci singur rău, îi răneşti şi pe ei.

Eu mă simt deja răspunzătoare în felul acesta faţă de prea mulţi oameni. Nu eşti tocmai liber când oamenii ţin la tine. Nu dacă ţii şi tu la ei.

Bâjbâiam la uşa apartamentului meu când l-am auzit pe Jake coborând. S-a aşezat pe o treaptă şi s-a uitat la mine printre barele balustradei.

— Hei, a zis. Era veselie în glasul lui, mă găsea amuzantă. Ia-o uşurel.

Mi-am sprijinit capul de uşă şi am zâmbit în sinea mea.

— Vrei să mergi undeva cu mine? l-am întrebat.

— Sigur.

•

Am început o aventură pasională cu New-York-ul cu mult înainte de a mă căsători cu el. Nu-mi amintesc să fi dorit vreodată să trăiesc în altă parte. Clădirile sclipitoare, vacarmul traficului, locuitorii fermecători ai Manhattanului – orice s-ar fi spus despre el, pentru mine însemna independenţă. Visam dintotdeauna că mă plimb pe străzile lui înveşmântată din cap până-n picioare în haina succesului şi teribil de *cool.* Apartamentul unchiului meu Max era întruchiparea a tot ceea ce îndrăgeam la New York, a tuturor închipuirilor mele despre oraş. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori pe care îl construise chiar el. Suprafeţe lucioase, portar la patru ace, pardoseală de marmură, lifturi cu oglinzi, covoare de pluş. Fireşte, pe-atunci nu aveam idee cât costă. Îmi imaginam că fiecare om din Manhattan avea un apartament decomandat cu vedere panoramică. Am intrat şi Olandezul, portarul, m-a întâmpinat cu un salut solemn. A avut intenţia să alerge la lift ca să-l cheme pentru mine, dar am ridicat prietenos o mână şi zâmbit. S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor bifocali. Avea ochii cenuşii lipsiţi de strălucire ai unui poliţist ieşit la pensie. Grozav. În ordine. Nu lipseşte nimic.

— Bună seara, domnişoară Jones. Aveţi cheile?

S-a uitat lung la Jake.

— Da, Olandezule, mulţumesc, am spus, şi vocea mea a ricoşat din podeaua de marmură neagră.

— Tatăl dumneavoastră a fost aici mai devreme, a spus, uitându-se la o hârtie de pe biroul înalt.

— Da?

Nu am fost prea surprinsă. Toţi veneam aici în momente diferite, din motive diferite. Vizitam apartamentul lui Max ca şi când am fi mers la cimitir, doar ca să ne simţim aproape de el. Ne ceruse să-i împrăştiem cenuşa de pe Podul Brooklyn şi i-am îndeplinit dorinţa, dar am avut impresia că făceam o greşeală teribilă atunci când tot ce mai rămăsese din el plutise lent prin aer, apoi pe apă, şi dispăruse. Parcă l-am fi dat înapoi fără să păstrăm nimic pentru noi. Dar a fost o clipă trecătoare. Nu putem ţine în loc pe nimeni şi nimic, ştiţi bine. Pierdem tot, cu excepţia a ceea ce ţinem în noi.

Avocatul lui Max îi tot amintea tatălui meu cât valora apartamentul, cât costa întreţinerea lui. La aproape doi ani de la moartea lui Max, era exact cum îl lăsase.

— Dulci cifre, a zis Jake după ce am intrat şi am tastat codul alarmei: 5-6-8-3.

Formau cuvântul „dragoste”[7] pe taste; era codul lui pentru aproape orice – mă rog, orice la care aveam eu acces.

Când intrai te izbea imaginea panoramică a oraşului. Eram la etajul patruzeci şi cinci, pe partea de vest a First Avenue. Se vedea până în New Jersey. Noaptea, acolo jos era un covor de stele.

— Unde suntem? a întrebat Jake.

— E apartamentul unchiului meu Max, am spus, aprinzând lămpile care luminau discret obiectele de artă de pe rafturi.

— De ce am venit aici?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt sigură.

M-am dus la biroul lui Max şi Jake m-a urmat, privind în trecere fotografiile de pe pereţi. Fotografii cu mine, Ace, mama şi tata, bunicii.

Am aprins lampa cu halogen, m-am aşezat şi am deschis un sertar. Dosarele care fuseseră odată acolo dispăruseră. Am deschis alte două sertare: erau la fel de goale. M-am răsucit în scaun şi m-am uitat la şirul lung de sertare din stejar de sub rafturile pline cu cărţi şi cu piese din Africa şi din Orient pe care unchiul meu le adunase în călătoriile sale. Erau acolo şi multe alte fotografii cu noi. Am observat că unul dintre sertare era întredeschis. L-am tras încet. Gol. Le-am verificat pe toate, unul câte unul. Toate erau goale.

M-am cufundat în canapeaua din piele de căprioară. Unde naiba erau dosarele?

— Ce s-a întâmplat? a zis Jake, aşezându-se lângă mine.

— Toate hârtiile lui au dispărut, am spus.

S-a încruntat.

— De când?

Am clătinat din cap. Nu ştiam. Venisem de multe ori aici, dar nu aveam niciun motiv să mă uit prin dosarele lui, chiar dacă murise. Veneam doar ca să mă întind pe canapeaua lui, să miros hainele agăţate în şifonier, să mă uit la fotografiile noastre. La fel ca tata şi mama. La fel ca Esme. Se zvonea că a fost odată ca niciodată o poveste de dragoste între Esme şi Max.

---

[7] *Love,* în original; e vorba despre literele corespunzătoare cifrelor pe tastatura telefoanelor. (N. tr.).

— În sfârşit mi-a venit mintea la cap, spusese ea. Nu poţi stoarce sânge din piatră. Poţi încerca, dar până la urmă tu o să sângerezi.

Nu ştia că eu ştiam că vorbeşte despre Max.

— Aş fi făcut orice pentru el, îmi mărturisise. Mi-a spus asta după ce am întrebat-o dacă a fost vreodată îndrăgostită de altcineva în afară de tatăl lui Zack – un avocat care murise de tânăr din cauza unui atac de inimă, când Zack avea nouă ani. Demult, adăugase ea. Acum o viaţă.

Mama era convinsă că Esme s-ar fi căsătorit cu Max.

— Dar unchiul tău n-ar fi putut iubi pe nimeni la fel. Nu sincer. Era prea... A făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit. Distrus, a zis în cele din urmă. Şi era suficient de deştept ca să ştie asta. I-a frânt inima lui Esme, dar ea l-a cunoscut pe Russ şi s-a căsătorit cu el, apoi l-au avut pe Zack. Tot răul spre bine. Sau ar fi fost dacă el n-ar fi murit aşa tânăr. Tragic... Sărmana Esme.

Sărmana Esme. Sărmanul Zack. Unchiul Max şi cu mine... Sfărâmătorii de inimi.

— Le-ar fi putut lua tatăl tău? a întrebat Jake. A durat un timp până am reacţionat la cuvintele lui. Eram cufundată în amintirile despre Esme şi Max.

M-am uitat la el.

— Hârtiile? De ce?

— Portarul a zis că a fost aici mai devreme. N-ai vorbit cu el după-amiază?

M-am gândit la asta câteva clipe. Da, discutasem cu tatăl meu. Să fi venit el aici după aceea şi să fi luat toate dosarele lui Max? Nu. Mai degrabă îl făcusem să se gândească la Max şi venise aici să se reculeagă, într-o simplă vizită. În plus era vorba de vrafuri întregi de dosare, ar fi avut nevoie de cutii şi de un cărucior. I-am spus asta lui Jake.

— Atunci poate că avocatul lui a luat totul, a presupus el.

— Da, am zis şi mi-am dat seama că era adevărat. Sigur.

— La ce te gândeşti?

— La Max. Aş fi vrut ca tu să-l fi cunoscut.

Peste faţa lui a trecut repede o umbră. Mi-am regretat neglijenţa, lăsasem să se vadă prea mult. Dar el a îndreptat lucrurile o clipă mai târziu:

— Da, a zis, sărutându-mă pe frunte. Şi eu. Cred că te-a iubit mult, Ridley.

M-am uitat la el şi am zâmbit.

— De unde ştii?

— Uită-te la locul ăsta. E ca un altar pe care ţi l-a închinat.

— Nu mie, am spus, râzând încetişor. Nouă, familiei noastre.

— Sigur, da. Sunt fotografii de familie, dar tu eşti în mod limpede în centrul atenţiei.

— Ba nu.

Ochii mi-au căzut pe o fotografie de pe birou. Eram eu la trei sau patru ani, pe umerii lui, cu braţele în jurul frunţii lui, cu capul dat pe spate de încântare. Am mers pe hol, uitându-mă la fotografiile care erau acolo. Trecusem pe-acolo de multe ori, le văzusem ani de-a rândul. La un moment dat încetasem să le mai văd, să mă opresc în dreptul lor. Erau instantanee frumoase, unele alb-negru, altele color, toate înrămate profesional, în lemn masiv vopsit în auriu sau argintiu. Privindu-le acum, am văzut fiecare etapă a vieţii mele. În cădiţă, când mă spăla mama. Prima bicicletă, la plajă, la munte, la balul de absolvire. Fireşte, în multe dintre ele nu eram singură: Ace şi cu mine în poala lui Moş Crăciun, tata şi cu mine într-o ceaşcă de ceai uriaşă la Disneyland, noi toţi la o piesă de teatru la şcoală. Dar Jake avea dreptate. Nu observasem niciodată altarul.

Voi doi aveţi o legătură specială, spunea tata. Ştiam că era adevărat, bineînţeles. Dar mi se părea ceva de la sine înţeles, ca multe alte lucruri din viaţa mea. Era, pur şi simplu.

— Nu-i de mirare că Ace e gelos, am zis cu glas tare.

— Chiar este? a întrebat Jake, oprindu-se în spatele meu.

— Ei bine, am oftat, uitându-mă la o fotografie în care Ace şi cu mine zburam pe toboganul cu apă de la piscină, îmbrăţişaţi.

Ţin minte că ne-am dat cap în cap când am căzut în apă. Am urlat fără încetare până m-a tras Ace la marginea piscinei. „Gata, Ridley. Îmi pare rău”, mi-a spus el. „Nu plânge. O să ne trimită în casă.” Câteva clipe mai târziu, unchiul Max m-a scos din piscină. I-am udat cămaşa albastră cu şiroaiele de apă care se scurgeau din costumul meu de baie şi am dat din mâini şi din picioare ca o apucată până m-a dus înăuntru. „Nu te juca aşa brutal cu ea, campionule”, i-a spus fratelui meu, dar nu fusese aspru cu el. „E doar o fetiţă.” Îmi amintesc că m-am uitat la Ace, care stătea agăţat de marginea piscinei. Am încercat să-mi amintesc şi expresia lui. Era furios, era supărat, se simţea vinovat, era gelos? N-aş putea spune.

— N-am vorbit niciodată despre asta, i-am răspuns lui Jake, dar tata se pare că aşa gândea. Începuse să mă doară iar capul.

— Cât de gelos crezi că este?

— Nu atât de gelos încât să facă aşa ceva, dacă asta încerci să-mi sugerezi, am spus şi am scos articolul din buzunar. L-am despăturit şi am studiat din nou fotografia. Fantomele femeii şi fetiţei se uitau fix la mine.

Jake nu mi-a răspuns. S-a dus la uşă şi mi-am dat seama că nu se simţea bine în apartamentul lui Max, ar fi vrut să plecăm. Nu l-am întrebat de ce. Cred că opulenţa apartamentului îl intimida. Ca artist, trebuie să fi ştiut că tabloul lui Miro de pe un perete şi schiţa lui Dali de pe celălalt erau originale. Odată, Zack mi-a spus că în apartamentul lui Max se simte ca într-un muzeu, că se aşteaptă ca dintr-o clipă în alta să apară un paznic şi să-l roage să-şi dea picioarele jos de pe canapea.

— Dar este suficient de gelos ca să pună paie pe foc, să te facă să crezi că există ceva dincolo de aparenţe?

M-am uitat la el. De ce toţi îl suspectează pe Ace de răutate? Dacă este dependent de droguri, nu înseamnă că e şi psihopat şi mincinos. Sau nu? Jake a făcut un gest de scuză, reacţionând, cred, la expresia mea.

— Am întrebat doar, a spus el.

Şi era o întrebare justificată. Dacă nu l-aş fi apărat aşa de înverşunată pe fratele meu, poate din cauză că ani întregi îi luasem apărarea în faţa lui Zack, aş fi observat asta. Dar în clipa aceea aveam nevoie să mă îndepărtez puţin de Jake. Cui îi plac oamenii care spun adevăruri pe care nu este pregătit să le audă?

La plecare l-am întrebat pe Olandez dacă tata luase ceva cu el, dacă îl ajutase să care nişte cutii. Mi-a răspuns că nu luase nimic, rămăsese sus un timp şi plecase aşa cum venise.

— De ce? Lipseşte ceva? a întrebat el încruntându-se.

Nu, nu tocmai. Doar o fetiţă pe nume Jessie. I-am zâmbit şi l-am salutat. N-am scos un cuvânt în tren şi cât timp am mers pe jos până la bloc. Dacă tăcerea mea l-a deranjat, Jake nu a arătat-o.

Am luat o hotărâre. Fusesem prinsă în povestea asta ca o barcă în mijlocul furtunii şi mă săturasem. Tot ce obţinusem până atunci erau informaţii pe care alţii mi le dăduseră cu un scop. Un individ misterios îmi trimisese o scrisoare; părinţii mei,

fratele meu, Jake, fiecare îmi spusese varianta lui de adevăr şi niciuna nu semăna cu alta. Sigura cale logică era să aflu adevărul prin forţe proprii. Am hotărât deci că venise timpul să fac o plimbare în Bronx. I-am spus şi lui Jake. Nu i s-a părut o idee bună, dar a încercat să fie politicos.

— A fost ideea ta, am zis când ne-am oprit la uşa lui.

— Da, dar ideea mea a fost să merg eu. Nu tu. Nu noi. Eu.

— Ce-i asta, cruciada ta? am întrebat. Chiar îţi pasă de asta?

S-a întors şi s-a uitat la mine, m-a tras spre el. M-aş fi putut topi, sincer, sub privirea lui.

— Nu îmi pasă de „asta”. Îmi pasă de tine. Mult. Poate mai mult decât ar trebui să-mi pese după aşa de puţin timp. A făcut o pauză, s-a uitat în jos. Am văzut că roşise. Nu pot să te las să-ţi pui viaţa în pericol fără să scot un cuvânt. Pentru numele lui Dumnezeu, Ridley, cineva te urmăreşte. Ai uitat? A fost la pizzerie, aici.

— Corect, deci nu sunt în siguranţă nici măcar la mine acasă. Atunci ce importanţă are dacă merg sau nu în Bronx? Poţi să vii cu mine.

Avea sens ce spuneam? Nu prea, însă nu aveam experienţă în acest domeniu. Voiam, doream să ştiu ce se întâmplă cu mine, să aflu singură, nu să mă mintă sau să mă folosească alţii care erau – sau nu – în posesia adevărului. I-am spus ce gândeam.

— Ridley, fii rezonabilă.

M-am enervat. Nu-mi plăcea deloc să fiu tratată ca un copil. Rezonabilă? Ca şi când faptul că nu eram de acord demonstra că el era rezonabil şi eu nu. Tipic.

— Nu! Du-te naibii. Nu mă trata de sus, am spus.

Fii calmă, fii calmă. A oftat.

— OK.

A intrat în apartament, am intrat şi eu şi am închis uşa după mine. Jake şi-a dat jos haina de piele şi a aruncat-o pe canapea. Am încercat să nu văd cum cămaşa neagră pe care o purta se mula pe fiecare cută de muşchi de pe pieptul lui. S-a aşezat.

— Eşti pe cont propriu, a zis şi s-a uitat la mine. Ori merg singur, ori nu merg deloc. Era o cacealma.

— Asta-i tot? De ce, mă rog?

— Nu vreau să te pun în mod deliberat într-o situaţie pe care o consider periculoasă pentru tine. Dacă vrei să rişti, foarte bine, dar nu conta pe serviciile mele.

De ce oare atunci când un bărbat încearcă să te *protejeze* ai impresia că vrea să te *controleze*?

Avea fălcile încleştate şi am observat că îi zvâcnea un muşchi. Doar o cacealma. Eram sigură. Şi, oricum, nu aveam de gând să mă duc singură în Bronx.

— Perfect. Ne vedem mai târziu.

Imposibil, nu vorbea serios. Dar nu s-a mişcat, s-a mulţumit să se uite la mine ca şi când aştepta să-mi revin. Aşa că am ieşit din apartament şi am trântit uşa după mine. Am coborât, sperând că va alerga după mine, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi m-am trezit din nou în faţa blocului. Am luat-o la stânga, spre Strada 14, şi am prins un autobuz.

Am luat apoi metroul 1/9 până la Strada 242 din Bronx, mânată de încăpăţânare. Tot drumul, aproape un ceas, m-am întrebat ce naiba o să fac când ajung acolo.

Metroul din New York este aproape un mit, de acord? Chiar dacă n-aţi mers cu el, probabil că aveţi o idee cu privire la cum ar trebui să arate. Şi probabil că nu e o imagine prea frumoasă. Când închideţi ochii, probabil că vedeţi vagoanele vechi şi roşii care zdrăngăne şi tremură în drumul lor pe sub străzile Manhattanului. În mintea dumneavoastră sunt acoperite de grafitti, luminate de lămpi pâlpâitoare, înnegrite la colţuri. În imaginaţia dumneavoastră, metroul este teritoriul violatorilor, hoţilor de buzunare, infractorilor, băieţilor de cartier şi criminalilor în serie. Vechi newyorkezi, oameni care au crescut în trenurile astea, mi-au spus că odată, în trecutul nu prea îndepărtat, descrierea de mai sus n-ar fi fost prea departe de adevăr. Dar în New York-ul meu, metroul este doar un mijloc de transport ca oricare altul, probabil cel mai rapid. Noile vagoane nu pot fi mânjite cu grafitti şi sunt spălate în mod regulat. Cel mai neplăcut aspect la ele sunt nuanţele dominante de bej şi oranj. Dacă ţinem cont de vagabonzii care se refugiază acolo, de mulţimea care se dezlănţuie la orele de vârf, de întârzierile lungi şi adesea inexplicabile şi de faptul că staţiile nu au aer condiţionat (vara parcă sunt primul cerc al Iadului), metroul este probabil cel mai neplăcut loc de pe planetă. Dar eu nu m-am simţit niciodată în pericol acolo jos.

De obicei te poţi baza pe oamenii din jurul tău pentru o mână de ajutor, indiferent la ce oră circuli cu metroul, dar imediat după ce trenul local 1/9 a trecut de Strada 96 şi s-a îndreptat

spre Bronx, în vagonul meu n-a mai rămas aproape nimeni. Un puşti îmbrăcat într-o uniformă de şcoală particulară care căra în spate un ghiozdan burduşit şi asculta la Walkman o piesă rock pe care o auzeam în ciuda zgomotului; o bătrână cu haină groasă de lână şi cămaşă înflorată, care citea un roman de dragoste; un chelios (adică ras în cap, nu chel) într-o geacă de piele şi blugi decoloraţi, care moţăia cu capul dat pe spate şi gura căscată. În dreptul Străzii 116 am început şi eu să moţăi – n-am adormit, mai degrabă am căzut într-o reverie, legănată de amintiri despre unchiul Max.

Unchiul Max a fost un bărbat puternic în New York, dar nu atât de important încât să producă cine ştie ce impresie asupra unui copil. Când ai doisprezece ani nu prea îţi pasă că unchiul tău joacă golf cu senatori şi congresmeni sau că îl vezi în revista *Forbes* cot la cot cu Donald Trump şi Arthur Zeckendorf. Probabil că m-ar fi interesat mai mult dacă ar fi fost prieten cu Bono sau Simon LeBon. Nu e tocmai sexy să te ocupi de afaceri imobiliare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Mai târziu, după primul meu bal de caritate, am început să pricep cam ce fel de influenţă avea unchiul meu şi ce fel de oameni cunoştea. Era finanţatorul principal al campaniilor electorale ale unor Al D'Amato, George Pataki şi Rudolph Giuliani. Avea relaţii solide. Trebuia să le aibă în domeniul în care lucra. Trebuia să ştie cum să se descurce cu birocraţia, cu legile de sistematizare sau, dacă nu putea, să le schimbe. Circulau şi tot felul de zvonuri pe seama lui, printre altele despre legături suspecte. Şi dacă stai să te gândeşti, un antreprenor imobiliar pe Coasta de Est nu putea să-şi ţină afacerea în picioare dacă nu se asocia cu mogulii din construcţii. Faptul că interesele de afaceri ale unchiului meu coincideau uneori cu interesele unor personaje cu reputaţie dubioasă nu era un subiect care să mă intereseze. Să fim serioşi, avocatul lui era însuşi Alexander Harriman, renumit pentru menajeria lui de clienţi. Dar nu mă gândisem niciodată serios la asta. Până acum.

Mă gândesc la el doar ca la unchiul *meu* Max, niciodată ca la un străin. Un om de afaceri puternic, bogat, influent, singur, iar femeile din viaţa lui păreau să fie, nu ştiu, simple trecătoare, păpuşi mecanice care repetau aceleaşi mişcări. Erau oare profesioniste plătite, mă întreb acum, sau doar femei ahtiate care pierdeau timpul cu el pentru cadourile pe care le primeau,

pentru locurile unde le ducea şi pentru influenţa lui asupra altora? *Unchiule Max,* am zis în caz că putea să mă audă, *îmi pare rău, dar cred că nu te-am cunoscut niciodată.* E ciudat, titanii din vieţile noastre, oamenii care ne influenţează în copilărie, care ne schimbă destinul, nu par să fie reali. Sunt arhetipuri, Mama, Tata, Unchiul cel Bun, care apar doar ca personaje în filmul vieţii noastre. Când ni se dezvăluie şi alte faţete ale personalităţii lor sau ale vieţii lor suntem şocaţi, ca şi când i-am fi surprins fără mască. Nu vi s-a întâmplat aşa ceva? Poate că doar eu văd lucrurile aşa.

Vagonul s-a clătinat şi am deschis ochii. Am văzut că rămăsesem singură cu bărbatul în geacă de piele şi blugi decoloraţi. Ştiam că mai era o singură staţie înainte ca trenul să iasă la suprafaţă. Am închis ochii din nou. Apoi mi-a trecut prin cap un gând: Mai devreme tipul se aflase la celălalt capăt al vagonului? Am simţit un gol un stomac şi un nod în gât. Am întredeschis ochii şi am văzut că bărbatul nu dormea şi se holba la mine, zâmbind cu jumătate de gură, într-un mod ciudat. Am început să respir mai repede şi am încercat să mă controlez. Am observat că avea la picioare o cutie lungă. Părea să fie un instrument muzical. M-am simţit mai uşurată văzând cutia. Am avut întotdeauna această teorie că nu ai de ce să te temi de oamenii care au ceva de cărat. Infractorii, hoţii de buzunare, violatorii, chiar criminalii în serie nu ar căra nimic cu ei în misiunile lor ticăloase. E limpede de ce, au nevoie de amândouă mâinile. Chiar şi un rucsăcel i-ar încetini.

Dar sentimentul de uşurare s-a risipit imediat când am văzut că se apropia de mine. Vagonul a fost deodată inundat de lumină. Ieşisem la suprafaţă. Am înghiţit în sec, mi-am îndreptat spatele şi am deschis ochii. Cheliosul şi-a lăsat capul să cadă într-o parte şi s-a prefăcut că doarme.

M-am uitat prosteşte la el pentru că nu ştiam ce să fac. Parcă aveam saci cu nisip atârnaţi de picioare şi inima aproape îmi sărise din piept. Am făcut totuşi efortul să mă ridic şi să merg spre partea din faţă a vagonului, unde am deschis uşa şi am trecut în vagonul următor. M-am uitat pe geam. Individul stătea acolo şi se uita la mine cu zâmbetul acela ciudat în colţul gurii, dar ochii lui erau întunecaţi, ameninţători. Câteva secunde m-am holbat la el, convinsă că atâta timp cât ţin ochii deschişi nu va îndrăzni să se apropie de mine.

Mi-am amintit ce-mi spusese Zelda – Dumnezeule, ieri a fost asta? – despre bărbatul care întrebase de mine: *nu e bun deloc.* El era? Mă urmărea? Nu puteam fi sigură. În fond, nu ducem lipsă de ciudaţi şi nebuni în New York.

Trenul s-a oprit în staţie şi noi încă ne înfruntam din priviri. Când uşile s-au deschis, bărbatul s-a ridicat brusc, şi-a luat cutia şi a coborât. Dacă ar fi venit spre mine, eram pregătită să ţâşnesc din vagon şi să alerg la cabina conductorului. Am aşteptat o veşnicie. Eram singură, nu era nimeni în vagoane şi, din câte puteam vedea, nici pe peron. În cele din urmă s-a auzit semnalul sonor şi apelul „Nu vă apropiaţi de uşi”. Uşile s-au închis. Apoi s-au deschis.

— Lăsaţi uşile să se închidă, a zis conductorul pe un ton plictisit.

M-am uitat pe peron, dar era pustiu. M-am întors şi m-am uitat în celelalte vagoane: nimeni. Unde naiba e? m-am întrebat, spunându-mi că ar fi trebuit să-l văd pe peron dacă ar fi rămas acolo.

Până atunci corpul meu produsese atâta adrenalină, încât îmi tremurau mâinile. Semnalul sonor s-a auzit din nou şi uşile s-au închis, apoi s-au deschis iar în ultima clipă. Am început să merg spre vagonul conductorului. Era linişte, auzeam doar zgomotul uşilor masive deschizându-se şi trântindu-se în urma mea. Mă tot uitam peste umăr, aşteptându-mă să-l văd pe urmele mele.

— Lasă dracului uşile, dobitocule, a zis conductorul răspicat.

M-am oprit şi m-am uitat afară. Şi l-am văzut, stătea pe peron ca şi când tocmai ieşise de după un stâlp. Uşile s-au închis în sfârşit şi trenul a plecat încet din staţie. Am răsuflat uşurată şi m-am aşezat pe o banchetă, lăsându-mi capul pe spate.

— Am ajuns o paranoică, am zis cu glas tare.

Apoi am deschis ochii şi l-am văzut din nou. S-a uitat fix la mine în timp ce trenul trecea pe lângă el şi mi-a făcut un semn de rămas-bun cu mâna. Îşi lipise acelaşi zâmbet pe faţă. Nu i-am răspuns.

•

Am coborât la ultima staţie, încă tremurând. Deşi era întuneric, am văzut la lumina lămpilor de pe stradă că parcul Van Cortlandt era plin de culoare, hectare de copaci pictaţi în auriu, portocaliu şi roşu intens, în contrast cu gazonul încă verde de pe peluza din dreapta mea. Câţiva copii băteau mingea în

terenurile de sub linia de tren şi ţipetele lor se ridicau în aer ca un stol de păsări. Riverdale este una dintre ultimele zone frumoase ale Bronxului, iar în seara aceea părea sigură, chiar idilică.

La capătul scării, un Firebird ’69 aştepta în stradă, cu motorul la ralanti, mârâind ameninţător ca un câine solid care-şi dezveleşte colţii. Jake stătea la volan. Am încercat să nu zâmbesc, nu mi-am întors capul niciun milimetru şi am trecut pe lângă el.

— Hei, a strigat. Am crezut că glumeşti.

M-a urmat cu maşina, mergând încet pe lângă trotuar. Şoferii din spate îl claxonau furioşi înainte să-l depăşească şi-i strigau tot felul de obscenităţi.

— Hai, Ridley, a spus la un moment dat, la câteva străzi mai încolo. Ai câştigat.

Asta era tot ce voiam să aud. M-am urcat în dreapta şi am luat-o din loc. Maşina avea tapiţerie din piele vişinie netedă şi mirosea a Armor All; în bord era montat un CD player Alpine; butoanele şi schimbătorul de viteze erau toate noi, cromate. Era maşina perfect potrivită pentru el. Solidă, dar cu o anumită fineţe.

Am observat că trecusem de adresa Ameliei Mira abia când a întors şi a luat-o înapoi cam un cvartal. După ce a oprit sub nişte copaci bătrâni de lângă parc, mi-a dat o şapcă albastră de baseball şi o pereche de ochelari de soare – prea mari pentru mine – şi m-a obligat să le pun.

— Nu e cazul să te recunoască cineva, mi-a explicat. Ne-ar strica tot planul.

Încă nu scosesem o vorbă şi mi-a făcut impresia că începea să se enerveze. Am stat aşa câteva minute.

— Dumnezeule! a zis în cele din urmă. Mereu eşti aşa încăpăţânată?

— Da. Chiar sunt.

M-am uitat la el şi am zâmbit. Mi-a atins mâna şi eu i-am prins-o într-a mea.

— Ridley, chiar n-am crezut că o să vii singură până aici. Nu te-aş fi lăsat să pleci dacă aş fi crezut asta.

— Îmi pare rău, am spus. Şi vorbeam serios, pentru că, uitându-mă mai bine la el, am văzut că se speriase. Uşurarea lui era evidentă, dar neliniştea nu-i dispăruse din privire.

Mă simţeam vinovată, mă purtasem ca un copil răzgâiat. Din nou.

— Ştii ce, Jake? Pur şi simplu mă simt manipulată. Fiecare are o versiune diferită despre ce se întâmplă. Nu ştiu ce să mai cred. Nu pot face asta de una singură, dar am nevoie să înţeleg de una singură. Pricepi?

A dat din cap semn că înţelegea.

— Pricep.

Am văzut pe faţa lui o umbră care a dispărut înainte să-mi dau seama ce semnificaţie avea.

— Bun, ce facem acum?

— Stăm şi ne uităm, a spus el, aruncând o privire de jur-împrejur. Era o seară de toamnă rece dar superbă, copiii încă jucau fotbal în parc, adulţii făceau jogging sau îşi plimbau câinii. Părea o seară complet nepotrivită pentru a sta la pândă în mijlocul acelor oameni care îşi trăiau vieţile liniştite şi fericite. Ar fi trebuit să plouă cu tunete şi fulgere. Parcul ar fi trebuit să fie plin de ucigaşi şi găşti de cartier.

— Ce ar trebui să vedem?

— Să sperăm că ne vom da seama când vom vedea, a zis el ridicând din umeri. M-am gândit la asta şi la ce ar fi putut însemna: ceasuri întregi de stat pur şi simplu în maşină. Uneori să faci ceva pe cont propriu nu e chiar o mare satisfacţie. Mi-a zâmbit, ca şi cum îmi citise gândurile. Mi-era foame şi făceam pe mine.

•

După ce l-am convins pe Jake să mă ducă la un Burger King pe lângă care trecusem mai devreme, după ce el a luat un meniu Whopper şi eu am scăpat de presiunea din vezică, am parcat peste drum de numărul 6061½ şi ne-am uitat la oamenii care veneau şi se duceau. Casele s-au însufleţit, ferestrele s-au luminat. Într-una din ele s-au stins din nou în timp ce aşteptam. La 6061½ nu s-a aprins nicio lumină.

N-am vorbit prea mult, dar tăcerea era confortabilă. La fiecare jumătate de oră Jake pornea motorul şi-l lăsa să meargă o vreme ca să ne încălzim. Eram un pic speriată şi neliniştită pentru că nu ştiam ce anume urmăream şi ce vom face dacă şi când vom afla. Nu aveam de gând să-i dau satisfacţie şi să mă plâng cu glas tare. După vreo două ore, m-am mutat în spate şi

m-am aşezat pe burtă doar ca să-mi schimb poziţia, pentru că amorţisem. De-acolo vedeam numai creştetul lui Jake.

— Ce-ai vrut să spui, Jake? Ce ar trebui să ştiu despre tine?

Nu mi-a răspuns imediat şi m-am întrebat dacă nu cumva adormise.

— Nu ştiu de unde să încep, a zis în cele din urmă.

Mi-am dat seama că toate discuţiile noastre din ultimele zile se învârtiseră, în proporţie de nouăzeci la sută, în jurul meu. Ştiam puţin despre ce făcea, ştiam că se mutase în East Village şi cam atât. Simţeam nevoia să mă uit în ochii lui, dar ceva impalpabil, poate faptul că nu se întorsese cu faţa la mine când răspunsese la întrebarea mea, îmi spunea că prefera să nu o fac. M-am gândit la cicatricele lui şi am ezitat. Era un străin pentru mine, oricât de intimi deveniserăm. Într-un fel sau altul, tot uitam asta. Îl cunoşteam, dar îl cunoşteam altfel decât pe ceilalţi, iar ceea ce ştiam nu avea nicio legătură cu istoria lui personală, ci pornea direct din inima lui.

M-am ridicat, mi-am întins braţele peste scaunul din faţă şi l-am îmbrăţişat. Îl vedeam numai din profil, îi simţeam barba, îi miroseam parfumul care se amestecase cu mirosul de piele al maşinii. Şi-a ridicat mâinile şi m-a mângâiat.

— Să începem cu începutul, i-am şoptit la ureche. Spune-mi tot.

— Chiar aş vrea să pot.

Era ceva sumbru în vocea lui, poate furie. N-am apucat să-l întreb ce voia să spună, pentru că am văzut amândoi silueta unui bărbat care trecea pe trotuar. Văzusem o mulţime de oameni până atunci, dar într-un fel sau altul am ştiut că el era cel pe care îl aşteptam.

Mergea repede, cu umerii aduşi înainte. Cozorocul unei şepci de baseball îi acoperea faţa. Ţinea mâinile în buzunarele unei jachete sport, prea subţire ca să-l apere de frig. Nu avea nimic special, nimic care să te facă să întorci capul după el: înălţime medie, cam 1,70, greutate medie, poate şaptezeci şi ceva de kilograme. Dar amândoi l-am urmărit cu privirea, uitând de discuţia noastră, când s-a întors şi a luat-o la fugă pe scările care duceau la 6061½ Broadway.

Am mai aşteptat zece minute, într-o tăcere încordată. În casă nu s-a aprins nicio lumină.

— El e? El mi-a trimis scrisoarea? Mi-l imaginasem mai impunător, mai ameninţător, bărbatul care trecuse prin viaţa mea ca un buldozer.

— Ar putea fi.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Tu rămâi aici şi supraveghezi intrarea. Eu o să arunc o privire în spate.

Înainte să apuc să-i răspund, s-a strecurat afară din maşină şi a pornit în susul străzii, îndepărtându-se de casă. L-am văzut în oglinda retrovizoare traversând strada şi apropiindu-se de casă din direcţia opusă, apoi a dispărut pe o alee. Inima îmi bătea atât de tare, încât am crezut că o să fac un atac de panică. Am ciulit urechile şi am auzit doar sunetul propriei mele respiraţii. Mi s-a părut că am stat aşa o oră, dar la fel de bine s-ar fi putut să fie zece minute. Nu aveam ceas. În cele din urmă n-am mai putut suporta, am ieşit şi am luat-o pe urmele lui Jake.

În dreapta mea se deschidea parcul întunecos şi liniştit, dar acum, spre deosebire de mai devreme, nu era niciun om prin preajmă. Lămpile de pe stradă scăldau scena într-o lumină portocalie. Am traversat strada. Pe partea de vest nu erau felinare. Un pâlc de copaci despărţea un magazin general de prima casă. Era o zonă ciudată, trotuarul era alunecos din cauza frunzelor ude. Întunericul şi tăcerea veneau dinspre copaci ca un miros.

Am ajuns pe aleea unde dispăruse Jake şi am încercat să disting ceva în întunericul dens. La capăt strălucea o lumină. M-am îndreptat spre ea, pe lângă tomberoane urât mirositoare şi spaţii umbrite ameninţătoare, în care putea pândi oricine sau orice.

Am lovit cu genunchiul unul din tomberoane şi capacul de tablă a căzut pe jos cu zgomot. Undeva, destul de aproape, un câine a început să latre. Am alergat până la capătul aleii care dădea – ghiciţi unde – într-o altă alee paralelă cu rândul de case, dar în spatele lor.

Câteva lumini din curţile din spate erau aprinse, iar deasupra mea străluceau ferestre şi licăreau televizoare. Am auzit acordurile foarte vagi ale unei melodii de Pink Floyd, „Money”. Cineva făcea o friptură sau frigea cârnaţi şi stomacul meu a început prompt să bolborosească (da, iar). Era întuneric, dar măcar m-ar fi auzit cineva dacă ţipam.

Eram destul de sigură că 6061½ era casa întunecată din mijloc, dar nu l-am văzut pe Jake. Am reuşit să parcurg restul drumului mai discret, fără să mă mai lovesc de ceva. Am văzut o scară îngustă de metal care ducea la veranda din spatele casei. Mi s-a părut că văd şi o lumină la una din ferestre. Am urcat scara şi am încercat să mă uit înăuntru.

Bărbatul de pe stradă stătea pe podea, lângă o lanternă cu baterii, de care găseşti la supermagazin. Era sprijinit de perete, cu picioarele întinse şi încrucişate la glezne. Îşi dăduse jos şapca, dar nu-şi scosese haina. Nu-i puteam vedea faţa clar, aşa că nu mi-am dat seama dacă era bărbatul din fotografie. Lumina era slabă şi el stătea în umbră. Lângă el era un telefon verde, un model vechi, cu disc. Mânca încet dintr-o conservă, cu o furculiţă de plastic. Se uita concentrat la conservă şi ţinea fiecare îmbucătură în gură mult timp înainte s-o înghită. Îi vedeam conturul gurii, buzele pline cu colţurile lăsate mult în jos. Tristeţe, furie sau dezgust... greu de spus. M-a izbit faptul că era imaginea perfectă a singurătăţii. Oricine ar fi fost, oricare ar fi fost modalitatea ciudată în care vieţile noastre ajunseseră să se intersecteze, singurătatea lui era contagioasă şi mi-a transmis-o. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu ştiu de ce. Privisem prin fereastra mâhnirii lui şi, cumva, făcând asta, am lăsat să intre în inima mea ceea ce am văzut. Am simţit deodată un braţ în jurul taliei şi o mână pe gură. Nu m-am împotrivit, am ştiut că era Jake, poate după parfumul lui.

— Ce faci? Ai înnebunit? mi-a şuierat la ureche.

Mi-a dat drumul şi m-a luat de mână. Ne-am întors împreună la maşină.

— De ce am făcut asta? am întrebat când ne-am instalat în Firebird. Pentru că voiam să văd cu cine avem de-a face.

— Şi cu cine avem de-a face?

— Din ce-am apucat să văd? Un tip care stă singur într-o casă goală, fără curent electric, şi păzeşte un telefon.

— Bun, şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că pot să fac faţă oricărei ameninţări pe care ar putea-o reprezenta.

Probabil că eram lipsită de expresie, nu mai înţelegeam nimic.

— Bine, a zis el calm, punând o mână pe umărul meu. M-ai rugat să te ajut să afli ce se întâmplă, nu? Am obţinut nişte informaţii, am aflat despre trecutul lui, am găsit adresa care

corespunde numărului de telefon. Înainte să vorbeşti cu el am vrut să ştiu în ce ne băgăm, mai exact pe cine sunăm.

— Şi pe cine sunăm?

— Ştii ce cred eu? Tipul ăsta e Christian Luna. Ce vrea, de ce crede că eşti fiica lui, unde a stat ascuns până acum? Nu cred că putem afla ceva fără să stăm de vorbă cu el. Deci ăsta este următorul pas logic.

— Să-l sun?

Mi-a întins un telefon mobil şi hârtia pe care notase numărul.

— Sună-l.

Am rămas nemişcată, cu telefonul în mână.

— Doar dacă vrei, Ridley. Dacă nu, intru acolo cu forţa, îl sperii bine de tot şi o să plece. Îţi garantez că n-o să mai auzi de el. Tipul ăsta e urmărit, e speriat şi se ascunde de ceva sau de cineva, probabil de poliţie. O să se întoarcă imediat de unde a venit. O să poţi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic.

Dar era prea târziu şi ştiam amândoi. Au trecut câteva minute până am deschis telefonul şi am format numărul. Mâinile îmi tremurau şi am simţit transpiraţie pe sprâncene, deşi era atât de frig în maşină, încât îmi vedeam respiraţia.

A răspuns la telefon imediat. Avea o voce de bas şi un accent pe care n-am reuşit să-l identific.

— Jessie? a zis.

Mi-l puteam imagina acolo, pe jos. Am auzit amestecul de tristeţe adâncă şi speranţă firavă.

— Mă numesc Ridley, am spus, cu vocea sunând puţin şovăitor chiar şi pentru propriile-mi urechi. Sunt Ridley.

Am simţit nevoia să declar măcar asta, să mă agăţ de singurul lucru care mă ajuta să revendic o identitate.

— Ridley, a repetat el. Bineînţeles. Ridley.

— Aş vrea să ne întâlnim.

— Da, a zis el, dar sunase ca o rugăminte.

Băncile de la intrarea în parcul Van Cortlandt, într-o oră, mâzgălise Jake pe o foaie de hârtie. I-am spus şi a făcut o pauză. M-am întrebat dacă bănuia că sunt pe-aproape, dar a fost de acord după o secundă.

— Vii singură?

I-am spus că da, deşi nu-mi plăcea să-l mint nici măcar pe străinul care îmi distrugea viaţa.

— Cum te cheamă, l-am întrebat.

— Sunt tatăl tău, a spus după altă pauză.
— Cum te cheamă? am repetat.
— Ne vedem într-o oră.
A închis. Am închis şi eu şi i-am dat lui Jake telefonul.
— Ţi-a spus vreun nume?
— Nu.
Jake şi-a schimbat poziţia.
— Cred că nici eu nu ţi-aş fi spus.
M-am uitat la el uimită.
— Sunt urmărit, îţi spun numele meu, tu anunţi poliţia şi mă trezesc înconjurat de o sută de maşini cu sirenele urlând. Crimele cu premeditare nu sunt prescrise.
Am ridicat din umeri.
— Atunci, de ce riscă?
— Va trebui să-l întrebi.

CINCISPREZECE

Am aşteptat până a ieşit din casă şi ne-am uitat după el până a intrat în parc. Jake voia să-l vadă plecând ca să fie sigur că venise singur. Habar n-aveam cine mai putea fi implicat, dar nu l-am mai întrebat. Jake părea ciudat de familiarizat cu scenariul aşteptării şi urmăririi, cu măsurile de siguranţă, cu întreaga situaţie. Pentru mine era o situaţie ireală, destul de stranie încât să mă întreb de câteva ori dacă nu cumva visez. De două ori mi s-a părut chiar că mă trezesc.

După câteva minute am pornit pe urmele lui, în Firebird. Mergea tot aplecat, dar mai repede. A aruncat o privire peste umăr, însă nu cred că ne-a văzut.

— Pare atât de singur... Singur şi trist, am spus.

Jake mi-a răspuns după o pauză cam lungă.

— Nu poţi să-ţi dai seama doar uitându-te la el. Vezi ceea ce vrea el să vezi.

Mi-am spus că fusese o afirmaţie stranie şi m-am întors să mă uit la faţa lui. Era complet absorbit de silueta neagră din faţa noastră, o fixa ca un uliu care a văzut un şobolan pe câmp.

— Poţi să-ţi dai seama de multe din felul cum se comportă un om când crede că e singur, l-am contrazis eu. E trist.

— Nu cred. Mai degrabă proiectăm sentimentele noastre asupra altora. Dacă nu eşti sincer, vezi minciună. Dacă eşti bun, vezi numai lucruri bune. Indiciile fizice îţi arată dacă un om minte sau dacă e nervos, dar nu cred că poţi mai adânc de-atât cu o simplă privire.

M-am gândit la asta câteva secunde.

— Cu alte cuvinte crezi că eu sunt tristă şi singură?

Altă pauză. Întunericul era material, mă împiedica să-i văd ochii.

— Şi nu eşti?

Negarea mi-a urcat pe buze, indignarea mi-a tras umerii înapoi. Dar, înainte să vorbesc, mi-am dat seama că avea dreptate. Că exact aşa mă simţeam. Aşa mă simţeam din clipa când găsisem plicul în cutia poştală. Şi, poate la un nivel profund, în subconştient, chiar şi înainte de asta – dacă vreau să

fiu sinceră cu mine însămi. Nu am mai spus nimic şi când ne-am apropiat de intrarea în parc m-a cuprins un fel de ameţeală. Jake m-a luat de mână şi m-a strâns cu putere. M-am agăţat de el şi mi-am dorit să nu-mi mai dea drumul niciodată.

A trecut de intrare, a mai întors o dată şi a oprit. Am ieşit amândoi. De data asta m-am uitat bine la Firebird. Avea chiar nuanţa mentei. O maşină dură, frumoasă, cu vopsea strălucitoare, dar nu chiar discretă.

— Îţi place? a zis el când a văzut că studiez maşina.

Am zâmbit.

— Ştii ce se spune despre bărbaţii care se simt atraşi de o maşină puternică?

— Ce anume? a zis el, apropiindu-se de mine.

— Supracompensare.

— Mă rog, a şoptit, trăgându-mă mai aproape. Ştii tu mai bine.

Am simţit că mi se înfierbântă obrajii.

— Cred că ştiu.

Şi-a lipit buzele de buzele mele. M-a sărutat lung şi delicat şi m-am aprins toată pe dinăuntru. Apoi s-a dat un pas înapoi şi şi-a dus mâna la faţă. Expresia lui s-a transformat din jucăuşă în serioasă.

— Va fi bine, m-a asigurat el.

— Da, am spus cu falsă convingere. Ştiu.

— Nu ştii, a zis el încet, dar eu ştiu. Hai să mergem.

•

Am mers prin parc câteva sute de metri până în punctul unde îi spusesem lui Christian Luna – dacă el era – că vreau să ne întâlnim. Jake s-a ascuns printre copaci, cam la cincizeci de metri distanţă, iar eu am continuat să merg pe alee, spre bărbatul care stătea pe o bancă. S-a întors speriat când a auzit paşii mei pe asfalt, apoi s-a ridicat. M-am oprit şi el s-a apropiat.

— Stai, am spus când a ajuns la doi metri de mine.

Îmi era frică de el, voiam să păstreze distanţa.

Era mai bătrân şi mai scund decât mă aşteptam, dar era fără îndoială bărbatul din fotografie. Ochi întunecaţi, sprâncene groase, buze pline. Ne-am uitat unul la altul, de parcă eram separaţi de un geam şi puteam vedea doar propriile noastre reflexii. O clipă am crezut că văd la el ceva ce nu mai văzusem la nimeni până atunci. Umbra propriilor mele trăsături. Nu cred

că pot să definesc exact ce anume. Ochii, poate forma bărbiei. M-am gândit că imaginaţia îmi joacă o festă, că văd doar ce vreau să văd... sau ce mă îngrozeşte cel mai mult. Poate era doar dramatismul momentului.

— Jessie, a şoptit el.

Uşurare, bucurie şi o durere profundă se amestecaseră în vocea lui. A făcut un pas spre mine, iar eu am făcut un pas înapoi. Şi-a ridicat braţele încet, parcă dorea să mă îmbrăţişeze. M-am înfiorat şi m-am îndepărtat şi mai mult. Dintr-odată, l-am urât. L-am urât pentru că semăna cu mine.

— Tu ai ucis-o? am spus.

Vocea mea era dură şi neînduplecată şi el a tresărit de parcă l-aş fi pălmuit.

— Cum? a spus încet, aproape în şoaptă.

— Tu ai ucis-o pe Teresa Elizabeth Stone?

— Mama ta, a zis şi s-a aşezat pe bancă, ca şi cum nu mai avea putere să stea în picioare. Nu.

Şi-a lăsat capul în mâini şi a început să plângă. Mi s-a făcut ruşine, sincer, atât de intensă, atât de adâncă era tristeţea lui. M-am aşezat pe o bancă din apropiere şi am aşteptat să se liniştească. Nu mă puteam uita la el şi nu încercam să-i alin durerea, dar ura dispăruse. M-am sprijinit de spătarul băncii şi m-am uitat în sus la cele câteva stele care străluceau palid pe cer. Mi-am pus mâinile îngheţate în buzunare.

— Eşti Christian Luna? l-am întrebat când s-a oprit.

— De unde ştii?

— N-are importanţă.

Păream distantă? Eram. Dură. Rece. Mai rece decât azotul lichid. Am ajuns să regret asta. Poate că merita mai multă compasiune din partea mea, dar în clipa aceea pur şi simplu nu-mi puteam permite să fiu îndurătoare. Eram o epavă. El mă transformase într-o epavă.

— Bine, am spus, după încă o pauză în care a încercat să vorbească şi n-a reuşit. Ce vrei de la mine?

Am văzut în ochii lui dezamăgire şi surprindere. Indiferent cum îşi imaginase el întâlnirea noastră, era evident că nu se desfăşura cum se aşteptase. Iar în starea în care eram, m-am bucurat şi de cea mai meschină victorie, m-am bucurat să-i înşel aşteptările.

— Ce vreau? Eşti fiica mea, a zis el, ca şi când nu-i venea să creadă că l-am întrebat asta. Jessie a mea.

Vocea şi ochii lui mă implorau, dar ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi încercat să clintească din loc Statuia Libertăţii.

— Nu ştii sigur, am spus încăpăţânată, cu braţele încrucişate la piept, ca un judecător inflexibil.

Judecata e un scut folositor, nu-i aşa? Ne putem ascunde în spatele ei, ne putem ridica deasupra altora, unde suntem în siguranţă şi detaşaţi de toate.

A râs, dar numai puţin.

— Uită-te la mine, Jessie. Nu vezi, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. S-a aşezat pe banca mea şi m-am întors să mă uit la el. De data asta am rămas pe loc şi el s-a întins, încercând să mă atingă.

— Dacă sunt Jessie, atunci ce s-a întâmplat cu Teresa Stone? Dacă nu ai omorât-o tu, atunci cine?

A oftat adânc.

— M-am întrebat şi eu acelaşi lucru în fiecare zi, treizeci de ani la rând.

A urmat o pauză în care s-a uitat la mine şi eu la copaci. O maşină a trecut în viteză, cu boxele bubuind un ritm de dans în noaptea rece.

— Am fost un tată rău şi m-am purtat ca un ticălos cu mama ta, dar nu am luat viaţa nimănui.

Indignarea şi furia abia reţinută pe care le-am auzit în vocea lui m-au făcut să mă întorc şi să-l privesc în ochi. Avea cincizeci, poate şaizeci de ani. Pielea lui avea o nuanţă închisă, era arsă de soare şi brăzdată de riduri adânci. Era uzura unei vieţi dure: hrană proastă, decizii proaste, rezultate proaste. Se încovoiase sub greutatea lor, dar era hotărât să le înfrunte până la capăt. Mă aşteptasem să văd un ticălos, un individ egoist, violent, o personalitate puternică, un bărbat hotărât şi capabil să-mi facă rău. Am văzut doar un om obosit, un om care mai avea un pas până la înfrângere şi nu putea să renunţe şi să meargă mai departe.

— Am *încercat* să fac bine, mă crezi? a zis el şi a râs din nou, acelaşi râs lipsit de speranţă. Dar eram tânăr, tânăr şi prost. Am crescut fără tată, nu m-a învăţat nimeni cum să fiu bărbat.

A clătinat din cap, amintindu-şi.

Era o mărturisire interesantă care m-a făcut să mă uit la el mai atent, să încerc să văd dincolo de trăsăturile exterioare. Am văzut un bărbat care a trăit înconjurat de regrete, care a învăţat lecţia, dar prea târziu. Cred că pedeapsa supremă este să devii în cele din urmă înţelept doar ca să înţelegi că tot ce-ai făcut este irevocabil. Nu-i aşa?

— Am cunoscut-o pe Teresa din întâmplare, era secretară la o agenţie imobiliară. Eu eram un mecanic priceput la toate şi membru de sindicat. Locuiam amândoi în Jersey şi făceam naveta cu trenul în oraş. Acolo am intrat în vorbă cu ea. Mi-am dat seama din prima clipă că era o fată bună. Era dulce, era drăguţă. Am ieşit în oraş de câteva ori. I-am spus că o iubesc, dar nu vorbeam serios.

Mi-am amintit de fotografie şi am încercat să mi-i imaginez. Mi-am închipuit cum arăta ea râzând, cum se îmbrăca. Poate că era îndrăgostită de el şi credea că şi el o iubea sincer. Sunt scriitoare, şi voiam să-mi spună povestea aşa cum aş fi spus-o eu. Nu cred că se pricepea la poveşti.

— După câteva întâlniri, m-a lăsat să mă culc cu ea de două ori. Apoi m-am plictisit. N-am mai sunat-o. Ştii cum e.

Ştii cum e. Cred că ştiu. Cred că mulţi am trecut prin asta mai devreme sau mai târziu. Ai încredere în cineva, îi dăruieşti trupul tău. Crezi că vrea să-şi împartă viaţa cu tine, că intimitatea fizică este doar începutul. Dar celălalt şi-a atins scopul final şi jocul s-a terminat. Plânsese pentru el? Se simţise singură şi se blestemase când el plecase? Îşi dorise să nu-l fi întâlnit niciodată?

Christian Luna a tăcut. Cred că aştepta o încurajare, dar n-am spus nimic. Nu aveam de gând să-i uşurez situaţia, nu aveam de gând să-i uşurez nimic, nici măcar povestea. Nu ştiu de ce eram aşa de egoistă şi rea, dar aşa eram.

— M-a oprit într-o seară, când plecam de la serviciu. Era târziu, după program. De mult nu mai lucra la agenţie. Când am văzut-o, am ştiut că venise în oraş şi aşteptase doar ca să vorbim. Mi-a spus că e însărcinată.

Am încercat din nou să-mi imaginez scena. Poate că era frig, ploua uşor şi o jumătate de lună strălucea în spatele norilor. Îi era frică, plângea?

— Ai fost bun cu ea? am întrebat, plină de speranţă.

— Nu, a recunoscut el. Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a uitat în pământ. Nu am fost.

— Era speriată?

A clătinat din cap.

— Când mi-a spus asta părea plină de curaj. Am întrebat-o, mi-e ruşine să spun, de unde ştia că era al meu. Mi-a răspuns că nu mai fusese cu alt bărbat. Am crezut-o, dar m-am prefăcut că nu o cred.

A tăcut şi s-a uitat la mine până când am fost obligată să mă uit şi eu la el. Ruşinea lui era atât de evidentă, încât mi-am ferit din nou privirea.

— Am sfătuit-o să...

— Să facă un avort? am terminat în locul lui, forţându-mă să-l privesc iar în ochi.

S-a mulţumit să dea din cap.

— A refuzat. N-am să uit niciodată ce mi-a spus atunci. Mi-a spus: „Nu avem nevoie de nimic de la tine. Îţi dau doar şansa să fii tată, să ai bucuria asta în viaţă”.

A oftat din nou şi ochii au început să-i strălucească.

— Chiar dacă eram un ratat, chiar dacă mă purtasem groaznic cu ea, îmi dădea şansa să te cunosc. Atunci n-am înţeles. Era ceva peste puterile mele de înţelegere atunci. Dar chiar şi-aşa, m-am oferit să mă căsătoresc cu ea. M-a refuzat.

— Zău? După un moment atât de romantic?

A mormăit ceva, sau poate a fost un geamăt.

— Da, ce mai partidă.

— Dar ai rămas o vreme cu ele. Fotografia, plângerile la poliţie, ordinul de restricţie...

— Ce-ai făcut, ai angajat un detectiv particular?

Nu i-am răspuns. A clătinat din cap şi s-a uitat în jur.

— Nu am chemat poliţia, am spus. Poţi să fii liniştit.

Mi-a zâmbit, dar era un zâmbet ciudat. Era zâmbetul pe care-l oferi unui om care ştie atât de puţin, încât n-are rost să încerci să-i explici ceva. Nu i-am acordat prea multă atenţie atunci, dar mi-am amintit mai târziu de privirea lui.

— Veneam şi plecam, îi dădeam bani când puteam. Dar de fiecare dată când veneam să te văd mă certam cu ea. Intram în apartament şi începeam să mă port ca un ticălos. Îmi spunea să plec. Eu începeam să ţip. Până la urmă venea poliţia şi mă lua pe sus. Nu ştiu, parcă îmi pierdusem minţile din cauza ta. Te

iubeam, la naiba. Nu-mi venea să cred cât erai de frumoasă, era de-ajuns să te văd şi mi se lumina inima. Dar responsabilitatea mă speria... Eram laş. Adică...

S-a oprit şi a clătinat din cap, de parcă se minuna de prostia altuia. Trecuseră atâţia ani, cred că i se părea o altă viaţă. Şi poate că acum era într-adevăr alt om. Nu părea genul de bărbat din povestea lui, un inadaptabil, agresiv pentru că se temea, încât să se fi purtat cu mama copilului lui aşa.

— Apoi, într-o zi, te-a lăsat cu mine. Era o urgenţă, trebuia să plece la serviciu şi vecina care stătea de obicei cu tine era bolnavă. Aşa că m-am dus acolo şi am rămas cu tine – erai mică, n-aveai nici doi ani. Nu eram atent şi, când nu mă uitam la tine, ai dărâmat un pahar cu bere şi s-a spart pe jos. M-am repezit la tine şi te-am smucit de mână. Eram nervos, da, dar încercam în acelaşi timp să te trag de-acolo ca să nu te tai în cioburi. Ai început să ţipi şi n-am mai reuşit să te potolesc. M-am speriat şi mai tare, nu ştiam ce să fac. Până la urmă te-am închis în cameră. Vecina a sunat de două ori, a lăsat şi un mesaj pe robotul telefonic: „Ce s-a întâmplat cu Jessie? N-am mai auzit-o plângând aşa”.

A început să plângă iar din cauza amintirilor, dar mai încet decât prima dată.

— Încă ţipai când Teresa a ajuns acasă, un ceas mai târziu. Vecina o sunase la serviciu şi a venit cât a putut de repede. Şi-a dat seama imediat că era ceva în neregulă cu braţul tău. A fugit cu tine la spital şi s-a dovedit că îţi rupsesem mâna. Atunci a obţinut ordinul de restricţie. Nu mai aveam voie să te văd.

Noaptea era parcă mai rece. Şi-a şters ochii cu mâneca. În clipa aceea am reuşit să adun puţină compasiune pentru el, deşi – aşa cum el singur declarase – dacă ar fi depins de el, nu aş mai fi fost în viaţă astăzi. Cândva îi făcuse rău lui Jessie, iar acum îmi făcea mie viaţa praf. Încă nu eram pregătită să recunosc că Jessie şi cu mine eram una şi aceeaşi. Îmi era totuşi milă de el.

— Două săptămâni mai târziu, m-am îmbătat şi m-am dus acolo. Aveam de gând să bat la uşă până când mi-ar fi deschis să m-ar fi lăsat să te văd, voiam să mă asigur că eşti sănătoasă. Am ajuns acolo, am făcut gălăgie, dar nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus prin uşă că a chemat poliţia şi că o maşină era pe drum.

Am auzit sirena şi am plecat. Am mai băut ceva şi m-am întors câteva ore mai târziu. De data asta uşa era deschisă.

Acum răsufla greu şi lacrimile-i curgeau mereu pe obraji ca şi cum n-ar fi avut sfârşit, ca şi cum le ţinuse în el ani întregi.

— În apartament era întuneric şi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. La început am văzut doar un pantof de-al ei pe podea, într-o baltă de sânge. Părea negru pe întuneric, sângele, foarte gros, aproape fals. Am aprins lumina şi am văzut-o. Avea ochii deschişi, gura plină de sânge şi gâtul sucit rău de tot. Parcă se uita la mine, parcă-mi spunea că sunt vinovat... Şi eram vinovat. Dacă aş fi fost ceva mai bun, n-ar fi murit. Poate că am fi reuşit să clădim o familie.

S-a oprit din nou. Respira întretăiat. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a vorbit printre degete.

— Te-am căutat, dar nu mai erai acolo. Atunci am fugit. Am luat banii pe care îi pusesem deoparte şi pe care-i ţineam sub pat. M-am urcat într-un autobuz care mergea la El Paso şi de-acolo m-am dus la Ciudad Juarez, în Mexic. Am luat avionul până în Porto Rico. Nu mai fusesem niciodată în Porto Rico, dar de-acolo sunt bunicii mei şi mai aveam un văr de-al doilea. Am rămas la el şi am muncit în atelierul lui, ca mecanic, treizeci de ani.

Am dat din cap. Povestea era destul de simplă şi totuşi destul de complicată pentru a fi adevărată. Ce trebuia să fac?

— Şi ce s-a întâmplat, domnule Luna? Ce te-a făcut să-ţi aminteşti de mine? Ce te-a făcut să te întorci?

— Mă gândesc la tine în fiecare zi, a zis el şi a întins mâna spre mine.

M-am ferit.

— În fiecare zi. Nu mă crezi, nu-i aşa? Dar e adevărat.

S-a uitat iar la mine, m-a implorat, dar nu puteam să-l ating sau să-l privesc cu compasiune. Pur şi simplu nu puteam.

— Bine, am spus. Dar de ce te-ai întors acum?

— Te-am văzut la CNN, a zis el cu un zâmbet larg care i-a luminat dintr-odată faţa. Ţi-am văzut poza când l-ai salvat pe băiatul ăla pe stradă. Eşti frumoasă... Am ştiut imediat. Semeni atât de mult cu mama ta, atât de mult, încât am crezut că văd o fantomă. Treizeci de ani n-am ştiut dacă trăieşti sau nu, şi apoi te-am văzut. A fost răspunsul la toate rugăciunile pe care le-am

spus vreodată. Trebuia să vin, trebuia să te găsesc, să te văd în viaţă şi sănătoasă.

N-am ştiut ce să-i spun. M-a cuprins o amorţeală rece. Era un străin, până şi eu eram o străină pentru mine. Ce puteam să ne oferim unul altuia? Ce bine putea să iasă din asta?

— Unde stai? am întrebat. Cine e Amelia Mira?

S-a uitat la mine mirat. Cred că era o întrebare ciudată, având în vedere toate celelalte întrebări pe care ar fi trebuit să i le pun. Dar voiam să ştiu. Jessie primise numele ei şi voiam să ştiu cine era.

— Casa a fost a mamei, bunica ta. A murit anul trecut şi mi-a lăsat-o mie prin testament. Primăria o va lua curând, aşa cred. Nu am bani să plătesc impozitele.

— Ştia unde eşti?

— Da.

Jessie Amelia Stone primise numele unei bunici pe care nu a cunoscut-o niciodată prin grija unui tată care încercase s-o convingă pe mama ei să facă un avort, care o rănise şi probabil o omorâse pe mama ei. Săraca Jessie, mi-am spus şi mi-am dat seama că plângeam. Atunci Christian Luna a făcut un gest îngrozitor. A alunecat de pe bancă, a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a luat mâinile într-ale lui. N-am fost niciodată atât de ruşinată, atât de stânjenită.

— Domnule Luna, te rog...

M-am aplecat şi l-am luat de braţ, încercând să-l fac să se ridice.

— Jessie, nu vreau nimic de la tine. Voiam doar să mă cunoşti. Voiam să te văd.

— Te rog, am spus din nou, dar am tăcut pentru că nu ştiam cum să continui.

Ţinea mult la mine, ştiam că era sincer, credea cu adevărat că eram Jessie a lui. Eu nu ştiam dacă sunt în stare să-l cred.

— Nu înţeleg, domnule Luna, am spus, ridicându-mă şi îndepărtându-mă de el. Rămăsese în genunchi pe asfalt. De ce ai fugit? De ce nu ai căutat-o pe Jessie?

Şi-a ridicat mâinile într-un gest de capitulare.

— N-aş fi avut nicio şansă. Arestările, ordinul de restricţie... Cine ar fi crezut că nu eu am omorât-o pe Teresa?

Am oftat.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? a şoptit el.

— Nu ştiu ce să mai cred.

S-a ridicat în picioare, s-a apropiat brusc şi m-a apucat de umeri. Privirea lui era disperare pură.

— Te rog, Jessie. Crede-mă că nu am ucis-o pe mama ta.

Nici atunci n-am ştiut ce să-i răspund. Se aştepta să asimilez un şuvoi de informaţii şi să-mi formez imediat o părere? Am înţeles brusc de ce venise: pentru iertare. Dar nu eram sigură că trebuia s-o primească de la mine. Nu pentru mine se întorsese, ci pentru el. Poate că îşi dăduse seama de greşelile lui, poate că le ispăşise într-un fel sau altul, dar era acelaşi bărbat egoist care abuzase de Teresa Stone şi de fiica ei, Jessie. Probabil că era şi ucigaş. Fugise ca un laş când se gândise că putea fi acuzat de crimă. Iar acum venise să-mi zdruncine viaţa, sperând că va obţine în sfârşit iertarea după atâţia ani. Ce trebuia să cred? Cum puteam să cred un cuvânt din tot ce-mi povestise?

M-am aşezat pe bancă şi el s-a aşezat lângă mine. Aşteptam un sentiment, o emoţie, de parcă ADN-ul meu ar fi putut să-şi recunoască originea şi să trimită un semnal la creier şi la inimă. Dar nu eram sigură de nimic. Eram ca un zmeu cu sfoara tăiată, pluteam din ce în ce mai sus şi mai departe de pământ, fără direcţie. Mi-am dat seama că libertatea la care tânjisem mereu nu fusese cu adevărat libertate, ci un fel de independenţă cu rădăcini. *Asta* era adevărata libertate şi mi se părea primejdioasă.

Am deschis gura să vorbesc şi nici acum nu ştiu sigur ce i-aş fi spus. M-am uitat la el, iar în clipa următoare s-a înclinat spre mine de parcă oasele i s-ar fi înmuiat. L-am apucat de umăr pentru a-l împiedica să-mi cadă în poală şi, când l-am împins spre spătarul băncii, capul i s-a lăsat într-o parte şi am văzut un cerc perfect, roşu, între ochii lui.

Violenţa e uşoară şi tăcută. Sau aşa poate fi. În filme, împuşcăturile sunt asurzitoare, pumnii lovesc cu un plesnet dur, oamenii mor ţipând sau gemând. Dar moartea lui Christian Luna a fost tăcută. A părăsit lumea fără un sunet.

— Domnule Luna! Vă e rău? am strigat şi l-am scuturat.

O întrebare destul de stupidă, dar ce pot să spun, şocul este fratele vitreg al negării. Amortizează lovitura atunci când treci printr-o catastrofă. Apoi am simţit două mâini puternice.

— Ridley, fir-ar să fie. Ce naiba s-a întâmplat?

— Cum? am spus, întorcându-mă şi văzându-l pe Jake. Nu ştiu.

M-a tras după el, dar eu mă agăţasem de Christian Luna. Tatăl meu. Poate. Jake mi-a desprins mâinile în timp ce se uita înnebunit în jur, încercând să-şi dea seama de unde venise glonţul. M-a târât până la maşină. M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Christian Luna aplecat într-o parte, încă pe bancă. Întreaga greutate a catastrofei a început să mă apese. Am simţit în gură gustul amar al fierii.

— N-ar trebui..., am început.

Urma să spun „să sunăm la poliţie", dar nu sunt sigură că am terminat propoziţia, pentru că în secunda următoare eram aplecată peste gărduleţul parcului şi vomitam în iarbă. Mi-am dat seama vag că Jake mă apăra cu corpul lui pentru că se aştepta la alte focuri de armă. M-a tras de acolo, uitându-se mereu peste umăr. Am reuşit să mă pun iar în mişcare.

— La poliţie? am zis în sfârşit.

— Trebuie să plecăm naibii de aici, chiar acum, a şuierat Jake, trăgându-mă aproape de el. Mergi cât poţi de repede, dar încearcă să pari normală.

Sfatul lui mi s-a părut comic şi am început să râd. A zâmbit şi el, dar fals, forţat. *El* încerca să pară normal şi nu-i reuşea. Râsul s-a autoalimentat şi am ajuns să hohotesc atât de tare, încât am crezut că o să fac pe mine. Apoi s-a transformat în altceva. Din fericire, ajunsesem deja în maşină. Jake mi-a legat centura de siguranţă şi curând plângeam cu atâta putere, încât n-am mai putut să stau dreaptă şi a început să mă doară gâtul. Nu m-am simţit niciodată, înainte de asta sau de atunci încoace, atât de neputincioasă cum m-am simţit atunci. Plânsul era viu, încerca să iasă din mine.

— Ridley, a strigat el disperat, uitându-se repede când la mine, când la drum. Gata, e în regulă.

A repetat cuvintele încontinuu, ca şi cum repetiţia le putea transforma în realitate. În dreptul străzii 186 a ieşit de pe autostradă şi a cotit pe şoseaua care ducea la parcul Fort Tyron. Era închis, dar am oprit în parcare şi Jake m-a luat în braţe, m-a strâns tare şi eu mi-am ascuns faţa în umărul lui. M-a ţinut aşa, şoptindu-mi nimicuri liniştitoare. În cele din urmă m-am liniştit, dar eram slăbită şi nasul mi se umflase atât de tare, încât nu mai puteam respira. M-am sprijinit de Jake.

— Ce s-a întâmplat acolo, Ridley? m-a întrebat după ce mi-am mai revenit. Ai văzut de unde s-a tras?

N-am fost în stare să-i răspund. Parcă vorbea cu mine prin apă.

— Nu ştiu, am spus într-un târziu. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

L-am auzit spunând ceva despre o umbră pe care o văzuse pe acoperişul clădirii de vizavi, dar eu eram prizonieră într-un fel de buclă a memoriei în care îl tot vedeam pe Christian Luna cu capul lăsat pe spate şi cu o gaură perfectă şi roşie în mijlocul frunţii. Scena se repeta la nesfârşit.

După un timp a pornit motorul şi am pornit pe autostrada Henry Hudson spre oraş. Am văzut luminile tremurătoare ale oraşului, dârele roşii şi albe ale farurilor care treceau fulgerător pe lângă noi. M-a cuprins o ameţeală ciudată, parcă aveam plumb în mâini şi-n picioare şi gâtul meu nu mai avea puterea să-mi susţină capul.

— Ce se întâmplă cu mine? am vrut să ştiu.

— Îmi pare rău, Ridley, a zis el. Îmi pare atât de rău...

Nici măcar nu m-am gândit să-l întreb de ce îi părea rău.

— Ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine, să te apăr mai bine, a adăugat.

Am vrut să-i spun că nu era vina lui, dar cuvintele n-au mai ajuns niciodată de la creier pe buze.

Ne-am întors în East Village, în apartamentul lui Jake. M-a pus în pat, s-a aşezat lângă mine şi m-a mângâiat. Când a crezut că am adormit, a ieşit din dormitor. Am auzit că a dat drumul la televizor, apoi vocea crainicului de la ştiri şi am ştiut că aşteaptă anunţul despre moartea lui Christian Luna. Am adormit întrebându-mă, „De ce nu a vrut să sunăm la poliţie?”

ŞAISPREZECE

Când m-am trezit, Jake dormea lângă mine, cu pieptul gol, dar în pantaloni. Braţul lui era întins peste şoldul meu. Era uşor încruntat, de parcă visele îl tulburau. Am zâmbit, pentru că eram încă în starea aceea incertă, între somn şi veghe. S-a răsucit în somn şi trăsăturile lui s-au destins, încruntarea a dispărut. În lumina slabă mi s-a părut chiar foarte liniştit. Am realizat atunci ce contrast era între expresia lui de acum şi intensitatea sumbră pe care o vedeam de obicei. Mi-am adus aminte că adunasem foarte multe întrebări despre Jake, apoi evenimentele nopţii trecute au început să revină din ce în ce mai vii în faţa ochilor mei. Am ameţit, în timp ce vina, durerea şi spaima se zvârcoleau în pieptul meu. Am stat aşa, ghemuită, nu ştiu cât timp, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase noaptea trecută.

M-am dat jos din pat şi m-am dus în camera de zi. Soarele abia apărea la orizont şi lumina care se strecura pe fereastră era de un cenuşiu deschis. Am aprins televizorul şi am dat sonorul foarte încet. Rămăsese pe canalul NY1, postul local care emite non-stop. Am urmărit un grupaj de ştiri: Un câine lovit de o maşină pe Second Avenue şi împuşcat de un poliţist care încercase să-i scurteze suferinţa fusese pus într-un frigider şi supravieţuise. Ăsta da supravieţuitor. Paulie „Pumnul” Umbruglia fusese arestat – acuzat de fraudă şi evaziune fiscală. L-am văzut când ieşea dintr-o maşină de poliţie, cu cătuşe la mâini, flancat de doi ofiţeri solizi. M-am uitat mai atent când am văzut şi o figură cunoscută. În spatele lui Paulie era avocatul unchiului Max, Alexander Harriman. Cu păr alb ca zăpada, bronz de Bahamas, ceas Rolex strălucitor, costum de 5 000 de dolari şi un zâmbet care putea să te vrăjească şi să te facă să roşeşti, dar care putea la fel de bine să te îngheţe şi să devină ameninţător într-o secundă. Unchiul Max îl iubise. Spunea mereu: „Ridley, avocatul tău trebuie să aibă gheare de oţel, coloană vertebrală de titan şi conştiinţă de cauciuc”.

Îl întâlnisem pe Harriman de multe ori la evenimentele de caritate şi dineurile organizate de unchiul Max, o dată chiar şi la

petrecerea de Anul Nou pe care o dăduseră părinţii mei. După cum am spus, Harriman avea o listă de clienţi destul de eclectică, dar nu era singura parte neclară din viaţa mea la care nu mă gândisem niciodată serios. Până la urmă, singura dată când am avut de-a face personal cu el a fost pentru a discuta despre banii pe care mi-i lăsase unchiul meu. O întâlnire scurtă, amicală, în care mi-a dat un cec şi mi-a propus să mă ajute să-mi administrez moştenirea. I-am spus că rezolvasem deja chestiunea, dar că îi mulţumeam.

Ceva nu-mi plăcea la el. Poate că de vină era descrierea unchiului Max, care mi-a amintit de Terminator, sau dezgustul profund al părinţilor mei faţă de el. Înainte să ies din biroul lui în ziua aceea, mi-a zis: „Ridley, unchiul Max te-a iubit foarte mult. Voia să fie sigur, dacă i se întâmplă ceva, că vei putea veni întotdeauna la mine după ajutor. Dacă ai nevoie de ceva, dacă ai orice fel de probleme cu legea, absolut *orice,* Ridley, să nu eziţi". I-am strâns mâna şi i-am mulţumit, întrebându-mă în sinea mea cât de disperat trebuie să fii ca să apelezi la Alexander Harriman pentru ajutor. Acum, stând pe canapeaua lui Jake, m-am întrebat dacă mai aveam cartea lui de vizită. Mă simţeam suficient de disperată şi mă gândeam că o coloană vertebrală din titan şi nişte gheare de oţel mi-ar fi de mare folos după ce fugisem de la locul unei crime – pentru că asta făcusem, fără îndoială.

În timp ştirile locale au continuat să curgă, fără niciun cuvânt despre Christian Luna, am încercat să găsesc o justificare plauzibilă pentru fuga mea. Dacă ar fi fost doar o chestiune de supravieţuire, odată ajunşi în siguranţă am fi putut telefona la poliţie. Dar n-am făcut asta. Am văzut cum a fost împuşcat un om şi l-am lăsat pe o bancă în parc.

Am remarcat din nou, în camera rece, cu aer industrial, absenţa obiectelor personale. M-am gândit la bărbatul care dormea alături. Aşa cum v-am spus, aveam impresia că îl cunosc pe Jake la un nivel instinctiv, independent de istoria lui personală. Dar în timp ce stăteam pe canapeaua lui şi căutam ceva care să-l definească, am simţit o nelinişte crescândă. Gândiţi-vă la propria voastră sufragerie. Închipuiţi-vă că un străin ar intra în casă şi s-ar aşeza pe canapea. Ce-ar putea deduce străinul despre voi? Nu există acolo măcar câteva indicii despre ceea ce vă place sau nu, fotografii ale oamenilor pe care

îi iubiţi şi îi respectaţi, o revistă pe măsuţa de cafea... orice? Camera lui Jake nu-mi oferea nimic. Era sterilă ca o cameră de hotel, părea un spaţiu de tranzit. Îmi spunea că Jake ar fi putut pleca oricând din apartament, pentru totdeauna, fără să se gândească o clipă la lucrurile pe care le-a lăsat acolo. Dintr-un motiv sau altul, constatarea asta m-a deranjat. Mi-am dat seama că oricât de tare aş fi simţit că esenţa lui Jake este limpede, eram la fel de sigură că îmi ascundea informaţii importante despre el.

Laptopul lui era aşezat pe un birou mic, într-un colţ al camerei. În absenţa obiectelor, a sertarelor în care să scotocesc, a hârtiilor pe care să le răsfoiesc, curiozitatea m-a împins să-l aprind. Eram gata oricând pentru o provocare şi, având în vedere circumstanţele, mă simţeam curajoasă. Am ridicat capacul şi am apăsat pe butonul de pornire. Calculatorul a bâzâit şi au urmat câteva bipuri destul de zgomotoase. Ecranul s-a luminat. Îmi cerea o parolă. La naiba. Am trecut în revistă puţinul pe care îl ştiam despre Jake şi mi-am dat seama că parola lui nu putea fi previzibilă. Jake lua foarte în serios securitatea. Aşa sunt oamenii care au ceva de ascuns.

— *Quidam.*

M-am întors şi l-am văzut pe Jake în pragul uşii.

— Ce?

— Parola e „quidam”.

Am încercat să-i citesc pe figură sentimentele. Nu părea jignit, nici măcar surprins, deşi era limpede că eram pe punctul să-mi bag nasul, sau cel puţin încercam, în fişierele din computerul lui. Ciudat, dar nu m-am simţit deloc stânjenită că fusesem prinsă asupra faptului.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— E dintr-un poem de Cyprian Kamil Norwid, un poet romantic polonez. Derivă dintr-un cuvânt latinesc şi înseamnă „cineva, un oarecare”. Dar eroul din poemul lui Norwid, Quidam, îşi caută locul în viaţă, caută binele şi adevărul. „Era un anonim, fără nume. Un orfan, *quidam*.”

Am lăsat computerul şi m-am întors pe canapea. Mi-am strâns genunchii la piept.

— Aşa te vezi tu?

A ridicat din umeri.

— Cred că da. Într-un fel.

S-a aşezat lângă mine. Aceeaşi umbră de tristeţe îi întuneca faţa, umbra care se oprea o clipă în ochii lui sau îi trăgea în jos colţurile gurii, care se cuibărise definitiv în trăsăturile lui. Mi-am dat seama că voia să mă atingă, dar nu era sigur dacă şi eu voiam. Aerul dintre noi era încărcat cu electricitate. Suspiciunile mele, cred. Ele mă împiedicau să-l îmbrăţişez şi să-l sărut, deşi inima mea asta dorea.

— De ce nu ai vrut să sunăm la poliţie aseară? am întrebat.

S-a gândit câteva secunde.

— Cred că nu am un răspuns potrivit la întrebarea asta, în afară de faptul că ne-am fi băgat într-o poveste urâtă din care n-am fi ieşit prea uşor.

— L-am lăsat pur şi simplu acolo, am spus, şi am fost surprinsă să-mi aud vocea spartă şi să simt lacrimi în ochii.

Mi-am lăsat capul în mâini şi mi-am masat tâmplele, încercând să alung durerea.

— Era mort, a zis el, apoi şi-a dat seama că fusese prea rece, prea dur. Îmi pare rău, Ridley. S-a aplecat spre mine. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, îmi pare rău că nu am reuşit să te apăr. Ce vreau să-ţi spun este că oricum nu mai puteam să-l ajutăm. Nici să aflăm cine l-a împuşcat. Dacă am fi sunat la poliţie, ne-am fi ales doar cu o grămadă de întrebări. Am vrut să te iau de-acolo.

Mi-am dat seama că nu se uita la mine, ci peste umărul meu, şi m-am întors cu faţa la televizor. O reporteră tânără şi blondă cu o coafură oribilă stătea în faţa parcului Van Cortlandt. Poliţiştii mişunau în spatele ei. „Cadavrul unui bărbat neidentificat a fost găsit în dimineaţa aceasta în Parcul Van Cortlandt din Riverdale, Bronx. Cauza morţii pare să fie rana de la cap provocată de un glonţ”, a zis femeia cu o voioşie ciudată în glas, de parcă făcea un reportaj despre o paradă alegorică. În spatele ei am văzut o mulţime de maşini de poliţie, iar locul unde discutasem cu Christian Luna era delimitat cu bandă galbenă. O dubă de la morgă bloca intrarea în parc. M-am întrebat câţi oameni trecuseră pe lângă cadavrul lui Christian Lima de pe banca aceea până când cineva observase că era mort. Câţi trecuseră în fugă pe lângă el spunându-şi că era doar un vagabond care dormea în parc? Îl abandonasem acolo pe omul care putea fi tatăl meu. Indiferent cât de vinovat ar fi fost, nu merita asta, nu-i aşa? Reportera a continuat: „Poliţia a

declarat că, deşi va mai dura până când vor fi primite rezultatele analizelor balistice, glonţul pare să fi provenit dintr-o carabină, iar traiectoria lui arată că a fost tras de pe acoperişul clădirii de peste stradă". Camera s-a rotit spre clădirile de vizavi de parc, casele în faţa cărora aşteptasem ore întregi. „Repetăm, acestea sunt rapoartele iniţiale care vor fi sau nu confirmate de investigaţiile ulterioare. Martorii spun că au văzut o femeie şi un bărbat ieşind din parc la scurt timp după miezul nopţii, dar până acum nimeni nu a reuşit să-i descrie. Surse din poliţie ne-au spus că, deşi cei doi nu sunt suspecţi în acest moment, sunt căutaţi în primul rând pentru a fi interogaţi. A transmis Angela Martinez pentru New York One News".

M-am ridicat şi am închis televizorul, dar am rămas pe loc, uitându-mă fix la ecranul gol.

— La naiba, am zis în şoaptă, mai mult pentru mine. Nu-mi vine să cred. Ce se întâmplă cu viaţa mea?

M-am întors cu faţa la Jake. Stătea nemişcat şi era incredibil de calm.

— Ai auzit? Suntem căutaţi.

Am început să mă plimb prin cameră.

— Pentru întrebări, a zis el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Poate că lui nu i se părea mare lucru, dar pentru cineva care nu primise nici măcar o amendă pentru parcare ilegală părea o situaţie cel puţin îngrijorătoare.

— Jake, am spus, oprindu-mă în faţa lui, trebuie să mergem la poliţie.

A clătinat din cap.

— Nici gând. Nu e o soluţie. Oricum, nu trebuie să ne facem griji în privinţa poliţiei.

— Ce tot spui acolo?

— Gândeşte-te puţin, Ridley, a zis el, ciocănindu-şi tâmpla cu degetul arătător. Cine l-a ucis pe Christian Luna şi de ce?

De fapt, dacă mă credeţi, în egoismul meu monumental nici măcar nu-mi trecuse prin cap să mă întreb cine îl asasinase pe Luna. Încercam încă să fac faţă ideii că un om fusese omorât în faţa mea. Motivul pentru care fusese ucis nu mă preocupase nicio clipă.

— Nu ştia rumeni că aranjasem o întâlnire cu el, spuse Jake. Nici noi n-am ştiut, decât cu o oră înainte.

— Deci e posibil să fi fost un accident, o întâmplare, am spus, refuzând să mă gândesc la celelalte posibilităţi.

— Un glonţ în frunte? a zis Jake, expirând zgomotos. În niciun caz.

— Atunci ce? Îl urmărea cineva? Îi asculta telefonul?

— Poate. Sau poate că te urmărea pe tine.

— Pe mine? am spus, râzând. De ce m-ar urmări cineva pe mine?

Pesemne că vă întrebaţi: „Chiar e nebună?” Bărbatul din bloc, bărbatul din pizzerie, bărbatul din tren. În mintea mea obosită, toate aceste episoade erau încă neclare şi nu se legau. Dar m-am gândit apoi la cheliosul din tren. Mi-am amintit de ochii lui inexpresivi şi de cutie. Mă urmărise? Sau era doar un ţicnit oarecare?

— Ar fi avut motive, a zis Jake. Dacă cineva l-ar fi urmărit cu intenţia să-l împuşte, ar fi putut să o facă înainte. De exemplu, când mergea pe stradă, spre casă. Dacă el era ţinta, ar fi fost mult mai uşor şi mai puţin riscant să-l elimine când era singur. Dar poate că asasinul, oricine ar fi el, nu ştia cine e ţinta. Şi n-a ştiut până când l-ai dus tu la el.

— Am văzut un tip în tren, am spus. Probabil că mă urmărea, dar a coborât înaintea mea.

M-am întrebat, şi am simţit că mi se face rău, dacă îl condusesem fără să vreau pe ucigaş la ţinta lui.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jake, îngrijorat. De ce crezi că te urmărea?

— Se holba la mine. Mi-a zâmbit, am spus.

I-am povestit cum bărbatul se apropiase de mine când crezuse că adormisem, cum îmi făcuse cu mâna când trenul plecase din staţie, şi povestea mea a sunat jalnic.

— Dar a coborât înaintea ta?

— Da.

Jake a ridicat din umeri.

— Poate că a fost vreun dezaxat. E greu de spus.

M-am aşezat din nou lângă el şi am încercat să răsucesc informaţia în minte pe toate feţele şi să trag nişte concluzii, dar nu m-am putut concentra. Nu reuşeam să alung din minte scena în care Christian Luna se prăbuşea în braţele mele. Mi-am lăsat capul în palme.

— Ridley..., a început el, punându-mi o mână pe umăr.

Dar m-am ridicat înainte să termine propoziţia. M-am dus în dormitor, m-am îmbrăcat şi mi-am luat pantofii. Jake se aşezase pe marginea canapelei şi se uita la mine îngrijorat.

— Nu pot să fac asta acum, am spus.

A dat din cap şi s-a uitat în altă parte. Am făcut un efort să-mi smulg privirea de la el. Nu voiam să văd cât de frumos era. Nu voiam ca sentimentele mele din ce în ce mai puternice să-mi întunece judecata, să mă distragă de la ce aveam de făcut în continuare.

— Trebuie să mă gândesc.

— Ridley, aşteaptă, a zis el, ridicându-se. Să ai grijă.

— O să am. Mă duc doar până jos, nu lipsesc mult.

S-a aşezat la loc. Privirea lui – compătimitoare şi îngrijorată, poate puţin rănită – m-a făcut să mă simt ca o scorpie. Dar am plecat.

Dacă ar fi venit la mine, dacă m-ar fi luat în braţe, m-aş fi topit în el. Era o opţiune atrăgătoare, dar prin fisurile care se deschiseseră în viaţa mea începusem să mă văd aşa cum eram cu adevărat. Dacă m-aş întoarce la el acum, speriată şi slabă, cum aş putea afla dacă ceea ce simţeam pentru el era dragoste sau doar nevoia de protecţie? Şi dacă m-aş duce la el din necesitate, cum aş putea înfrunta secretele lui, oricare ar fi ele? Bineînţeles, gândurile acestea nu erau bine închegate atunci. Ştiam cu certitudine un singur lucru: trebuia să plec de lângă el şi să ies din coşmar. Cât mai repede.

•

M-am întors în apartamentul meu. Imediat ce am închis uşa, tot ce se întâmplase cu o seară înainte şi toate frământările de mai devreme parcă au rămas în spatele unui geam antiglonţ. Spaţiul familiar m-a îmbrăţişat şi, câteva minute milostive, am fost din nou Ridley.

Un „5” clipea acuzator şi furios pe afişajul robotului meu telefonic. Când îmi verificasem ultima dată mesajele? Miercuri dimineaţă? Joi? Azi era sâmbătă şi parcă lipsisem din viaţa mea o lună întreagă. Am ascultat un mesaj plăcut, apoi unul sec de la agenta lui Uma Thurman. Editoarea de la *Vanity Fair* voia să ştie dacă reuşisem să iau legătura cu Uma şi dacă urma să scriu articolul. Am găsit şi un mesaj implorator de la Zachary: Nu vreau să-l sun ca să lămurim nişte lucruri? La ultimul mesaj cineva închisese telefonul. Cu câteva zile în urmă m-aş fi grăbit

să răspund la toate mesajele, îngrijorată că nu mai eram la curent cu noutăţile, că lăsasem evenimentele să treacă pe lângă mine. Dar în dimineaţa aceea am stat nemişcată pe canapea, ascultând vocile care ricoşau între pereţi, copleşită de un soi de letargie emoţională. Aveam senzaţia că lăsasem o parte din mine în parcul în care murise Christian Luna, partea din mine care ştia cum să abordeze acţiunile simple, de exemplu să răspunzi la mesajele telefonice. Am stat acolo un timp, cu rotiţele minţii rotindu-se atât de repede, încât nu reuşeam să mă gândesc la nimic. Mi-am zis că ar fi o idee mai bună să-mi fac o cafea, ceva care să-mi stimuleze creierul.

După ce mi-am administrat doza potrivită de cofeină, am sunat-o pe redactoarea de la *Vanity Fair,* recunoscătoare că era sâmbătă, şi i-am lăsat un mesaj, spunându-i că aveam o urgenţă în familie şi că a trebuia să amân articolul. Ştiam că n-o să-i placă şi nu-mi convenea deloc să ratez un contract atât de bun, dar ce puteam face? Am sunat-o pe Tama Puma (ce nume mai era şi ăsta?) şi i-am lăsat un mesaj asemănător. Nu minţeam. În viaţa mea se decretase oficial starea de urgenţă; încercam să aflu dacă era sau nu o problemă de familie. Am spus o rugăciune scurtă: Doamne, nu mă lăsa să-mi arunc cariera pe fereastră. Un scriitor liber-profesionist lucrează într-un mediu destul de competitiv, în care nu are voie să amâne articolele pe care trebuie să le scrie pentru *Vanity Fair.* În clipa următoare se răspândeşte zvonul că nu e de încredere şi nu respectă un termen limită şi, dintr-odată, toate contractele se duc la alţii. De fapt, nu depăşisem niciodată un termen de predare. Ar fi fost o violare a codului meu profesional. Am spus altă rugăciune scurtă: Doamne, nu mă lăsa să-mi arunc viaţa pe fereastră.

În ceea ce-l priveşte pe Zack, ei bine, pur şi simplu nu mă simţeam în stare să am de-a face cu el. Extenuată de eforturile depuse, m-am aşezat din nou pe canapea. Poate vă gândiţi în acest moment că, odată cu moartea lui Christian Luna, problema mea dispăruse – mai mult sau mai puţin. Şi era adevărat, după moartea lui nu mai aveam cum să pretind că nu eram cine credeam că sunt. Dar nu puteam să-mi scot din cap ce aflasem de la el şi nu mai puteam continua ca înainte. Nici nu era o opţiune viabilă. Iar acum mă chinuiau o grămadă de alte întrebări. Dintre ele, cea mai sâcâitoare era: Cine a ucis-o pe Teresa Stone? Poate nu credeţi că asta ar fi cea mai importantă

întrebare, dar ascultaţi-mă până la capăt. Era o femeie tânără, singură, muncea mult, îşi iubea fetiţa şi îl suporta pe ticălosul de Christian Luna. Apoi, într-o noapte, a fost ucisă în propria ei casă, iar fetiţa ei a fost răpită. Asta dacă-l credem pe Christian Luna – şi în acel moment eu îl credeam – care susţinea că altcineva o omorâse pe Teresa, că ucigaşul ei şi răpitorul lui Jessie nu fusese prins nici până azi. Dacă Teresa era mama mea şi dacă eu eram Jessie, îi datoram ei – şi mie – să aflu ce s-a întâmplat cu ele. Cu noi. Mă rog. Era un impuls visceral. Iar răspunsul la această întrebare putea fi şi răspunsul la celelalte două: Cine l-a ucis pe Christian Luna şi cine naiba eram eu?

Am auzit o bătaie la uşă şi am oftat. Nu aveam chef să-l văd pe Jake acum. Nu aveam chef să ascult şi întrebările lui, ale mele erau suficient de multe. Am deschis uşa şi am văzut-o pe Zelda. În spatele ei erau trei poliţişti, doi în uniformă şi unul în civil.

— Domnişoara Jones? Ridley Jones? a zis poliţistul în civil.

— Da.

Ajunsă aici, trebuie să vă spun că mint prost, foarte prost. Nu sunt în stare să mint. Mă înroşesc. Mă bâlbâi. Îmi feresc privirea. La şcoală am fost pedepsită de două ori pentru minciună, dar alte probleme n-am avut. A fost de-ajuns să-i văd la uşă şi am crezut că leşin de nelinişte.

— Vrem să vă punem câteva întrebări. Putem intra?

— Sigur, am spus, cât de nonşalant am putut.

M-am dat la o parte şi i-am lăsat să intre. Zelda a rămas afară, privindu-mă sever.

— Eşti o fată bună, Ridley, a zis ea. Nu vreau necazuri aici.

— Ştiu, Zelda. Fii liniştită.

— Poliţişti, a adăugat ea încet, cu un plescăit care, am bănuit, voia să exprime dispreţul. Sunt mai răi decât bărbaţii buni de nimic. Prea multe încurcături, Ridley.

A coborât scările, clătinând din cap. M-am simţit privită şi m-am întors: Victoria se uita la mine prin crăpătura uşii. Când a observat că mă uit şi eu la ea, a trântit uşa. Zelda spusese oare „bărbaţi buni de nimic”?

— Domnişoară Jones...

Am închis uşa şi m-am dus în sufragerie.

— Beţi o cafea? am întrebat, aşezându-mă pe canapea cu picioarele sub mine.

— Nu, mulţumesc, a spus poliţistul în civil. Domnişoară Jones, eu sunt detectivul Gus Salvo. Voi trece direct la subiect. Un bărbat a fost împuşcat noaptea trecută în parcul Van Cortlandt, în Bronx. Martorii spun că v-au văzut vorbind cu el şi că dumneavoastră şi un alt bărbat aţi fugit de la locul crimei. Ce puteţi să-mi spuneţi despre asta?

Am observat că nu folosise formula „cineva care corespunde descrierii dumneavoastră”. Vorbise despre mine.

— Martorul nostru v-a recunoscut din ziar, domnişoară Jones, a adăugat el înainte să deschid gura. L-aţi salvat pe puştiul acela, acum două săptămâni.

Detectivul era slab, aproape plăpând. Nu era nici pe departe musculos, dar radia putere. Faţa lui îngustă era dură, ochii mari, întunecaţi şi adânci ca nişte fântâni. Avea aerul unui om care a auzit milioane de minciuni jalnice, care vede lumea doar în alb şi negru, bine sau rău, greşit sau corect. Pentru Gus Salvo nu exista cale de mijloc.

Câteva clipe n-am spus nimic. Am închis ochii, şi când i-am deschis el era tot acolo.

— Uite, a zis, vrând să mă ajute, ştiu că aţi fost în parc. Şi dumneavoastră ştiţi că aţi fost acolo. De ce nu-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Sugestia lui părea atât de logică, încât i-am spus tot, începând cu ziua când salvasem un copil şi terminând cu moartea lui Christian Luna pe banca din parc. Am ciripit tot, cum spun personajele din filmele alb-negru cu gangsteri. Am omis totuşi câteva lucruri. L-am omis pe Jake, pentru că începusem să am un sentiment matern faţă de el şi nu voiam să aibă necazuri din cauza mea. L-am omis pe fratele meu. Dar altfel i-am spus cam totul, în esenţă că l-am sunat pe Christian Luna după ce m-am gândit câteva zile la mesajele lui şi am căzut de acord să ne întâlnim în parc. Da, de fapt n-am ciripit până la capăt. Am omis destul de multe puncte, dar i-am spus totuşi că primisem biletele şi pozele şi că îl sunasem pe Christian Luna.

Detectivul Salvo n-a avut o reacţie prea clară, s-a mulţumit să facă însemnări într-un carneţel legat în piele chiar în timp ce-i povesteam.

— Aţi mai vorbit cu altcineva despre asta, domnişoară Jones?

— Nu, am minţit eu, simţind că mi se înroşesc obrajii, cu nimeni.

S-a uitat la mine şi m-a măsurat rece câteva clipe.

— În concluzie, a zis el, plecându-şi puţin capul, v-aţi hotărât să vă întâlniţi cu acest bărbat într-un parc din Bronx, în toiul nopţii, singură. Nu aţi mai spus nimănui că vă duceţi acolo. Nu vi s-a părut că ar fi o idee bună să vă însoţească un prieten.

Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap.

— Păreţi o femeie inteligentă, dar asta nu e o acţiune inteligentă, a insistat el, aruncându-mi o jumătate de zâmbet, un zâmbet ciudat.

Am ridicat iar din umeri. Era un gest pe care îl folosisem cu rezultate bune în ultimul timp, aşa că l-am folosit în continuare.

— Câteodată, circumstanţe neobişnuite ne pot obliga să acţionăm pe căi neobişnuite, am spus.

— Hm, a zis el.

A răsfoit carneţelul până a găsit pagina pe care o căuta.

— Martorii au declarat că au văzut un bărbat ieşind de după un copac. Mai spun şi că aţi plecat împreună.

— Nu a mai fost nimeni acolo. Am plecat singură din parc şi am luat metroul. M-am întors acasă.

Eram mândră de mine. Nici măcar nu mă bâlbâisem. N-a zis nimic, dar m-a privit în ochi. El ştia că mint, eu ştiam că el ştia. M-am relaxat, de parcă eram doar doi actori care jucau într-o parodie şi spuneau replici scrise special pentru ei.

— De ce aţi plecat de la locul crimei?

Am dat din cap.

— Eram şocată, îngrozită. Abia îmi amintesc cum am plecat.

— Să vedem dacă pot să vă dau o mână de ajutor să vă amintiţi. Martorii spun că v-au văzut ieşind din parc cu un bărbat. Părea că vă conduce. V-aţi urcat într-un Pontiac Firebird ’69, negru.

Dumnezeule, era întuneric. Cum naiba văzuseră toate astea? Şi n-au spus la ştiri că abia dimineaţa fusese găsit cadavrul? Dacă cineva asistase la evenimente noaptea trecută, de ce nu telefonase la poliţie chiar atunci?

— V-am mai spus că am luat trenul.

A trebuit să mă gândesc o secundă la maşină. Oare Jake o parcase pe stradă, în faţa blocului? Nu. Era într-un garaj de pe Strada 10.

— Domnişoară Jones, a continuat detectivul Salvo cu o voce blândă, convingătoare, v-au văzut mai multe persoane.

— Sunt răspunzătoare pentru ce cred unii că văd? am zis.

A schimbat tactica.

— Bine, domnişoară Jones. Să revenim. Aţi observat de unde s-a tras?

— Nu.

— Dar aţi spus că stăteaţi amândoi pe aceeaşi bancă, că eraţi cu faţa la clădirile de peste drum şi că el era cu faţa la dumneavoastră. Corect?

— Da, aşa este.

Apoi mi-am amintit ce spusese Jake: o umbră de pe acoperişul clădirii de vizavi. Şi la ştiri spuseseră că glonţul ar fi putut veni de peste stradă. Nu eram expertă în balistică, dar acum, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că glonţul care îl lovise pe Christian Luna exact între ochi nu putea fi tras de pe acoperişul de peste drum. Nu, fusese tras dinspre copaci... Unde se ascunsese Jake. Un zâmbet discret a ridicat colţurile gurii detectivului, apoi a dispărut. Cred că faţa mea era pentru el ca un ecran panoramic pe care putea să-mi vadă gândurile.

— Maşina, un Pontiac Firebird ’69 negru, cu numărul de înmatriculare RXT 658, este înregistrată pe numele lui Harley Jacobsen. Iar Harley Jacobsen locuieşte la 258 West 110th Street.

S-a uitat la mine. Am încercat să-mi şterg orice expresie şi am dat din cap. Harley? a întrebat o voce în mintea mea. Nu era ăsta numele prietenului detectiv al lui Jake? Aveau acelaşi nume?

— Trei acuzaţii: violenţă, deţinere de armă fără permis, violare de domiciliu, spunea poliţistul.

Începusem să mă simt cam rău, dar mi-am ţinut gura.

— Mă consider a fi un bun cunoscător al oamenilor, domnişoară Jones, dar Jacobsen nu este genul de bărbat cu care mi-aş fi închipuit că vă petreceţi timpul liber.

— Aveţi dreptate, am spus după o ezitare. Nu este. N-am auzit niciodată de el.

Din nou zâmbetul slab, ciudat.

— Pot să-ţi spun Ridley?

Am fost de acord.

— Ridley, nu vreau să ai necazuri din cauză că protejezi pe cineva care nu merită protecţie.

Cuvintele lui m-au atins destul de rău. Mi-am dat seama atunci că în faţa mea se afla un profesionist. Detectivul Salvo

era un bărbat care ştia cum să măsoare oamenii şi să-i manipuleze subtil. M-am întrebat dacă acest dar îl determinase să devină poliţist, sau dacă îl descoperise în timp ce-şi făcea meseria.

— Nu ştiu cine e, am spus.

Şi era adevărat. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era Harley Jacobsen.

Se pare totuşi că petrecusem o bună parte din noapte mergând cu maşina lui. Detectivul s-a uitat iar în notiţe, apoi a enumerat punctele principale din biografia lui Harley Jacobsen.

— A fost abandonat în sistem când avea cinci ani. Un copil-problemă. Până la paisprezece ani a trecut prin mai multe orfelinate şi nu a fost niciodată adoptat. Apoi a fost dus la un orfelinat din New Jersey şi a rămas acolo până la optsprezece ani. S-a înrolat în infanteria marină. A avut probleme: acte de violenţă, comportament reprobabil etc. A fost trecut în rezervă în 1996 şi nu şi-a prelungit contractul. În 1997 a obţinut licenţa de detectiv particular în statul New York.

Am auzit un zgomot puternic în urechea dreaptă, zgomotul acela ciudat pe care îl aud uneori când sunt foarte stresată. Mintea mea se încordase pentru a ţine pasul cu ce-mi spunea detectivul. Minţise Jake în legătură cu numele lui? *El* era tipul acesta, Harley? Sau Harley era într-adevăr un prieten de-al lui, cum îmi spusese, şi doar împrumutase maşina lui? Of.

Gus Salvo mi-a întins o foaie de hârtie. Era o copie a permisului de detectiv particular al lui Harley Jacobsen. Poza era de proastă calitate, subexpusă şi ştearsă, dar nu încăpea îndoială: era Jake. Inima mi-a explodat în milioane de cioburi.

Jake minţise şi asta m-a speriat. Avea un permis de detectiv particular care explica o grămadă de lucruri pe care nu mă deranjasem să le lămuresc. Şi asta m-a speriat. Pe de altă parte, poate că exact astea erau lucrurile pe care încercase să mi le spună încă din prima noapte pe care o petrecusem împreună.

— Îţi sună ceva cunoscut din toate astea, Ridley?

— Nu, am zis. Nimic.

Mi-a aruncat o privire lungă. Avea ochi duri, pătrunzători.

— Se pare că a avut o viaţă grea, am glumit, dar nu mă simţeam deloc în largul meu sub privirea aceea.

— Asta nu îţi dă dreptul să încalci legea.

Nu mai ştiam ce să-i spun detectivului Salvo. Dintr-un motiv sau altul, voiam din ce în ce mai mult să-l apăr pe Jake – sau care o fi fost numele lui –, poate mai mult ca niciodată. Bineînţeles, minţise. Dar fusesem sinceră în ceea ce priveşte asasinarea lui Christian Luna. Chiar nu mai ştiam altceva, nu ştiam cine era criminalul şi nici mobilul crimei.

— Nu te pot ajuta, domnule detectiv. Ţi-am spus tot ce ştiu despre noaptea trecută.

— Ridley, a oftat el, nu sunt sigur că te cred.

I-am zâmbit, nu făcând pe deşteapta, ci politicos, un semnal că încheiasem discuţia. Dacă ar fi vrut să facă pe durul, cred că m-ar fi putut aresta pentru părăsirea locului crimei, dar nu mi s-a părut că ar fi în stare de aşa ceva. Pe de altă parte, eram sigură că nu va renunţa. Şi-a închis carneţelul şi s-a ridicat. I-am spus atunci despre vărul din Puerto Rico al lui Christian Luna şi l-am rugat să-l anunţe. Nu ştiam cum îl cheamă, dar m-am gândit că Salvo va afla într-un fel sau altul. Ceilalţi doi poliţişti, care tăcuseră în timpul discuţiei, ieşiseră deja. M-am ridicat şi l-am urmat pe detectiv până la uşă. Când am ajuns lângă el, mi-am dat seama că era puţin mai scund decât mine, dar personalitatea lui compensa statura.

— Ce ai aflat până la urmă? Era tatăl tău? a zis Salvo.

— Mi s-a părut că el asta credea.

— Ai idee cine ar fi vrut să-l omoare?

Am clătinat din cap.

— Nu-l cunoşteam. Se ascundea de cineva, am crezut că fuge de poliţie. Poate că îi era frică şi de alţii.

— Cred că e o presupunere întemeiată, a zis Salvo. Te rog să te gândeşti la ceva, Ridley, a zis el, întinzându-mi o carte de vizită. Mi-a fost foarte uşor să te identific şi să te găsesc. Am ajuns la uşa ta în mai puţin de douăsprezece ore de la moartea lui Luna.

Nu am zis nimic, dar am simţit un fior şi m-am încordat puţin.

— Eu sunt unul din băieţii buni, de acord? Dacă mai apar la uşa ta s-ar putea să ai necazuri, dar fizic nu vei păţi nimic. Mă auzi? Înţelegi ce spun, Ridley?

Citisem undeva că poliţiştii sunt învăţaţi să-ţi spună mereu pe nume când vorbesc cu tine, să-ţi dea o falsă senzaţie de intimitate. Funcţiona.

— Eşti martor la o crimă. Dacă ucigaşul crede că ai văzut ceva sau vrea să elimine orice risc...

S-a oprit, invitându-mă să termin singură ideea.

— Să ai grijă. Cred că eşti băgată până peste cap în povestea asta.

I-am făcut semn că pricepusem, pentru că nu aveam încredere în vocea mea. Dacă voia pur şi simplu să mă sperie, reuşise perfect. Mi-am adus aminte ce-mi spusese Jake despre poliţie, că era ultima din problemele noastre. Nu mi s-a părut de bun augur că Salvo credea acelaşi lucru.

— Ţinem legătura, Ridley, a zis el, punându-şi mâna pe braţul meu. Sună-mă oricând dacă îţi mai aminteşti ceva sau vrei să vorbim. Sună-mă dacă ai necazuri.

— Bine, am spus. Mulţumesc.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun că ar trebui să te găsesc la fel de uşor ca acum.

Mi-a aruncat o privire care a reuşit cumva să fie în acelaşi timp binevoitoare şi părintească. Apoi a coborât, urmat de cei doi poliţişti în uniformă. Am aşteptat până am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, apoi am alergat la Jake. Am bătut la uşă. Niciun răspuns. Am apăsat pe clanţă şi am împins, dar uşa era încuiată. Am bătut iar, zadarnic.

ŞAPTESPREZECE

— Biroul lui Alexander Harriman, a zis o voce pătrunzătoare, dură.

Îmi închipuisem că un om ca Alexander Harriman nu e liber sâmbăta. Şi avusesem dreptate.

— Sunt Ridley Jones, am spus. E acolo?

A urmat o pauză scurtă.

— Un moment.

Disperare. Credeţi că acolo ajunsesem? Un om tocmai fusese împuşcat în faţa mea şi eu plecasem de la locul crimei. Bărbatul cu care mă culcam se transformase brusc într-un străin care mă minţise sau îmi ascunsese aproape tot ce era important în legătură cu persoana lui. Poliţia venise la mine acasă şi mă somase să fiu „uşor de găsit”. Începusem să mă gândesc cu speranţă la ghearele de oţel.

— Ridley, a spus Alexander Harriman cu o voce caldă şi prietenoasă, de parcă mă cunoştea de o viaţă întreagă – ceea ce era adevărat cred, de la distanţă. Ce pot face pentru tine?

— Cred că am necazuri.

Pauză.

— Ce fel de necazuri? a zis el, devenind brusc serios.

— Am fost martoră la o crimă.

— Gata. Nu mai spune nimic.

— Poftim?

— Nu-mi plac conversaţiile de genul ăsta la telefon. Poţi veni la birou?

Am făcut duş şi m-am adunat. Făcând abstracţie de cearcăne şi de fruntea încruntată, arătam destul de normal – în oglinda de la baie. Am oprit un taxi pe First Avenue şi am pornit spre Central Park West, să mă întâlnesc cu avocatul unchiului meu.

Biroul era elegant într-un mod discret, stejar şi piele din belşug, covoare orientale şi aceeaşi artă asiatică şi africană care-i plăcea la nebunie unchiului Max. Un Buddha gigantic, roşu, se uita la mine fericit dintr-un colţ al încăperii. O mască africană din scoarţă de copac, acoperită cu pene enorme roşii, părea să-şi dea seama de seriozitatea situaţiei mele şi se holba

la mine cu solemnitate de deasupra rafturilor pline cu tratate de drept.

Mi se părea ciudat că am atâtea probleme şi părinţii mei nu sunt lângă mine. Nu cred că am luat vreodată o notă proastă fără să-l sun imediat pe tata şi să mă plâng. Aveam senzaţia că fusesem deconectată de la viaţa mea, că aş fi putut să plec departe, să mă fac din ce în ce mai mică şi în cele din urmă să dispar complet.

— Aş fi vrut să purtăm această discuţie înainte să vorbeşti cu poliţia, mi-a zis Harriman după ce i-am povestit tot, de la primul bilet până la vizita detectivului Salvo.

Am ridicat din umeri.

— De fapt, a adăugat el, lăsându-se pe spate şi uitându-se la mine, trebuia să mă fi sunat din clipa când ai început să fii hărţuită.

— Nu am prea multă experienţă în chestiunile de genul ăsta.

Mi-am dus mâna la ochi şi am început să mă masez, încercând să alung oboseala şi usturimea.

— Nu, bineînţeles că nu, a zis el, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe biroul din lemn de stejar. Jur că am văzut maşini Volkswagen mai mici decât biroul lui.

— Aşadar ce să fac acum?

— Sfatul meu? Ia o pauză. Du-te acasă şi stai un timp cu părinţii tăi. O să-l sun pe detectivul Salvo şi de-acum înainte orice contact cu el va fi aranjat doar prin intermediul meu. De-acum înainte o să mă ocup de absolut tot, iar dacă trebuie să vorbeşti din nou cu poliţia o să vin cu tine. Nu ai făcut nimic. Nu eşti vinovată de nimic, cu excepţia unor decizii discutabile.

Părea destul de simplu. Chiar tentant, de fapt. Târăşte-te înapoi în sânul familiei şi lasă uşile să se închidă în urma ta. Uită tot.

— Mi se pare că sursa problemei tale a fost eliminată, a continuat Harriman. Dacă vrei, poţi să ştergi toate astea cu buretele.

M-am ridicat şi m-am apropiat de raftul plin cu fotografii din partea dreaptă a biroului. Pe fereastră se vedea o panoramă splendidă: Central Park şi Fifth Avenue. „Sursa a fost eliminată”. Ciudate cuvinte pentru a descrie moartea unui om care putea fi tatăl meu.

— Credea că sunt fiica lui. M-a căutat, m-a găsit şi cineva l-a ucis, am spus, uitându-mă la maşinile de pe bulevard. Cum poate să dispară aşa ceva, pur şi simplu?

Nu mi-a răspuns, dar i-am simţit privirea aţintită asupra mea.

— Bărbatul acela, oricine ar fi fost, nu era tatăl tău. Îţi garantez asta.

Părea atât de sigur, încât m-am întors să mă uit la el.

— Să fim serioşi, a zis, râzând dispreţuitor. Tipul ăsta apare din senin după treizeci de ani şi pretinde că e tatăl tău? Şi tu îl crezi? Eşti o fată inteligentă, Ridley. Prea inteligentă pentru prostiile astea.

N-am spus nimic, am continuat să mă uit la el. Am încercat să caut argumente în sprijinul ideii că povestea era un soi de glumă sinistră. N-am reuşit să găsesc niciunul.

— Bine, zise el, ridicându-şi mâinile. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul. O să obţin un ordin judecătoresc pentru a preleva o mostră de ţesut. O să facem un test ADN.

Cuvintele lui mi-au întors stomacul pe dos. De ce nu mă gândisem la asta? Poate că nu doream cu adevărat să ştiu. Poate că nesiguranţa era mai inofensivă decât certitudinea.

— Vezi? a continuat după ce a constatat că nu-i răspund. Nu vrei într-adevăr să ştii. Nu-i aşa?

M-am uitat la fotografiile de pe raft şi una din ele mi-a atras imediat atenţia. În ea erau Harriman, unchiul Max, Esme, tatăl meu şi un bărbat pe care nu l-am recunoscut. Stăteau toţi lângă un afiş pe care scria:

PROJECT RESCUE
CĂLDURĂ PENTRU COPIII ABANDONAŢI

Am luat-o de pe raft şi m-am uitat la ea mai de-aproape. Păreau toţi foarte tineri şi am observat că Max îşi ţinea braţul în jurul umerilor lui Esme. Ea zâmbea radioasă şi îl ţinea de talie.

— Când a fost făcută poza asta?

S-a apropiat şi am simţit mirosul parfumului său scump. Ceasul lui valora cât taxele de studii pentru doi-trei copii. Mâinile îi erau atât de bronzate, încât parcă purta mănuşi de piele. Mi-a luat fotografia şi s-a uitat la ea, zâmbind.

— Demult. Înainte să te naşti tu.

— Ce e Project Rescue?

— A fost una dintre investiţiile Fundaţiei Maxwell Allen Smiley. Îţi aminteşti că unchiul tău încerca să convingă autorităţile să adopte legea Safe Haven?

Da, îmi aminteam de discuţia cu tata.

— Project Rescue era grupul care făcea lobby, se ocupa de relaţiile publice, de promovare, de fonduri şi de atragerea sprijinului celebrităţilor. Acum, după ce legea a fost aprobată, are o linie telefonică verde şi lucrează ca un birou de relaţii publice, produce autocolante care sunt lipite în spitalele, dispensarele, clinicile, secţiile de poliţie şi de pompieri afiliate, unde femeile pot să-şi lase copiii şi să fie sigure că vor fi îngrijiţi. Organizează dineuri de gală pentru medicii care au adus servicii extraordinare copiilor din familiile cu probleme. Fundaţia lui Max încă asigură finanţarea.

A pus fotografia la loc pe raft şi, apucându-mă de umeri, m-a întors cu faţa la el.

— Oricum, a zis, toate astea aparţin trecutului.

M-am aşezat pe canapeaua din faţa biroului şi am simţit că mă scufund în ea, atât de moale era.

— În concluzie, ce zici, chem o maşină să te ducă la părinţii tăi? a zis el, întinzându-se după telefon. Acolo poţi să te odihneşti. O să mă ocup eu de poliţie, într-o săptămână o să crezi că nu s-a întâmplat nimic.

M-am uitat la el. Da, ar putea face să dispară tot. Ştiam că putea. Avea atitudinea aceea specială, atitudinea unui om care nu s-ar gândi de două ori înainte să încalţe problema ta cu o pereche de ghete de beton şi să-i dea brânci în râu. Doar să nu pui prea multe întrebări. Să nu vrei să ştii.

— Nu, am zis. O să iau trenul.

— Nu fi prostuţă, m-a contrazis, ridicând receptorul.

— Nu, serios. Am nevoie de un timp de gândire.

A rămas aşa, cu receptorul în mână, măsurându-mă cu o privire sceptică.

— Dar o să te duci acasă la Ben şi Grace, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Unde să mă duc în altă parte acum? Ai dreptate. Am nevoie de o pauză.

A pus receptorul în furcă şi eu m-am ridicat.

— Nu vreau să afle părinţii mei, Alex, am zis. Încă nu. S-ar speria.

— Confidenţialitate, puştoaico, spuse el, ridicându-se în picioare. Tot ce am vorbit astăzi rămâne între pereţii ăştia. O să-ţi las un mesaj acasă după ce vorbesc cu poliţistul. Îţi verifici mesajele? Să le verifici.

— Aşa o să fac.

— Ai încredere în mine, a zis el şi m-a luat de braţ. Peste o săptămână n-o să-ţi mai aminteşti nimic. Ai făcut bine că ai venit aici. Unchiul tău Max a vrut să fie sigur că vom avea grijă de tine.

M-am întors şi i-am strâns mâna pe care mi-o întinsese.

— Mulţumesc, domnule Harriman.

•

Nu sunt o şoferiţă prea bună. Parţial din lipsă de experienţă, parţial din cauza obiceiului de a-mi lăsa mintea să rătăcească în voie. Am avut o mulţime de accidente în adolescenţă. Chestii minore, numai din vina mea, care l-au adus pe tata la disperare: „Ridley, poţi să pleci măcar o dată de acasă fără să loveşti ceva?” Primele de asigurare au crescut, iar facturile pentru reparaţii nu erau deloc mici. Dar cred că cea mai mare grijă a lor era că situaţia se putea înrăutăţi. Fiecare aripă îndoită le amintea de fragilitatea mea şi de faptul că independenţa mea avea un revers: nu mai puteau să mă apere de pericolele care mă pândeau. Pierduseră controlul.

Mai târziu, în aceeaşi zi, am închiriat din West Village un Jeep Grand Cherokee negru (incredibil de scump) şi am ieşit din oraş. Am trecut cu viteza melcului pe Henry Hudson, printre şantiere (care jur că erau în construcţie de mai bine de cincisprezece ani) şi în cele din urmă am scăpat de îmbulzeală la ieşirea spre Podul George Washington. Am luat-o spre Jersey. Nu mă duceam la părinţii mei, cum îi promisesem lui Harriman. Nu. Nu puteam face asta, oricât de bine ar fi sunat. N-avea niciun rost să mă duc acasă acum.

Spre deosebire de *unii,* nu sunt detectiv particular, dar sunt scriitoare. Asta înseamnă că de-a lungul anilor am mai urmărit nişte piste încurcate, am luat urma unor indivizi, am convins câţiva inşi reticenţi să vorbească cu mine. După ce am plecat de la Harriman, m-am întors acasă, m-am aşezat pe canapea cu o cană imensă de cafea şi m-am uitat pe fereastră la peretele de beton şi la ferestrele întunecate de vizavi. M-am gândit la povestea mea. Şi m-am întrebat ce mă întrebam de fiecare dată

când scriam un articol: dacă aş citi povestea asta, ce aş vrea să aflu în continuare? Care sunt marile întrebări fără răspuns?

Nu aveam de gând să mă duc la ai mei ori să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Nu era o alegere potrivită pentru mine. Depăşisem punctul de întoarcere când fusesem de acord să mă întâlnesc cu Christian Luna în parc. Calea spre vechea mea viaţă era închisă complet şi nu mai aveam încotro, trebuia să merg înainte.

Eram incredibil de calmă. Poate vă închipuiaţi că eram isterică, dar îmi aduc aminte ce mi-a spus odată un psiholog, un psiholog la care ne-am dus, părinţii mei şi cu mine, după ce a murit unchiul Max şi tata a hotărât că aveam nevoie de consiliere în grup. Mi-a spus că durerea nu este liniară. Nu este o înaintare lentă spre vindecare, ci un zig-zag, o pendulare teribilă înainte şi înapoi, de la devastator la bine, până când, în final, numărul clipelor de bine îl întrece pe cel al clipelor de rău. Mintea nu poate suporta emoţii ca durerea sau teroarea decât o perioadă limitată de timp, aşa că îşi ia singură o vacanţă, ne-a spus el. Nu sunt sigură că sufeream în adevăratul înţeles al cuvântului, poate că da. Christian Luna, omul care credea că e tatăl meu, murise. Jake era un străin care mă minţise. Nu mai ştiam cine sunt. Dar, într-un anume fel, mă simţeam excelent, eram în stare să-mi compartimentez teama şi să mă gândesc la întrebările care aveau nevoie de un răspuns aici, în povestea vieţii mele.

V-am spus mai devreme care mi se părea cea mai importantă întrebare: Cine a ucis-o pe Teresa Stone? Şi v-am mai spus că a răspunde la această întrebare însemna să răspund în acelaşi timp la multe altele. După cum vedeam eu situaţia, mai erau două întrebări majore. Să-mi ziceţi dacă sunteţi de acord. Prima: Cine naiba e Jake? Dar nu puteam răspunde la ea fără să vorbesc cu el, deci răspunsul trebuia să mai aştepte, din moment ce detectivul particular Jake/Harley era deocamdată dispărut în misiune. A doua: Cine l-a ucis pe Christian Luna şi de ce? Din nou, n-aveam nici cea mai mică idee. Nici măcar nu ştiam de unde să încep. Şi ultima: Christian Luna a spus oare adevărul, chiar sunt fiica lui? Şi nu avea niciun amestec în asasinarea Teresei Elizabeth Stone?

Am citit articolul pe care Jake/Harley îl găsise în *New Jersey Record.* Maria Cacciatore era vecina Teresei, femeia care avea

grijă de Jessie când Teresa era la serviciu. Am pornit calculatorul, am intrat pe internet şi apoi în LexisNexis. După câteva secunde, aveam numerele de telefon şi adresele a trei Maria Cacciatore din Hackettstown, New Jersey. Am găsit de asemenea numărul companiei care administra complexul de apartamente Oak Groves. „Apartamente curate, sigure, disponibile”, proclama site-ul. „Curat” şi „sigur” nu mi se păruseră niciodată cuvinte potrivite pentru sloganurile publicitare, dar cred că trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Judecând după fotografii, apartamentele erau construite pentru persoane cu venituri modeste, ceea ce era logic, cred, având în vedere situaţia Teresei. Şi dacă nu reuşeam s-o găsesc pe Maria Cacciatore, mi-am spus, cineva din conducerea firmei tot mi-ar fi putut face legătura cu unul din locatarii din anii ’70.

Poate credeţi că am dat telefoane înainte să pornesc spre Jersey, dar datul telefoanelor – care ar fi putut sau nu să aibă succes – nu mi s-a părut destul de atrăgător. Ştiu că trebuia să fiu prudentă, dar m-am gândit că eram eliberată de promisiunea pe care i-o făcusem lui Jake/Harley, pentru că îmi turnase numai minciuni. Aşa că m-am dus în New Jersey.

Eram singura fiinţă omenească din New York care nu avea telefon mobil. Nu fusese o decizie filosofică. Pur şi simplu lucram acasă şi puteam fi găsită destul de uşor. De obicei nu şofam, deci nu mi-ar fi fost util în cazul unei pene. Telefoanele mobile nu au semnal în metrou, singurul loc în care mi se părea că ar fi folositoare, de exemplu: „Sunt blocată în metrou, o să întârzii etc.” Şi, sincer, dacă nu puteam fi găsită, însemna că nu voiam să fiu găsită. Prietenii şi familia mă băteau mereu la cap să-mi iau unul. Bineînţeles (ar trebui să mă cunoaşteţi de-acum), rezultatul a fost că m-am încăpăţânat şi mai tare. Am oprit totuşi pe Route 80, la Rockaway Mall, şi am luat un telefon de la un chioşc. Aveam totuşi nevoie de un telefon în această excursie. Am cumpărat un Nokia micuţ, roşu, ceva mai mare decât un pachet de gumă de mestecat. Cât am stat acolo, mi-am mai luat şi nişte dulciuri şi un suc de portocale pe care le-am dat gata în parcare, în timp ce studiam jucăria mea nouă. Trăiască America!

Ştiu că acum par destul de lucidă şi hotărâtă, dacă nu grăbită şi nesăbuită, şi chiar cred că eram. Eram speriată, încă răvăşită

de noaptea precedentă, care îmi revenea în memorie cu o claritate bolnăvicioasă. Pe de altă parte aveam impresia – poate greşită – că acum ţineam situaţia sub control. Maria Cacciatore era singura mea legătură cu un trecut pe care nu-l cunoşteam cu câteva zile în urmă. Dacă ea mai trăia şi reuşeam s-o găsesc, poate că adevărul nu murise azi-noapte odată cu Christian Luna. Eram pătrunsă de speranţă şi de scopul misiunii mele, acela de a afla cine a ucis-o pe Teresa Stone, ce s-a întâmplat cu Jessie şi ce semnificaţie aveau aceste evenimente în viaţa mea.

Ştiam că nu aveam prea mari sorţi de izbândă, dar în acelaşi timp presimţeam că o voi găsi. Dacă ai curajul să urmăreşti semnele, universul conspiră pentru a-ţi dezvălui adevărul şi pentru a-ţi face calea mai uşoară. Şi eu aveam mult curaj în clipa aceea. Stăteam cam prost cu precauţia, dar foarte bine în ceea ce priveşte curajul.

•

Când am ajuns în Hackettstown, am oprit în parcarea 7-Eleven şi am început să dau telefoane.

Primele două n-au mers deloc bine. Poate că erau de vină vremurile moderne, antisociale, poate că erau de vină toţi agenţii de vânzări care telefonaseră înaintea mea. Sau poate că persoanele cu numele de familie Cacciatore alcătuiau un trib foarte neprietenos. *Martino* Cacciatore mi-a sugerat să-mi văd de treabă şi să nu-i mai deranjez pe cetăţenii cărora puţin le pasă de propunerile mele. Se uita la o emisiune-concurs şi din cauza mea nu aflase la cât ajunsese licitaţia pentru excursia în Caraibe. *Margaret* Cacciatore era cam tare de ureche şi, după zece minute de zbierat una la alta, a emis un mormăit şi mi-a închis telefonul în nas. Nu mi-a mai răspuns când am sunat-o a doua oară. Am format ultimul număr.

— Alo? s-a auzit vocea unei femei în vârstă.

— Bună ziua. O caut pe Maria Cacciatore, am spus.

— Nu mă interesează, a zis ea şi a închis.

Am format din nou numărul.

— Alo? a spus, acum circumspectă şi enervată.

— Doamnă Cacciatore, nu vreau să vă vând nimic.

— Ştiu, ştiu. Am câştigat o excursie de două zile în Orlando, nu? Nu sunt obligată să cumpăr nimic, nu?

— Nu, doamnă. Chiar nu vând nimic.

— Mă rog, a zis ea, deloc binevoitoare. Ce doreşti, atunci?

— Sunteţi Maria Cacciatore?

— Da, a oftat ea. Spune odată, despre ce e vorba?

— Le-aţi cunoscut pe Teresa Elizabeth Stone şi pe fiica ei, Jessie?

A urmat o pauză şi am crezut că a închis. Apoi i-am auzit răsuflarea.

— Da, a zis ea în cele din urmă. Demult. Teresa... a murit, fie-i ţărâna uşoară.

— Ştiu, doamnă Cacciatore. Vreau să vă pun câteva întrebări despre ea. Şi despre Christian Luna. Mă puteţi ajuta?

— Cine ai spus că eşti?

Părea nervoasă, furioasă, de parcă o forţasem să dezgroape amintiri pe care ar fi fost fericită să le uite.

— Mă numesc Ridley Jones. Sunt scriitoare şi lucrez la un articol despre copiii dispăruţi. Am găsit numele dumneavoastră într-un articol publicat în *New Jersey Record* în 1972.

Recunosc, poate mint ceva mai bine decât v-am spus. Începeam să am destulă experienţă. Oricum, era doar o minciună parţială.

— Pentru ce ziar scrii?

Un indiciu util: încă îi mai mergea mintea.

— Sunt scriitor liber-profesionist, doamnă. Încă nu am vândut articolul.

A tăcut câteva clipe şi am crezut că mă va refuza, dar apoi a zis:

— Poţi veni la mine, dacă vrei. Nu-mi place să vorbesc la telefon.

Mi-a spus cum să ajung la ea şi să vin pe la patru.

— A fost demult, a adăugat înainte să închidă. Nu ştiu cât o să-mi amintesc.

— Nu-i nimic, îmi spuneţi ce vă amintiţi, doamnă Cacciatore. Nici nu vă cer mai mult.

Aveam destul timp liber şi am observat că paznicul se uita la mine suspicios. Am ieşit din parcare şi am mers până am dat de o librărie Barnes&Noble. Mi-am spus că fusese doar o chestiune de timp. A făcut cineva cercetări în privinţa asta? Câţi kilometri trebuie să parcurgi în oricare direcţie până dai de un Barnes&Noble sau de un Starbucks sau de amândouă? Oricum, cât am aşteptat m-am bucurat de un ceai cu gheaţă, de un fotoliu confortabil şi am răsfoit un *New York Times.*

Au trecut câteva minute bune până să conştientizez neliniştea care se cuibărise la periferia conştiinţei mele. Mă simţeam privită. M-am răsucit în fotoliu, dar nu am ridicat ochii din ziar. După câteva clipe am pus ziarul jos şi m-am întins, aruncând ca din întâmplare o privire în jur. În stânga mea stătea un bărbat care studia coperta unei cărţi. Era un tip îndesat, cu ochelari de soare, la fel de mare şi solid ca un bloc de granit, cu o şapcă de baseball pe capul ras, o geacă oliv şi blugi curaţi şi călcaţi. Era încălţat cu cizme negre, grele. S-a uitat la mine şi a văzut că mă uit la el. A schiţat un zâmbet sau mi s-a părut? A pus cartea la loc în raft, mi-a întors spatele şi a plecat. Figura lui avea ceva neplăcut. Radia o răutate rece.

Nu era doar un ciudat care se uita la mine. Mi se părea cunoscut. Îl mai văzusem. La naiba, mi-a trecut prin minte în clipa următoare, nu e bărbatul pe care l-am văzut în tren?

Inima a început să-mi bubuie. Mi-am luat ceaiul şi am ieşit din librărie cât de repede am putut, dar fără să alerg. Şapca de baseball şi ochelarii de soare mă împiedicaseră să-mi dau seama dacă era acelaşi individ. M-am urcat în maşină, respirând întretăiat, şi am supravegheat uşa în oglinda retrovizoare, întrebându-mă dacă va ieşi după mine. Dintr-un motiv sau altul, mi-am amintit de Zelda şi despre bărbatul care mă căutase la pizzerie. Mi-am amintit de asemenea de ce a spus Jake şi chiar de sugestia poliţistului, că cineva ar fi putut să mă urmărească pentru a ajunge la Christian Luna – şi că s-ar putea încă să mă urmărească. Am scos telefonul mobil din buzunar şi am sunat-o pe Zelda.

— Five Roses, cu ce vă putem ajuta?

Vocea îi era aspră şi gravă, ca de obicei.

— Sunt Ridley.

— Vrei o felie?

— Nu, Zelda. Ţii minte ce mi-ai spus, că m-a căutat cineva zilele trecute? Cum arăta?

Am auzit în fundal zgomotul din local şi clopoţelul casei de marcat. Nu scăpasem uşa librăriei din ochi.

— A, dacă ţin minte? Ce, mă crezi Einstein?

— Zelda, e important.

Ştiam că şi-ar fi putut aminti fiecare detaliu din înfăţişarea bărbatului – dacă ar fi vrut. Numai că nu avea chef să se deranjeze. Nu-i plăcea să vorbească.

— Arăta de parcă aducea necazuri. Aşa arăta.

— Era un tip nu prea tânăr, de statură mijlocie, brunet, ochi negri, şapcă de baseball? am insistat, sperând că ea o să spună da şi eu o să-mi spun iar că fusese Christian Luna, că sunt paranoică şi o să uit de mardeiaşul chel.

— Nu, nu, nu. Nu era.

Am aşteptat amănunte, dar n-am mai auzit nimic.

— Doisprezece dolari şi 55 de cenţi, a zis ea după câteva clipe, apoi iar clopoţelul casei. Restul dumneavoastră. O zi bună.

— Zelda, am spus.

A oftat.

— Un tip solid, chel – ştii, ras în cap. Era un golan, ţi-am zis. Ridley, în ce încurcătură te-ai băgat?

Mi s-a strâns inima.

— Nu ştiu, am spus.

— Nu vreau necazuri în blocul meu.

— Bine. Pa, Zelda.

Am închis şi m-am lăsat în scaun, încă urmărind uşa. Dacă iese după mine... Nu ştiu ce-aş face. Cred că aş fi nenorocită. M-am văzut într-una din oglinzile laterale, pentru că nu le potrivisem cum trebuie. Arătam stupid, cu ochii mari ca un cal speriat, cu gura încleştată. „Eşti paranoică”, i-am spus imaginii mele. Dar exact când am început să râd de mine, l-am văzut ieşind prin uşa dublă şi uitându-se roată, ca şi când căuta ceva. Tot n-am reuşit să-mi dau seama dacă era tipul din tren sau nu. Semănau, dar asta nu însemna nimic. S-a întors şi s-a îndepărtat de Jeep, apoi s-a amestecat printre oamenii care intrau şi ieşeau din librărie. Am pornit motorul şi am ieşit din parcare în timp ce nu se uita în direcţia mea. După ce am condus aiurea un timp, tremurând şi ameţită din cauza descărcării de adrenalină, am constatat cu satisfacţie că nu mă urmărea nimeni. Am pornit spre Maria Cacciatore.

OPTSPREZECE

Ştiam că nu sunt realistă, dar în timp ce conduceam n-am încetat o clipă să mă uit după un Firebird, cu inima sfâşiată între speranţă şi prudenţă. Am încercat să-mi imaginez cum putea Jake să mă găsească. Poate că mă urmărea în altă maşină, nu în Firebird, gata să mă apere de oricine s-ar fi aflat pe urmele mele. Poate că avea cum să-mi supravegheze cârdul de credit şi-atunci ştia că închiriasem o maşină, că îmi cumpărasem un mobil în New Jersey şi că intrasem la Barnes&Noble. Detectivii particulari pot face chestii din astea, nu-i aşa? Dar, bineînţeles, erau închipuirile prostuţei de Ridley.

Păstram în minte imaginea lui Jake şi amintirea nopţilor petrecute împreună m-a învăluit brusc. Minţise sau trecuse sub tăcere o mulţime de lucruri, dar nopţile erau adevărate. Intimitatea nu poate fi falsificată. În niciun caz. Vi se pare că mă amăgeam singură? În mod normal, la cel mai mic semn de minciună îmi făceam bagajele. Dar în noul meu univers mă simţeam ca Alice în Ţara Minunilor. Totul părea diferit, straniu, iar regulile obişnuite nu mai puteau fi aplicate.

Când am ajuns la adresa pe care mi-o dăduse Maria la telefon, am parcat maşina şi m-am uitat neliniştită în oglinda retrovizoare după psihopatul din metrou şi din Barnes&Noble. Nu am văzut pe nimeni şi atunci am râs puţintel de mine. Devenisem cu adevărat paranoică. Existau milioane de tipi îndesaţi şi raşi în cap şi nu aveam niciun motiv să cred că bărbatul cu care vorbise Zelda, individul pe care îl văzusem în tren şi ciudatul de la Barnes&Noble erau unul şi acelaşi. De fapt, ar fi fost de-a dreptul absurd. Nu?

Am trecut printr-un hol deschis şi am început să citesc numerele de pe uşi. Când am ajuns la apartamentul 4, am bătut. A urmat o tăcere lungă şi m-am întrebat dacă nu cumva Maria Cacciatore se răzgândise. Am bătut din nou.

— Ai răbdare, pentru numele lui Dumnezeu, s-a auzit înăuntru o voce înăbuşită. Vin acum.

Apă trasă la toaletă, apă curgând la robinet, apoi paşi apăsaţi. Uşa s-a deschis şi a apărut o femeie rubicondă, încruntată,

îmbrăcată într-o rochie de casă de un albastru strălucitor, cu un turban asortat.

— Doamna Cacciatore?

S-a uitat la mine şi încruntarea i-a dispărut, alungată de uimire.

— Doamne Dumnezeule, pe toţi sfinţii, a exclamat ea, făcând un pas înapoi.

M-am uitat peste umăr să văd de ce se speriase, dar când m-am întors încă se holba la mine.

— Mă bucur că m-ai sunat mai întâi, a îngăimat ea. Aş fi putut să fac infarct.

Mi-a făcut loc şi am intrat. Nu-şi lua ochii de la mine.

— Nu înţeleg, am zis, deşi cred că ştiam foarte bine.

— Ba ştii, a spus ea. Arăţi exact ca ea. Eşti copia ei leită.

După ce a închis uşa, în cameră s-a făcut întuneric. Ferestrele erau acoperite cu draperii roşii din catifea şi lumina care se strecura înăuntru colora totul într-un roşu aproape sângeriu. Pe fiecare suprafaţă orizontală se aflau lumânări înalte, în suporturi de sticlă pe care erau pictate chipuri de sfinţi – fleacuri pe care le găseşti în orice magazin din orice oraş. Într-un colţ era o masă acoperită cu pânză de culoare închisă, pesemne tot roşie. Totul era roşu, chiar şi mâinile mele. Două scaune încadrau masa, iar pe ea trona un pachet de cărţi de tarot şi altă lumânare, aprinsă. De tavan spânzurau clopoţei, dar erau perfect nemişcaţi în aerul supraîncălzit. Undeva ardea un beţişor de mosc. Sinusurile mi s-au umflat imediat din cauza mirosului intens.

— Vrei să-l sting? Pe unii din clienţii mei îi deranjează.

— Nu, e în regulă, am spus, încă privind în jur şi analizând încăperea. Doamnă Cacciatore...

— Spune-mi Madame Maria, dragă. Toată lumea îmi spune aşa. Sau, şi mai scurt, doar Madame.

— Bine, am spus încet.

— Aşadar, a început ea, aşezându-se pe canapea, cu un oftat.

Rochia curgea în jurul ei ca o apă. Şi-a potrivit turbanul. Mă obişnuisem cu lumina slabă şi am observat că se uita în continuare la faţa mea.

— De ce m-ai minţit, Jessie? De ce o minţi pe bătrâna care ţi-a schimbat scutecele?

A lovit uşor cu palma locul de lângă ea şi m-am aşezat.

— N-am minţit, nu în privinţa numelui meu. Nu sunt Jessie. Mă numesc Ridley Jones.

A clătinat din cap.

— Ai venit să afli ceva despre mama ta. Vrei să ştii ce i s-a întâmplat.

Mi-a spus motivul vizitei mele ca şi când ar fi consultat un oracol, deşi îl ştia de la mine.

— Am venit să aflu ceva despre Teresa Elisabeth Stone, am spus încăpăţânată.

E greu atunci când oamenii cred că eşti altcineva. Rostesc un nume care nu e al tău, vorbesc despre părinţi pe care nu i-ai cunoscut niciodată. Sunt siguri de informaţiile pe care le au, la fel de siguri cum eşti şi tu de ceea ce ştii. Şi te năucesc. Totul se tulbură, încă nu aveam dovada limpede că eram Jessie Stone şi, sincer vorbind, chiar dacă aş fi fost, în clipa aceea nu mai eram. Eram Ridley Jones. Asta era identitatea mea şi intenţionam să o păstrez.

— Bine, a zis ea pe un ton matern, atotştiutor. Ridley... Bine. Spune-mi ce vrei.

M-am uitat în jurul meu.

— Nu ştii, *Madame*?

— Hai, las-o baltă. Chiar şi o bătrână trebuie să-şi câştige existenţa. Oricum, dau în cărţi şi-atât. Oamenii au nevoie de îndrumare, simt nevoia să vorbească despre problemele lor şi cineva trebuie să le spună că totul va fi în regulă. Nu de asta ai venit?

Nu i-am răspuns şi mi-am zis că ar fi mai bine să mă ridic şi să plec. Bătrâna îmi plăcea totuşi, în ciuda pseudomisticismului ei (sau poate tocmai din cauza lui). Avea o figură voluntară, brăzdată de riduri, cu pielea lăsată pe obraji şi sub ochi. Corpul ei părea moale şi primitor, pesemne că mulţi îşi găsiseră alinarea în braţele ei. Mă simţeam în siguranţă în locuinţa ei mică şi ciudată. I-am spus povestea mea. Spre deosebire de versiunea pe care i-o servisem lui Salvo, acum nu am omis niciun amănunt. După cum puteţi constata, nu-i luase prea mult timp să obţină o mărturisire. Nu m-am priceput niciodată să păstrez un secret. După ce am terminat, a oftat adânc.

— Ai nevoie de un ceai.

S-a ridicat şi s-a dus la aragaz, care era chiar în faţa canapelei. A umplut o cană cu apă de la robinet, a aruncat în ea

un pliculeţ de ceai şi a băgat-o în cuptorul cu microunde. Când cuptorul a început să bâzâie, s-a întors spre mine şi m-a mângâiat pe obraz.

— Cred că-ţi plesneşte capul, Ridley.

Compasiunea ei mă făcea să plâng, dar m-am abţinut. Mi-a plăcut sincer că îmi spusese Ridley în loc de Jessie.

Cuptorul cu microunde ne-a anunţat că ceaiul era gata. A scos cana, a turnat în ea lapte şi miere şi mi-a adus-o.

— Mama ta... Scuză-mă, am vrut să spun Teresa... Era o fată bună, a început Maria, aşezându-se lângă mine. A făcut o mare greşeală când s-a încurcat cu ratatul ăla de Christian Luna. Mi-am dat seama din prima clipă că n-o să fie bun pentru ea. Dar asta i-a fost soarta, totdeauna s-a încurcat cu cine nu trebuie. Unii erau bogaţi, alţii săraci, unii frumoşi, alţii banali. Toţi aveau însă un lucru în comun: nu erau buni pentru ea.

Mi-a aruncat o privire, de parcă îi era teamă că povestea ei o să mă facă să sufăr. I-am făcut semn că nu greşea, că trebuia să-mi spună tot.

— Oricum, poate că n-ar trebui să fiu aşa de aspră cu Christian Luna, a adăugat ea gânditoare, zâmbind uşor.

S-a întins şi m-a mângâiat din nou.

— Fără el poate că Jessie n-ar fi existat. Fetiţa asta a fost marea dragoste a Teresei. Soarele răsărea şi apunea odată cu ea. A tăcut câteva clipe. Oricum, zici că a murit. N-ar trebui să-i vorbesc de rău pe morţi.

— Christian Luna spune că nu el a omorât-o pe Teresa. Îl crezi?

— Nu mi-am închipuit niciodată că e vinovat. Ştiu că aparenţele sunt împotriva lui. A fost acolo în noaptea aia, a făcut scandal, a urlat. Toţi erau siguri că el a fost, mai ales că de-atunci a dispărut şi Jessie a fost răpită. Dar Christian Luna era laş. Îţi trebuie curaj să omori o femeie şi să-i furi copilul. Nu avea chef să fie tată. Nu cu adevărat. De ce s-o răpească?

— Da, dar o crimă nu înseamnă control, nu-i aşa? Vrei ceea ce nu poţi să ai doar pentru că nu mai e al tău.

A ridicat din umeri.

— Posibil, dar nu cred. E adevărat că făcea scandal, că a lovit-o câteodată pe Teresa. I-a rupt mâna lui Jessie, dar a fost un accident. Nu e genul de bărbat care ar ucide-o pe femeia care i-

a făcut un copil. A clătinat din cap. Nu, nicio clipă n-am crezut că el a ucis-o.

— Atunci cine?

— Nu ştiu. Ştiu în schimb că Jessie nu a fost singurul copil din împrejurimi care a dispărut atunci.

M-am uitat la ea.

— O, da, a zis. În următoarele câteva luni au mai dispărut cel puţin trei, despre care am auzit la ştiri. Şi alţii de-a lungul anilor.

— Părinţii lor au fost omorâţi? am întrebat.

— Nu cred. Nu din câte îmi amintesc.

— Atunci ce s-a întâmplat? am întrebat, ridicându-mă. Îmi închipui că presa a făcut scandal pe tema asta.

— Nu chiar. Nu era ca acum. Înainte, nu prea auzeai poveşti din astea, cu pedofili care răpesc copii, criminali în serie... Oamenii nu ştiau prea multe despre asta şi nici nu voiau să ştie. În plus, toţi erau copii săraci, din cartiere sărace. Să fi fost copii din familii cu dare de mână, alta ar fi fost situaţia.

— Da, am spus, pentru că nu ştiam ce să spun.

Informaţia mă şocase din mai multe motive. În primul rând, acceptasem într-o anumită măsură povestea lui Christian Luna şi, dacă îmi spusese adevărul, dacă nu el o omorâse pe Teresa, poate că nu minţea nici în privinţa mea. În al doilea rând, dacă Jessie era doar unul dintre copiii răpiţi şi eu chiar eram Jessie, ce implicaţii avea acest fapt? Cum se ajunsese aici?

Dintr-odată, clopoţeii atârnaţi de tavan au început să cânte. Erau câteva seturi, fiecare cu altă tonalitate. Sunetul era în acelaşi timp straniu şi neliniştitor. Madame Maria a sărit de pe canapea.

— Stai liniştită, a zis ea tare, din spatele bufetului care separa bucătăria de restul camerei. Am un ventilator programat să pornească o dată pe oră. Mă anunţă când se termină şedinţa.

A dispărut o clipă din raza privirii mele şi ventilatorul, montat într-un colţ pe tavan, s-a oprit. Clopoţeii au tăcut. Eram nervoasă şi iritată, aşa că m-am ridicat să plec. Am scos o carte de vizită din buzunar şi i-am întins-o Mariei.

— Îmi pare rău, a zis ea. A luat cartea de vizită şi a pus-o în buzunarul rochiei de casă.

— De ce?

— Pentru că ai trecut prin ce-ai trecut. Nu e cinstit.

Mi s-a părut mai tristă, mai bătrână decât atunci când venisem. Am ridicat din umeri.

— Viaţa nu e cinstită, am spus.

Dar nu erau cuvintele mele. Erau ale mamei. Le auzisem de nenumărate ori de-a lungul anilor. În realitate, eu credeam că viaţa este cinstită. Mă rog, nu neapărat cinstită, ci echilibrată. Yin şi Yang. Bine şi rău. Corect şi greşit. Amar şi dulce. Când viaţa e grea, ştii că se va îmbunătăţi. Când viaţa e frumoasă, ştii că se va înrăutăţi. Dacă nici asta nu-i corect, atunci chiar nu ştiu ce-ar putea fi.

A clătinat din cap.

— Ia spune, vrei să-ţi citesc în cărţi înainte să pleci?

— Nu, mulţumesc, am spus şi i-am zâmbit.

Nu cred că doream să aflu ce mi-ar fi spus cărţile.

— Sună-mă, bine? Dacă îţi mai aminteşti ceva.

A clătinat din nou din cap şi mi s-a părut că vrea să-mi spună ceva. Am aşteptat.

— Ştii, a zis ea ezitând puţin, Teresa o ducea pe Jessie la dispensarul de pe strada Drew. I-au acceptat asigurarea şi îi plăcea doctorul de-acolo. S-ar putea să mai aibă fişele ei. Little Angels îi zicea.

M-am uitat la ea fără expresie.

— Dacă vrei să ştii sigur... Poate au radiografii dentare sau amprente.

Să ştiu sigur dacă eram Jessie sau nu, pentru că părinţii lui Jessie muriseră şi se gândise că era singura posibilitate să aflu adevărul. În clipa următoare s-a apropiat de mine, m-a tras spre ea şi m-a îmbrăţişat. Era caldă şi moale, aşa cum îmi imaginasem.

— Mulţumesc, am zis.

Am făcut un pas înapoi, m-am întors şi am plecat.

— Ai grijă, Jessie, a spus ea încet în timp ce închidea uşa.

Nu cred că voia s-o aud. Ar fi fost mai bine să n-o aud.

NOUĂSPREZECE

— Ştiaţi că au mai fost răpiţi trei copii în aceeaşi zonă în 1972? l-am întrebat pe detectivul Salvo.

Stăteam în Jeepul închiriat, în parcarea bibliotecii publice din Hackettstown. Mai bine de două ore citisem microfişe, până m-a dat afară bibliotecara grăbită să plece acasă. Mă lăsase să intru cu câteva minute înainte de închidere, apoi să rămân până îşi termina treaba din seara aceea. În cele din urmă a stins luminile şi mi-a spus că e timpul să plec. Acum mă durea capul (da, din nou), probabil din cauză că îmi suprasolicitasem ochii. Era întuneric şi eram obosită, dar rezistasem cu Frappuccinos. Afară se făcuse frig şi maşina încă nu se încălzise ca lumea. Îmi vedeam răsuflarea.

— Mai precis pe o rază de opt kilometri, am adăugat apăsat.

Linişte la celălalt capăt al firului, apoi:

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu cazul meu, Ridley. Vorbim despre răpiri de-acum treizeci de ani, în alt stat.

Venise rândul meu să amuţesc. Mai devreme, în bibliotecă, mi se păruse un indiciu important. Patru copii, inclusiv Jessie Stone, dispăruseră în 1972 din cartierele sărace din zona Hackettstown. Doi băieţi, amândoi de trei ani. Două fete, una doar de nouă luni şi cealaltă, Jessie, care nu împlinise încă doi ani. Un copil blond, unul roşcat, doi bruneţi. Nici măcar un singur caz nu fusese rezolvat. Îmi făcusem însemnări. M-am întrebat de ce-l sunasem de fapt. Poate fiindcă nu aveam cu cine să vorbesc... În orice caz, nu despre asta.

— Ştii care e singurul lucru mai enervant pentru un poliţist decât detectivii particulari? Civilii care se cred detectivi particulari.

— Poate că are legătură cu moartea lui Christian Luna, am spus.

Acum mi s-a părut că ipoteza era jalnică, amatoricească până şi din punctul meu de vedere.

— Ce vrei să zici, că ştia ceva despre răpiri?

— Exact.

— Ridley, dacă avea informaţii care l-ar fi putut scăpa de capetele de acuzare, nu crezi că ar fi vorbit acum treizeci de ani în loc să-şi trăiască restul vieţii uitându-se peste umăr?

Nu i-am răspuns. Avea dreptate.

— Unde eşti?

— În Jersey.

— Du-te acasă, a zis, mai blând decât înainte. O să verific. Promit.

Nu mi-am dat seama dacă mă încuraja sau nu. Vocea lui suna totuşi încurajator.

— A, încă ceva, a zis. Prietenul tău... Scuză-mă, tipul de care n-ai auzit niciodată...

— Da?

— Se pare că are o adresă nouă. Ghici unde? Chiar în blocul tău.

— Ia te uită, am spus.

Cred că am reuşit să par destul de calmă. În realitate mă simţeam ca un copil prins cu minciuna, speriat, înnebunit, care nu ştie ce să spună. Tentat să mintă din nou dacă este strâns cu uşa.

— Mai ghiceşte ceva. Se abţinea greu să râdă. Tipul zice că a fost în Riverdale noaptea trecută, într-un bar unde îi place să piardă timpul. Jimmy’s Bronx Café. N-a văzut şi n-a auzit. Bineînţeles că nici el nu te cunoaşte.

— Mda, am spus. N-avea rost să mă complic. Ei bine, ştii cum e în oraşul ăsta. Poţi să fii vecin cu cineva ani întregi şi să nu afli niciodată cum îl cheamă.

— O coincidenţă destul de mare, nu crezi?

— Ba da.

— Numai că eu nu cred în coincidenţe, mi-a întors-o el aspru. Vino în oraş, Ridley. Am impresia că trebuie să vorbim din nou.

— Am un avocat, am spus fără convingere.

— Da, ştiu. A luat legătura cu mine. Încă nu mă cunoşti prea bine, Ridley. Poate crezi că Alexander Harriman mă intimidează. Dă-mi voie să-ţi spun că greşeşti. Întoarce-te acasă.

M-am întors în oraş, dar am păstrat Jeepul şi l-am parcat în garajul în care îşi ţinea şi Jake maşina. Am constatat că Firebird-ul dispăruse.

Aflasem o grămadă de lucruri noi şi nu aveam puterea să le analizez. Ideea că mă întorceam acasă mi s-a părut ciudată, de

parcă apartamentul nu mai era al meu. Toate amintirile rămase între pereţii lui erau fantomele vieţii unei străine, o persoană naivă şi frivolă. Câteva clipe am fost tentată să fac stânga-mprejur şi să mă urc în Jeep. Să plec undeva, oriunde. Dar eram prea obosită. Pizzeria era închisă şi strada se liniştise. M-am târât în sus pe scări şi am intrat în casă.

Era acolo, mă aştepta. Bineînţeles că era. Într-un fel, ştiam că va fi şi aş fi fost dezamăgită dacă nu l-aş fi găsit. Aprinsese lampa de lângă canapea şi stătea liniştit, privind în gol. Când am intrat, s-a ridicat. A fost atât de uşurat, încât mi s-a părut că nu mai are mult şi leşină.

— Cum ai intrat aici? am întrebat.

— Ţi-ai lăsat cheile la mine azi-dimineaţă.

Era adevărat. Mai devreme, înainte să plec de-acasă, când constatasem că nu-mi găsesc cheile, luasem setul pe care mi-l dăduse Zack înapoi.

Orice femeie cu capul pe umeri ar fi păstrat distanţa şi i-ar fi cerut să plece, dar de-acum ştiţi că eu eram departe de-a avea capul pe umeri. A venit repede la mine şi m-a tras spre el. L-am îmbrăţişat şi l-am ţinut strâns. Era puternic şi de forţa lui aveam nevoie în clipa aceea, pentru că, dintr-odată, mi-am dat seama că abia mai puteam să stau în picioare. Simţeam muşchii tari, încordaţi, ai braţelor şi coapselor lui. Inima îmi duduia ca un motor. Oricât de aproape aş fi fost de el, nu mi se părea destul.

— Doamne, a şoptit în părul meu. În viaţa mea nu mi-am făcut atâtea griji pentru cineva cum mi-am făcut pentru tine în seara asta.

M-am uitat la el. Am văzut aceeaşi tristeţe şi m-am gândit la ce îmi spusese detectivul Salvo. Trăsăturile lui trădau o vulnerabilitate ciudată, nu era obişnuit să fie stăpânit de emoţii şi îi era frică de propriile lui sentimente. M-a mângâiat cu blândeţe. O atingere delicată, deşi avea palme bătătorite.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care ar trebui să le ştii despre mine, mi-a şoptit, a doua oară de când îl cunoscusem.

Acum eram pregătită să-l ascult.

— Ştiu, am spus. Să începem cu numele tău.

•

Singurul lucru pe care îl poţi oferi unui bărbat ca Jake când îţi povesteşte viaţa lui este tăcere. Tăcere şi atenţie maximă. Stăteam pe canapeaua mea, cu picioarele peste ale lui. Vorbea

foarte încet, fără să se uite la mine, rareori îmi arunca câte o privire scurtă, timidă. Discursul lui era ezitant, ca şi cum nu era obişnuit să-şi spună povestea. Când a terminat, am simţit că îmi încredinţase ceva de valoare. Trebuia să păstrez cuvintele lui şi să le protejez. Povestea ne-a legat.

— Ciudat e că îmi amintesc de ea. Îmi amintesc de mama. Sau poate am visat-o. Dar ţin minte cum e când cineva te iubeşte, te apără, te înveleşte noaptea. Poate că asta m-a salvat.

Harley Jacobsen a început să-şi spună Jake după ce a fost adoptat prima dată. *Harley* era un copil, un băieţel care îşi uda uneori patul şi nu se despărţea de ursuleţul lui jerpelit, singura amintire din cealaltă viaţă. *Harley* era un puşti care nu se putea apăra de cei doi fraţi vitregi, mai mari decât el şi mult mai răi – mai răi decât lupii. *Jake* riposta atunci când Harley ar fi plâns sau ar fi fugit. Lui *Jake* nu-i era frică, el era furios. Se bătea ca un nebun, folosindu-şi fiecare strop de putere şi voinţă. Trebuia să facă asta pentru că era firav, pentru că altfel nu putea să-i înfrunte pe băieţii mai puternici decât el. Aşa că, după luni întregi de bătăi şi înjurături, într-o zi, în curtea din spate, când cei doi au început să-şi bată joc de el, Harley a dispărut şi Jake a luat de pe jos un băţ mare, ascuţit. Şi când cel mai solid dintre cei doi a vrut să-l lovească, Jake i-a înfipt băţul în ochi.

— Încă îi mai aud urletul, a şoptit Jake. Acum îmi pare rău, dar atunci a fost urletul victoriei. A fost urletul care m-a anunţat că nu mai trebuia să fiu victima nimănui.

Bineînţeles, a fost trimis înapoi la orfelinat şi etichetat drept un copil-problemă, un copil violent. Un psihiatru a notat în fişa lui – pe care Jake a citit-o mai târziu – că suferea de un sindrom disociativ fiindcă îşi spunea „Jake”.

— Nu aveam niciun sindrom disociativ. Ştiam cine eram. Eram convins că trebuie să devin cât mai dur şi cât mai repede posibil, altfel nu am şanse să supravieţuiesc. În mintea mea de şapte ani, Harley era un nume de puşti. Jake, prima silabă a numelui meu de familie, era nume de bărbat. Ştiam că trebuie să fiu bărbat.

Restul copilăriei lui a fost o serie neîntreruptă de abuzuri. În următoarea casă de adopţie a fost obligat să doarmă într-un sac de dormit sub patul altui copil.

— Îi spuneau „pat de cazarmă”, a precizat el râzând scurt şi fără veselie.

Tot acolo, timp de aproape trei luni, mâncase numai sandvişuri cu brânză. La fiecare masă.

— N-a fost rău, totuşi. Dacă mă gândesc bine, a fost probabil cea mai blândă familie. Nu mă deranja nimeni.

În cele din urmă a trebuit să se întoarcă la orfelinat, pentru că uda în continuare patul şi se îmbolnăvea des, răceală după răceală. Abuzurile pe care le-a îndurat de la următoarele familii au pornit de la simplă neglijare şi au ajuns până la violenţă fizică, pe care o demonstrau toate cicatricele de pe corpul lui. O mamă vitregă l-a pus să îngenuncheze pe cioburile de sticlă din fereastra pe care o spărsese când se juca cu mingea în curte. Un tată l-a ars cu ţigara când a descoperit că Jake terminase ultima cutie cu lapte. La şcoală nu trecea o săptămână fără bătăi cu pumnii sau bricegele.

— „Turul de onoare” s-a terminat când am împlinit paisprezece ani, a zis, uitându-se în sfârşit la mine.

I-am susţinut privirea câteva secunde şi mi s-a părut că a găsit ce căutase în ochii mei. Eram sfâşiată, ruptă în bucăţi. Voiam să intru în el şi să-i alin fiecare celulă, să şterg toate amintirile suferinţei. Dar din nefericire nu puteam face asta şi ar fi fost o nebunie să-mi imaginez că pot. În fond, era un om întreg, robust. Un bărbat care trecuse prin furcile caudine, supravieţuise şi îşi vindecase singur rănile. Era puternic.

— Tatăl meu vitreg, Ben Wright, m-a împuşcat. La început mi s-a părut că e de treabă, ba chiar un tip extraordinar. M-a luat cu el la câteva meciuri de baseball pe stadionul Yankee. Soţia lui, Janet, era simpatică şi foarte frumoasă. Eram singurul lor copil adoptat. A fost o perioadă destul de bună. Pe atunci, ajunsesem destul de mare – solid, vreau să zic. Trăgeam de fiare în fiecare zi. Mi-a folosit. Cred că aşa îmi canalizam furia, dar pe-atunci nu-mi dădeam seama de asta. Păream un dur. Oamenii se fereau de mine. Cred că arătam mult mai matur decât un puşti de vârsta mea. Îmi făcusem vreo două tatuaje şi aveam câteva cicatrice destul de urâte. Nimeni nu-şi mai bătea joc de mine. Parcă emiteam un semnal: Feriţi-vă! Bineînţeles, reversul medaliei era că nu reuşeam să-mi fac prieteni. Apoi Janet a rămas însărcinată. Mi-am spus: „Minunat, acum trebuie să-ţi faci bagajele”. Dar ea m-a convins să rămân, mi-a zis că

pot să stau cât vreau. Problema era că Ben, parcă aşa îl chema, era steril. Janet nu ştia. S-a culcat cu un tip şi a rămas însărcinată fără să vrea. Ben a înnebunit. I-a intrat în cap că eu o lăsasem gravidă.

— Aveai paisprezece ani, am spus.

A râs, dar fără strop de umor.

— Da, ştiu.

— Într-o noapte – dormeam – m-am trezit cu Ben peste mine şi cu un pistol la tâmplă. A strigat: „Te culci cu nevastă-mea, derbedeule?" I-am spus „Nu, Ben. În niciun caz". Ţin minte că eram trist, mai mult trist decât speriat. Ben se purtase cu mine mai frumos decât oricine până atunci. Faptul că mă credea în stare de aşa ceva m-a făcut să mă simt groaznic. I-am spus: „Nu mă goni. Îmi place aici". Mi se părea prea nedrept. Se purtaseră bine cu mine, mă purtasem şi eu frumos cu ei. Mă descurcam bine la şcoală, începusem să iau note bune şi uite că totul se ducea de râpă. Pe scurt, am încercat să mă ridic şi m-a împuşcat în umăr. A vrut să mă omoare, dar n-a reuşit.

Şi-a petrecut restul adolescenţei într-o casă de corecţie pentru băieţi. Şi acolo, culmea ironiei, a găsit un mentor şi un prieten. Un pedagog, Arnie Coel.

— M-a învăţat cum să-mi înfrunt demonii şi să-mi exprim furia fără să distrug sau să rănesc. M-a convins să ţin un jurnal şi să discut cu el tot ce notam acolo. M-a învăţat ce este arta, m-a încurajat să-mi exprim creativitatea. Mi-a plătit cursurile când a observat că sculptura mă atrăgea. Şi el crescuse în orfelinate. Îmi spunea mereu: „Dacă oamenii te tratează ca pe un nimic, dacă uneori te simţi un nimic, nu înseamnă că eşti într-adevăr un nimic. Poţi să faci ceva cu viaţa ta. Poţi să dai ceva lumii ca s-o faci mai bună". El m-a sfătuit să mă înrolez ca să-mi plătească statul studiile. A fost un drum greu, dar cred că altul mai bun nu există. După ce am plecat de-acolo, fără disciplină cred că aş fi luat-o razna. Ştii ce se spune despre soldaţi, că dacă n-ar fi în armată ar fi după gratii. Când am terminat armata m-am mutat în oraş şi m-am înscris la colegiul John Jay. Îmi plăcea conceptul de aplicare a legii, dar nu mă dădeam în vânt după NYPD[8].

— Şi aşa ţi-ai luat permisul de detectiv particular?

— Da.

[8] *New York Police Department* – Departamentul de poliţie din New York. (N. tr.).

— Poliţia a fost aici. Am aflat, am zis.

A clătinat din cap.

— De ce nu mi-ai spus? am insistat.

A ridicat din umeri.

— Nu sunt detectiv. Mă consider mai degrabă sculptor. Când am început să câştig mai bine din sculpturi şi din mobilă, am renunţat la cazuri. M-am ocupat în special de fraude în asigurări, de soţi care călcau pe-alături, am lucrat şi pentru poliţie, urmăream indivizi arestaţi pentru chestii mărunte şi eliberaţi condiţionat.

A făcut o pauză şi s-a frecat la ochi. Nu cred că răspunsul lui m-a mulţumit. Era incomplet, vag. Pe de altă parte, făcuse efortul de a-mi mărturisi tot şi nu voiam să-l forţez să-mi dea răspunsuri mai bune. Aveam multe alte întrebări, dar nu mi se părea că venise momentul potrivit să i le pun. M-am gândit că aveam timp pentru asta mai târziu.

— Credeam că un detectiv particular poate să îndrepte lucrurile şi în acelaşi timp să joace după propriile lui reguli, a continuat el când a văzut că nu spun nimic. Am obţinut permisul în 1997, dar nu mi-a plăcut deloc. Îl prinzi pe un amărât că îşi înşală nevasta şi îi distrugi viaţa. Nu ştiu. Poate că îmi făcusem o impresie greşită despre meseria asta. Credeam că o să-mi prindă bine, că o să aflu mai uşor ce s-a întâmplat cu mine, cu părinţii mei. Dar nici în privinţa asta n-am ajuns prea departe.

A oftat şi şi-a lăsat capul pe spate. Am văzut că nu mai era atât de încordat.

— Am ţinut legătura cu Arnie până a murit, acum un an şi ceva. Cancer la colon. M-a îndemnat mereu să aflu cine sunt părinţii mei. Când a murit...

Vocea i s-a stins treptat. Mi-am dat seama că terminase. S-a lăsat pe spate şi s-a uitat la mine. Poate încerca să vadă ce efect avea povestea asupra mea. Părea nesigur, parcă se aştepta să-l dau afară. M-am cuibărit în braţele lui şi am rămas mult timp aşa, îmbrăţişaţi. Am ascultat bătaia ritmică a inimii lui şi m-am bucurat. În ciuda tuturor necazurilor, în ciuda tuturor celor care încercaseră s-o oprească, era puternică.

— Îmi pare rău, a zis după o vreme. Cu excepţia lui Arnie, eşti prima care aude povestea mea. E o povară grea, mai ales acum, când treci prin ce treci.

M-am ridicat şi i-am zâmbit.

— Sunt mai puternică decât par.

— Da, pari destul de puternică, a zis el uşurat.

S-a întins să-mi atingă părul, dar i-am luat mâna şi am dus-o la buze. I-am sărutat-o, iar el a închis ochii.

— Mulţumesc, i-am spus.

S-a încruntat.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai povestit.

— Eu..., a început, dar s-a oprit. Nu vreau să-ţi fie milă de mine. Nu de asta ţi-am povestit.

— Crede-mă, Jake, am spus, uitându-mă fix în ochii lui. Este ultimul lucru pe care-l simt. Eşti un bărbat puternic care a primit cărţi proaste şi totuşi a câştigat. Te admir. Te respect. Nu îmi e milă de tine.

Când cunoşti cu adevărat un bărbat, toate trăsăturile lui fizice dispar. Începi să trăieşti în haloul lui de energie, îi recunoşti mirosul. Vezi doar esenţa lui, nu învelişul. Iată de ce nu te poţi îndrăgosti de frumuseţe. Tânjeşti după ea, te scoate din minţi, vrei s-o posezi. O poţi iubi cu ochii şi cu trupul, dar nu şi cu inima. Iată de ce, când eşti cu adevărat legat de alt suflet, imperfecţiunile fizice dispar, devin irelevante.

Să-l iubesc pe fostul meu prieten Zack a fost mai mult o decizie raţională, dacă stau să mă gândesc. Arăta bine, avea simţul umorului, avea trăsături de caracter pe care majoritatea femeilor le găsesc foarte atrăgătoare. Îmi plăcea. Se înţelegea bine cu părinţii mei. M-am *hotărât* să fiu îndrăgostită de el, să am o relaţie cu el. A fost o idee bună, mulţi au lăudat-o. Să mă îndrăgostesc de Jake a fost... o cădere liberă. Nu fusese alegerea mea, ci un curent irezistibil care m-a luat cu el. Dacă aş fi încercat să mă împotrivesc, m-aş fi înecat.

Aşa cum mă privea în clipa aceea, mi-am dat seama că şi el se afla acolo, în mijlocul şuvoiului. Mă văzuse, văzuse esenţa mea strălucitoare. Mă recunoscuse. Şi îi eram nespus de recunoscătoare, pentru că nu sunt sigură că eu m-aş fi putut recunoaşte. Nu mă înţelegeţi greşit, ştiam cine eram. Nu ştiam cum să definesc ce simţeam. Poate că asta este definiţia dragostei, pur şi simplu să-l vezi pe celălalt. Să vezi dincolo de nume şi de toate reperele exterioare pe care le folosim ca să ne definim şi să ne etichetăm. Nu avea importanţă dacă el era

Harley sau Jake, dacă eu eram Ridley sau Jessie. Poate că nu contase niciodată.

S-a ridicat şi m-a tras spre el, şi-a lipit buzele de ale mele. În mai puţin de un minut ne devoram. Mai erau multe de spus, cuvintele dispăruseră, rămăsese doar lăcomia, setea fizică. L-am obligat să mă ducă sus, la el. Nu aveam linişte acolo, prea multe fantome mă priveau. Ajunşi în nimicul cenuşiu din apartamentul lui, am dispărut într-un ocean de căldură şi plăcere, am dat totul fără să cerem nimic în schimb, dar ne-am săturat unul pe celălalt.

DOUĂZECI

În dimineaţa următoare mi-a pregătit un mic dejun de duminică: clătite cu gem de căpşuni – pentru că nu mai avea sirop – şi cafea tare şi aromată. Am mâncat în pat şi i-am povestit ce făcusem în ziua precedentă. Mi-era greu să cred că nu trecuseră nici patruzeci şi opt de ore de când îl văzusem cu ochii mei pe Christian Luna mort. I-am povestit despre Salvo, despre Madame Maria şi despre ce găsisem la bibliotecă.

— Partenerul lui Salvo a avut o mică discuţie cu mine şi m-a dus până la Secţia 9, a zis Jake. Cred că n-am fost la fel de cooperant ca tine, dar n-au avut încotro şi m-au lăsat să plec după vreo două ore. Am impresia că ar fi vrut să mă ţină mai mult. Oricum, mi-au confiscat maşina.

— Salvo mi-a spus că au vorbit cu tine.

— Când?

— L-am sunat să-i spun despre copiii dispăruţi din Hackettstown.

— De ce ai făcut asta? a zis, şi o clipă mi s-a părut că auzisem mai mult decât curiozitatea în vocea lui. Poate nelinişte?

— Nu ştiu.

Am ridicat din umeri, căutând un răspuns. Chiar nu eram sigură de ce.

— Aveam nevoie de un aliat. Am adăugat imediat: Nu ştiam în cine pot avea încredere.

A clătinat din cap.

— Ştiu, a şoptit el. Te-am minţit. Nu erai sigură că poţi să ai încredere în mine. Îmi pare rău.

L-am liniştit cu un gest. Nu mai conta.

— Ce-a spus despre copii? a întrebat Jake după un minut.

— Nimic, doar că o să verifice, cred că mai mult ca să scape de mine. M-a sfătuit să renunţ la cariera de detectiv particular şi să vin acasă.

— Nu e un sfat rău.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Jake, am spus, după ce am luat o gură de cafea şi am mâncat o clătită. Ce s-a întâmplat când ai încercat să dai de urma părinţilor tăi?

Poate că nu era întrebarea potrivită, însă acum aveam o nouă politică, aceea de a spune cu glas tare ce gândeam, iar întrebarea mă sâcâia de când făcusem dragoste cu o seară înainte. El adormise, eu rămăsesem trează şi mă gândisem la ce-mi spusese mai devreme. Mi-am amintit tot atunci cuvintele lui Salvo, mai precis că Jake fusese „abandonat în sistem”. Jake o ţinea minte pe mama lui, nimic mai mult.

S-a oprit din mestecat, dar nu s-a uitat la mine imediat. A ridicat din umeri.

— Am făcut cercetări aproape tot timpul, de când am obţinut permisul şi până a murit Arnie. Ţi-am spus, era una din obsesiile lui. Era convins că trebuie să rezolv misterul trecutului meu înainte să mă gândesc la viitor. Dacă vreau să fiu sincer cu mine însumi, cred că din acest motiv am devenit detectiv particular.

— Şi...

— Şi nu sunt mai aproape de adevăr decât eram acum cinci ani, a încheiat el.

A luat farfuriile goale de pe pat şi le-a dus la bucătărie. L-am lăsat în pace şi nu m-am ţinut după el, dacă voia cumva un răgaz. S-a întors, s-a aşezat lângă mine şi a continuat:

— Mi-au zis că m-a lăsat acolo fără niciun act, fără certificat de naştere, fără fişă de vaccinare. Dacă ţi-aş spune că n-am crezut asta nicio clipă, că femeia pe care o văd încă în minte m-a iubit, că nu am fost abandonat aşa, o să-mi răspunzi că e vorba doar de închipuirile unui copil?

Am clătinat din cap. Ochii îi străluceau. Mi-am dat seama cât de important era pentru el să-mi exprim încrederea. Şi chiar puteam să fac asta, cu toată sinceritatea.

— Nu, nu cred. Te-aş îndemna să-ţi urmezi instinctul. Uneori e singurul în care poţi avea încredere.

A dat aprobator din cap şi a continuat:

— Arnie m-a ajutat mult. Am avut acces la fişa mea de observaţie, am aflat că m-au etichetat de la bun început drept copil-problemă şi multe familii au refuzat să mă adopte. Oricum n-aş fi avut şanse. Eram prea mare.

— Unde te-au găsit? am întrebat, pentru că mi se părea logic să înceapă cercetările de acolo.

— Nu ştiu. Fişa mea de înregistrare s-a pierdut.

Părea foarte trist – nici certificatul de naştere, nici numele părinţilor. M-am gândit la parola lui, *quidam.* Acum o înţelegeam.

— Mă rog, a zis el, lovindu-şi genunchii cu palmele când s-a ridicat, asta e cruciada mea în plină desfăşurare, dar avem probleme mai presante în clipa asta: cruciada *ta.*

Se străduia din răsputeri să însenineze atmosfera. Nu prea i-a reuşit, îmi pare rău să o spun.

— Cruciadele noastre sunt ciudat de asemănătoare, am punctat eu, încercând fără prea mare succes să nu las tristeţea să mi se strecoare în glas.

— Sunt, într-adevăr, cu excepţia faptului că oamenii cu care stau eu de vorbă nu sunt ameninţaţi sau asasinaţi.

Am râs amândoi. Am râs aşa cum râd uneori oamenii la o înmormântare, pentru a uita măcar o clipă, perfect conştienţi că nu-i nimic de râs.

•

Ne-am petrecut restul zilei încercând să localizăm părinţii copiilor dispăruţi din Hackettstown. Am folosit povestea pe care o inventasem ca să o conving pe Madame Maria să vorbească cu mine. M-am instalat pe canapea, cu cartea de telefon din Morris County pe genunchi, un exemplar din colecţia vastă de anuare pe care Jake o ţinea într-un dulap, foarte utilă cândva pentru anchetele lui. Jake s-a aşezat la calculator şi s-a apucat să caute pe internet, dar mai întâi a dat câteva telefoane la cunoştinţele lui din poliţie. Până la sfârşitul zilei am aflat, de la rude, din ziare şi din rapoartele poliţiei, că muriseră toţi, în afară de unul singur. Jake a găsit o bună parte din informaţiile pe care le căutam în arhivele de pe internet a două ziare din Jersey, *Record* şi *Star Ledger.*

Sheila Murray, mama Pamelei – fetiţa care avea şase luni când a fost răpită –, murise în 1975, într-un accident de maşină pentru care era vinovată, fiind sub influenţa alcoolului. La trei ani după răpirea neelucidată a unicului ei copil, a trecut pe roşu printr-o intersecţie şi a lovit o maşină în care erau trei adolescente. Fetele au murit pe loc. Potrivit articolelor, Pamela fusese luată din leagăn în timp ce maică-sa dormea. Se pare că Sheila nu ştia cine era tatăl şi îşi creştea copilul singură.

— Drum închis, a constatat Jake după ce am citit toate articolele despre Sheila şi Pamela Murray din cele două ziare.

— Categoric, am spus.

Michael Reynolds, tatăl lui Charlie – copilul avea trei ani când a dispărut – era văduv. Soţia lui, Adele, murise din cauza rănilor provocate într-o încăierare dintr-un bar. Articolul pe care l-am găsit în *Record* spunea că singura rudă care supravieţuise era mama lui Adele, Linda McNaughton. Nu am găsit-o în cartea de telefon, dar am obţinut numărul şi adresa ei de pe internet. Femeia trăia şi azi în acelaşi oraş.

După o conversaţie concisă şi neplăcută cu Linda McNaughton, am aflat că Michael Reynolds era dependent de heroină şi murise la mai puţin de un an după dispariţia lui Charlie.

Doamna McNaughton mi-a spus ceva înfiorător şi cuvintele ei m-au urmărit tot restul zilei, mult timp după ce am închis telefonul. „A fost fiica mea, fie-i ţărâna uşoară, şi am iubit-o, dar nu şi-a dorit niciodată copilul. A încercat să-l dea la două zile după l-a născut, apoi s-a întors să-l ia. Se simţea vinovată. Pe Michael nu-l interesa decât să-şi înfigă ace în venă. Dacă mă întrebi pe mine, viu sau mort, copilului îi e probabil mai bine aşa.”

Jake se uita fix în monitor când am terminat de vorbit cu ea.

— Ceva interesant? a întrebat el, absent, fără să-şi desprindă privirea de la ecran.

I-am povestit ce aflasem. Nu mi-a răspuns, bătea cu degetul în mouse şi citea un text pe care nu puteam să-l văd bine de pe canapea.

— Nu ţi se pare ciudat că toţi au murit? am întrebat.

— E foarte ciudat, s-a declarat el de acord, dar era atent la monitor.

— Uită-te la articolul ăsta, a zis în cele din urmă.

M-am apropiat şi l-am citit peste umărul lui.

Marjorie Mathers, mama lui Brian – în vârstă de trei ani când fusese luat din pat în toiul nopţii – ispăşea în prezent o condamnare pe viaţă pentru crimă cu premeditare. Îşi omorâse soţul la trei săptămâni după dispariţia lui Brian. Se luptau fără menajamente pentru custodia copilului şi Marjorie pretindea că el aranjase răpirea lui Brian drept răzbunare că ea îl părăsise. Avocaţii ei au susţinut la proces că era profund deprimată din

cauza dispariţiei copilului şi că asta plus anii de abuzuri din partea soţului o aduseseră în pragul demenţei. Au mai susţinut că nu intenţionase să-l omoare, se întâlnise cu el doar ca să-l acuze de răpirea lui Brian şi arma se descărcase accidental în timpul disputei. Dovezile au confirmat însă punctul de vedere al procurorilor, şi anume că îl împuşcase în spate în timp ce el dormea. Avea şanse să fie eliberată pentru bună purtare abia în 2020.

— Bun, să vedem dacă găsim o cale să vorbim cu femeia asta, am zis eu.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, Ridley, m-a contrazis Jake, rotind scaunul ca să stea cu faţa la mine.

— De ce?

— Pentru că, evident, e nebună.

— De unde până unde?

— De exemplu pentru că şi-a ucis bărbatul.

Am ridicat din umeri şi m-am întors pe canapea.

— Şi ce dacă, asta nu înseamnă că nu are informaţii care ne-ar putea fi de folos. Dintre părinţii copiilor răpiţi, e singura care mai trăieşte.

Jake a oftat.

— Cred că ar fi o lipsă de responsabilitate din partea noastră să-i răscolim trecutul. Nu putem face asta fără să-i punem alte întrebări incomode. Presupunând că acceptă să stea de vorbă cu noi, discuţia o să fie dureroasă. Femeia îşi petrece restul zilelor după gratii, fiul ei a fost răpit şi a dispărut de pe faţa pământului. Pune-te în locul ei. Chiar vrei să o faci să sufere mai tare decât suferă deja?

Avea dreptate. N-am fost deloc mândră de mine. Eram o egoistă care voia cu orice preţ să obţină răspunsuri, nepăsătoare la suferinţa altora.

— Atunci ce facem în continuare?

— Nu ştiu.

Seara, Jake a ieşit să ia ceva de mâncare, iar eu am continuat să-mi răsfoiesc carneţelul, încercând să pricep de ce mi se păruse atât de important să-i găsesc pe aceşti oameni. Ce speram să aflu? Unde mă aşteptam să ajung? M-am gândit din nou la ce-mi spusese Linda McNaughton. Am dat câteva pagini, i-am găsit numărul şi am sunat-o iarăşi.

— Doamna McNaughton? am spus.

— Da, a zis ea, fără să-şi ascundă oboseală şi enervarea când m-a recunoscut.

— Sunt Ridley Jones. Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, dar aş vrea să vă mai întreb ceva.

A oftat. Am auzit zgomotul unei brichete cu gaz şi o inspiraţie zgomotoasă.

— Nu-mi e deloc uşor, domnişoară.

— Ştiu şi îmi cer scuze, am spus cât de blând am putut, amintindu-mi de cuvintele lui Jake. Vă rog, doar o informaţie.

— Ce anume?

— Aţi spus că fiica dumneavoastră a încercat să-l dea pe Charlie imediat după naştere.

— Da, a zis ea pe un ton defensiv. Am încercat s-o împiedic, dar ne chinuiam să trăim de azi pe mâine. S-a gândit că era mai bine pentru el.

— Deci... L-a dus la o agenţie de adopţii?

— Nu, a zis ea, şi după altă inhalare zgomotoasă a urmat o pauză lungă. Trebuie să înţelegi, Michael fiind dependent şi tot restul, ştia că n-o să fie în stare să-l crească.

— Înţeleg. Atunci unde l-a dus pe Charlie?

— L-a... L-a lăsat într-unul din locurile...

— Ce fel de loc? am întrebat.

Sângele îmi pulsa în urechi.

— Unul din locurile unde îţi iau copilul fără să-ţi pună întrebări. Organizaţia aia care încearcă să le convingă pe femei să nu-şi arunce copiii într-un container de gunoi, să-i ducă acolo, să sune la uşă şi să plece. Au trei zile sau ceva de genul ăsta ca să revină dacă se răzgândesc.

— Doamnă McNaughton, l-a lăsat pe Charlie la o filială Project Rescue?

— Da, chiar aşa. Aşa se numea. Dar ţi-am mai spus, s-a întors să-l ia. Au fost amabili cu ea, i-au dat nişte sfaturi. S-a simţit mai bine după ce a vorbit cu ei, începuse să creadă că ar putea să se descurce cu Charlie. Dacă mă întrebi pe mine, în sinea ei ştia că de fapt nu-l dorea. Avea colici tot timpul şi plângea zi şi noapte.

Abia am auzit restul. Mă gândeam doar la Ace şi la ce-mi spusese în noaptea aceea: să-l întreb pe tata despre unchiul Max şi despre afacerile lui cu animale de companie.

I-am mulţumit şi am închis telefonul. Ce concluzie puteam să trag? Habar n-aveam. Îmi tot aminteam însă de pliantele pe care mi le arătase tata, vedeam în minte fotografiile, tomberonul rece şi murdar şi sora medicală în uniformă imaculată, cu braţele întinse.

Atunci mi-a venit o idee, una pe care m-am grăbit s-o alung pentru că era absurdă. Degeaba, îmi tot dădea târcoale şi nu puteam s-o stăpânesc.

— Ce s-a întâmplat? a zis Jake, intrând în cameră cu câteva pungi cu mâncare chinezească de la Young Chow care mirosea îmbietor. Eram în afara ariei lor de livrare, dar Jake şi cu mine căzuserăm de acord că aveau cei mai buni creveţi cu usturoi din East Village, care meritau cu prisosinţă plimbarea lungă până acolo.

— Nimic, am minţit. Sunt puţin ameţită, mă simt cam obosită.

— Sunt sigur, a zis el, privindu-mă mai atent. Ştia că îi ascund ceva, dar n-a insistat. Nu eram pregătită să-i mărturisesc la ce mă gândeam. La naiba, nici măcar eu nu eram pregătită să mă gândesc la asta.

— Ai mai aflat ceva?

— Nu. Nimic.

M-am ridicat de pe canapea şi am început să scot cutiile din pungi.

Jake s-a dus la bucătărie şi după câteva momente s-a întors cu farfurii, tacâmuri şi şerveţele. Sub braţ ţinea o sticlă cu vin alb.

— Hai să mâncăm, a zis, trăgând un scaun pentru mine. Lumea pare mai frumoasă după o masă bună şi o sticlă de vin.

Am zâmbit, sperând că avea dreptate.

DOUĂZECI ŞI UNU

Privind în urmă, sunt sincer uimită de mine însămi. Ştiu, se spune că analiza retrospectivă este o formă superioară de cunoaştere şi aşa mai departe, dar, cinstit vorbind, până atunci acceptasem pur şi simplu o mulţime de aspecte ale trecutului meu aşa cum erau, fără să pun vreodată întrebări, fără măcar să mă gândesc la ele. Uluitor. Pe de altă parte, nu îşi acceptă fiecare viaţa aşa cum este? De ce să nu avem voie să facem asta? Cred totuşi că au existat semne prevestitoare. În adâncul inimii mele, am dezaprobat-o permanent pe mama pentru încăpăţânarea ei de a respinge orice argument care ar fi putut să-i zdruncine concepţia despre ea însăşi şi despre viaţă, să-i ştirbească de exemplu capacitatea de a pretinde că Ace nu exista. Dar era o trăsătură pe care o moştenisem şi eu, fără să am de ales.

E ciudat că niciodată nu m-am gândit la ultima noapte pe care am petrecut-o cu unchiul Max. Moartea lui a fost atât de şocantă, încât evenimentele ulterioare apelului telefonic prin care am aflat de accident au eclipsat toate amintirile despre noaptea aceea.

Era o seară de Ajun perfectă. Ningea liniştit şi toate casele de pe stradă străluceau, pline de luminiţe albe. (Primăria dăduse o ordonanţă care interzicea folosirea luminilor multicolore, aşa de perfectă este viaţa acolo). În ultimele săptămâni, toţi vecinii păstraseră bidoanele de lapte şi de apă, iar acum recipientele erau aliniate pe marginea străzii, umplute cu nisip, folosite pe post de suporturi pentru lumânări. Efectul era magic: străzi tivite cu lumânări albe care licăreau, apărate de vânt, în vase transparente. Seara oamenii ieşeau pe străzi – unde lumina felinarelor cu gaz fusese redusă la un nivel discret –, îşi făceau plimbarea pentru digestie şi se opreau din când în când să vorbească cu vecinii şi prietenii printre lumânări. Frumos. Chiar şi un newyorkez modern şi blazat ca mine recunoaşte că scena avea un farmec aparte în simplitatea ei.

Nimeni, cu excepţia mea, nu părea să fi observat că unchiul Max era beat. Mă rog, poate că părinţii mei ştiau, dar n-au scos

un cuvânt. Aţi început să vă daţi seama cum funcţionează familia mea? Eu am început, în sfârşit. Aspectele urâte sau îngrijorătoare ale vieţii sunt ignorate. Poate că afirmaţia este prea veninoasă. Nu că am fi fost creaturi veninoase, dar ignorarea petelor negre era atât de intenţionată, de totală, încât menţionarea sau discutarea lor ar fi echivalat cu incendierea casei, inclusiv alarmele şi haosul de rigoare. Negarea e o bestie fragilă, nu-i aşa? Atât de laşă şi de conştientă de urâţenia ei, încât nu se poate privi în oglindă.

Unchiul Max era un alcoolic experimentat şi de cursă lungă. Cei care nu-l cunoşteau nu sesizau modulaţiile nefireşti ale vocii lui, licărirea din ochi, mersul legănat. Casa era plină de oaspeţi. Câţiva doctori tineri cu care lucra tata, soţiile lor şi Esme. Zack era şi el acolo. Pe-atunci eram la începutul relaţiei noastre, încă nou-nouţă, încă promiţătoare şi, cu toate că nu era chiar palpitantă, cel puţin îmi provoca furnicături plăcute. Veniseră şi câţiva vecini. Mama muncise ca o sclavă ca să iasă totul perfect, de la flori până la meniu. Alerga încolo şi încoace ca o păpuşă cu cheiţă, maestru de ceremonie cu faţa ca o mască încremenită în mijlocul figurilor îmbujorate şi zâmbitoare. Îmi amintesc că Zack m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu maică-ta? Nu se simte bine?” M-am uitat la ea. Tensiunea se revărsa în valuri când se apleca să servească, când intra şi ieşea la iuţeală din bucătărie. „Ce vrei să spui?” am strigat peste larma colindelor şi conversaţiilor. „Aşa e tot timpul.” Pe atunci nu înţelegeam adevărata dimensiune a problemei. Mama era aproape nebună în frenezia ei de a obţine perfecţiunea. Orice neîmplinire a serii ar fi fost ridicată la rangul de catastrofă şi ar fi făcut-o să se retragă în ea însăşi, să-i ţină la distanţă pe toţi. Şi asta mi se părea absolut normal.

Abia acum îmi dau seama că tata se ferea de ea cât putea de mult. Ţin minte că l-a certat pentru că scosese o tavă cu aperitive din cuptor folosind un prosop de vase în loc de mănuşă, pentru că umpluse prea mult filtrul de cafea, pentru că făcuse cafeaua prea tare, o grămadă de fleacuri. Îl bombănea în surdină, dar pe un ton care sfârâia de enervare. Până la un anumit punct, el învăţase că trebuia să stea departe de linia de tir. Repet, nimic din toate astea nu mi se părea ciudat. Eram total nepăsătoare şi mă simţeam foarte bine.

Max a năvălit înăuntru ca un vânt puternic, numai zâmbete şi încărcat cu sacoşe de cumpărături, pline ochi, ştiam, cu cadouri incredibil de extravagante. Era un magnet, toţi petrecăreţii s-au adunat în jurul lui ca pilitura de fier. Nu ştiu dacă personalitatea lui, averea lui sau alchimia lor combinată monopolizau atenţia tuturor, dar, din clipa în care a intrat pe uşă, a devenit centrul de atracţie şi nivelul veseliei a crescut exponenţial. Vocea şi râsul lui bubuitor dominau hărmălaia. Chiar şi mama s-a mai relaxat, distrasă de la performanţa sa ca gazdă.

Zack şi cu mine am dispărut în bucătărie şi ne-am aşezat la masă cu o cutie de prăjituri pe care părinţii mei o primiseră cadou. Din locul unde stăteam puteam încă să urmărim desfăşurarea petrecerii, dar aveam linişte să vorbim între patru ochi. Am rupt celofanul roşu şi am găsit în cutie prăjituri în formă de fundiţă umplute cu jeleu de zmeură şi pudrate cu zahăr.

— Le trage unchiul tău, nu glumă, a zis Zack.

— Poftim? Ce vrei să spui?

S-a uitat la mine mirat.

— Vreau să spun că a dat pe gât cinci pahare de bourbon şi e aici doar de un ceas.

Am ridicat din umeri.

— E un tip solid.

— Da, dar Dumnezeule mare, parcă n-ar fi băut nimic.

Am ridicat iar din umeri. Prăjiturile mă interesau mai mult.

— Ăsta-i Max.

Ăsta-i Max. De parcă l-aş fi cunoscut vreodată.

Două ore mai târziu, casa era mai liniştită. Esme şi Zack plecaseră. Tata ieşise cu un grup pentru plimbarea tradiţională la lumina lumânărilor. Mama a rămas în casă şi acum freca cu îndârjire farfuriile, refuzându-mi toate ofertele de ajutor cu justificarea că nimeni nu putea să facă asta la fel de bine ca ea. Mă rog. M-am dus în camera din faţă după ceva de ronţăit şi l-am găsit pe unchiul Max singur în semiîntuneric, aşezat în faţa uriaşului nostru brad de Crăciun. Este una dintre imaginile mele preferate pe lumea asta, un pom de Crăciun aprins într-o cameră întunecoasă. M-am trântit pe canapea şi el şi-a aruncat un braţ peste umărul meu, învârtind cu mâna liberă paharul de bourbon pe care-l ţinea pe genunchi.

— Ce faci, unchiule Max?

— Nu mare lucru, puştoaico. Drăguţă petrecere.

— Da.

Am stat aşa un timp, într-o tăcere plăcută, până când, nu ştiu de ce, m-am uitat la el. Plângea. Nu scotea un sunet, dar lacrimile lăsau dâre pe obrajii lui ca picăturile de ploaie pe un geam. Faţa lui m-a uimit, era aproape goală în tristeţea ei fără speranţă. Cred că m-am holbat la el, în stare de şoc. I-am luat mâna uriaşă şi i-am strâns-o în mâinile mele.

— Ce s-a întâmplat, unchiule Max? am şoptit.

Îmi era teamă să nu vadă şi altcineva adevărata lui faţă, pe care o descoperisem fără să vreau. Voiam să-l apăr.

— Totul se întoarce împotriva mea, Ridley.

— Ce anume?

— Tot binele pe care am încercat să îl fac. Am dat-o în bară. Doamne, am dat-o în bară rău de tot.

Vocea îi tremura.

Am dat din cap. Mi-am zis că e beat. E doar beat. Apoi m-a apucat de umeri, nu tare, dar cu pasiune. Ochii îi străluceau de disperare.

— Eşti fericită, nu-i aşa, Ridley? Eşti iubită, ai crescut în siguranţă, nu-i aşa?

— Da, unchiule Max, bineînţeles, am spus, dorind din tot sufletul să îl asigur că aşa era, deşi nu aveam idee de ce fericirea mea însemna atât de mult pentru el.

A dat din cap şi a slăbit strânsoarea, dar a continuat să mă privească în ochi.

— Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.

— Ce s-a întâmplat? Max?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe tata în pragul uşii. Era doar o siluetă neagră înconjurată de un halou luminos. Vocea lui mi s-a părut ciudată. Parcă se strecurase în ea ceva străin, întunecat, de nerecunoscut. Max mi-a dat drumul de parcă i-aş fi ars mâinile.

— Max, hai să stăm de vorbă, a spus tata şi unchiul Max s-a ridicat.

L-am urmărit până la uşă, dar tata a pus o mână pe umărul meu şi m-a tras înapoi. Max nu s-a oprit, a trecut prin uşile franceze care duceau în biroul tatălui meu. Avea umerii lăsaţi şi capul plecat, dar s-a întors să-mi zâmbească înainte să dispară.

— Ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat pe tata.

— Nu-ţi face griji, îngeraş, m-a liniştit el cu o bună dispoziţie forţată. Unchiul Max a băut cam mult. Are demonii lui, câteodată alcoolul îi eliberează.

— Dar despre ce vorbea? am insistat. Aveam senzaţia că-mi ascunde ceva important.

— Ridley, a spus tata, foarte sever. Şi-a dat seama că exagerase şi a schimbat tonul atât de repede, încât am crezut că duritatea de mai devreme fusese o simplă închipuire. Sincer, draga mea, nu-ţi face griji pentru Max. Vorbeşte bourbonul din el.

A intrat în birou. Am rămas acolo aproape un minut şi am ascultat vocile care veneau din spatele uşilor de stejar. Ştiam că era imposibil să auzi ceva prin uşile acelea, încercasem de multe ori în copilărie. Erau groase. Ca să înţelegi ceva trebuia să stai cu urechea lipită de ele, iar cei dinăuntru să strige. Pe deasupra, a dat peste mine mătuşa mea preferată. O ţineţi minte, mătuşica „negare”. M-a strâns în braţe şi mi-a şoptit vorbe liniştitoare: *E doar băutura. Sunt doar demonii lui Max care vorbesc. Îl ştii pe Max. Mâine va fi bine.* Pe cât de fragilă este (nu poate suporta atacuri directe, ştiţi bine), pe atât de puternică devine când cooperezi cu ea, când o laşi să te prindă în plasă. Da, atâta timp cât nu o priveşti în faţă, te învăluie într-un cocon de mătase. E cald şi bine înăuntru. Mult mai bine decât invers.

Atunci l-am văzut ultima dată pe unchiul Max. Cu faţa încă udă de lacrimi şi îmbujorată de la băutură, cu un zâmbet trist, cu ultimele lui cuvinte pentru mine. *Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.*

O, Doamne, m-am întrebat acum, în timp ce priveam de la fereastra lui Jake fluxul şi refluxul traficului pe First Avenue. Ce a vrut să spună?

Jake încărca maşina de spălat vase din bucătărie şi fredona. Îmi plăcea că se oferise să cumpere de mâncare şi că spăla vasele. Zack era băiatul mamei. Până a plecat la facultate, Esme făcea tot, îi aduna chiar şi hainele în fiecare dimineaţă. Un bărbat ca el, chiar dacă învaţă la un moment dat că femeile nu există doar pentru a-i satisface nevoile, nu-şi poate stăpâni resentimentele când face un lucru despre care crede în secret

că e înjositor. Jake ştia cum să aibă grijă de el şi nu-l deranja să aibă grijă şi de alţii. Poate că-i şi plăcea puţin.

Vă întrebaţi probabil: „Când o să aducă vorba despre ce i-a spus Salvo?” În primul rând cazierul lui Jake, apoi traiectoria glonţului care fusese tras dinspre pâlcul de copaci unde se ascunsese Jake şi nu de pe acoperiş, cum susţinuse el atunci. Nu, nu uitasem. Ştiam că aşteptasem destul şi că venise timpul să-i pun întrebările la care nu eram sigură că voiam să-mi răspundă.

Mai degrabă l-am simţit intrând în cameră decât l-am văzut, pentru că mă uitam pe fereastră. S-a apropiat de mine tiptil şi m-a luat în braţe. Mă aşteptam să mă întrebe la ce mă gândesc, dar nu m-a întrebat.

— Detectivul Salvo spune că ai cazier, am şoptit.

A tresărit, dar nu mi-a dat drumul.

— Când lucrezi ca detectiv particular e greu să te fereşti de încurcături. Nu-i ca în filme. Poliţiştilor nu le plac detectivii particulari. Dacă le stai în drum, te acuză de ceva. M-au acuzat, dar nimic nu stă în picioare. Oricum, nu am *cazier* în adevăratul înţeles al cuvântului. Pentru Dumnezeu, n-am stat în puşcărie.

Era amuzat şi am zâmbit fără să vreau.

— Îţi plac băieţii răi, nu-i aşa? a zis el sărutându-mă pe gât.

— Tu eşti primul meu băiat rău.

Tocmai voiam să-l întreb despre glonţul tras din parc, când deodată a încremenit şi a tăcut. M-am întors cu faţa la el, întrebându-mă ce prostie am mai spus. Nu se uita la mine. Se uita pe fereastră. M-a împins uşor într-o parte.

— La ce te uiţi?

— Tipul care stă vizavi. El te-a urmărit? Era acolo când m-am întors cu mâncarea şi încă mai e acolo.

M-am uitat peste umărul lui şi am văzut o siluetă într-un gang întunecos. Am reuşit să disting un picior şi o gheată neagră, nu şi faţa.

— Nu ştiu, am spus, încercând să mă stăpânesc. Ar putea fi oricine.

— Nu-mi place deloc.

— Da, tipi care aşteaptă în gangurile din East Village... Zău că e ciudat. Nu-i normal deloc, am încercat eu să glumesc.

— Mă duc să verific. Stai aici.

Şi-a luat jacheta şi cheile şi a ieşit înainte să-i spun: „Cum adică, te duci să verifici? E ridicol”.

L-am auzit coborând repede scările. M-am gândit că se întoarce până îmi pun pantalonii (aveam pe mine un tricou de-al lui şi o pereche de şosete albe) şi mă duc după el. Am rămas la fereastră şi l-am urmărit pe bărbatul de vizavi.

DOUĂZECI ŞI DOI

Înainte că Jake să ajungă jos, silueta a ieşit din gang şi a pornit de-a lungul străzii. Nu era bărbatul din tren sau de la Barnes&Noble. Era fratele meu. Ce căuta aici? Mă aştepta pe mine? Am deschis fereastra şi l-am strigat, însă zgomotul traficului mi-a acoperit vocea. M-am grăbit să mă îmbrac şi, în timp ce-mi trăgeam pantalonii, am auzit sunetul mobilului, dar ciudat, înăbuşit, ca şi cum venea din apartamentul de dedesubt. Mi-am dat seama că se auzea de sub hainele mele aruncate grămadă pe jos în dormitorul lui Jake. Am scotocit printre ele până când l-am găsit în buzunarul jachetei – noul meu telefon mobil. L-am scos şi m-am uitat la numărul de pe afişaj. Nu l-am recunoscut. Am ezitat, întrebându-mă dacă era cazul să răspund din moment ce niciunul din cunoscuţii mei nu avea numărul nou. În cele din urmă a învins curiozitatea.

— Alo? am zis pe un ton nesigur.

— Ridley Jones? s-a auzit o voce morocănoasă, de bărbat în vârstă. Am recunoscut vocea, însă nu mi-am amintit a cui era.

— Da.

— Detectivul Salvo la telefon.

La naiba.

— De unde ai numărul?

— M-ai sunat, nu ţii minte? Am salvat numărul pe mobilul meu.

— Aha.

Încă un argument împotriva telefoanelor mobile, mi-am spus.

— Ascultă, Ridley, am veşti proaste. Am găsit carabina cu care bănuim că a fost împuşcat Christian Luna.

Inima mea o luase razna deja. De ce îmi spunea asta tocmai mie?

— Am găsit-o într-o parcare, lângă Fort Tryon Park, în Bronx, a continuat el. E înregistrată pe numele prietenului tău, Harley Jacobsen.

Mintea mea a călătorit înapoi în timp, în noaptea crimei. Mi l-am amintit pe Jake grăbindu-se să ajungă la mine şi trăgându-mă de lângă Christian Luna. Mi-am amintit de braţul lui în jurul

mijlocului meu în timp ce m-a dus la maşină. Mi-am amintit cum a condus până la Fort Tryon Park şi a tras într-o parcare pustie, în timp ce eu suspinam pe umărul lui. Dar nu mi-am amintit de nicio puşcă. Aş fi văzut-o, nu-i aşa?

— Voiam să mă asigur că stai departe de el în noaptea asta. O să-l luăm la secţie diseară. Nu vrem să-ţi facă vreun rău.

— Dar ţi-am spus că...

— Las-o baltă, domnişoară Jones.

Avea dreptate. Era stupid să tot pretind că nu-l cunoşteam când era evident că minţeam. Am simţit totuşi nevoia să susţin în continuare această versiune.

— Dacă eşti convins că sunt prietenă cu el, de ce m-ai anunţat că vrei să-l arestezi când ştii că pot să-l avertizez?

A făcut o pauză de câteva secunde şi i-am auzit răsuflarea în receptor.

— Pentru că te consider o femeie de treabă care are încredere într-un individ care nu merită asta. Sincer, nu vreau să fii prinsă la mijloc. Nu mă face să regret că ţi-am acordat o şansă, a zis el şi a închis imediat telefonul.

Jake a intrat tocmai atunci şi a trântit uşa în urma lui.

— A plecat, a zis el, scoţându-şi geaca şi aruncând-o pe un scaun. Nu mai era acolo când am ajuns în stradă.

Stăteam nemişcată, cu mobilul în mână, şi nu ştiam ce să fac.

— Ai reuşit să-l vezi la faţă înainte să fugă?

Uitasem deja de Ace. Probabil că arătam ciudat aşa, privindu-l fix, în timp ce mintea mea încerca să proceseze informaţia primită de la Salvo.

— Poftim? a spus, încruntându-se.

Apoi mi s-a părut că aud sirene în depărtare. Jake nu le-a luat în seamă. Nu era un sunet neobişnuit noaptea în oraş.

— Vin după tine, Jake, am zis.

— Cine?

— Tocmai m-a sunat detectivul Salvo, am spus, încheindu-mi pantalonii şi uitându-mă fix la el.

— Te-a sunat el? Cum a dat de tine?

— Pe mobil. Are numărul de când i-am telefonat ieri. M-am apropiat de el şi am continuat: N-are importanţă. Mi-a spus că au găsit puşca cu care a fost ucis Christian Luna.

— Bine, foarte bine, a zis el, ridicând din umeri. Ce legătură are asta cu mine?

— Mi-a spus că arma e înregistrată pe numele tău, Jake.

A făcut o pauză după ce cuvintele mele l-au lovit în plin.

— La dracu', a şoptit, aşezându-se pe cel mai apropiat scaun. E o prostie, Ridley.

— Vor să te aresteze.

M-am încălţat cu tenişii şi le-am legat şireturile. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape. Mi-am pus haina.

— Nu, a zis el, clătinând din cap. Nu e arma mea şi nu pot dovedi că este.

Ce simţeam în acel moment? Auzeam în urechea dreaptă sunetul acela ciudat care se apropia rapid. Mâinile îmi tremurau uşor. Nu ştiam ce să mai cred despre Jake. Eram în stare de şoc. Nu ştiam cum să mă port într-o astfel de situaţie, aşa că am improvizat.

— Focul de armă... Au spus că glonţul a fost tras dintre copaci, nu de pe acoperiş. Dintre copaci, unde erai tu ascuns.

S-a uitat în jos şi apoi la mine.

— Nu ştiu de unde a venit glonţul, Ridley, însă nu l-am tras eu.

Părea speriat, la fel de speriat ca şi mine. Şi-a înşfăcat geaca şi s-a dus la uşă.

— Ridley, vreau să pleci într-un loc unde să fii în siguranţă. Şi vreau să faci asta acum.

Cuvintele lui m-au făcut să îngheţ.

— Ce vrei să spui?

M-am apropiat de el şi am observat că era palid. Mi-a atins uşor mâna.

— Ascultă-mă cu atenţie, Ridley. Vreau să te întorci în apartamentul tău, să-ţi iei câteva lucruri şi să te duci la un hotel. Nimeni nu trebuie să afle unde eşti. Nimeni. Nici măcar părinţii tăi sau prietenul tău Zack. Înţelegi ce spun?

— Vin cu tine.

Nu mi-a venit să cred că tocmai rostisem cuvintele acelea. Chiar eram dispusă să rămân cu el şi să fugim împreună de poliţie? Răspunsul este da. Eram atât de dezrădăcinată din viaţa mea, atât de ruptă de ceea ce fusese realitatea mea, încât mi s-a părut, sincer, o opţiune viabilă.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Vedeam deja luminile roşii reflectându-se în ferestrele clădirii de peste drum.

M-a sărutat uşor pe buze şi s-a uitat la mine cu o expresie pe care n-am reuşit s-o descifrez.

— Nu ţi-aş dori aşa ceva, Ridley.

— Jake...

— *Promite-mi* că o să faci ce ţi-am spus, m-a întrerupt el. Jură-mi că n-o să spui nimănui unde eşti şi plăteşte camera cu bani-gheaţă. Asta e foarte important: nu folosi cardurile.

— De ce, Jake? Nu eram sigură că înţeleg corect ce se întâmplă, dar de când vorbisem cu Linda McNaughton începuse să mă roadă bănuiala că la mijloc era ceva mult mai serios, mai periculos şi mai întunecat decât simpla manipulare a lui Christian Luna.

— Eşti în pericol, Ridley. Amândoi suntem. Te rog, promite-mi.

— Jake, nu înţeleg. Despre ce naiba tot vorbeşti?

— Ridley, îţi voi explica totul. Ştiu că n-ai niciun motiv să mă crezi, însă te rog să faci asta. Promite-mi că faci ce te-am rugat.

S-au auzit bătăi în uşa metalică de jos.

— Îţi promit, i-am spus.

— O să te găsesc eu. Nu-ţi face griji.

Am dat din cap, iar el a deschis uşa. Am simţit o strângere de inimă gândindu-mă că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

— Nu l-am ucis eu pe Christian Luna. Vreau să ştii asta, Ridley.

Apoi a plecat. Am aşteptat câteva clipe şi am ascultat cum poliţiştii forţau uşa. Când am ajuns pe hol, am auzit-o pe Zelda ţipând un etaj mai jos. Jake dispăruse.

— Staţi, aveţi răbdare, a ţipat Zelda de pe scări.

Am auzit o uşă scârţâind şi paşi tropăind pe scări. Am mai urcat în fugă un etaj şi am ieşit pe acoperiş. Aerul rece m-a izbit în faţă şi am rămas câteva clipe nemişcată, în beznă, întrebându-mă ce naiba făceam acolo. Mă aşteptam să-l văd pe Jake alergând peste acoperişuri, dar nu l-am văzut nicăieri. Nu îmi dădeam seama cum sau dacă reuşise să iasă din bloc.

Am ridicat un picior peste pervaz şi l-am pus pe scara de incendiu. Câinii de dedesubt au înnebunit şi au lătrat ca turbaţii până am coborât la etajul meu. Fereastra s-a deschis după câteva încercări nereuşite şi am sărit în apartament. Era linişte şi am încercat să fac cât mai puţin zgomot.

Apoi am auzit voci pe hol, păcănitul staţiilor de poliţie, paşii grei ai unor bărbaţi solizi. Peste toate, glasul Zeldei strigând:

— Hei, ai mandat de ţi-ai permis să intri aici? N-auzi?

M-am uitat prin gaura cheii şi, pentru că n-am văzut pe nimeni pe palier, am deschis puţin uşa. O clipă am fost tentată să o iau la fugă pe scări şi să ies prin spate. Am văzut însă destule filme şi reportaje cu poliţişti încât să-mi dau seama că ar fi fost idioţi să nu asigure ambele intrări, şi pe cea din faţă, şi pe cea din spate. În timp ce mă pregăteam să mă retrag, am observat că uşa Victoriei era întredeschisă şi am văzut că se uita la mine cu un ochi căscat, plin de teamă. Îmi părea rău pentru ea, ştiam cât de înspăimântată trebuie să fi fost, dar nu puteam s-o ajut. Am închis uşa repede şi fără zgomot şi m-am sprijinit cu spatele de ea. Respiram greu şi încercam să gândesc limpede. „Am ajuns să mă ascund de poliţie. Am păşit în mod oficial peste o graniţă. Mă prăbuşesc în necunoscut cu capul înainte.”

Am auzit paşi pe scări.

— Nu-i aici. V-am spus că nu e! A ieşit mai devreme şi încă nu s-a întors, a ţipat Zelda la cineva.

— Unde s-a dus? a zis Salvo.

Zgomotul paşilor şi vocile se apropiau.

— Ce, crezi că sunt maică-sa?

Detectivul Salvo a bătut cu putere în uşă, iar eu m-am încordat, pentru că mă sprijineam încă de ea.

— Eşti surd? a ţipat Zelda.

Mi-am ţinut respiraţia în tăcerea care a urmat, apoi Salvo a bătut din nou.

— Ridley, dacă eşti înăuntru, fă bine şi ieşi. Hai să stăm de vorbă. Nu mă obliga să emit un mandat de arestare pe numele tău. Tăinuire de informaţii şi complicitate, lipsă de cooperare în cadrul unei anchete oficiale. Nu vreau să-ţi distrug viaţa, Ridley, dar o voi face dacă nu-mi dai de ales.

Stăteam nemişcată ca o stâncă. Nu puteam să ies acum. Îl avertizasem deja pe Jake, fugisem din apartament şi mă ascundeam de poliţie. Nu aveam altă opţiune decât să rezist. Când telefonul a început să sune, mi-am ţinut respiraţia. După două apeluri, a intrat robotul. Am auzit vocea neliniştită a tatei:

— Ridley, mama ta şi cu mine am primit un telefon de la Alexander Harriman. Suntem foarte îngrijoraţi şi vrem să vorbim cu tine cât mai urgent. Dă-ne un telefon.

Apoi apelul s-a întrerupt.

Ce mai relaţie avocat-client! Nu avea voie să facă asta, să-i anunţe pe părinţii mei. M-am întrebat cât de multe le-o fi spus. Fir-ar să fie!

— Ai o cheie de la apartamentul ei? a întrebat-o detectivul Salvo pe Zelda.

Am închis ochii şi am început să mă rog.

— Ai mandat?

— Nu îţi agrava situaţia, doamnă Impecciate.

— Ai mandat? a repetat ea.

În clipa aceea o iubeam la nebunie.

— Nu, nu am.

— Atunci nici eu n-am cheie.

Zelda minţea pentru mine, mă apăra. Ştia că sunt acolo. Ştia, cred, că eram chiar în spatele uşii. Pentru cineva care abia îmi spunea două vorbe, risca uimitor de mult pentru mine. M-am întrebat dacă mă ajuta pentru că ajunsese să mă simpatizeze în taină după atâţia ani sau pur şi simplu pentru că-i detesta pe poliţişti.

— Ce faci?

— O sun pe mobil, a zis Salvo. Tocmai am vorbit cu ea.

Am scotocit în buzunar după telefon. Am auzit tonul mai lung când Salvo a apăsat tasta *send* după ce a format numărul. Am bâjbâit în întuneric şi am reuşit să închid telefonul înainte să sune.

— Căsuţa vocală, a mormăit ca pentru el. La naiba, Ridley.

Apoi au plecat fără să mai spună nimic. Nu ştiu cât am stat acolo. Am ascultat cum haosul s-a stins treptat, cum paşii grei au răsunat pe scări şi s-au îndreptat către stradă, am ascultat până când n-am mai auzit staţiile de poliţie. Am aşteptat atât de mult, încât cred că am aţipit puţin. Telefonul fix a sunat de mai multe ori, însă cel care suna închidea de fiecare dată când intra robotul. Eram tot lângă uşă, ghemuită, când m-a trezit un ciocănit slab.

— Ridley, s-a auzit o şoaptă de partea cealaltă a uşii. Am tresărit uşor şi mi-am dat seama că picioarele îmi înţepeniseră. Mi-am ţinut respiraţia pentru că nu ştiam ce să fac. Ridley, sunt eu, Zelda.

— Zelda?

Am deschis puţin uşa.

— Haide, a zis ea, o să-ţi arăt cum să ieşi de-aici fără să te vadă poliţia. Te aşteaptă afară ca să pună mâna pe tine când te întorci. Detectivul a zis că o să facă rost de un mandat de percheziţie.

Nu înţelegeam de ce mă ajuta şi nici nu aveam timp s-o întreb. Am coborât în urma ei cele trei şiruri de trepte, am traversat bucătăria restaurantului şi am ieşit în curte. Am trecut printre câinii care lătrau şi săreau pe noi în joacă. Zelda s-a aplecat şi a deschis uşile de metal încastrate în ciment care duceau către beci. Am coborât, aplecându-mă ca să nu mă lovesc de tavanul foarte jos. M-a condus printre rânduri de rafturi pe care erau aliniate sticle cu ulei de măsline şi conserve de roşii, borcane pântecoase pline cu condimente, plase cu căpăţâni de usturoi, farfurii de carton şi pachete de şerveţele. Aromele lor se amestecau cu mirosul de mucegai al zidurilor, dar efectul cumulat era plăcut.

În cel mai îndepărtat colţ al încăperii a deschis altă uşă de metal, dincolo de care era o beznă de nepătruns. Zelda a dispărut prin cadrul uşii şi am urmat-o, înaintând pe pipăite. Ne aflam într-un soi de tunel. Era umed şi rece, iar aerul era aşa de muced, încât sinusurile mele au început să se umfle.

— Tunelul ăsta merge până în Strada 11, a răsunat din beznă vocea Zeldei. Nu ştiu de ce e aici, dar ştiu că trece prin spatele patiseriei Black Forest. Mai e o uşă care dă în subsolul lor.

Exact când a rostit ultimele cuvinte, mâinile mele au atins metalul altei uşi. Deodată, situaţia mi s-a părut ireală şi am simţit că mă asaltează un râs sacadat, isteric – dacă i-aş fi cedat s-ar fi transformat cu siguranţă într-un hohot de plâns. L-am înăbuşit şi mi-am continuat drumul.

După câteva minute, am auzit-o pe Zelda trăgând nişte zăvoare şi deschizând uşa care dădea în Strada 11. O adiere plăcută de aer rece şi înviorător m-a izbit în faţă. Noaptea mi s-a părut strălucitoare ca ziua după ce am ieşit din tunelul întunecat. Am trecut pe lângă Zelda şi, când am ajuns pe trotuar, m-am întors cu faţa la ea.

— Mulţumesc mult, Zelda.

S-a uitat la mine şi mi s-a părut că vrea să-mi spună ceva, dar până la urmă s-a hotărât să tacă.

— Ai grijă, s-a mulţumit să-mi zică.

A încercat să schiţeze un zâmbet, însă nu i-a reuşit. Am văzut în ochii ei o licărire ciudată. Apoi uşa s-a închis în urma mea, cu un zgomot trist.

DOUĂZECI ŞI TREI

Zâmbea? Mi-era greu să-mi dau seama în camera întunecată, în care se simţea miros de bere şi gunoi. Când bătusem la uşa lui, Ace nu se arătase prea fericit să mă vadă.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el prin aceeaşi deschizătură prin care vorbisem şi cu Ruby cu două zile în urmă. Stăteam acolo, fără să ştiu ce să-i răspund, fără să am vreun răspuns. Unde m-aş fi putut duce în altă parte? În niciun caz la părinţii mei. În curând, poliţia urma să ia legătura cu ei, dacă nu cumva o făcuse deja. Nici la Alexander Harriman nu puteam apela. Începuse să-mi fie frică de el şi nu-mi inspira deloc încredere (nu-mi inspirase încredere nici înainte să mă toarne la tata). O parte din mine îşi dorea să alerge la Zack, dar am ţinut-o la respect. Ar fi fost o dovadă de egoism din partea mea să mă duc la el când aveam probleme, ţinând cont de tot ce se întâmplase între noi în ultimele zile. În fine, după treizeci de secunde stânjenitoare de tăcere, Ace a deschis uşa. L-am urmat înăuntru. Apartamentul era la fel de mizer şi de îngrozitor cum te aşteptai să fie. Ruby stătea prăbuşită pe un scaun vechi şi jerpelit, din care se revărsa umplutura, îmbrăcat în pânză cu motive florale incredibil de decolorată. Dacă aş fi văzut-o aşa pe stradă, aş fi zis că e moartă. O dâră de salivă i se scurgea pe bărbie.

— Se simte bine? l-am întrebat.

— Atât cât poate, mi-a răspuns el pe un ton rece. Acum spune-mi ce se întâmplă.

Aveam junghiuri în stomac, iar gâtul mi se uscase de tot.

— De ce te porţi mereu ca un nemernic? Crezi că aş fi venit aici dacă nu aş fi fost obligată?

Am început să plâng. Nu ca atunci când murise Christian Luna, dar pe-aproape. M-am aşezat pe pat, iar el s-a aşezat lângă mine, cu o mână pe spatele meu, şi a aşteptat să mă descarc. După ce m-am liniştit şi mi-am şters ochii şi nasul cu un şerveţel pe care-l pescuise din vârful unei grămezi de nimicuri, mi-a spus:

— Spune-mi ce se petrece, Ridley. Voi face tot posibilul să te ajut.

Nu adăugase *Ceea ce n-ar fi prea mult,* dar tonul fusese elocvent.

I-am povestit tot ce s-a întâmplase de când ne întâlnisem ultima oară.

— Cred că Ben şi Grace ţi-ar trage o muştruluială pe cinste, a zis el râzând uşor. Micuţa Ridley, perfecţiunea întruchipată, fugind de braţul legii. Probabil că în clipa asta ţin o conferinţă cu Zack şi Esme şi încearcă să pună la punct un plan de acţiune.

Se simţea atât de multă amărăciune în vocea lui, încât m-ar fi durut mai puţin dacă mi-ar fi tras o palmă. Acum vedeam limpede totul – gelozia, furia. Niciodată nu le văzusem atât de bine. M-am gândit la ce îmi spusese tata şi la ce insinuase Jake, cum că Ace ar fi implicat. O fracţiune de secundă l-am văzut pe fratele meu aşa cum îl vedea toată lumea în fiecare clipă: un individ josnic, în care nu poţi avea încredere, gata oricând să-ţi facă rău. M-am întristat. Cum să vă explic? M-am întristat foarte, foarte tare.

— Te-am văzut, i-am spus. Mai devreme aşteptai în faţa blocului meu. Ce făceai acolo?

A ridicat din umeri şi s-a lăsat pe spate. Se uita la peretele din spatele meu.

Când m-am mutat la New York şi am început să mă văd iar cu fratele meu, credeam că mă veghează în secret, din umbră, ca să mă apere dacă dau de necaz. Visam, ziua în amiaza mare, tot felul de scenarii elaborate în care eram târâtă pe vreo alee, iar fratele meu sărea din spatele pubelelor şi mă salva. Mă ducea înapoi în camera mea din campus şi avea grijă de mine până când mă făceam bine, apoi el se întorcea la viaţa lui şi eu la a mea. Mă simţeam în siguranţă ştiind că îmi păzea spatele, că veghează asupra mea. În alte vise mergeam împreună la părinţii noştri, avea loc o reuniune emoţionantă, iar apoi trăiam cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi. Foarte trist, ştiu, dar fetiţele cresc cu basme. E oare de mirare că ne dorim finaluri fericite pentru evenimentele nefericite din vieţile noastre? Nimeni nu ne învaţă că cele triste rămân triste, că oamenii mor încrâncenaţi şi neiertaţi, iar cele pierdute rămân pierdute şi nu mai sunt regăsite niciodată.

— Ai de gând să-mi răspunzi? am insistat.

— Te aşteptam, aveam nevoie de bani, dar măscăriciul tău a venit după mine. Am fugit.

— Măscăriciul meu?

— Noul tău prieten sau ce-o fi. Mai bine ai avea grijă cu tipul ăsta. Pun pariu că nu e cine crezi tu.

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă, mulţumit de el însuşi. Mi-a venit să-i trag o palmă.

— Ce naiba ştii tu despre el? Ce ştii tu despre *orice*?

A ridicat din nou din umeri, fără să-mi răspundă.

— Nu m-ai urât dintotdeauna, nu? Îmi amintesc că în copilărie ţineai la mine.

Zâmbetul lui afectat (da, zâmbea) s-a şters brusc şi s-a uitat la mine surprins.

— Nu te urăsc, Rid. Nu te-am urât niciodată.

I-am susţinut privirea până când s-a uitat în altă parte.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţelegi, a oftat el, clătinând uşor din cap.

— Ba cred că înţeleg. O furie teribilă clocotea în mine. E vorba de Max, nu-i aşa?

A fost la fel de surprins.

— Ce crezi tu că ştii, Ridley?

— E vorba de banii pe care ni i-a lăsat.

A oftat şi şi-a dat ochii peste cap.

— Vrei să zici banii pe care ţi i-a lăsat.

— Ţi-a lăsat şi ţie, Ace, doar că trebuia să fii în stare să te aduni.

Nu mi-a plăcut cum sunase, de parcă ar fi fost floare la ureche, însă o părticică din mine credea că Ace alesese deliberat această viaţă. Poate că între timp devenise prizonierul drogurilor. Dar dacă alegi să te droghezi, poţi să alegi şi să te opreşti. Drumul este lung şi greu, presărat cu multe obstacole interioare şi exterioare, însă primul pas este alegerea, nu-i aşa? Avea la dispoziţie toate resursele. Nu trebuia decât să întindă mâna.

— Cine ţi-a spus asta, tata? a zis el, ridicându-se.

— Ce importanţă are? E adevărat, nu-i aşa?

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Trăieşti în lumea ta – lumea lui Ridley – unde totul e alb sau negru, bun sau rău. După tine, totul se reduce la alegeri, nu? Să faci alegerile potrivite.

Credeţi că sunteţi singurii care au fost obligaţi să asculte prelegerea mea despre alegeri? După cum constataţi, Ace pierduse esenţialul. M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Tremuram de furie şi de tristeţe. Venisem aici după ajutor şi compasiune, dar acum ştiam că nu putea să-mi ofere aşa ceva. Poate că nu mi le-ar fi oferit nici dacă ar fi putut. Voiam să fug de el. Voiam să mă arunc în braţele lui şi să-l ţin strâns. Îl uram. Îl iubeam.

— Viaţa nu e aşa de simplă, Ridley.

N-am ştiut ce să-i răspund. De fapt nu ştiam dacă sunt în stare să scot un cuvânt. Lacrimile au început să-mi curgă din nou pe obraji, înainte să le pot opri. Nu afirmasem niciodată că viaţa e simplă. Nu crezusem asta niciodată.

— Du-te şi predă-te, Ridley. Sună-i pe tata şi pe mama. Totul se va rezolva. Aşa se întâmplă *mereu.*

Prea mult venin din partea bărbatului pe care-l iubeam de când era doar un puşti şi eu o fetiţă. Fratele meu. Îl iubisem necondiţionat atâţia ani şi nu văzusem cât de tare mă ura. Dar cine ştie, poate că se ura pe sine însuşi. Mi-am amintit cuvintele lui Esme despre Max: *Nu poţi stoarce sânge din piatră. Poţi încerca, dar până la urmă tu o să sângerezi.*

Am plecat trântind uşa atât de tare, încât am simţit cum vibrează podeaua. Am coborât în fugă scările şi am ieşit pe strada pustie. Nu ştiam unde să mă duc, încotro s-o apuc. M-am aşezat pe o bancă în Tompkins Square. Universul încerca să-mi transmită ceva. *Eşti de una singură, copilă.*

•

M-am dus în West Village, dar mai întâi am făcut ceva destul de ciudat. Am luat trenul spre nord, către Strada 96, apoi am oprit un taxi. Am luat taxiul până la librăria Barnes&Noble de lângă Met, am intrat pe uşa dinspre Broadway şi am ieşit prin altă parte. M-am dus la un bancomat şi am scos câteva sute de dolari, atât cât mi-a dat voie aparatul. Apoi am sărit în alt taxi. În tot acest timp m-am ferit de poliţişti şi de oricine mi se părea dubios. Nu cred că mă urmărea cineva, însă totul era nou pentru mine. Încă mai auzeam în minte avertismentul lui Jake şi nu mi-e ruşine să vă spun că-mi era foarte frică, atât de frică, încât mai aveam puţin şi izbucneam în plâns.

Am luat o cameră într-un hotel ieftin din Washington Square, pe lângă care trecusem de câteva ori până atunci, unul din hotelurile pe care oricât le-ai renova şi dichisi tot arată a ceea

ce simt de fapt: o cutie de tranzit pentru oameni care plătesc înainte, cu bani gheaţă. Recepţionerul, un tip în vârstă, purta o cămaşă de blugi cu o pată pe buzunarul de la piept, probabil ketchup. Faţa lui foarte ridată şi la fel de încleştată ca un pumn arăta de parcă ar fi purtat o mască de cauciuc. Nici măcar nu s-a uitat la mine, doar mi-a luat banii şi mi-a dat o cheie.

— Camera 203. Liftul e-n dreapta, scările-n stânga.

Eram sigură că nu m-ar putea recunoaşte dintr-un grup. Probabil că asta e o condiţie pentru o slujbă aici, mi-am spus. În mod ciudat însă, voiam să mă privească. Aveam nevoie de o dovadă că nu eram o fantomă rătăcind prin lume.

— O seară plăcută, i-am urat eu, zăbovind la recepţie. Nu mi-a răspuns. S-a întors cu spatele şi a dispărut pe o uşă.

Camera era curată, dar gresia din baie era ciobită, tavanul pătat, iar draperiile îngălbenite de la fumul de ţigară. Nu m-am simţit niciodată aşa de singură ca atunci, când m-am întins pe pat şi am văzut pe fereastră strălucirea portocalie a lămpilor de pe stradă, când am ascultat zgomotul oraşului în care nimeni nu ştia unde sunt sau ce s-a întâmplat cu mine. Aveam o gaură în piept şi vântul trecea prin ea, scoţând un şuierat gol şi trist, care m-a ţinut trează toată noaptea.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Luni dimineaţa. După o noapte nedormită, am luat un taxi până la parcarea unde lăsasem Jeepul închiriat şi m-am dus în New Jersey. Pe drum m-am oprit la un internet café de pe Third Avenue şi, folosind MapQuest, am obţinut un traseu care ducea direct la uşa Lindei McNaughton. E cam aiurea, dacă stai să te gândeşti: oricine poate introduce adresa ta într-un computer şi obţine indicaţii pas cu pas spre casa ta. Cum asta era în avantajul meu în acel moment, nu era cazul să mă plâng. Mi-am folosit cartea de credit pentru că n-am avut încotro. Oricum, evenimentele de noaptea trecută începuseră să mi se pară ireale şi mă detaşasem în mod ciudat de ele. Atât de multe se întâmplaseră de când o sunasem pe Linda McNaughton... Creierul meu luase o mică pauză, încercând să uite că iubitul meu (chiar asta era, nu-i aşa?) fugise de poliţie (fiindcă a venit vorba, asta făceam şi eu), iar fratele meu mă ura – pe deasupra, de ani întregi.

Odată ajunsă pe autostradă, l-am sunat pe tata de pe mobil.

— Ridley, a zis el, reuşind să amestece furie, îngrijorare, uşurare şi dragoste în cele două silabe ale numelui meu, spune-mi imediat ce se întâmplă.

— Nimic. De ce?

— Ridley!

— Tată, totul e în regulă, am minţit eu. Vreau doar să-mi spui câte ceva despre Project Rescue.

A urmat o pauză.

— Ridley, trebuie să vii acasă chiar acum. Am vorbit cu Alexander Harriman. Poliţia a fost aici azi dimineaţă.

E trist dacă părinţii îţi dau ordine când eşti prea mare să-i asculţi. Asta demonstrează că există un hiat între cine cred ei că eşti şi cine eşti de fapt. Se agaţă de un concept – o fiinţă mică şi nevolnică sub controlul lor – şi le trebuie mult timp până să înţeleagă că nu mai este real.

— Nu pot veni acasă, tată. Trebuie să aflu. Spune-mi despre Project Rescue.

— Project Rescue? Ridley, despre ce vorbeşti?

— Tată, spune-mi! am ţipat.

Nu mai ţipasem niciodată la tata şi m-am simţit mai bine. El a tăcut o bună bucată de vreme, încât am început să mă întreb dacă îmi închisese telefonul în nas sau pierdusem legătura. Apoi i-am auzit răsuflarea.

— Tată...

— A fost grupul care a sprijinit adoptarea legii Safe Haven.

Vocea îi suna ciudat, parcă vorbea dintr-o cutie de tablă.

— Nu, am zis, a fost mai mult decât atât.

Mi-am dat seama atunci că mergeam cam repede şi nu-mi puteam permite luxul de a fi oprită de poliţie. Am încetinit şi am tras pe dreapta.

Tata a oftat.

— Bine, să vedem. La început au fost adăposturile, reţeaua de adăposturi Project Rescue. De obicei în biserici şi în clinici particulare, câteodată în orfelinate. Asta înainte ca legea să fie aprobată. Nu era ilegal, dar nici perfect legal, aşa că finanţarea venea din surse private. Am privit-o întotdeauna ca pe o cale ferată subterană.

— Cine a fondat Project Rescue? Max?

— Da, el şi alţii.

Era obosit şi mi s-a părut că vocea îi tremura puţin. Poate din cauza telefonului.

— Şi ce se întâmpla acolo?

— Ce se întâmplă şi acum. Părinţii puteau să-şi lase copilul acolo în siguranţă, iar copilul erau îngrijit timp de 72 de ore. Dacă se răzgândeau înainte de expirarea termenului, aveau dreptul să-şi ia copilul înapoi. Primeau gratuit consiliere şi asistenţă.

— Şi dacă nu se întorceau?

— Copilul intra în sistemul de ajutor social.

— Erai şi tu implicat?

— Nu prea. Câteva din clinicile în care am fost voluntar de-a lungul anilor erau locaţii Project Rescue. Când era un copil abandonat, îl îngrijeam ca pe oricare altul.

— Dar încălcai legea?

— Nu în adevăratul sens al cuvântului. Nicio lege nu-ţi interzice să ajuţi un copil abandonat care are nevoie de ajutor – atâta timp cât raportezi abandonarea în termen de 72 de ore.

— Deci eraţi la limită.

A oftat încă o dată.

— În interesul copiilor, bineînţeles.

Faptul că tata păcălea sistemul ca să ajute copiii era oarecum logic. Avea asta în sânge. Dar logica mi se părea eronată în acest caz. Mai precis, de ce să faci efortul de a-i salva pe copii de abuzurile potenţiale doar pentru a-i introduce în sistemul oficial, care era el însuşi cel puţin imperfect şi predispus la abuzuri? M-am gândit la experienţele din copilărie ale lui Jake.

Îmi scăpa ceva şi ştiam asta. Aveam răspunsurile în faţa mea, dar nu le vedeam. Eram obosită şi nu mai făceam faţă. Mă simţeam ca atunci când începi un proiect important, de exemplu să faci ordine în şifonier. Toate lucrurile sunt risipite pe jos şi pe pat, dulapul e gol, dar se instalează letargia. Îţi spui: „Ce naiba m-a apucat? Nu am putere să termin”. Dar e prea târziu, nu poţi renunţa. Ştiam că ar fi trebuit să-i pun tatei un milion de întrebări, dar nu-mi venea în minte niciuna.

— Ce să-ţi spun ca să te conving să vii acasă?

M-am gândit câteva clipe.

— Spune-mi că nu trebuie să ştiu nimic, că m-am băgat în ceva care nu are legătură cu mine şi că nu mai judec cum trebuie.

A urmat o mică ezitare, apoi:

— Ridley, nu trebuie să ştii nimic.

Habar n-am cum, dar am fost sigură, categoric sigură că tata mă minţea. Am auzit-o pe mama în fundal:

— Spune-i lui Ridley că i-am pregătit camera. Alex se va ocupa de toate, poate să stea aici până se rezolvă situaţia.

— O să te sun, tată. Încearcă să nu-ţi faci griji.

A continuat să mă strige până am închis. Vocea lui era subţire, ca de tinichea, şi se auzea de foarte departe. Oficial, nu mai exista nimeni pe lumea asta în care să am încredere.

•

Am găsit-o pe Linda McNaughton pe Route 206, într-un oraş numit Lost Valley, într-o rulotă dublă dintr-un parc bine întreţinut. Era o rulotă destul de frumoasă, cu ferestre rabatabile şi pereţi laterali din aluminiu, plasată chiar peste stradă de biblioteca publică. A deschis uşa zâmbind, dar a deschis-o doar pe jumătate.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua, doamnă McNaughton, am zis eu senină, cu un zâmbet larg. Sunt Ridley... Am vorbit la telefon seara trecută.

Zâmbetul a dispărut brusc.

— Ce cauţi aici?

— Treceam prin oraş, adun materiale pentru articolul meu, şi m-am gândit că am putea să stăm de vorbă ceva mai mult. De fapt, sper că aveţi o poză de-a lui Charlie pe care aţi fi dispusă să mi-o împrumutaţi.

Şi-a mijit ochii şi s-a încruntat, o combinaţie de suspiciune şi furie.

— Nu am nicio poză şi nu am nimic să-ţi spun. Te rog să pleci.

Mi-a trântit uşa în faţă. Cu putere.

— Dar dacă..., am insistat, destul de sigură că încă mai stătea în spatele uşii şi se uita la mine prin vizor, dacă v-aş spune că există o şansă ca Charlie să fie în viaţă?

Am auzit un gâfâit şi mi s-a făcut imediat ruşine. În realitate nu aveam nicio dovadă că Charlie nu murise. Dar noaptea trecută, în timp ce stăteam întinsă pe patul din camera de hotel, mă gândisem la tot ce mi se întâmplase, la ce-mi spusese Christian Luna, la ce aflasem despre ceilalţi copii dispăruţi, despre unchiul Max, la ce-mi spusese Ace, şi în mintea mea încolţise o bănuială care acum, mai ales după conversaţia cu tata, se răspândea ca un virus.

Uşa s-a deschis din nou şi am observat că expresia Lindei se îmbunase. După o clipă a deschis-o de tot şi s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec.

M-am aşezat pe o canapea bej îmbrăcată în vinilin şi am gustat din cafeaua pe care mi-a oferit-o. Reuşise să o facă slabă şi amară în acelaşi timp. Linda purta un costum gri, asortat perfect la părul ei grizonat, tuns scurt. Faţa ei era un peisaj brăzdat de riduri şi de cute de piele lăsată, dar avea ochi albaştri, pătrunzători, care străluceau de inteligenţă. Se aşezase în faţa mea şi acum se uita la mine. Eram înconjurate de ţestoase: bibelouri în formă de ţestoase, ţestoase ţesute pe perne, ţestoase pictate pe boluri şi vaze, ţestoase împăiate, chiar şi un perpetuum mobile cu ţestoase.

— Ştii, mi-a spus ea când a văzut că mă uit în jur, nu-mi plac în mod special broaştele ţestoase. Soţul meu mi-a cumpărat cândva un pandantiv din aur în formă de ţestoasă, după ce am vizitat o fermă de ţestoase din Caraibe. Am minţit de atâtea ori

cât de mult îmi place, încât toată lumea a început să-mi cumpere ţestoase. Şi a continuat tot aşa.

S-a uitat la mine, parcă cerându-şi iertare, şi a râs încurcată. I-am zâmbit şi am pus ceaşca de cafea pe masă. S-a ridicat şi s-a dus la o mică bibliotecă, în cealaltă parte a camerei. Când s-a întors, ţinea în mână o fotografie într-o ramă de metal. Mi-a întins-o. Un bărbat, o femeie şi un copil. Băieţelul, de vreo doi ani, călare pe un ponei, purta o cămaşă cu dungi albe şi roşii şi pantaloni scurţi. Bărbatul, slab şi cu barbă, stătea într-o parte, încercând să zâmbească şi ţinând o mână protectoare pe coapsa copilului. Femeia, cu un aer timid, cu umerii lăsaţi şi trasă la faţă, se uita în obiectiv şi râdea.

Nu ştiu la ce mă aşteptam de la Michael şi Adele Reynolds. Singurul lucru pe care-l aflasem despre ei era că Michael fusese dependent de heroină, iar Adele se gândise la un moment dat să-şi abandoneze copilul. În fotografie am văzut doi oameni care arătau cam obosiţi, cam încordaţi, dar care se bucurau totuşi de o zi liberă împreună cu fiul lor. Imaginea nu se potrivea deloc cu părerea pe care mi-o formasem în subconştient. Asta m-a surprins. Mi-i imaginasem reci, egoişti, violenţi, nepăsători. Poate că fuseseră aşa uneori. Dar alteori poate că fuseseră iubitori, fericiţi, protectori. Poate că atunci când Adele încercase să-l părăsească pe Charlie se temea că nu va face faţă responsabilităţii de a creşte un copil, se gândea că i-ar fi fost mai bine în grija altora. Fusesem întotdeauna furioasă pe Zack pentru că îl judeca pe Ace după un singur criteriu, dependenţa lui, dar făcusem involuntar aceeaşi greşeală în privinţa lui Adele şi a lui Michael.

— Atunci când ai parte de aşa puţine momente fericite, cred că ţi le aminteşti mai bine, a spus Linda. Ştiu când a fost făcută fotografia. Eram fericiţi, Charlie împlinea doi ani. Fiica mea, Adele, a murit o lună mai târziu. Charlie a dispărut. Apoi Michael. Într-un an şi jumătate i-am pierdut pe toţi.

Am simţit o strângere de inimă când mi-am închipuit cum trebuie să fi fost: lovitură după lovitură şi lumea se întunecă. M-am uitat la ea, aşteptându-mă să-i văd ochii plini de lacrimi sau faţa schimonosită de durere. Dar ea se uita la poză, cu un zâmbet pe jumătate trist, ca şi cum acceptase că nimic nu mai putea fi schimbat.

Chiar şi pe Linda o judecasem. Crezusem că nu o iubea îndeajuns pe Adele, că alesese să nu o ajute. Fusesem crescută într-o casă în care banii şi dragostea n-au lipsit niciodată şi îmi închipuisem că toţi au acces la aceleaşi resurse nelimitate. Nu-mi place să recunosc, dar abia în acel moment, înconjurată de ţestoasele Lindei McNaughton, am realizat că sărăcia nu era un concept abstract, că uneori oamenii nu au destulă dragoste sau bani pentru a îngriji cum trebuie un copil. Nu-i poţi judeca pentru ce nu pot oferi, nu-i aşa?

— Eşti sigură? a zis ea brusc, cu o expresie indescifrabilă. Ai *dovezi* că trăieşte?

Am observat că mâinile îi tremurau uşor.

— Nu, am recunoscut eu, privind-o în ochi. Încă nu.

S-a aşezat din nou, cu un oftat. M-am uitat la fotografia din mâna mea. Imaginea era înceţoşată şi îngălbenită de vreme, feţele neclare.

— O să încerc să nu-mi fac prea multe speranţe, ca anul trecut.

— Anul trecut?

— A venit un tânăr cam de vârsta ta, un poliţist care lucrează la „cazuri reci”. Chiar aşa le-a spus. M-a căutat de vreo două ori şi mi-a pus întrebări, de exemplu cine a fost medicul pediatru al lui Charlie, dacă a fost dus vreodată la camera de urgenţă şi cât de des. I-am spus ce ştiam. După o vreme n-a mai sunat. L-am căutat eu şi mi-a spus că încă lucrează la caz, mi-a promis că o să mă anunţe dacă apare ceva, dar n-am mai auzit de el de-atunci. Ciudat... Zilele trecute m-am gândit să-i dau un telefon.

— De ce?

— Am găsit certificatul de naştere al lui Charlie într-o grămadă de dosare vechi. M-am gândit că i-ar fi de ajutor.

— Dacă tot aţi pomenit de certificat, doamnă McNaughton, pot să mă uit la el?

— Sigur, a zis ea.

S-a ridicat şi s-a dus la un birou mic înghesuit într-un colţ al camerei.

M-am aplecat în faţă.

— Bărbatul care a venit la dumneavoastră... Ţineţi minte cum îl cheamă?

— Păi, am cartea lui de vizită chiar aici, împreună cu certificatul de naştere al lui Charlie. Nu pot citi fără ochelari.

Mi-a dat cartea de vizită. Inima mi-a stat când m-am uitat la cartea de vizită din carton crem, pe care era scris cu litere negre în relief: *Jake Jacobsen, detectiv particular.*

Mi-am amintit câteva din clipele noastre împreună. Mi-am amintit reacţia lui ciudată când i-am spus despre ceilalţi copii dispăruţi. Mi-am amintit că nu a fost deloc surprins. Mi-am amintit că m-am întrebat cum a reuşit să găsească pe internet atâtea informaţii despre părinţi. Mi-am amintit de asemenea cât de repede a identificat sursa tăieturilor din ziar pe care mi le trimisese Christian Luna şi cum a intrat în alertă când a aflat că vorbisem cu Salvo. Seminţele spaimei au început să încolţească în pieptul meu. Ştia, mi-am spus. Ştia deja despre ceilalţi copii dispăruţi.

— Domnişoară Jones, nu te simţi bine?

Cred că încremenisem acolo, holbându-mă la cartea de vizită, iar ea ţinea o foaie de hârtie în mâna întinsă, cine ştie de cât timp.

— Scuzaţi-mă, am spus.

— Certificatul de naştere al lui Charlie. Păstrează-l, e o copie.

I-am aruncat o privire, l-am împăturit şi l-am pus în buzunarul interior al jachetei.

— Nu mi-ai spus de ce, a insistat ea. De ce crezi că Charlie ar putea fi în viaţă?

Am făcut pauză, apoi i-am răspuns cât de cinstit puteam:

— Pentru că eu *sunt.*

A dat din cap, fără să priceapă.

— În acelaşi an au dispărut şi alţi copii, doamnă McNaughton. Cel puţin unul dintre ei s-ar putea să fie în viaţă şi sănătos. Sper că asta este valabil şi pentru Charlie.

S-a uitat în ochii mei şi am văzut o fericire prudentă. M-am simţit vinovată.

— Şi eu sper, a zis ea, împreunându-şi mâinile ca pentru o rugăciune.

M-am ridicat, i-am luat mâna şi i-am mulţumit pentru ajutor. I-am promis că o să-i înapoiez fotografia şi n-o să uit să-i răspund la întrebări. A rămas în pragul uşii şi mi-a făcut cu mâna până când m-am urcat în Jeep şi am pornit pe aleea pietruită spre şosea. Mi-am spus că speranţa nu este întotdeauna o binecuvântare.

•

Când am ajuns pe Route 206, am văzut în oglinda retrovizoare un Firebird 1969 negru cu geamuri fumurii care se apropia repede. Inima mi-a sărit din piept şi am tras pe dreapta, aproape sigură că maşina se va opri în spatele meu. Nu s-a oprit. A trecut mai departe, accelerând pe măsură ce se îndepărta. Uşurarea şi dezamăgirea m-au copleşit simultan. În timp ce automobilul dispărea la prima curbă, mi-am amintit ce-mi spusese Jake, că poliţia i-a reţinut maşina. Oricum nu eram pregătită să mă întâlnesc cu el, adunasem prea multe bănuieli. Dacă ştia deja despre ceilalţi copii, însemna că ştia şi de Jessie Stone. Ştia dinainte să mă cunoască. Am încercat să-mi dau seama ce concluzie puteam trage de aici şi o cortină groasă a coborât în mintea mea. Nu voiam să am de-a face cu asta.

Am intrat din nou pe autostradă şi am luat-o spre muntele Skully. În lipsa unor idei mai bune, m-am gândit să mă opresc la clinica unde o ducea Teresa Stone pe Jessie. Ce voiam să fac acolo? Nu prea ştiam. Trebuia să fiu creativă. Acţionam sub impulsul convingerii că universul lucrează pentru a ne dezvălui adevărul, că minciunile sunt elemente instabile care se prăbuşesc sub propria lor greutate.

Cerul de deasupra mea era de un negru capricios, ameninţându-mă cu ninsoarea. Când am ajuns sub o boltă de copaci s-a întunecat atât de tare, încât am fost nevoită să aprind farurile. Am trecut printr-un orăşel, am ieşit de pe şoseaua principală şi am luat-o pe drumul secundar care înconjoară muntele Skully, un soi de trecătoare îngustă şi întunecată. Am oprit pe un podeţ cu o singură bandă, la baza unei pante abrupte, şi am constatat că o simplă balustradă de lemn era singura protecţie împotriva unui plonjon în râul lat şi învolburat.

Atunci am văzut acelaşi Firebird în oglinda retrovizoare. Habar n-aveam cum ajunsese iar în spatele meu. Nu am reuşit să disting faţa şoferului, dar ceva rece şi întunecat mi s-a cuibărit în piept. Am apăsat tare pe acceleraţie şi Jeepul a ţâşnit pe pantă, scrâşnind din cauciucuri.

Însă Jeepul meu nu putea concura cu muşchii unui Firebird. Într-o secundă a fost lângă mine, farurile lui uriaşe reflectându-se orbitor în oglinzi. Am simţit un şoc incredibil de puternic când m-a lovit din spate. În filme, când maşinile eroilor sunt ciocnite din spate, nu ţi se pare că s-ar întâmpla mare lucru. Eu am simţit izbitura ca şi când pământul s-ar fi cutremurat, capul mi-a

fost smucit înainte, apoi s-a lovit brusc de tetieră. Am fost atât de zdruncinată, încât fără să vreau am lăsat volanul din mâini. Jeep-ul şi-a schimbat direcţia şi s-a apropiat ameninţător de marginea drumului înainte să pot apuca din nou volanul. L-am redresat totuşi, dar am ajuns fără să vreau pe cealaltă bandă. Am virat în ultima clipă, chiar înainte ca o maşină care apăruse dintr-o curbă, claxonând continuu, să treacă pe lângă mine ca fulgerul.

Spaima de moarte încetineşte totul. Când Firebird-ul m-a lovit din nou, parcă eram într-o falie temporală. Până am ajuns la următoarea curbă periculoasă, am auzit doar şuieratul propriei mele respiraţii. Am apăsat acceleraţia până la podea, dar Firebird-ul era prea rapid: m-a ciocnit din nou, mai tare ca înainte. Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi şi peste şosea s-a aşternut un văl.

— Opreşte-te! am ţipat la nimeni.

Altă izbitură a trimis iar Jeepul pe celălalt sens. Am lovit balustrada dinspre versant şi am văzut o jerbă de scântei când maşina a ricoşat din ea. Firebird-ul gonea acum paralel cu maşina mea, împiedicându-mă să revin pe banda din dreapta. Am întors capul spre el, dar n-am văzut nimic în spatele geamurilor fumurii. Deodată, furia a înlăturat pâcla spaimei care îmi întunecase creierul. Nu ştiam cine conducea maşina şi puţin îmi păsa. Am tras brusc de volan şi am lovit Firebird-ul din lateral. Nu degeaba li se spune maşini „cu muşchi”: parcă mă izbisem de un zid. S-a destabilizat puţin, dar s-a ţinut bine. Atunci m-am înfuriat de-a binelea. L-am lovit din nou, şi mai tare, fără să-mi pese că ne-am fi putut prăbuşi amândoi în prăpastie. Am condus aşa, cu viteză, caroseriile maşinilor noastre frecându-se cu un zgomot oribil de metal pe metal. Apoi, în altă curbă, am văzut lumina unor faruri care se apropiau.

Firebird-ul nu ceda niciun milimetru. M-am sprijinit în claxon, sperând să-l alertez pe şoferul care venea din sens opus. Ştiam că dacă aş fi frânat într-o curbă atât de strânsă, m-aş fi răsturnat sau m-aş fi ciocnit oricum cu maşina care se apropia, pentru că n-aş fi avut timp să revin pe dreapta. Am claxonat din nou, rugându-mă ca şoferul să mă audă şi să încetinească, dar chiar atunci Firebird-ul a urlat şi a ţâşnit înainte. Am răsucit volanul şi m-am întors pe banda din dreapta, vă jur, cu nici două

secunde înainte ca un camion Dodge uriaş să apară din curbă. A zburat pe lângă mine, mustrându-mă pentru neatenţie cu un urlet de sirenă. Firebird-ul a dispărut la următoarea curbă.

Am oprit şi am rămas aşa, cu mâinile pe volan, cu dinţii încleştaţi şi cu fiecare muşchi arzând de adrenalină. Tremuram incontrolabil. Am plâns cu capul pe volan până când am auzit o maşină apropiindu-se din spate. Atunci am plecat, încă tremurând, iar când am ajuns de cealaltă parte a muntelui am tras într-o parcare Burger King şi mi-am luat un milkshake de ciocolată şi cartofi prăjiţi. Fusesem la un pas de moarte pe un drum de munte, foarte probabil din cauza bărbatului cu care mă culcasem în ultima vreme, şi numai vina mea. Am stat o vreme în parcare, tremurând necontrolat, plângând şi îndesându-mi în gură cartofi prăjiţi plini de ulei, în mod miraculos fără să mă înec.

Tot felul de gânduri mi se învârteau în minte. Mi-am dat seama că nu eram în stare să analizez ceea ce tocmai mi se întâmplase, să stabilesc ce trebuia să fac în continuare. Nu-l identificasem pe şoferul maşinii, dar nu putea fi decât maşina lui Jake. Oare el fusese la volan? De ce ar fi vrut să-mi facă rău? Iar dacă nu el, atunci cine? Cum reuşise să ia maşina lui Jake? Şi mereu, mereu aceeaşi întrebare: De ce se întâmplă toate astea? În timp ce stăteam acolo, cu milkshake-ul în mână, încă scuturată de fiori de spaimă, senzaţia aceea oribilă de singurătate mi-a pătruns până în măduva oaselor. Dar nu mai plângeam. Trecusem de etapa asta. Nu mai aveam lacrimi.

Când descoperi că temelia vieţii tale a fost construită pe nisipuri mişcătoare şi pereţii au început să se prăbuşească, ce faci? Unde te duci? Mintea mea a început să hoinărească şi şi a scos la suprafaţă amintiri care nu aveau nicio relevanţă în clipa aceea, de parcă ar fi vrut să-i dea creierului meu epuizat o pauză de recuperare. Nu ştiu de ce, m-am gândit la mama.

După ce am terminat facultatea, o vreme m-am dus în fiecare miercuri şi vineri, cu metroul, la un curs de yoga în Upper East Side. Era la o oră imposibilă, de la 6 la 7 şi jumătate dimineaţa, dar am constatat că, dacă reuşeam să ajung acolo, calitatea şi productivitatea zilei mele de lucru creşteau simţitor. Într-o dimineaţă rece de februarie, am mers pe jos pe Strada 14, în întunericul dimineţii şi am coborât în staţia de metrou Union Square. Eram încă pe jumătate adormită când a venit trenul. M-

am urcat şi m-am aşezat. Trenul a mai rămas un timp în staţie şi m-am uitat pe geam. Acolo, pe peron, am văzut un fluture. Părea că pluteşte dincolo de geam. M-am gândit: Cum poate trăi aici, sub pământ, iarna? Cum a supravieţuit? Dar era acolo. M-am uitat în jur, să văd dacă îl observase şi altcineva, dar toţi pasagerii moţăiau sau citeau. Au pierdut cu toţii miracolul minuscul. Când m-am uitat din nou, dispăruse. Uşile s-au închis şi trenul a plecat.

Mi-am dat seama, nu atunci, ci abia acum, stând în Jeepul distrus, că aşa o iubeam eu pe mama. De dincolo de geam, dintr-un tren care pleca mereu din staţie. Mama era o femeie pe care o admirai pentru frumuseţea ei, pentru farmecul ei, pentru tăria ei de caracter. Dar, ca şi fluturele, era în esenţă distantă şi intangibilă. Ceva la care te uiţi, dar pe care nu-l păstrezi. Poate că ar fi fost altfel dacă nu îl pierdea pe Ace. Într-un fel sau altul ştiam cu toţii că Ace fusese singura ei dragoste adevărată şi că nu şi-a revenit niciodată pe deplin după ce a părăsit-o. În ciuda tuturor atacurilor şi conflictelor din relaţia lor, mama îl adora. O lumină strălucea dinlăuntrul ei când îl privea pe fratele meu. Şi când el a plecat, scena s-a întunecat şi toţi am rămas pe întuneric, bâjbâind, căutând alte roluri în piesa ei de teatru.

Cred că o uram puţin pentru asta, oricât de mult o iubeam. În cel mai secret colţişor al inimii mele am fost totdeauna convinsă că, dacă ar fi fost obligată să aleagă pe care din noi să-l piardă, eu aş fi fost aceea, că m-ar fi dat oricând ca Ace să se întoarcă imediat. Poate că nu era adevărat, dar în adolescenţă şi în primii ani de maturitate nimeni n-ar fi reuşit să-mi scoată asta din cap.

Oricum, în viaţă nu e aşa. Nu poţi face schimburi. Cel puţin aşa credeam.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Maşina era avariată grav. Mi-am dat seama că Jeepul arăta foarte rău după reacţia şoferilor care treceau pe lângă mine în parcare: mă ocoleau la mare distanţă şi îşi întindeau gâturile să mă vadă mai bine. Am ieşit din maşină şi am dat un tur în jurul ei. Arăta de parcă abia ieşise dintr-un compresor: aripile şi portierele erau înfundate şi zgâriate adânc acolo unde se lovise succesiv de Firebird şi de balustrada dinspre munte. M-am bucurat că investisem fără zgârcenie în asigurare.

Cred că ar fi trebuit să sun la poliţie sau chiar să merg până la cea mai apropiată secţie şi să renunţ imediat la ancheta mea. Adică, în mod clar, acesta era mesajul, nu-i aşa? Dacă şoferul Firebird-ului ar fi vrut să mă elimine, n-ar fi plecat în ultimul moment, nu mi-ar fi permis să mă întorc pe banda mea şi să evit coliziunea cu maşina care venea din sens opus. Scopul lui era să mă terorizeze, să mă sperie zdravăn şi să mă facă să renunţ la misiunea mea. Chiar eram terorizată. Dar eram în acelaşi timp şi foarte furioasă, mai furioasă decât fusesem vreodată în viaţa mea. Şi mai hotărâtă ca niciodată să aflu adevărul.

Cealaltă mare întrebare în clipa aceea era ce naiba făceam de fapt. Vă amintiţi, cred, că totul a început pentru că m-am simţit obligată să sar în faţa unei maşini pentru a salva un copil care se aventurase în mijlocul străzii. Fapta mea de eroism a declanşat o serie de evenimente care m-au determinat să-mi pun întrebări în legătură cu identitatea mea. Dar acum eram motivată să ştiu şi ce se întâmplase cu ceilalţi copii care dispăruseră în acelaşi an cu Jessie Amelia Stone. La un moment dat, după ce am băut milkshake-ul, dar înainte să termin cartofii, am luat o decizie. Vă amintiţi de instructajul de siguranţă din avioane, când ţi se spune că trebuie să-ţi pui masca de oxigen înainte de a da ajutor celorlalţi pasageri? Cam aşa era şi acum. Nu puteam să răspund la întrebarea ce s-a întâmplat cu Charlie, Pamela sau Brian până când nu ştiam ce se întâmpla cu *Ridley.* Şi, din cauza evenimentelor recente din viaţa mea, trebuia să aflu mai multe despre *Jessie* ca să-mi dau

seama. Aşa că am pornit maşina şi mi-am continuat drumul spre clinica la care, aşa cum îmi spusese Maria Cacciatore, Teresa o ducea pe Jessie, Clinica Little Angels Children's Health. M-am gândit la câteva minciuni diferite pe care le-aş fi putut folosi pentru a obţine accesul la dosarele ei, dacă mai existau. Până la urmă mi-am spus că adevărul este cheia care descuie orice lacăt.

Când am intrat pe uşile automate, am observat un abţibild Project Rescue lipit pe geam. Logoul cu contururi stilizate reprezenta o pereche de braţe care legănau un copil, iar sub el scria: *Aici este Safe Haven.* Ce coincidenţă. Mi-am amintit că detectivului Salvo nu-i plăceau coincidenţele. Am hotărât pe loc că sunt perfect de acord cu el.

— Vreau să vorbesc cu directorul, i-am spus tânărului care stătea la recepţie.

Era simpatic, cu o faţă rotundă, serioasă şi o umbră de barbă nerasă.

— Adică şeful personalului medical?

— Nu, persoana care răspunde de toată instituţia şi de dosarele pacienţilor.

— A, aveţi nevoie de fişele dumneavoastră medicale...

— Da, cam aşa ceva.

— Trebuie să vorbiţi cu doamna de acolo, ea vă poate ajuta.

Mi-a arătat o bătrână cu o mutră plictisită, aşezată la un birou uriaş. Mi-am dat seama imediat că nu aş fi ajuns la niciun rezultat cu ea.

— Aşa n-o să-mi fie deloc uşor. Nu am la mine niciun act de identitate.

Mi-a aruncat o privire posomorâtă şi a început să clatine din cap.

— Ăă...

— Nu poţi să-mi spui cine e şeful aici? Te rog, am zis, oferindu-i cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare.

Mi-a zâmbit şi el. Dacă eşti o femeie cât de cât atrăgătoare, cred eu, până la urmă reuşeşti să convingi pe aproape oricine să facă aproape orice. Poate că am dreptate. Sau poate că doar încrederea în mine îmi aduce pe tavă tot ce vreau.

— Bine, a spus el, aruncându-mi o privire complice. Ia loc.

Am aşteptat o vreme, răsfoind un număr vechi din *Parenting.* Polemica despre bătaie ruptă din rai era încă de actualitate, la

fel cea despre vaccinări. Am votat împotriva pedepsirii fizice a copiilor şi pentru vaccinări. De ce mai vor oamenii să aibă copii, având în vedere toate felurile în care îţi poţi bate joc de ei?

— Vă pot ajuta cu ceva?

O voce caldă, de bariton, mi-a întrerupt şirul gândurilor. M-am uitat în sus şi am văzut un bărbat de culoare, masiv, cu o chelie strălucitoare şi ochelari cu rame aurii. Barba lui nerasă bătea în cenuşiu deschis. Purta un halat alb de doctor peste o cămaşă bleumarin şi o cravată imprimată cu Grateful Dead Dancing Bears. M-am ridicat în picioare şi i-am întins mâna, pe care mi-a strâns-o în mâna lui uriaşă, cât o labă de urs. Mi-a ţinut-o o clipă în plus.

— Te cunosc? a zis el, privindu-mă cu capul înclinat într-o parte.

— Nu cred.

— Ba da, a insistat, cu un rânjet larg care i-a împărţit faţa în două.

Când îl văzusem prima dată, îi dădusem cam şaizeci de ani. Zâmbetul larg i-a şters aproape cincisprezece ani de pe faţă.

— Tu l-ai salvat pe băiatul din New York. Minunat. Bună treabă.

— A, da, eu sunt, am spus. Mă numesc Ridley Jones. Mulţumesc.

— Doctor Jonathan Hauser.

A continuat să zâmbească.

— Cu ce te pot ajuta, Ridley?

— Putem merge undeva să vorbim între patru ochi? E o poveste cam lungă.

M-a măsurat, cu o sprânceană arcuită în semn de curiozitate binevoitoare.

— Sigur, a zis, uitându-se la ceas. Vino cu mine.

M-a condus în biroul lui simplu, dar ordonat şi luminos, şi i-am spus tot, omiţând totuşi orice aspect discutabil sau ilegal, ceea ce practic l-a eliminat pe Jake din poveste. Nu i-am pomenit nici despre faptul că un şofer misterios într-un Firebird ’69 aproape mă aruncase de pe şosea. Marea mea speranţă în legătură cu bunul doctor era simpatica lui cravată cu Ursuleţii Dansatori, care demonstra că omul avea un nucleu hippie, predispus la revoltă. Putea fi genul dispus să încalce regulile sistemului în interesul dreptăţii.

— E o poveste grozavă, Ridley, a zis el încet după ce am terminat, dar sunt sigur că înţelegi de ce nu-ţi pot da documentele lui Jessie fără o dovadă a identităţii tale.

— Măcar credeţi că sunt încă aici?

— Le avem. Ştiu asta pentru că acum un an, un tânăr, un detectiv particular, a venit aici şi a întrebat acelaşi lucru. Ne-a spus că fusese angajat să cerceteze nişte cazuri vechi, copii dispăruţi în anii ’70. Jessie Amelia Stone era unul din ei. Am scotocit peste tot după fişele lor şi le-am găsit în subsolul clădirii.

Jake fusese şi el aici. Nu eram foarte surprinsă.

— Ceilalţi copii au fost şi ei pacienţi ai clinicii? am întrebat, încercând să-mi păstrez concentrarea.

— Nu am voie să-ţi dau această informaţie, a zis el aplecându-se spre mine. Bineînţeles, pot totuşi să-ţi spun dacă *nu* am auzit niciodată de ei.

Am dat din cap, semn că pricepusem.

— Detectivul a avut acces la vreun dosar?

— Oricât de mult aş fi vrut să-l ajut, i-am spus că am nevoie de un ordin judecătoresc pentru a-i elibera dosarele.

— Şi?

— N-am mai auzit de el de-atunci.

Am oftat şi m-am sprijinit de spătarul scaunului. Fără să vreau, mă aplecasem mult spre el, cu umerii încordaţi. M-am simţit ca atunci când aveam de-a face cu poliţiştii de la circulaţie, complet neputincioasă împotriva unui sistem la fel de flexibil ca un zid de beton, forţată să joc după reguli sau să nu joc deloc. Am făcut apel la Ursuleţii Dansatori.

— Dr. Hauser, eu *nu* sunt detectiv particular. În schimb, bănuiesc că eu însămi sunt unul dintre copiii în cauză. Nu puteţi face chiar nimic?

A studiat câteva momente registrul cu coperte de piele de pe birou şi l-am auzit oftând.

— Ce speri să găseşti în dosare? Chiar crezi că îţi vor răspunde la întrebări?

Am ridicat din umeri şi am jucat cartea sincerităţii:

— Nu ştiu. Dar nu ştiu nici unde să mă duc în altă parte.

M-a privit lung, cu bărbia sprijinită în palmă. A clătinat din cap şi s-a ridicat.

— Vrei să aştepţi un minut?

— Bine, am spus.

Şi a ieşit, închizând fără zgomot uşa.

M-am uitat la peretele din spatele biroului. O mulţime de diplome, fotografii şi tăieturi din ziare erau agăţate de lambriurile închise la culoare care imitau lemnul. M-am ridicat şi m-am strecurat în spatele biroului ca să le studiez mai de-aproape. Mi-a atras atenţia o diplomă de la universitatea Rutgers, promoţia ’62, anul în care a terminat şi tata colegiul, înainte de a se înscrie la facultatea de medicină. Am trecut în revistă celelalte diplome şi premii, deloc puţine. Mi-a atras atenţia încă una: era o plachetă de la Project Rescue acordată clinicii Little Angels pentru „Excelenţă în îngrijirea copiilor”. Mi-am amintit de abţibildul pe care îl văzusem pe uşa clinicii şi, în aceeaşi clipă, în minte mi s-au aprins câteva beculeţe. Clinica Little Angels... Auzisem oare numele şi înainte să-l pronunţe Maria Cacciatore? M-am aşezat din nou pe scaun şi o vreme mi-am chinuit creierul, dar n-am ajuns la niciun rezultat.

Doctorul a intrat în birou cu un dosar în mână.

— Uite, Ridley. Eu sunt medic şi trebuie să respect nişte reguli şi regulamente foarte stricte. Orice încălcare a lor m-ar putea costa cariera. Înţelegi asta?

— Da, am zis, încă răsucind în minte numele clinicii.

— Acestea fiind lămurite, l-am ajutat pe detectiv şi o să te ajut şi pe tine. O să-ţi spun şi ţie măcar ce i-am spus lui.

M-am aplecat spre el şi i-am zâmbit, sincer recunoscătoare.

— Detectivul, numele lui era Jake, era şi el un copil din sistemul de ajutor social, iar mentorul lui, Arnie Coel, îmi era un bun prieten. Făcând abstracţie de anchetă, avea motivele lui să afle ce s-a întâmplat cu copiii dispăruţi.

Aici a oftat.

— Oricât de mult aş vrea, nu pot să-ţi dezvălui ce conţin dosarele, a continuat el, dar se întâmplă să ştiu că doctorul care a îngrijit-o pe Jessie Stone încă mai lucrează în New Jersey. Nu mai are mult până la pensionare, dar s-ar putea să accepte să stea de vorbă cu tine. S-ar putea chiar să-l convingi să facă o cerere la Asociaţia Medicilor pentru eliberarea dosarului. Din moment ce Jessie a fost pacienta lui, e singurul care te poate ajuta în privinţa asta.

— Mulţumesc, am spus.

Nu era cine ştie ce, dar cred că era mai mult decât nimic.

— Numele lui e Benjamin Jones. O să-ţi dau numărul lui de telefon de-acasă.

A râs puţin.

— Ce coincidenţă, aveţi acelaşi nume de familie. Dar cred că ţi s-a mai spus asta de multe ori.

Doctor Benjamin Jones. Tatăl meu.

Am auzit în depărtare o bătaie de tobe, iar încăperea s-a întunecat şi a început să se învârtească. Mi-a fost teamă că o să mi se facă rău în biroul lui.

— Da, am zis, cu cel mai fals zâmbet pe care l-am reuşit vreodată. Mi se întâmplă mereu.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Am ieşit de acolo cât am putut de repede. Privind întâlnirea retrospectiv, mi-am dat seama că aş fi putut să-i pun doctorului Hauser o mie de întrebări – un detectiv particular nu ar fi intrat în panică şi nu ar fi fugit ca mine dar nu ştiam cât voi mai reuşi să păstrez zâmbetul acela fals şi să-i tot mulţumesc pentru ajutor. Parcă îmi pornise o sirenă în cap şi mergeam pe o platformă mişcătoare din parcul de distracţii. Prin urmare, am plecat imediat după ce mi-a dat numărul de telefon. Nu l-am întrebat nimic de Jake sau de Project Rescue.

Am deschis cu o smucitură portiera şifonată a Jeepului (încă se mai deschidea şi se închidea, însă cu efort) şi m-am urcat în maşină. Am stat acolo în aerul rece cam un minut. Se întuneca deja, iar zăpada începuse să se depună. Am pornit motorul şi am vrut să dau cu spatele, când mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duc. Am scos mobilul din buzunar şi am format un număr.

— Salvo, a răspuns imediat poliţistul.

Vocea lui era răguşită, obosită, dar amabilă.

— Ridley Jones la telefon.

S-a auzit un oftat, apoi s-a instalat liniştea.

— L-ai anunţat şi a fugit.

Nu am răspuns la acuzaţia lui. Nu aveam de gând să mă incriminez singură, însă nu aveam chef nici să mint.

— Maşina lui e încă sub sechestru? am întrebat eu, evitând un răspuns direct.

Acesta era motivul pentru care îl căutasem, sau cel puţin unul dintre ele. Trebuia să aflu dacă Jake încercase să mă ucidă.

— Poftim?

— Firebird-ul... E încă sub sechestru? am întrebat repede, încordată.

Tăcerea a durat câteva secunde.

— Nu i-am sechestrat niciodată maşina, Ridley.

Inima mi s-a strâns şi am făcut un efort să nu izbucnesc în lacrimi de teamă şi dezamăgire.

— Am intrat într-o mare porcărie, Salvo. Cineva a încercat să mă omoare.

Propria mea voce mi s-a părut străină. Dar nici măcar atunci nu i-am spus adevărul. Nu voiam să recunosc că Jake fusese la volanul Firebird-ului care mă urmărise pe şosea.

— Vino la secţie. Nu pot să te protejez dacă nu ştiu unde eşti.

Tonul era calm, binevoitor şi îngrijorat, dar nu aveam încredere nici în el. Poate că încerca să mă ademenească.

— Trebuie să aflu ce mi se întâmplă, am spus, încercând să par fermă pe poziţii. Ai verificat informaţiile despre copiii dispăruţi sau ai zis că le verifici doar ca să-mi ridici moralul?

Am auzit în fundal foşnet de hârtii.

— Am verificat pentru că aşa ţi-am promis. Toţi părinţii sunt morţi, cu excepţia lui Marjorie Mathers, mama lui Brian. E închisă pe viaţă la penitenciarul pentru femei Rahway State. Pentru omucidere.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

— Ce anume? Că au dispărut şi n-au fost găsiţi niciodată? E foarte trist, dar se întâmplă mai des decât ne închipuim noi.

— Bine. Atunci cum îţi explici că toţi părinţii lor au murit?

— Sunt oameni cu un grad de risc ridicat. Stilul de viaţă şi obiceiurile proaste îi pun în situaţii periculoase. Drogaţi, alcoolici care nu se gândesc de două ori înainte să se urce beţi criţă la volan, bărbaţi care se încaieră prin baruri. Gândeşte-te la asta o clipă. Oamenii ca tine, Ridley, prezintă un grad scăzut de risc. Tu respecţi legea, sau ai respectat-o până acum. Îţi asumi responsabilităţi faţă de tine însăţi şi faţă de ceilalţi. Posibilitatea ca tu să ai parte de o moarte violentă este foarte redusă pentru că faci alegerile corecte. Dacă ai băut prea mult, iei un taxi sau rogi un prieten să te conducă acasă. Altă alegere şi ai putea muri într-un accident, împreună cu trei adolescente... Sau nu.

Alegeri. Am ajuns din nou la ele, la deciziile care ne determină cursul vieţii. Oare era chiar atât de simplu? Unii dintre noi au un grad înalt de risc şi alţii nu? Unii dintre noi au făcut alegeri greşite şi alţii alegeri înţelepte? Iar aceste alegeri determină fericirea sau nefericirea noastră, faptul că suntem sănătoşi sau nu, iubiţi sau nu? M-am întrebat ce influenţează de fapt alegerile noastre. Răspunsul este evident: părinţii care ne iubesc sau nu, care ne educă bine sau rău. Bineînţeles, în ecuaţie intră şi alţi factori. Oare până la urmă totul se reduce la existenţa unor

persoane care să ne iubească şi să ne înveţe sa luăm deciziile corecte?

Nu, nu poate fi aşa de simplu. Viaţa nu e deloc aşa. Luaţi-mă pe mine şi pe Ace, de exemplu. Am fost crescuţi de aceiaşi părinţi, în aceeaşi casă, iar rezultatele au fost total diferite. Am făcut alegeri diametral opuse în viaţă. Aşa cum am mai spus, educaţia face parte din tabloul general. Este un factor important, însă unul din multe altele. În final, nu evenimentele (mici sau mari) prin care treci te definesc ca persoană sau îţi definesc viaţa, ci reacţia ta la ele. Aici intervine controlul pe care îl poţi exercita asupra destinului.

— În concluzie ce părere ai despre copiii dispăruţi? Părinţii lor erau săraci, oameni cu grad ridicat de risc. Cei care i-ar fi putut iubi au murit. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ei. Şi...?

L-am auzit pe Salvo suspinând din nou.

— Ridley, asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Urmele s-au şters demult.

— Dacă mai trăia cineva care să-i iubească, i-ar fi iubit şi treizeci de ani mai târziu.

— Parcă eşti Marjorie Mathers.

— Ai vorbit cu ea?

— Ţi-am spus că o să verific.

— Şi ce ai descoperit?

S-a auzit încă un oftat. Sau poate doar fuma.

— Mi-a spus că în noaptea respectivă doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi cu feţele mascate au intrat cu forţa în casă şi i-au luat copilul. A susţinut că erau plătiţi de soţul ei, fiindcă exact atunci se luptau pentru custodia copilului. A pretins că soţul ei abuzase de copil şi că ea încerca să obţină custodia necondiţionată şi vizite supravegheate pentru tată.

A făcut o pauză şi a tuşit uşor. L-am auzit răsfoind hârtiile.

— Problema a fost că a sunat la poliţie abia a doua zi dimineaţă. A declarat că i s-a pus un somnifer în băutură şi că şi-a revenit abia a doua zi, însă nu a fost găsită nicio dovadă în acest sens. Poliţia n-a înghiţit povestea, aşa că amândoi, atât ea cât şi soţul ei, au ajuns pe lista suspecţilor. Femeia nu era deloc credibilă, avea deja la activ depresii şi încercări de sinucidere. În raport se menţionează că era isterică.

Am râs încetişor.

— Tu n-ai fi fost?

— În concluzie, şi-a ucis soţul „din greşeală”, încercând să afle ce s-a întâmplat cu fiul ei. Juriul n-a crezut-o. A fost acuzată de crimă cu premeditare. Punct.

— Şi Brian a dispărut din nou.

— Da, bănuiesc că aşa s-a întâmplat. Cazul a rămas deschis încă un an. După câte am citit în dosar, au respectat procedura.

— Nu că ar fi fost de mare folos. Ce ţi-a spus?

— E nebună, mi-a răspuns Salvo sec. Am vorbit cu ea la telefon. Continuă să-şi susţină versiunea. Spune că în fiecare zi plânge după copilul ei şi se întreabă unde ar putea fi. E convinsă că n-a murit.

— A zis cumva dacă a vizitat-o un detectiv particular?

Salvo a tăcut câteva secunde.

— Da, a spus asta. De unde ştii?

— Urmăresc o pistă şi am constatat că până acum individul a fost exact unde am fost şi eu.

— Harley Jacobsen?

Nu i-am răspuns.

— Ce concluzie tragi de aici? a insistat el.

Nici acum nu i-am răspuns. Ultima geană de lumină se stinsese pe cer şi noaptea se instalase de-a binelea. Aerul care ieşea din sistemul de ventilaţie era în cel mai bun caz călduţ. Ştiam că maşina s-ar fi încălzit ca lumea doar dacă plecam. Luminile de pe bord străluceau portocalii şi roşii. Sonorul radioului era dat la minimum, însă auzeam un murmur slab în difuzoare.

— Eu pot să trag o concluzie, a continuat el când s-a lămurit că n-am de gând să-i răspund. Uite-o: Tu eşti ultima escală pe această pistă, Ridley. Şi el a urmat-o, până a ajuns la tine, iar acum te foloseşte pentru a obţine ce vrea.

Cuvintele lui m-au lovit puternic. Nu mă gândisem niciodată la asta. Era plauzibil. Mi-am amintit că în noaptea aceea venise la mine imediat după ce primisem scrisoarea de la Christian Luna. Mi-am amintit de invitaţia pe care o găsisem pe scările de la intrare, de sticla de vin şi de scuze. Mi-am amintit de bărbatul de pe scări, de al doilea bilet şi de tăietura de ziar pe care le identificase atât de repede. *Te-au minţit.* Asta spunea biletul, şi mă întrebasem cum putea cineva să afle ce mi-au spus părinţii mei. El ştia pentru că îi spusesem eu. Mintea mea s-a străduit să înţeleagă totul. M-am gândit la Christian Luna. Ştiam un singur

lucru despre el: era real. Dar cine l-a ucis? Jake? De ce ar fi făcut asta? De ce m-ar fi condus până la el doar ca să-l ucidă? Nu avea niciun sens.

— Ce vrea? m-am întrebat eu, gândind cu voce tare.

— Nu ştiu, Ridley, a zis Salvo şi am tresărit. Uitasem că vorbeam la telefon cu el. Lasă-mă să te ajut. Vino la secţie şi vom găsi împreună un răspuns.

Gus Salvo era bine intenţionat. Era un poliţist bun şi nu mă îndoiam că voia sincer să mă ajute, dar instinctul îmi spunea că nu poate, că trebuia să descopăr singură adevărul. Înotam într-un ocean de minciuni, în care doar instinctul mă ţinea la suprafaţă. Aşa că i-am trântit telefonul în nas săracului detectiv Salvo şi am scos maşina din parcarea Little Angels. Am condus până în oraş, şi tot drumul m-am uitat încordată în oglinzile retrovizoare aşteptându-mă să văd un Firebird sau maşinile poliţiei.

•

Am tras Jeep-ul în parcarea cu preţ redus şi am lăsat cheile şi actele în suportul pentru pahar. Aproape ajunsesem la uşă când recepţionera – o femeie de culoare, cu părul lins, unghii purpurii şi cei mai mari cercei din aur pe care i-am văzut vreodată – s-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Trebuie să *plăteşti* pentru asta, a constatat ea. Ai făcut *praf* maşina.

A luat imediat actele din Jeep şi a început să deseneze cu un pix roşu o schemă în miniatură a maşinii.

— Bine. Ai toate datele mele, am spus.

Nu-mi păsa deloc. Înainte m-aş fi simţit prost dacă aş fi ars cu ţigara bancheta unei maşini închiriate, m-aş fi simţit total iresponsabilă, dar asta era altă Ridley, dintr-un trecut îndepărtat. Acum nu voiam decât să mă întind pe un pat. M-am întors la hotelul din Washington Square. Nu m-am chinuit cu transportul, m-am hotărât să merg pe jos. Hotelul nu era departe de parcare.

Am intrat în holul ponosit, am luat liftul şi am coborât la etajul trei, care mirosea a umezeală şi a naftalină, în ciuda faptului că părea proaspăt renovat. Am intrat în cameră şi m-am aruncat pe salteaua tare, acoperită cu o cuvertură aspră. Am stat aşa câteva secunde, pe întuneric, cu mintea goală şi corpul amorţit. Apoi am căzut într-un somn adânc, fără vise.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Carl Jung credea că în fiecare din noi există o parte întunecată pe care învăţăm să o ascundem. În acest colţişor sălăşluiesc toate dorinţele noastre interzise, toate gândurile noastre secrete despre noi înşine şi ceilalţi, toate defectele şi trăsăturile noastre respingătoare pe care le detestăm şi pe care vrem să le îngropăm cât mai adânc. Tot Jung credea că nu putem să ascundem această parte a fiinţei noastre şi, cu cât încercăm mai mult să o ignorăm sau să-i negăm existenţa, cu atât cresc şansele ca ea să iasă la suprafaţă. Jung a afirmat că partea întunecată încearcă din răsputeri să obţină recunoaşterea şi acceptarea. Numai după ce o acceptăm şi o iertăm putem să fim întregi, să fim cu adevărat liberi.

M-am trezit speriată în camera de hotel. Mi-a luat câteva secunde să mă orientez şi alte câteva pentru ca întâmplările din ultimele zile să-mi inunde mintea ca un şuvoi tulbure. Am aprins veioza de lângă pat. Mă aşteptam oarecum să-l vadă pe Jake stând pe scaun, lângă fereastră. Nu era acolo. Eram singură.

Pentru prima oară de când ieşisem din cabinetul doctorului Hauser, mi-am permis să mă gândesc la ce aflasem de la el. Tatăl meu era pediatrul lui Jessie Amelia Stone. O cunoştea. Să fie o simplă coincidenţă? Carl Jung mi-ar fi spus că nu există coincidenţe, numai sincronicitate, forţe ale universului care lucrează pentru a dezvălui partea noastră întunecată. În acel moment, stând într-un spaţiu impersonal care nu îmi oferea niciun sprijin, a trebuit să recunosc un lucru pe care, la un anumit nivel, îl ştiam dintotdeauna. Până în clipa în care primisem biletul de la Christian Luna, viaţa mea fusese un şir de minciuni frumoase. Minciuni care mă făcuseră fericită, îmi asiguraseră un trai plăcut, minciuni spuse fără îndoială din dragoste – dar minciuni.

Încă nu reuşisem să pun totul cap la cap, să răspund la întrebările esenţiale: De ce? Cum? Cine? Era însă limpede că Ridley Jones se născuse în noaptea în care Teresa Stone fusese ucisă în casa ei şi că părinţii mei (bineînţeles, încă îi consideram

părinţii mei) ştiau asta, dar erau suficient de motivaţi să ascundă adevărul ca să-l nege în trei ocazii diferite.

Am mai dedus că altă persoană era la fel de motivată să ascundă realitatea, suficient de motivată încât să mă urmărească, să-l ucidă pe Christian Luna şi să mă atace pe şosea pentru a mă descuraja să aflu adevărul. De ce credeam asta? Pentru că îi cunoşteam bine pe tata şi pe mama. Cu toate defectele şi greşelile lor, cu toate minciunile lor, ştiam că mă iubesc, că s-ar fi jertfit pentru a mă şti în siguranţă. Indiferent ce secrete aveau, nu m-ar fi sacrificat niciodată pentru a le păstra. Mă aflam într-un mare pericol şi singura cale de salvare era să mă acopăr din nou cu minciuni, să mă prefac că totul fusese doar un vis urât şi să adorm la loc. Dar nu puteam face asta. Odată ce ai pornit pe drumul cunoaşterii, oricât de înşelătoare ar fi calea, nu poţi să te întorci. Universul nu îţi dă voie.

Şi care era de fapt rolul lui Jake? Era prieten sau duşman, iubit sau asasin? Nu ştiam. Da, mă minţise. Eram convinsă că ştia cine sunt cu mult înainte să-l cunosc. Şi, dacă mă gândeam mai bine, eram convinsă că el îmi trimisese al doilea plic. Primul venise de la Christian Luna, al doilea de la Jake. Şi totuşi nu puteam să uit cum mă privise, cum mă ţinuse în braţe şi cum făcuse dragoste cu mine. Nu puteam să uit cum îşi etalase fără ezitare trecutul îngrozitor în faţa mea, cum devenise vulnerabil în raport cu mine. Printre minciunile lui se strecurase şi adevărul. Nici măcar nu ştiam dacă-l voi mai vedea vreodată. Poate că plecase pentru totdeauna.

Trecuse de două dimineaţa când am ieşit din hotel. Deasupra străzii plutea liniştea, ca o respiraţie uşoară. New York-ul era tăcut, adormit, însă părea neliniştit. Poate de vină era starea mea. Am simţit miros de şuncă prăjită şi de cafea când am trecut pe lângă un local non-stop. Am simţit miros de lemn ars în şeminee. Aerul era rece şi o adiere de vânt mi s-a strecurat sub gulerul hainei. Eram foarte obosită, îmi simţeam pleoapele grele şi eram ameţită din cauza lipsei de somn.

Am urcat treptele din faţa casei şi am sunat la interfon. O dată. De două ori. De trei ori.

— Cine e? s-a auzit o voce obosită şi speriată.

— Ridley.

— Dumnezeule, Ridley, a zis el şi a apăsat imediat pe buton, lăsându-mă să intru.

Am aşteptat liftul. Venisem la singura persoană care mă cunoştea bine şi pe mine, şi pe părinţii mei. Singura persoană care, credeam eu, avea nişte răspunsuri. Zachary.

Mă aştepta în pragul uşii, purtând boxeri şi un tricou de la Universitatea Rutgers, cu părul blond zburlit şi cu faţa brăzdată încă de urmele somnului. M-a îmbrăţişat şi l-am lăsat să mă strângă în braţe, chiar dacă nu i-am răspuns. Era foarte plăcut să mă ţină cineva în braţe, indiferent cine. M-a condus înăuntru şi mi-a luat haina. Am stat nemişcată pe canapea în timp ce el îmi făcea un ceai. Apoi s-a aşezat lângă mine, dar nu a scos un cuvânt până am golit cana. În cele din urmă a zis:

— Ridley, ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

Era tandru şi se uita îngrijorat la mine. Mi-am amintit cât de urât mă purtasem cu el ultima dată şi mi-a fost ruşine (dar nu foarte, *el* depăşise cu mult orice limită). Ştiţi deja ce bine mă pricep să-mi vărs oful. Povestea a ţâşnit pur şi simplu din mine. I-am spus tot, mai puţin episoadele în care era implicat Jake. Nu voiam să-l rănesc mai mult decât o făcusem deja.

Când am terminat, s-a lăsat pe spate şi a clătinat din cap.

— Dumnezeule, ai trecut prin multe, Ridley.

Şi-a pus mâna pe umărul meu, un gest blând şi încurajator. Mă descălţasem şi stăteam cu picioarele încrucişate. Da, era foarte plăcut să stau într-un loc familiar şi confortabil care nu fusese niciodată al meu. Canapeaua de piele, televizorul cu ecran imens, mulţimea de suveniruri personalizate cu Knicks, barul în care stătea aliniată colecţia lui de cutii de bere.

— Da, am recunoscut. A fost destul de greu.

— Ascultă, de ce nu te bagi în pat? Încearcă să dormi puţin. Eu o să stau aici pe canapea. Dimineaţa, când o să fii odihnită, o să vezi lucrurile în altă lumină. După un somn bun totul o să arate altfel.

— Cum? am spus. Nu, Zachary, nu pot dormi acum. Am nevoie de răspunsuri. Pentru ele am venit aici.

Avea aceeaşi expresie îngrijorată, dar în loc să mă simt reconfortată îmi venea să-l pocnesc. Brusc, am avut impresia că nu era neliniştit, ci mai degrabă condescendent. S-a aplecat în faţă, şi-a pus mâinile pe coapse şi şi-a împletit degetele. Ştiam că îmi pregăteşte o prelegere.

— Vreau să te gândeşti la ceva, Rid.

— La ce?

— Ştiu că ai avut două zile dificile, dar vreau să te întrebi măcar o secundă dacă toate astea ţi se par raţionale.

— Raţionale?

— Da. Te-ai gândit vreodată că sunt numai gogoşi? Că psihopatul care a declanşat treaba asta şi „prietenul” tău Jake mint? Că totul poate fi o mare înşelătorie?

Mi s-a părut că era o ipoteză ridicolă şi m-am mirat că îi trecuse prin cap să-mi spună aşa ceva.

— O înşelătorie? Ce ar fi avut de câştigat din chestia asta el sau Jake? M-ai ascultat cu atenţie?

— Da, te-am ascultat, a spus el aproape în şoaptă. Dar tu te-ai ascultat vreodată?

M-am uitat la el, contrariată. Nu mă credea.

— Mai precis, de ce ai încredere în nişte străini şi nu în propriul tău tată? a continuat el.

— Zack, tocmai ţi-am spus că tata a fost pediatrul lui Jessie Stone.

A ridicat din umeri.

— Şi ce dacă, Ridley? Tatăl tău a lucrat în tot felul de clinici cu mult înainte să te naşti tu. Probabil că a îngrijit sute de copii şi da, probabil că unii dintre ei au dispărut sau chiar au murit pentru că erau bolnavi, neglijaţi sau chinuiţi. Asta nu înseamnă că a fost implicat în povestea asta.

M-am uitat la el şi un văl de confuzie s-a aşternut brusc peste gândurile mele. Dacă era să judec la rece întâmplările prin care trecusem în ultimele zile, fiecare eveniment putea fi considerat un element dintr-o minciună foarte complicată, o conspiraţie menită să mă facă să mă îndoiesc de identitatea mea. Am păstrat iluzia cât am putut de mult, aşa cum faci după ce ai visat că ai câştigat la loterie sau că te-ai mutat pe o insulă de la tropice. Acolo, în sufrageria confortabilă şi caldă a lui Zachary, mi-ar fi fost uşor să cred. Mi-ar fi fost uşor să-l las să mă convingă că fusesem minţită şi manipulată sau că sufeream de o demenţă temporară. Mă puteam duce într-un locşor liniştit, undeva la ţară, pentru o scurtă „odihnă”, unde mi-aş fi revenit de pe urma depresiei. Iar când aş fi ieşit de-acolo, m-aş fi putut mărita cu Zachary şi-am fi făcut copii şi am fi fost o familie mare şi fericită. Micul „incident” al lui Ridley ar fi fost uitat definitiv.

M-am întins pe canapea, am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez scenariul. Era oare posibil? Întrebarea „De ce?”

rămânea însă fără răspuns. De ce ar face cineva toate astea? Chiar şi Ace, care avea motive să mă urască, să fie măcinat de o gelozie iraţională, ce avea de câştigat?

Zack a pus mâna pe fruntea mea, încurajator. Am deschis ochii şi m-am uitat la el. Zâmbea uşurat.

— Odihneşte-te puţin. Totul va fi altfel de dimineaţă.

A luat pătura Knicks pe care i-o făcusem cadou de ziua lui anul trecut şi m-a învelit. Aproape că-mi puteam imagina cum ar fi să rămân acolo şi să-l las să aibă grijă de mine. Ar fi stat cu mine un timp, până când şi-ar fi spus că am adormit. Apoi s-ar fi dus în cealaltă cameră şi le-ar fi telefonat părinţilor mei, le-ar fi spus că sunt bine şi că totul s-a rezolvat. Ar fi fost calea cea mai uşoară pentru mine.

— Care-i adevărul despre Project Rescue? l-am întrebat.

Uşurarea a dispărut, zâmbetul s-a şters. În locul lor s-a instalat iritarea.

— Trebuie să treci peste asta Ridley. Doar nu-l crezi pe Christian Luna şi nu pe tatăl tău!

Într-un alt moment din viaţa mea poate că nu aş fi observat, poate că amănuntul mi-ar fi scăpat, însă vechea Ridley nu mai exista. I-am zâmbit lui Zachary. Îmi închipui că a fost un zâmbet trist, furios, pentru că aşa mă simţeam. M-am ridicat şi am aruncat pătura de pe mine.

— Nu ţi-am spus niciodată numele lui, am şoptit.

— Poftim?

— Christian Luna. Nu i-am rostit niciodată numele.

— Ba da, Ridley, mi l-ai spus, a zis el, uitându-se trist la mine.

Dar nu îl rostisem şi eram sigură de asta. De fapt, ţinusem numele sub tăcere din motive pe care nu le-aş fi putut explica în acel moment. N-avea decât să pretindă că eram nebună, eu ştiam că nu sunt.

— Ridley, te rog.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că nu doar de setea mea de libertate şi faptul că nu-l iubeam îndeajuns de mult mă făcuseră să-l părăsesc. Era vorba despre ceva intuitiv, pentru care nu aveam nicio dovadă, ceva care mă deranja în subconştient. Văzusem vag acest ceva când intrase în apartamentul meu fără să-mi spună. Îl simţeam şi acum, dar nu puteam descrie în cuvinte ce simţeam. M-am ridicat în picioare şi m-am întins după haină. S-a ridicat şi el odată cu mine, şi

când m-am uitat în ochii lui am văzut un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

— Dacă pleci acum, nu mai răspund de nimic.

Era neliniştit, dar avea o privire inexpresivă şi rece.

— Ce e Project Rescue, Zack? am întrebat iar şi mi-am auzit vocea tremurând.

Mi-am dat seama că începuse să-mi fie frică de el, fizic. Am început să mă retrag spre uşă.

A auzit şi el teama din glasul meu. Părea surprins, ca şi cum i-aş fi tras o palmă, şi o clipă a redevenit omul pe care îl iubisem.

— Rid, nu te uita aşa la mine, te rog. Nu ţi-aş face rău niciodată, ştii asta.

Dar nu mai voiam să văd alte feţe care mă mint, alte măşti.

— Ce s-a întâmplat, Zack?

De data asta ţipasem.

— Calmează-te, nu mai ţipa, m-a rugat, aruncând o privire afară. Project Rescue este exact ce ţi-a spus tatăl tău că este: o organizaţie care le oferă părinţilor o alternativă la abandonarea copiilor în stradă. Atât şi nimic mai mult.

— Minţi.

— Nu, ăsta este adevărul.

N-am spus nimic, iar el a oftat şi s-a aşezat pe canapea.

— Sistemul de protecţie al copiilor nu a fost totdeauna ce este acum. Azi, indiferent de câte lacune există, se pune un accent mai mare pe siguranţa copilului. În anii ’70 nu era aşa. Era greu să salvezi un copil dintr-o familie. Deseori doctorii erau obligaţi să asiste neputincioşi la chinurile şi chiar la moartea copiilor. Aveau mâinile legate.

— Ce vrei să spui?

Dar deja începusem să văd, să înţeleg. Partea lipsă din discuţia cu tata.

— Vreau să spun că erau acolo câteva persoane care nu au suportat să privească şi să nu facă nimic. Nu puteau trăi aşa.

— Persoane ca tata sau unchiul Max.

— Da, printre alţii. Inclusiv mama, a adăugat el, ridicându-şi capul ca să-mi prindă privirea.

Mi-am amintit ce spunea Esme: *Aş fi făcut orice pentru el.* Cuvintele ei căpătaseră alt înţeles. M-am întrebat ce făcuse ea pentru Max.

— Destul, Zack!

Glasul m-a făcut să tresar. Când m-am întors, am văzut-o pe Esme, în pijama şi halat roz. Mi-am amintit că dormea uneori pe canapea, în biroul lui Zack, când avea treabă în oraş până noaptea târziu. Îmi plăceau la nebunie serile în care stătea cu noi şi găteam împreună sau închiriam un film şi făceam floricele.

— Ridley, a zis ea cu blândeţe, faci o mare greşeală, draga mea.

M-am uitat la ea.

— Ce greşeală fac?

— Răscoleşti trecutul. Nu e bine, pentru niciunul din noi.

— Nu am răscolit nimic. Totul iese la suprafaţă de la sine.

A clătinat din cap. Mi s-a părut că vrea să zică ceva, însă a renunţat.

— Esme, ştii cine sunt eu?

— Ştiu, Ridley. Ştiu cine eşti. Întrebarea corectă este de ce nu ştii şi tu.

Zâmbea compătimitor, dar nu reuşea să-şi ascundă teama. M-am uitat la Zack, sperând că voi reuşi să citesc ceva pe faţa lui, ceva familiar.

Era palid, iar privirea lui mânioasă exprima şi altceva. Am recunoscut-o pentru că eram împreună de ani întregi. Nu-mi fusese adresată niciodată, dar o văzusem când vorbea despre anumiţi pacienţi de la clinica unde lucra o dată pe săptămână împreună cu tata. De obicei privirea era acompaniată de o replică în genul „unii oameni nu merită să aibă copii”. O înţelesesem greşit, crezusem că era vorba de pasiune, pasiune pentru munca lui, afecţiune pentru copii, tristeţe pentru că mulţi se pierdeau în fisurile sistemului. Dar acum mi-am dat seama ce însemna cu adevărat: judecată rece, lipsă de compasiune, aroganţă.

— Dacă ai fi rămas cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, a zis el iritat. Nu ar fi trebuit să treci prin asta.

Avea dreptate, bineînţeles. Dacă aş fi rămas cu el, aş fi fost probabil în patul lui sau el în al meu în dimineaţa aceea. Nu aş fi plecat de-acasă să mă întâlnesc cu el. Şansele să mă aflu acolo şi atunci ar fi fost minime. Dar cine ştie, poate că venise timpul ca partea mea întunecată să iasă la lumină, poate că nimic n-ar fi oprit-o. Poate că toate alegerile, mici sau mari, alegerile care, credeam eu, îmi influenţaseră crucial destinul, nu erau deloc

alegeri. Poate că erau doar şoaptele părţii mele întunecate care mă călăuzea încet dar sigur către mine însămi, către adevăr.

— Da, Zach, aş fi putut trăi foarte bine fără să ştiu cine sunt în realitate.

— Ai avut o viaţă atât de grea? a intervenit Esme. În vocea ei se simţea ceva asemănător cu amărăciunea. Te-ai gândit vreodată care ar fi fost alternativa?

M-am uitat la ea. Părea mică, fragilă, dar în ochii ei ardea o furie cumplită.

— Cum aş fi putut? Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că am vreo alternativă.

A râs scurt.

— Bun, acum ştii. Eşti fericită?

Le-am întors spatele şi am ieşit din apartament.

— Ridley! a strigat Zack disperat. Nu eşti în siguranţă!

Habar n-aveam unde să mă duc, dar am fugit.

•

Nu supravieţuiesc nici cei mai puternici, nici cei mai inteligenţi dintre noi. Supravieţuiesc cei care se adaptează mai repede la schimbări. Nu ştiu cine a spus asta, însă mi s-a părut o idee extraordinară şi apelez la ea deseori. Am alergat vreo două străzi, apoi mi s-a tăiat răsuflarea şi o vreme am mers şchiopătând, din cauza crampelor musculare care se instalaseră la câteva minute după ce fugisem de la Zack. Nu e uimitor că eroii din filme aleargă kilometri întregi, se caţără pe garduri de patru metri, sar peste maşini în mers? Acrobaţiile astea nu-mi sunt la îndemână, nici nu mai ţin minte când am fost ultima oară la sală. Dacă cineva ar fi vrut să mă buzunărească în acel moment, ar fi putut s-o facă foarte uşor. Mă tot uitam peste umăr după Firebird sau după chelios. Zack zicea că sunt în pericol şi aveam toate motivele să-l cred. Mă mişcăm cât puteam de repede, dar nu ştiam încotro. Nu mă puteam duce acasă. Nu mă puteam întoarce în camera aceea de hotel tristă şi deprimantă. Nu mă puteam duce la părinţii mei. Aşa că am continuat să merg.

Mă simţeam sfâşiată. Eram avariată, dar nu distrusă. Mintea mea era împânzită de gânduri fără legătură unele cu altele şi de întrebări fără răspuns, dar nu eram nebună. Măcar atât ştiam. Am luat-o spre est, de-a lungul râului. Oraşul începea să se trezească şi cerul îşi schimbase culoarea de la negru ca smoala

la albastru închis. Am ajuns la atelierul lui Jake, însă uşa era încuiată. Am sunat la interfon deşi ştiam că era inutil. Nu era acolo. Poate plecase pentru totdeauna. Poate aşa era mai bine, ţinând cont că nici acum nu eram sigură dacă el încercase să mă omoare sau nu.

Mai era o oră până la răsăritul soarelui, dar traficul începuse deja să se îndesească. Am trecut pe lângă un bărbat care împingea o tonetă de cafea. Cartierul chinezesc forfotea, pieţele de peşte erau deschise, luminile erau aprinse în magazine. Pe strada Chambers, avocaţi şi judecători coborau din limuzine Lincoln Sedan parcate la bordură şi intrau grăbiţi în clădirea uriaşă cu ziduri de un alb murdar. Eram obosită, mai obosită ca niciodată, însă nu m-am oprit. Mă gândeam la un film despre alpinişti care au escaladat muntele Everest. La 8 000 de metri altitudine, într-un ger cumplit, fără oxigen... Însă au continuat să urce. Au continuat să pună un picior în faţa celuilalt. Ştiau că vor muri dacă se opresc. Simplu. Nu ştiu dacă era la fel de simplu şi pentru mine. Dar ştiam că nu am voie să mă opresc, altfel povara gândurilor şi spaima mă vor zdrobi. Ajunsesem la capătul scării care duce spre podul Brooklyn şi am început sa urc treptele de lemn. Dacă reuşeam să ajung de partea cealaltă, mai devreme sau mai târziu găseam un hotel. Puteam să iau o cameră şi să dorm o săptămână sau două. Puteam să merg mai departe, până la capătul Pământului.

Aş vrea să pot spune că am simţit mereu o umbră în viaţa mea, dar nu a fost aşa. A existat în schimb un presentiment, o idee vagă, niciodată clar formulată. Esme mă întrebase dacă viaţa mea a fost chiar atât de rea, dacă m-am gândit vreodată care ar fi fost alternativa.

Nu trebuie decât să închid ochii şi într-o clipă îmi amintesc toată copilăria mea, atmosfera şi emoţiile ei. Nu amintiri specifice, ci esenţa lor. Şampon Johnson’s Baby şi pâine prăjită, petreceri de ziua mea şi gazon proaspăt tuns, flăcări vesele în şemineu şi cadouri de Crăciun. Eram iubită. Am crescut simţindu-mă protejată, ştiind că nu-mi va fi niciodată foame. Nu mi-a fost niciodată frică în casa mea. Perfect? Vă întreb eu pe voi: Ce este perfect? Existau lucruri pe care nu le-am ştiut sau pe care le-am ignorat? Evident. Însă am avut o copilărie frumoasă, tipică pentru o suburbie americană. Raţional vorbind, alternativa nu ar fi fost la fel de bună. Tata ar fi putut abuza de

mine, mama ar fi fost poate incapabilă să mă apere. Cine îmi poate spune ce aş fi acum dacă aş fi crescut ca Jessie, fiica Teresei Elizabeth Stone? Nu voi şti niciodată şi nu-mi pare rău. Dar asta nu înseamnă că aprob ce s-a întâmplat. Cineva a ucis-o pe Teresa Stone şi i-a răpit copilul. Regret, însă nu sunt unul dintre oamenii care cred că scopul scuză mijloacele.

— Hei.

M-am întors şi l-am văzut în spatele meu, foarte aproape.

— Nu poţi să mergi la nesfârşit, a zis. La un moment dat trebuie să te opreşti şi să înfrunţi realitatea.

Am simţit că mă copleşesc emoţiile, sentimente puternice şi amestecate: dragoste, furie, teamă.

— Şi tu vrei să mă ajuţi, am spus. Vocea îmi tremura.

— Dacă eşti pregătită să auzi adevărul.

DOUĂZECI ŞI OPT

— Bănuiesc că nu vezi ironia sorţii, am zis, îndepărtându-mă de Jake.

Îmi uram vocea şi mâinile pentru că tremurau incontrolabil şi îmi trădau emoţia. Spre meritul lui, nu mi-a răspuns. Cerul se luminase şi traficul creştea pe pod. Fâşâitul sec al cauciucurilor pe asfalt era din ce în ce mai puternic, întrerupt din când în când de claxoane stridente. Jake stătea perfect nemişcat, ca şi cum văzuse o pasăre şi încerca să nu o sperie. Eram pregătită să-mi iau zborul.

— Ştiu tot, am spus, făcând un pas înapoi şi privindu-l în ochi.

— Nu, a zis el, clătinând încet din cap. Nu ştii.

În clipa aceea a devenit simbolul tuturor celor care mă minţiseră cândva. Aş fi vrut să mă înfurii, să-l lovesc cu pumnii, să fac o gaură în universul lui cu mânia şi durerea mea şi să-l arunc prin ea. Aproape incredibil, am reuşit să-mi păstrez calmul câteva secunde, o veşnicie în care parcă aş fi ţinut un rottweiler în lesă cu un fir de aţă.

— Ştiu că nu te-ai mutat în blocul meu din întâmplare. Ştiu că ai mers pe un traseu complicat care în cele din urmă te-a dus la mine. Ştiu că tu ai scris al doilea bilet.

— Ridley...

Părea o rugăminte.

— Nu te apropia de mine.

Dar deja mă topeam. Tremurul glasului şi mâinilor mi-a contaminat tot corpul. Nu reuşeam să-l stăpânesc.

— Nu te apropia.

— Nu ţi-aş face rău niciodată.

Am râs, un râs scurt şi aspru care până şi mie mi s-a părut ciudat.

— Ştii, am zis, cu două octave mai sus, am mai auzit asta. Am impresia că atunci când cineva simte nevoia să afirme aşa ceva, la mijloc e o problemă.

A pălit brusc. Părea obosit, cearcăne mari îi umbreau ochii.

Râsul isteric m-a scuturat din nou. Parcă nu fusese al meu. Sunase dur şi straniu.

— Eşti un mare mincinos. Aproape că ne-ai omorât pe amândoi ieri. Ce naiba încercai să faci?

Ţipam şi mă uitam în jur. În New York nu eşti niciodată singur, mereu sunt oameni în preajmă. Bineînţeles, cu excepţia momentelor în care ai nevoie de cineva. Atunci, subit, devine cel mai pustiu loc din lume. Nu mai era nimeni pe pod.

— Ce vrei să spui?

Era foarte convingător, trebuie să recunosc. Îşi perfecţionase expresia de inocenţă amestecată cu tulburare.

— Maşina! am strigat atât de tare, încât a început să mă doară gâtul. Firebird-ul ăla nenorocit! Tu conduceai când aproape m-am ciocnit cu camionul?

— Cum? A scuturat din cap. Ochii îi scăpărau. Nu! Dumnezeule, Ridley, ţi-e rău?

A făcut un pas înainte, încercând să se apropie de mine, dar m-am retras repede. Parcă am fi dansat.

Nu fusesem niciodată sigură că el condusese maşina. De fapt, emoţional vorbind, eram aproape sigură că e nevinovat. Dar în clipa aceea, pe podul Brooklyn, la răsăritul soarelui, nu mai aveam încredere în ce simţisem, în ce văzusem sau în ce auzisem cu un minut, cu o zi sau cu treizeci de ani în urmă. Puteam să gândesc doar la timpul prezent. Eram speriată şi furioasă în aceeaşi măsură, şi sentimentele erau singura mea certitudine.

— Ascultă-mă, a şoptit el. Firebird-ul a dispărut. A fost furat.

Bineînţeles că nu l-am crezut.

— Ai impresia că sunt proastă, Jake? Chiar tu mi-ai spus că maşina a fost sechestrată şi ştiu că nu e adevărat.

O rafală rece de vânt s-a ridicat de pe râu şi mi-a deschis haina. Am strâns-o şi am încheiat-o.

— Bine, a recunoscut el, ridicând mâna. Ştiu ce ţi-am spus. Am greşit. Am crezut că a fost confiscată, dar mai târziu mi-am dat seama că nu fusese.

Am reflectat câteva clipe, cântărind probabilitatea ca informaţia să fi fost adevărată, dar mi s-a părut prea puţin credibilă.

— Cum ai aflat? Nu puteai să suni la poliţie şi să-i întrebi. Eşti urmărit, eşti suspectat că l-ai ucis pe Christian Luna.

A dat din cap, ca şi cum scepticismul meu i se părea justificat.

— Am prieteni cu relaţii.

— Cine ar fi făcut aşa ceva? Cine ţi-a furat maşina şi pe urmă a încercat să mă omoare?

— Aceiaşi oameni care au lăsat o carabină înregistrată pe numele meu în parcul Fort Tryon ca să fie găsită de poliţie.

M-am uitat ucigător la el, de parcă aş fi putut stoarce adevărul doar cu intensitatea privirii.

— A, acum crezi că e un soi de conspiraţie? am zis.

— Numeşte-o cum vrei.

Era peste puterile mele să analizez simultan informaţiile despre atât de multe persoane şi circumstanţe. Am simţit că pâcla se aşterne iar peste mintea mea, lumea a devenit o nebuloasă, forme negre au început să se rotească în spatele unui nor de fum.

— Trebuie să ştiu ce se întâmplă, Jake. M-am săturat de minciuni. Eşti pregătit să-mi spui tot? Fără omisiuni.

— O să-ţi spun tot ce ştiu. Nu mai am niciun motiv să-ţi ascund ceva, a zis el blând.

Am tăcut câteva clipe şi am trecut în revistă milioanele de întrebări pe care le ţineam în minte şi care se înghesuiau să-şi ia zborul de pe buzele mele. Am păstrat una singură.

— Ai găsit ce căutai? am zis, şi tristeţea a reuşit în cele din urmă să ia locul furiei. Tot acum au izbucnit şi lacrimile. Grele, fierbinţi, tăcute, venind direct din inimă. După toate astea, am continuat, după minciuni, înşelătorie şi crimă, măcar ai găsit ce căutai?

A oftat şi s-a uitat în jos, la râu. Mi s-a părut că umerii i se lăsaseră puţin sub greutatea cuvintelor mele.

— Nu. N-am găsit. Vorbise foarte încet şi mi-a căutat privirea în timp ce se apropia. În schimb am descoperit altceva.

— O, te rog, am strigat, şi în clipa aceea îl uram pentru că rostise exact ce voiam să aud. Nici măcar să nu te prefaci că ţi-a păsat vreodată de mine. Ştii ceva? Du-te naibii, Jake.

M-am răsucit pe călcâie şi am plecat.

— Ridley, te rog.

S-a mişcat repede, prea repede ca să-mi lase vreo şansă. Mă apucat foarte strâns şi m-a ţinut aşa în timp ce îl loveam tot mai tare – şi nu mă refer la palme şi pumni de domnişoară. L-am lovit în tibie, l-am lovit în ceafă, dar nu mi-a dat drumul.

— Lasă-mă! Eşti un mincinos împuţit! Te urăsc!

Ţipam ca o nebună.

— O să te las dacă îmi promiţi că mă asculţi, a reuşit să-mi spună printre pumni.

Am încercat să-l lovesc cu genunchiul, dar m-a blocat cu piciorul. M-am sprijinit de el extenuată, aşa cum fac boxerii în ring când se ţin unul de celălalt şi încearcă să lovească la rinichi. Am oftat lung şi mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Ok, am zis. Te ascult.

S-a ţinut de cuvânt. Eu nu. În clipa în care mi-a dat drumul, am rupt-o la fugă spre Brooklyn.

— Dumnezeule, Ridley, a ţipat el.

Fugeam cât mă ţineau puterile, dar m-a ajuns într-o secundă. V-am spus că nu sunt prea rapidă. M-a prins de la spate şi mi-a blocat braţele de-a lungul corpului. Am încercat iar să-l lovesc, am ţipat ca un copil isteric.

— Ai dreptate Ridley, a strigat el, acoperindu-mi urletele. Te-am minţit. Lasă-mă să-ţi explic.

Nu ştiu cât a mai durat lupta, dar epuizarea mea şi puterea lui Jake m-au convins că era inutilă. M-am prăbuşit în braţele lui.

— OK, dă-mi drumul. Nu mai fug. Sunt prea obosită.

— Te rog, a zis, răsuflând din greu. Nu mai face asta. Sunt prea obosit ca să mai alerg după tine.

M-am îndepărtat de el şi m-am aşezat pe şina de tren. Era o dimineaţa plăcută, cu un cer albastru-cenuşiu. Pe apa sură de sub noi pluteau pete albe de spumă.

— Spune-mi că nu ai fost tu, am zis, uitându-mă în zare. Spune-mi că nu tu l-ai ucis pe Christian Luna. Spune-mi că nu tu conduceai maşina.

Ca să fiu sinceră cu voi în ceea ce priveşte relaţia mea cu Jake, în ciuda tuturor minciunilor şi manipulărilor, doar asta conta pentru mine, doar asta nu puteam ierta şi nu puteam înţelege. S-a aşezat lângă mine, şi-a lăsat o mână uşor pe umărul meu şi cu cealaltă mi-a ridicat bărbia până când am fost obligată să mă uit în ochii lui.

— Nu am fost eu.

Dacă ar fi încercat să-mi explice, cred că nu l-aş fi crezut. Dar a tăcut şi mi-a dat timp să mă uit în ochii lui. Am văzut că spunea adevărul.

— Cum m-ai găsit?

— Ce vrei să spui? Cum te-am găsit acum?

— Nu, ştiu asta. Ai aflat că tata a fost doctorul lui Jessie Stone. Cum m-ai găsit atunci?

A râs încet.

— La fel cum te-a găsit şi Christian Luna. Mulţumeşte-i fotografului care lucrează pentru *Post.*

Am oftat.

— Doamne, îl urăsc pe tipul ăsta.

Şi-a plecat capul o clipă şi mi-am dat seama că îl jignisem puţin. N-am adăugat nimic pentru a remedia situaţia.

— Îţi pare rău că m-ai cunoscut, a spus el după un timp.

— Să zicem doar că ai foarte multe de povestit.

Nu mai ştiu cât timp am stat acolo, urmărind şuvoiul de maşini care se scurgea grăbit sub noi, respirând un aer tot mai greu din cauza gazelor de eşapament. Niciunul din noi nu s-a hotărât să rupă tăcerea. Temerile şi întrebările ne despărţeau ca o barieră de sârmă ghimpată. Nu era imposibil să trecem peste ea, dar avea să fie foarte dureros.

•

Am găsit un local pe strada Montague, în Brooklyn. Până acolo n-am scos un cuvânt. El avea multe de povestit şi eu aveam multe întrebări de pus, dar era de la sine înţeles că trebuia să găsim un loc retras şi sigur unde să vorbim. Purta o şapcă de baseball cu cozorocul tras pe ochi şi un hanorac cu gluga ridicată. Păstram o oarecare distanţă între noi şi mergeam repede. Soarele se ridicase pe cer. Aveam senzaţia că suntem prea expuşi, că trebuie să ajungem cât mai repede la adăpost.

Ne-am aşezat într-un separeu tapiţat cu piele roşie şi am comandat cafea. Eram tăcuţi şi nu ne uitam unul la celălalt. Cred că nu ştiam de unde să începem.

— Cum m-ai găsit acum? l-am întrebat.

— Supravegheam discret atelierul din Piaţa Tompkins.

Logic.

— Ştiai că o să te caut?

— Nu ştiam, dar speram.

Din nou tăcere.

— M-am dus la Zack, am zis eu după aproape un minut.

— Da? De ce te-ai dus la el?

— Unde m-aş fi putut duce în altă parte? am ridicat eu din umeri. Mi-am închipuit că m-ar putea ajuta să văd lucrurile mai clar pentru că îl cunoaşte pe tata.

— Dar...

— Dar a vrut să mă convingă că totul e opera imaginaţiei mele. Era şi maică-sa acolo. Abia atunci am înţeles...

— Ce?

— Orice-ar fi Project Rescue, sunt implicaţi şi ei.

A dat din cap, de parcă ştia asta deja, ceea ce probabil că era adevărat. Am băgat mâna în buzunar, am scos copia certificatului de naştere şi poza cu Charlie, Adele şi Michael. Le-am pus pe masă şi le-am împins spre el.

— Tu eşti Charlie, nu-i aşa? am şoptit.

Cum îmi venise ideea asta? În timp ce vorbeam la telefon cu detectivul Salvo, citisem în certificatul de naştere că Charlie se născuse la 4 iulie 1969. În prima noapte cu Jake aflasem că se născuse în zodia Racului. Mă uitasem atent la figura neclară a puştiului de pe ponei, dar atunci nu aveam cum să-mi dau seama că el era. Mai târziu, pe pod, ceva din privirea lui mă făcuse să mă gândesc din nou la fotografie. Subconştientul meu poziţionase nişte piese dintr-un puzzle. Nu m-am mirat când a dat din cap, fără să-şi ia ochii de la fotografie.

— Da, a recunoscut el. La fel cred şi eu. Oricum, am fost cândva.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştiu exact cum am ajuns la orfelinat. Tot ce ştiu e că Charlie a fost răpit din casa părinţilor lui când avea trei ani. Ce s-a întâmplat mai departe e încă neclar.

— Dar ai avut dreptate în legătură cu mama ta. Te-a iubit.

— A încercat să scape de mine.

— S-a întors după tine. Era tânără şi speriată, se măritase cu un nenorocit. Asta nu înseamnă că nu te-a iubit.

A ridicat din umeri. Doamne, cum rămânem toţi nişte copii care au nevoie să ştie că sunt iubiţi.

— Ai găsit-o pe bunica ta. De ce nu i-ai spus ei?

A ridicat iar din umeri. Acum privea fix în cana cu cafea pe care o ţinea cu amândouă mâinile.

— Nu înţeleg, am continuat, văzând că nu răspunde. Nu asta ai căutat? N-ai vrut să-ţi găseşti familia?

— Aşa am crezut şi eu, spuse el, dar când am găsit-o pe Linda McNaughton... Nu ştiu. Nu mi s-a mai părut corect. Nepotul pe care l-a iubit a dispărut demult, fiica ei la fel. N-am avut puterea

să-i spun. Mi-am zis că o să mă întorc după ce aflu adevărul în privinţa mea. Încă nu l-am aflat.

Am tăcut o vreme, apoi a continuat:

— Un singur om ştie precis ce s-a întâmplat cu noi, de ce şi cum am fost răpiţi şi ce s-a întâmplat de atunci.

— Cine?

— Tatăl tău. El a fost doctorul care i-a îngrijit pe toţi copiii care au dispărut atunci. Şi Dumnezeu ştie pe câţi alţii.

— Mai sunt şi alţii?

— Da, cred că mulţi alţii.

— Project Rescue..., am început eu, mai degrabă gândind cu voce tare.

Nu pricepeam ce legătură există între Charlie, Jessie şi ceilalţi şi fundaţia unchiului Max. Dar ştiam că există un punct de contact, aşa cum ştii sigur că o insulă are legătură cu fundul oceanului, deşi apa are doi kilometri adâncime.

— De-asta m-ai căutat?

A oftat şi s-a uitat la mine.

— Ca să fiu sincer, când te-am văzut pe prima pagină din *Post* eram într-un punct mort. Vorbisem cu doctorul Hauser şi aflasem despre tatăl tău. Nu ştiam însă cum să-l abordez. Nu puteam să mă duc pur şi simplu la el şi să-l somez să vorbească despre Project Rescue. Pe urmă a murit Arnie. Toate eforturile mele de a afla ceva despre organizaţie dăduseră greş. O vreme am fost dezorientat, mi-am plâns de milă şi m-am învârtit în cerc. Am lucrat la câteva cazuri ca să mai câştig nişte bani. Apoi ţi-am văzut poza în ziar. Semănai atât de mult cu Teresa Stone aşa cum arată în fotografia din *Record,* încât am început să-mi pun întrebări. Aş spune chiar că asemănarea era izbitoare. La început am crezut că mi-am pierdut minţile, că eram atât de disperat să găsesc indicii noi, atât de obsedat de ancheta mea, încât aveam halucinaţii. Apoi am citit că eşti fata lui Benjamin Jones şi am simţit mâna destinului. Am sperat că prin tine voi ajunge la tatăl tău.

— Practic, m-ai folosit.

S-a întins să mă ia de mână şi nu m-am ferit.

— Aşa a început, Ridley, dar...

Nu şi-a terminat propoziţia şi m-am bucurat, pentru că nu voiam să-mi spună că nu se aştepta să se îndrăgostească de

mine. Cred că la un anumit nivel ştiam ce se întâmplă între noi. Cuvintele ar fi ştirbit ceva din perfecţiunea sentimentelor.

— Atunci, dacă tu eşti Charlie şi eu sunt Jessie, ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi? Cine sunt ei?

— Nu ştiu, n-am reuşit să dau de urma lor. Au dispărut. Gândeşte-te la tine, de exemplu. Ai alt nume şi alt număr de asigurare socială. Există un certificat de naştere pe numele Ridley Jones. La fel şi în cazul meu. Am un certificat de naştere pe numele Harley Jacobsen. Charlie, Brian, Pamela şi Jessie nu mai există. Părinţii lor biologici au murit.

Nu mi s-a părut ciudat că vorbise despre Charlie şi Jessie la persoana a treia. Niciunul dintre noi nu se identifica deocamdată cu alter egoul lui din trecut. Nu simţeam că aş fi fost vreodată Jessie. Fetiţa din fotografie era mai degrabă o fiinţă a cărei soartă era strâns legată de a mea, a cărei poveste trebuia să o descopăr pentru a înţelege ce mi se întâmplă. După cum vorbise Jake, probabil că simţea acelaşi lucru.

— Încă nu înţeleg. Copiii au fost luaţi din casele lor, apoi s-au trezit în altă parte, cu nume diferite, cu numere de asigurare socială diferite. De ce? Şi cum?

— O reţea de oameni foarte influenţi, cu bani şi relaţii, a răspuns el fără să ezite, ca şi cum se gândise mult la asta. E necesar un nivel de organizare şi corupţie aproape incredibil pentru a reuşi o asemenea scamatorie.

— Dar de ce? am întrebat din nou. În ce scop ar face cineva aşa ceva?

— Când am început cercetările, mă gândeam numai la mine, la ce mi s-a întâmplat mie. Iniţial am crezut că e vorba despre piaţa neagră. Mi-am spus: Bine, e vorba de copii lăsaţi la filiale Project Rescue, mulţi dintre ei fără certificat de naştere sau numere de asigurare socială. Ca să fabrici identităţi noi pentru copiii abandonaţi trebuie să pui la punct un sistem, nu crezi? Poate că erau furaţi doar copii albi sănătoşi şi apoi vânduţi unor familii cu dare de mână.

— Dar mama ta s-a întors după tine. Nu ai fost abandonat.

— Corect. Şi după ce am auzit că dispăruseră şi alţi copii în aceeaşi zonă, am aflat că de fapt nu fuseseră abandonaţi, aşa că teoria mea a căzut.

— Da, dar toţi au fost îngrijiţi la clinica Little Angels.

— Singurul numitor comun.

— Iar clinica Little Angels aparţine de Project Rescue.

— Aşa e.

— Ce înseamnă asta?

— Mai au totuşi ceva în comun: numărul de vizite. Când un copil e adus de prea multe ori la dispensar cu anumite răni sau afecţiuni, medicul care se ocupă de el îl înregistrează ca fiind o posibilă victimă a unor abuzuri. Jessie a avut o mână ruptă. Charlie a fost pur şi simplu abandonat. Brian a fost internat cu o fractură la picior şi o contuzie la cap. Pamela a avut braţul dislocat din umăr. Astea nu sunt accidente normale pentru copiii de vârsta lor.

— De unde ştii? Doctorul Hauser mi-a spus că nu ţi-a dat dosarul medical.

— Doar nu te aşteptai să-ţi spună că a încălcat regulamentul spitalului pentru că a fost prieten bun cu Arnie.

Am zâmbit. Nu mă înşelasem în privinţa doctorul Hauser şi a cravatei lui cu Ursuleţii Dansatori. Hippiotul din el încălcase regulile pentru a face ceea ce era corect.

— Cu alte cuvinte îmi spui că un medic a crezut că aceşti copii au fost victimele abuzurilor.

— Nu un medic oarecare, Ridley. Tatăl tău.

Jake s-a uitat dintr-odată pe lângă mine şi s-a încruntat, aşa că m-am întors şi eu să văd despre ce e vorba. Şi am văzut. Firebird-ul, ameninţător ca un rechin de oţel.

S-a întins, m-a luat de cap şi m-a aruncat pe masă. S-a aplecat şi el şi a strigat la ospătăriţă, singura persoană care se mai afla în local:

— Jos!

Femeia a reacţionat fulgerător, de parcă s-ar fi antrenat pentru asta: s-a ghemuit imediat în spatele barului.

În clipa următoare, vitrina localului a explodat într-o furtună de cioburi. Sunetul armei automate şi al geamului care se făcea ţăndări era asurzitor, de departe cel mai îngrozitor pe care l-am auzit vreodată. Lumea întreagă devenise un caleidoscop de cioburi tăioase şi de fulgere orbitoare. Jake s-a aruncat sub masă şi m-a apucat de picior, îndemnându-mă să fac acelaşi lucru. Ne-am târât împreună după bar, unde ospătăriţa înspăimântată era întinsă cu faţa în jos şi plângea. Eram prea uimită ca să-mi mai fie frică.

— Se poate ieşi prin spate? a strigat Jake, încercând să acopere zgomotul infernal.

Femeia i-a făcut semn că da şi a pornit în patru labe spre bucătărie. Uşa din spate era deja deschisă, probabil pe acolo fugise bucătarul. Am ieşit, tot târâş.

În momentul în care am ajuns în curtea din spate, arma a tăcut şi am auzit cauciucuri scârţâind pe asfalt. Motorul a urlat o clipă, apoi zgomotul s-a pierdut în depărtare. Jake m-a ridicat în picioare.

— Sună la poliţie, a strigat el la femeia îngrozită, care se lipise de zidul de beton şi continua să plângă. Cere cu detectivul Gus Salvo.

În dimineaţa aceea rece, luminoasă, Jake m-a luat de mână şi am început să fugim.

•

Ne-am refugiat într-o biserică de pe strada Hicks. Urechile îmi ţiuiau, inima îmi bătea nebuneşte şi respiram întretăiat. Am apucat mâna lui Jake şi fără să vreau am strâns-o cât am putut de tare; mi-am dat seama de asta abia după ce i-am dat drumul şi am simţit că mă dor degetele.

În biserică era linişte. O bătrână cu un batic negru pe cap se ruga în primul rând de strane. Lumina dimineţii pătrundea prin vitralii, culorile dansau vesele pe podea ca un roi de fluturi exotici. În alcovuri ardeau candele. Locul emana siguranţă. Cine ar încerca să te ucidă într-o biserică?

Jake m-a tras după el în confesional. Un bilet anunţa începerea confesiunilor la ora 4 după-amiaza. M-am bucurat, pentru că n-aş fi ştiut de unde să încep. M-am prăbuşit pe o pernă îmbrăcată în catifea roşie uzată, prin care se vedea umplutura. Am atins Biblia legată în piele şi am observat că degetul mi s-a înnegrit de praf. Jake a rămas în picioare, uitându-se printre draperii.

— Cine încearcă să ne omoare? am şoptit eu.

— Ridley, cred că am dat peste ceva foarte serios. Cineva vrea să ne oprească. Dar acum ştii la fel de mult ca mine, mi-a răspuns el blând.

— Nu ştiu nimic.

Mi-a aruncat o privire ciudată, apoi a continuat să supravegheze biserica. Abia atunci am observat că ţinea în

mână un pistol semiautomat, negru şi ameninţător. Mi-am dat seama că vedeam prima dată o armă reală. Mi s-a făcut rău.

— Ce ai de gând să faci cu asta? am zis înainte să realizez că era o întrebare stupidă.

— Să te apăr... Dacă va fi necesar.

Dacă omori un om într-o biserică în legitimă apărare ajungi direct în iad sau Dumnezeu, înţelegător, îţi acordă circumstanţe atenuante? Mi-am sprijinit capul de paravanul din lemn şi m-a cuprins cea mai profundă oboseală din viaţa mea.

— Nu ştiu nimic, am şoptit din nou.

Mi-am amintit de toate dineurile organizate de fundaţie, de toate evenimentele mondene la care participa crema New York-ului din mediul de afaceri, din showbiz, din lumea medicală. M-am gândit la sumele generoase care intrau în fondul caritabil al lui Max. M-am gândit la toţi cei care fuseseră ajutaţi cu banii adunaţi la dineuri. M-am gândit la pasiunea investită de Max în salvarea unor nefericiţi, pentru că el nu fusese salvat niciodată, pentru că doar aşa putea să îndure suferinţa. M-am gândit cât de frustraţi erau Max şi tatăl meu din cauza sistemului social care eşuase de atâtea ori, un sistem care nu-i lăsa pe doctori să-i ajute pe copiii aflaţi în pericol. M-am gândit la nenumăratele seri de discuţii pe această temă, la nenumăratele dezbateri aprinse pe care le auzisem în spatele uşilor biroului. Mi-am amintit de câte ori mă întrebasem în copilărie de ce erau toţi aşa de trişti şi de furioşi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Max şi tatăl meu s-ar fi hotărât să ia câteva cazuri pe cont propriu? Dacă salvarea copiilor abandonaţi era doar o faţă a fundaţiei Project Rescue? Dacă exista un Project Rescue paralel, pe care elita New York-ului se făcea că nu-l vede? Gândurile îmi ardeau mintea ca azotul lichid.

— Deci nu ai idee *cum* şi *de ce* au fost luaţi copiii din casele lor. Nu ai nicio teorie în privinţa asta? am şoptit.

— Nu am spus asta.

A lăsat draperia să cadă şi s-a aşezat lângă mine pe băncuţă. Acum stăteam înghesuiţi unul în altul. A pus pistolul la centură, şi-a şters o picătură de sudoare de pe frunte şi m-a mângâiat pe obraz.

— O să stăm puţin aici, bine?

— Şi apoi ce facem?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit aşa de departe.

Am observat pentru prima oară cât de obosit era.

— Ce ai de gând să faci, Jake? am întrebat încet, cu buzele atât de aproape de urechea lui încât aş fi putut să-i simt gustul.

— Ce vrei să spui?

— Ce ai de gând să faci după ce afli adevărul, după ce afli tot ce se poate afla despre Project Rescue şi despre noi... Ce?

S-a uitat la mine complet lipsit de expresie, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta, de parcă ar fi căutat ceva fără să ştie ce caută. Toţi suntem rătăciţi pe lumea asta, nu-i aşa? Căutăm mereu ceva evaziv, ceva crucial, fără să ştim exact ce anume.

— Vreau doar să ştiu cine sunt, a spus el. Tu ştii, nu-i aşa? Vreau să ştiu ce mi s-a întâmplat. Cred că ceilalţi au ajuns în alte familii, ca şi tine. Dar cu mine ce s-a întâmplat? Cum am ajuns în orfelinat? Tu nu vrei să ştii care e povestea ta? Nu vrei să ştii adevărul?

Încă vorbeam în şoaptă. Era o întrebare foarte bună. Adevărul este unanim considerat un Sfânt Graal pentru care merită să sacrifici orice. Toţi te asigură că te va elibera şi că nu se poate întâmpla nimic rău când ajungi faţă în faţă cu el. Eu bănuiam însă, cel puţin în acest caz, că adevărul va fi dezamăgitor, că minciunile frumoase sunt mai puţin periculoase decât adevărul. Dar acum ştiam deja că Universului nu-i plac secretele, că îţi întinde capcane pe care nu le poţi evita. Eram ca o vulpe cu piciorul în laţ. Singura cale de salvare era să-mi rod singură piciorul. Deja pierdusem prea mult. Mi-am dat seama că începusem să plâng (din nou) abia atunci când Jake a întins mâna să-mi şteargă o lacrimă de pe obraz.

— Îmi pare rău, Ridley, îmi pare rău pentru tot, a şoptit înainte să mă sărute.

Am simţit răsuflarea lui caldă în ureche şi m-a scuturat un fior.

— Puteam să te scutesc de asta şi n-am făcut-o. Am fluturat steagul. Te-am condus la Christian Luna. Am fost un egoist, dar...

— Dar nu mai suportai să fii singur, nu-i aşa?

Mi-am amintit cât de singură mă simţisem stând pe întuneric în camera de hotel, întrebându-mă cine sunt şi de unde vin, cine încearcă să-mi facă rău. Jake se simţise aşa toată viaţa. Iar în acest an, căutarea familiei lui şi a răspunsurilor legate de ce i s-a întâmplat au dus la dispariţia singurului prieten pe care îl

avea. Cât de singur trebuie să fi fost... Tentaţia de a găsi un om cu care să împartă povara întrebărilor şi a căutărilor trebuie să fi fost irezistibilă. În final, nu toţi căutăm un refugiu? Putem să credem că alergăm după dragoste, după un vis frumos, după bani – dar în ultimă instanţă toţi căutăm un loc unde să ne simţim acasă. Un refugiu în care gândurile, sentimentele, temerile noastre sunt înţelese.

— Îmi pare rău, a zis el din nou, strângându-mă în braţe.

L-am îmbrăţişat şi eu, cât am putut de bine în confesionalul acela strâmt. Oricât de tare l-aş fi strâns, tot nu era destul.

— Linişteşte-te, am spus. Acum înţeleg.

— Poftim?

— *Quidam.*

S-a uitat la mine. În privirea lui se amestecau surprinderea şi recunoştinţă. Am gustat lacrimile mele sărate pe buzele lui.

•

În timp ce noi ne ascundeam în biserică, Gus Salvo a ajuns la localul de pe strada Montague. Am aflat mai târziu că a luat de la chelneriţă descrierea celor două persoane care fugiseră de acolo şi că a clătinat din cap fără încetare în timp ce ea îi povestea ce se întâmplase. Era încă o piesă dintr-un puzzle care devenea din ce în ce mai complicat pe măsură ce afla lucruri noi. Ceea ce începuse cu o crimă aparent accidentală într-un parc rău-famat căpăta o nouă dimensiune, pe care nu o bănuise când primise cazul.

În statul New York legile privind armele de foc sunt foarte stricte. Dacă vrei să obţii în mod legal o armă, trebuie să completezi o mulţime de chestionare şi formulare şi să ai răbdare. Harley Jacobsen respectase legea când cumpărase pistolul Glock de 9 mm şi un revolver mai mic, un Smith & Wesson special de calibrul .38, cu cinci focuri, folosit deseori de poliţişti în afara serviciului. Avea permis pentru amândouă. Arma cu care fusese omorât Christian Luna era cumpărată însă din Florida, unde legile sunt mai blânde şi perioada de aşteptare este de numai trei zile. De fapt, în Florida puteai cumpăra legal o armă fără să fii obligat să o înregistrezi. Detectivului Salvo îi era clar de ce Harley Jacobson preferase să facă un drum până în Florida, să cumpere arma şi să se întoarcă la New York pentru a ucide pe cineva cu ea. Nu înţelegea însă de ce Jacobsen *înregistrase* arma. Aşa că Salvo a obţinut actele semnate de

Jake şi a comparat semnătura cu cea de pe licenţa de detectiv particular. A descoperit că nu semănau deloc.

Îşi respectase promisiunea, începuse să facă investigaţii în cazul celor patru copii dispăruţi şi urmase în linii mari drumul pe care Jake şi cu mine îl străbătusem deja. Dar Gus Salvo era un bărbat capabil să se concentreze. Atenţia lui nu era distrasă de atâtea probleme şi agenda lui personală nu era la fel de încărcată ca a mea şi a lui Jake. Nu pierduse nicio clipă din vedere scopul lui iniţial, acela de a descoperi cine şi de ce l-a ucis pe Christian Luna.

Poliţia credea că Luna o asasinase pe Teresa Stone. Cum nu fusese prins, cazul rămăsese deschis. Dar, potrivit dosarelor pe care detectivul Salvo le studiase cu atenţie, nimeni nu mai cercetase şi alte piste. Teresa Stone nu mai avea rude care să facă presiuni pentru continuarea anchetei, astfel că după un an crima intrase în categoria „cazuri reci”, mai mult sau mai puţin clasate, şi dosarul fusese aruncat într-un subsol din Jersey. Veşti bune pentru adevăratul ucigaş. Apoi Luna a ieşit din nou la suprafaţă, şi-a clamat nevinovăţia în faţa femeii despre care se credea că e fiica răpită a Teresei şi care avea acum o identitate nouă, şi a devenit o mare problemă pentru acelaşi ucigaş.

Detectivul Salvo a ajuns la concluzia că Luna era problema nerezolvată a altcuiva. Cum Jake săpa în acelaşi cimitir, s-a transformat şi el într-o problemă nerezolvată. Se pare că şi eu eram tot asta, pentru că făceam acelaşi lucru.

Salvo contemplase o vreme podeaua localului acoperită cu cioburi de sticlă. Trotuarul era plin de tuburi de cartuşe de la o armă automată. Ce dracu’ se întâmplă? se întrebase el. Aş fi aflat toate astea mai devreme dacă nu mi-aş fi închis mobilul în buzunar când a început să vibreze şi dacă m-aş fi uitat la numărul care clipea pe afişaj.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Eşti pe autostradă, camionul uriaş din faţă trece peste o pietricică şi o aruncă în parbrizul maşinii pe care o conduci. Auzi o pocnitură surprinzător de puternică. Piatra, probabil nu mai mare decât unghia degetului mic, provoacă o spărtură minusculă, aproape invizibilă. Chiar dacă la început abia o poţi distinge, în final va sparge geamul. Orificiul minuscul a creat o reţea de fisuri care compromit stabilitatea întregului. În cele din urmă, tot ce vei vedea prin parbriz va fi segmentat, dislocat, şi altă lovitură, oricât de slabă, va declanşa o ploaie ucigătoare de cioburi tăioase.

Prin parbrizul crăpat al amintirilor mele am văzut lucruri la care nu mă gândisem din copilărie, dacă mă gândisem la ele vreodată. Clipe care fuseseră înregistrate, apoi îngropate, se năpusteau acum asupra mea. Câte scene vezi într-o viaţă de om, apoi nu te mai gândeşti la ele niciodată? În copilărie, când vezi lucruri pe care nu le înţelegi, le îndosariezi în subconştient şi le scoţi la suprafaţă din memorie doar atunci când dispui de cuvintele şi cunoştinţele necesare pentru a le analiza. Nu vorbesc despre amintirile reprimate. Mă refer la nuanţe, accente, momente delicate care dezvăluie semnificaţia ascunsă a unor evenimente.

Mi-am amintit de o după-amiază de iarnă, când şcoala s-a închis mai devreme. Aveam cam opt ani, eram în clasa a treia şi ne-am adunat cu toţii la ferestre pentru a ne bucura de zăpada care acoperea terenul de joacă incredibil de repede. Cerul avea culoarea aceea prevestitoare de viscol, un cenuşiu întunecat. Şcoala noastră era împărţită pe schimburi, cei de la grădiniţă şi preşcolarii ieşeau toţi la prânz, restul după-amiaza, aşa că în ziua aceea care se încheia mai devreme nu erau destule autobuze pentru toţi. Au fost chemaţi părinţii, iar pe aleea care ducea la intrare se desfăşura o adevărată paradă de maşini şi dubiţe. Ţin minte că bucuria se amesteca în sufletul meu cu vinovăţia, dar eram fericită că mă duc acasă, acolo unde era cald şi bine, acolo unde puteam să mă aşez la fereastra de

lângă şemineu şi să privesc lumea rece şi albă de-afară, delectându-mă cu sandvişuri cu brânză şi cacao fierbinte.

Ne-am înghesuit toţi lângă uşile din aluminiu şi sticlă şi am aşteptat. De fiecare dată când se deschideau, în hol intra o rafală de fulgi de zăpadă şi aer îngheţat, şi curând nasurile şi obrajii noştri s-au înroşit. Am rămas printre ultimii. Am văzut în sfârşit maşina noastră, dar la început mi s-a părut că femeia care o conducea nu era mama. Faţa îi era cenuşie, dură şi încordată. Părul ciufulit, ochii îngustaţi, privirea furioasă. Mama era o femeie frumoasă şi arăta întotdeauna impecabil. Nu îmi amintesc să o fi văzut vreodată „distrusă”, cum spunea ea. Femeia care ne dusese la şcoală de dimineaţă, deşi tot în pijamaua ei roşie de mătase, era perfect îngrijită, machiată, cu părul pieptănat şi purta un halat negru din catifea şi papuci. Era în costum de scenă şi juca fără greş rolul mamei.

Femeia de la volanul Mercedesului negru era îngrijorată, plictisită, şi foarte, foarte tristă. Se uita fix în faţă, de parcă zăpada ar fi fost cea mai mare dezamăgire a vieţii ei. Ţin minte că inima mi-a luat-o razna, o reacţie pe care atunci n-aş fi putut s-o explic. În clipa aceea cred că am văzut-o prima dată pe mama fără mască.

Învăţătoarea mea, domnişoara Angelica, m-a bătut pe umăr:

— Uite, Ridley, a venit mama ta.

Mi-am smuls privirea de la femeia din maşină şi am clătinat din cap.

— Ba nu e mama, domnişoară Angelica.

Învăţătoarea s-a uitat din nou pe geam.

— Bineînţeles că ea este, Ridley.

Mi-a oferit un zâmbet nedumerit şi înţelegător.

Când m-am uitat a doua oară, mama era acolo, zâmbind şi făcându-mi cu mâna. Am simţit o mică împunsătură de surpriză şi am ieşit afară, în zăpadă. Mama s-a întins şi mi-a deschis portiera. M-am urcat lângă ea şi am simţit mirosul parfumului ei, L’Air du Temps, cel din flaconul de sticlă mată, cu o pasăre pe dop. A scuturat fulgii de zăpadă de pe pălăria mea.

— Zi cu ninsoare! a strigat ea, vesel. Hai să-l luăm pe fratele tău de la şcoală şi să mergem să bem nişte ciocolată caldă.

Încă o mai căutam pe femeia-fantomă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, zâmbind în continuare, când a observat că o privesc fix.

— Nu semănai cu tine. Când te-am văzut de la uşă arătai altfel.

A râs, de parcă eram prostuţă sau jucam vreun joc, dar zâmbetul i s-a crispat puţin.

— Arătam diferit?

S-a întors spre mine şi a făcut o faţă caraghioasă, apoi a scos limba.

— Acum semăn cu mine?

Am început să chicotesc.

Ce încerc să vă spun de fapt? Ce încerc să vă transmit? Cred că nu numai lucrurile importante au fost minciuni, ci şi detaliile.

Mi-am amintit din nou de ziua aceea, ziua petrecerii, când i-am auzit pe unchiul Max şi pe mama vorbind în bucătărie şi tonul discuţiei m-a uimit. Atât de furios. Şi, îmi dau seama acum, atât de intim. Pentru că, gândiţi-vă puţin, nu vorbeşti aşa cu un străin, nici măcar cu cel mai bun prieten al soţului tău, chiar dacă, după ani şi ani, a devenit şi prietenul tău. Era multă emoţie în cuvintele lor, un întreg strat al relaţiei lor pe care nu îl suspectasem.

— S-o aduci pe una aici, la petrecerea lui Ace! Cum ai putut?

— N-am vrut să vin singur.

— Prostii, Max.

— Ce vrei de la mine, Grace? Nu mai face pe mironosiţa.

Bunica mea dinspre mamă spunea întotdeauna cu mândrie despre fiica şi rudele ei: „O, ei nu se ceartă niciodată”. Mult timp am crezut că asta era emblema unor relaţii perfecte, dovada absenţei totale a conflictelor. Apoi, într-o seară, când bunica a făcut aceeaşi remarcă, l-am auzit pe tata şoptind: „Mda, nu se ceartă niciodată pentru că nu vorbesc niciodată”.

— Ce-ai spus, Benjamin?

— Nimic, *mamă.*

Scuipase cuvântul de parcă ar fi fost acru. Mamei lui îi spunea „mămico”.

Îmi amintesc că părinţii mei nu s-au certat niciodată, cu excepţia discuţiilor în privinţa lui Ace. Ştiam că ea era furioasă pe el – el nu era niciodată furios pe ea – când casa era tăcută şi întunecată. Dacă mama era în toane bune, toate luminile ardeau, focul duduia în şemineu toamna şi iarna şi auzeam mereu televizorul sau combina audio. Când era furioasă, stătea

pe întuneric, fără să scoată un cuvânt, până îi trecea. Da, aşa ştiam că erau sau nu probleme.

— Te simţi bine? a zis Jake.

— Da. Amintirile.

A dat din cap, ca şi cum m-ar fi înţeles foarte bine.

Taxiul pe care îl luasem de pe strada Hicks s-a oprit în faţa blocului lui Ace. Nu pot să spun că mă bucuram să-l văd din nou; furia şi supărarea de la ultima noastră întâlnire nu-mi trecuseră. Dar, sincer, nu aveam unde să mă duc altundeva pentru răspunsuri. Ştia mai mult decât îmi spusese. Sugestiile lui asta demonstrau. Şi trebuia să fie sincer cu mine, măcar o dată. Nu aveam de gând să plec de-acolo fără răspunsuri. Nu de data asta.

Nu mai era nimeni pe scara de la intrare şi, cu toate că abia trecuse de patru şi jumătate, aproape se înnoptase. Aşteptasem în biserică o vreme, simţindu-ne în siguranţă pentru că nu ne urmărise nimeni până acolo. Am moţăit în confesional, sprijiniţi unul de altul, ţinându-ne de mână. Amândoi eram atât de obosiţi, încât parcă fuseserăm drogaţi. Ne-am trezit în timpul slujbei de după-amiază şi ne-am amintit că la patru începea spovedania. Când slujba s-a sfârşit, am ieşit pe rând, odată cu credincioşii, am oprit un taxi chiar în faţa bisericii şi i-am spus şoferului să meargă spre Lower East Side. Jake s-a uitat tot timpul pe geamul din spate şi, când a fost sigur că nu ne urmăreşte nimeni, m-a rugat să-i dau şoferului adresa. Acum eram în faţa clădirii.

— Aici stă? a întrebat el.

— Dacă poţi numi asta viaţă.

Când am intrat, Jake îşi puse mâna la arma de la talie. La fel ca înainte, mirosul groaznic – gunoi, putregai, chimicale – mi-a umplut nările. Dar în seara asta clădirea părea liniştită, părăsită, şi lumina soarelui nu se mai chinuia să se strecoare prin ferestrele murdare.

— E în regulă, i-am spus, luându-l de mână.

— Nu-mi place întunericul.

M-am gândit la toate suferinţele pe care le îndurase pe întuneric şi am înţeles. I-am strâns mâna mai tare. Ochii ni s-au obişnuit pe măsură ce urcam scările. Treptele de lemn gemeau sub greutatea noastră. Când am ajuns la uşa apartamentului, am văzut că era deschisă şi inima mi s-a strâns.

— Ace? am zis.

Niciun răspuns.

Jake şi-a scos pistolul şi a făcut un pas într-o parte, lipindu-mă uşor de perete. A împins uşa, care s-a deschis cu un scârţâit. Pe canapea era întinsă o siluetă, i-am distins conturul. Era subţire, fragilă şi parcă tremura. Apoi am auzit suspine de plâns.

— Ruby? am şoptit, apropiindu-mă de ea.

Jake m-a prins de încheietura mâinii, dar m-am eliberat din strânsoarea lui şi m-am apropiat de canapea.

— L-au luat, a spus ea încet, printre sughiţuri.

— Cine l-a luat? am întrebat şi m-am lăsat în genunchi lângă ea.

Nu-i vedeam faţa, dar simţeam mirosul de ţigări din răsuflarea ei.

— Nu ştiu. Doi bărbaţi cu măşti. Au spart uşa. Unul din ei m-a lovit foarte tare.

Şi-a ridicat mâna şi şi-a atins faţa.

— Am leşinat. Când m-am trezit, plecaseră. Ace nu mai era aici.

— Cum te simţi? am spus, încercând să văd dacă era rănită.

S-a uitat la mine cu ochi mari şi plini de lacrimi.

— N-au spus nimic? a întrebat Jake din uşă.

Ruby a clătinat din cap.

— Ba da, să vă spun să renunţaţi.

— Să-mi spui *mie*? am exclamat, neîncrezătoare.

— Şi ţie, şi lui. Au spus chiar aşa: „Lăsaţi-o baltă şi noi o să-l lăsăm în pace”.

Nu am fost în stare să vorbesc pentru că nodul din gât îmi ţinea cuvintele închise în piept. Aveam din nou senzaţia că sunt în plin coşmar, trăiam spaima clipei când te uiţi în jurul tău şi speri că ceva îţi va aduce aminte că visezi.

— E vina mea, a zis ea. L-am rugat să te ajute. L-am rugat să-ţi spună ce ştie, să te apere de ei.

— Să mă apere de cine?

— El ştie, a spus ea, făcând un semn spre Jake. El ştie de cine.

Jake s-a mulţumit să ridice din umeri.

— N-am idee, a zis când m-am uitat la el.

— Oamenii care te-au răpit, Ridley, a spus ea, uitându-se în ochii mei. Oamenii vinovaţi pentru tot ce ţi se întâmplă.

— Cine, Ruby? Cine e vinovat?

A izbucnit din nou în plâns. Aveam impulsuri contradictorii: unul era să o îmbrăţişez, celălalt să-i dau o palmă.

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună, a bolborosit ea printre sughiţuri. Din acelaşi motiv pentru care n-a vrut să-ţi spună nici ţie. Credea că e prea periculos pentru noi să aflăm adevărul.

Fata asta era doar o drogată care o luase razna? Avea idee despre ce vorbea? Nu ştiam cum să reacţionez.

— Mi-au lăsat un număr de telefon, a zis Ruby în cele din urmă, ridicându-se de pe canapea şi întinzându-mi un petic de hârtie. Se uita la Jake cu aceeaşi neîncredere. În cameră era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu ne putem vedea feţele. Mirosul de fum de ţigară era material, ca o a patra prezenţă. Am scos mobilul din buzunar şi l-am deschis. Afişajul s-a luminat şi un semnal sonor m-a anunţat că am trei mesaje. Nu aveam idee cum să le ascult. M-am uitat la Jake:

— Să sun? l-am întrebat.

S-a apropiat de mine.

— Ce altceva poţi să faci?

Ar fi trebuit să intru în panică, să fiu paralizată de frică după tot ce mi se întâmplase, după ce i se întâmplase lui Ace. Dar eram calmă. Singurele semne ale spaimei erau zumzetul persistent din urechea dreaptă, gâtul uscat şi tremurul uşor, abia perceptibil, al mâinilor.

Am format numărul şi am aşteptat să răspundă cineva.

— Ridley... N-a durat mult. Întotdeauna ai fost o fată deşteaptă.

Am recunoscut vocea – vocea unui bărbat trecut de prima tinereţe –, însă în clipa aceea n-am putut să-i asociez un nume. Era fină şi educată, dar răutatea o făcea stridentă.

— Credeam că am căzut de acord să te întorci acasă, Ridley.

Cu un sunet prevestitor de rău, cheia s-a răsucit în broască şi cuşca tigrului s-a deschis. Era Alexander Harriman.

— Nu înţeleg..., am zis.

— Am ştiut că vom avea necazuri chiar din clipa când am văzut poza ta pe prima pagină.

Vorbea pe un ton amical, relaxat, de parcă eram vechi prieteni.

— Ce doriţi, domnule Harriman?

— Cred că trebuie să ne întâlnim şi să rezolvăm câteva lucruri, să clarificăm câteva neînţelegeri, să stabilim un plan

pentru viitor. Şi când totul va fi pus la punct, vom putea să discutăm şi despre fratele tău, să-i dăm ajutorul de care are nevoie.

Mi-am dat seama că îşi alegea cu grijă cuvintele.

— Aş putea să mă duc la toate ziarele, domnule Harriman. Aş putea să sun la poliţie dacă tot am aflat că l-aţi răpit pe fratele meu.

Nicio reacţie.

— Ai putea, dar nu vei evita consecinţele. Cred că începi să-ţi dai seama că adevărul nu ne eliberează întotdeauna. Mulţi oameni pe care-i cunosc ţi-ar putea spune că este exact invers.

— Mă ameninţaţi, domnule Harriman?

— În niciun caz, a zis el cu indignare prefăcută.

Mintea mea a luat-o razna. Nu cunoşteam regulile unui asemenea joc. Mă simţeam ca un şoarece în ghearele unei pisici înfometate.

— Trebuie să mă asigur că Ace e teafăr.

Ştiu, era jalnic, dar nu mă puteam gândi la altă condiţie. Voiam să-i aud vocea, să ştiu că era în siguranţă şi că îmi stătea încă în putere să-l ajut.

— Câtă vreme putem ajunge la o înţelegere, fratele tău şi restul familiei tale, ca să nu mai pomenim de prietenul tău, domnul Jacobsen, nu au de ce să-şi facă griji. Ai cuvântul meu.

— Nu e de ajuns, am spus fără convingere.

— Uite ce-i, Ridley, a zis el, iar acum în glasul lui măsurat se simţea nerăbdarea, nu stabileşti tu regulile, aşa că hai să nu mai pierdem vremea. Vino la mine într-o oră. Sunt amabil cu tine pentru că Max te-a iubit, dar de felul meu nu sunt un sentimental şi tu ai devenit un inconvenient teribil.

A închis. Până la urmă îmi spusese tot ce trebuia să-mi spună. Am luat telefonul de la ureche şi m-am uitat la el de parcă ar fi fost arma crimei. M-a scuturat un fior când m-am gândit că amabilitatea lui de până atunci se materializase în rafale de armă automată şi o cursă nebunească pe şosea. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă şi-ar termina provizia de sentimente. M-am uitat la Jake. A venit la mine şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Cine a fost, Ridley?

— Avocatul unchiului meu, Alexander Harriman.

— Alex Harriman, avocatul gangsterilor?

Nu mă gândisem aşa la el niciodată, dar mi-am spus că odată ce ai apărat un singur gangster, asta eşti. M-am aşezat lângă Ruby, care mi-a aruncat o privire disperată.

— Îl iubesc, a şoptit.

Era o epavă, atât de slabă, încât articulaţiile umerilor şi braţelor se vedeau perfect. Rimelul i se scurgea pe faţă. Părul îi era ars de la prea mult decolorant. Avea totuşi o anumită frumuseţe, un accent dulce, ceva care te îndemna s-o aperi.

— Şi eu, am răspuns pe un ton care m-a surprins.

— Ce vrea? a întrebat Jake.

— Vrea să ne vedem la biroul lui, într-o oră.

Jake a clătinat din cap.

— Nu e o idee bună.

— Avem de ales?

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde, dar n-am găsit un răspuns.

— Bine, dar nu te duci singură, a zis el în cele din urmă.

— Nu poţi avea încredere în el, a spus Ruby, apucându-mă de braţ şi privindu-l cu teamă pe Jake.

Era disperată, dar nu nebună.

— De ce, Ruby? De ce spui asta? am întrebat-o, uitându-mă la Jake.

Şi-a ridicat braţele şi m-a tras mai aproape de ea. Am simţit iar mirosul de ţigară. Mi-a şoptit cu înverşunare:

— El l-a omorât pe unchiul tău Max.

Cuvintele ei m-au înfiorat.

— Ruby, unchiul Max a căzut cu maşina de pe un pod. Era beat, pe şosea era polei. Nu a fost asasinat.

M-am uitat iar la Jake, care stătea nemişcat. N-am reuşit să-i prind privirea, dar am văzut că nu încerca să nege.

— Nu trebuie să tragi cu arma ca să omori pe cineva, a continuat Ruby, privindu-l fix pe Jake.

Jake s-a apropiat de noi şi a oftat.

— Uneori e suficient să le spui adevărul.

— Cum? Despre ce naiba vorbeşti?

Mi-am amintit că unchiul Max plânsese. Mi-am amintit cuvintele lui: *Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.* Apoi am înţeles ce voia să spună Jake.

— L-ai cunoscut, i-am zis. I-ai povestit ce ţi s-a întâmplat.

Mi-a făcut semn că nu greşeam.

— Eram deprimat când l-am cunoscut pe Max. Ţi-am povestit, ştiam de ceilalţi copii dispăruţi, de tatăl tău, dar nu ştiam ce să fac mai departe. Apoi a murit Arnie. Adunasem atâta furie în mine, încât nu puteam să dorm noaptea fără să golesc o sticlă. Când am aflat despre Fundaţia Maxwell Allen Smiley şi despre finanţarea Project Rescue, am ştiut că trebuia să vorbesc cu unchiul tău. M-ai întrebat dacă am vreo ipoteză. Ipoteza mea este că Little Angels şi celelalte stabilimente de acest gen, care au fost ridicate la rangul de refugiu oficial, aveau şi alt rol. Unii dintre medici erau „îngeri păzitori”.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că îi venea greu să continue.

— Aveau grijă de copiii despre care credeau că erau abuzaţi? am întrebat.

M-am gândit la Jessie, la braţul ei fracturat. M-am gândit la ce trebuie să fi simţit tata când o îngrijea, el, atât de categoric când era vorba de binele copiilor.

— Da, şi „marcarea” lor, a continuat Jake.

— Ce vrei să spui?

— În anii ’70, era foarte greu să scoţi un copil dintr-un mediu abuziv.

— Adică funcţiona un sistem prin intermediul căruia medicii din clinică identificau copiii molestaţi şi... Şi mai ce?

— Erau răpiţi, a spus el. Poate.

— Cine-i răpea? Şi apoi ce se întâmpla cu ei?

— Nu ştiam când m-am dus să vorbesc cu Max, şi nici acum nu ştiu sigur.

— Ce s-a întâmplat? am repetat.

— Am încercat să vorbesc cu el la biroul lui, dar nu am reuşit să obţin o întâlnire, aşa că l-am urmărit vreo două zile şi am descoperit unde se ducea să bea. L-am aşteptat la Blue Hen, nu departe de casa părinţilor tăi, Ridley.

— În ajunul Crăciunului?

— Nu. Cu două săptămâni înainte. Băuse deja zdravăn când am ajuns eu acolo. Se ştia cu toată lumea din bar. Am aşteptat la o masă din colţ cu o halbă de Guinness până când a rămas singur, apoi m-am aşezat la masa lui. Era un tip prietenos, mi-a făcut cinste cu un rând. Îl uram, îl uram cumplit.

Vocea lui Jake se răcise brusc şi am auzit în ea un accent complet străin. Am auzit ura şi am realizat că era încă vie în inima lui. Poate că într-o bună zi îşi va înţelege trecutul.

— I-am spus: „Ştiţi cine sunt?" S-a uitat la mine, curios, dar şi puţin bănuitor. „Nu, băiete. Habar n-am." Am spus: „Să vă povestesc câte ceva despre mine." Şi ştii ce? A fost amabil cu mine. A ascultat povestea, s-a implicat, mi-a împărtăşit şi el puţin din experienţa lui de orfan. Dar puţin îmi păsa de amabilitatea lui. Eu voiam doar răspunsuri. După ce am terminat şi am mai băut o bere, i-am zis: „Domnule Smiley, ce puteţi să-mi spuneţi despre Project Rescue?" Amabilitatea a dispărut şi a început să arate puţin mai bătrân. „Cine eşti tu, băiete?" „Tocmai asta e, n-am idee", i-am zis. A cerut nota şi a vrut să plece, dar m-am ţinut după el. Ar fi putut să facă o scenă, să-i pună pe băieţii din bar să mă aranjeze sau să cheme poliţia, dar n-a făcut asta. În parcare i-am expus teoria mea despre Project Rescue. „Cred că am fost unul dintre copii, domnule Smiley, dar ceva n-a mers cum trebuie şi m-au trimis înapoi." Mi-a spus că sunt nebun, că nu ştiu despre ce vorbesc. „Project Rescue salvează copii abandonaţi, atât şi nimic mai mult. Ai nevoie de un psihiatru, băiete." „Aveţi dreptate", i-am spus, „am nevoie de ajutor. Trebuie să-mi spuneţi adevărul despre Project Rescue." Stăteam atât de aproape unul de altul, încât vorbeam în şoaptă. „Ţi-am spus adevărul. Nu te pot ajuta." Apoi s-a urcat în maşină, dar înainte să închidă portiera i-am strecurat o carte de vizită. Mi-am dat seama că îl zdruncinasem şi că era descurajat. Dacă ştie mai mult decât spune, m-am gândit, conştiinţa o să-l ajungă din urmă. Poate că l-a ajuns. Poate că aşa a ajuns să cadă de pe pod în ajunul Crăciunului. Dacă eu l-am ucis, aşa l-am ucis.

M-am pregătit să înfrunt valul de durere. Chiar şi atunci, după tot ce se întâmplase, gândul că murise cu atâta tristeţe în suflet mă chinuia îngrozitor. Tristeţea care îl urmărise mereu, care îi furase orice bucurie, care îl îndemnase să facă lucruri de nedescris. Tristeţea câştigase.

— Cum a aflat Ace?

— De la unchiul tău, a spus Ruby. Cu câteva zile înainte să moară, a venit aici. Voia să se împace cu Ace, să-l ajute să scape de droguri, să plătească pentru o cură de dezintoxicare. I-a spus lui Ace că trecutul s-a întors împotriva lui şi că trebuia să

repare câteva din lucrurile pe care le stricase. Cred că s-a gândit că Ace era unul din acele lucruri.

Mi-am amintit de ultima mea conversaţie cu unchiul Max şi m-am întrebat ce mi-ar fi spus în seara aceea dacă nu l-ar fi oprit tata. M-am gândit la ce mi-a spus tata: Max i-a lăsat moştenirea lui Ace într-un fond de investiţii disponibil doar după ce el va fi curat de cinci ani. Încerca să-şi răscumpere greşelile faţă de Ace? M-am uitat la Ruby, care părea că nu mai ştie ce să zică. Îl fixa pe Jake, rozându-şi ce mai rămăsese din unghii. Cred că singurul lucru care rivaliza cu frica mea în acel moment era o mâhnirea apăsătoare că atât de mult rău fusese făcut, că atât de multe s-au stricat iremediabil. Îl consideram pe Jake vinovat pentru moartea lui Max? Nu. Avea dreptul să caute adevărul. Îl învinovăţeam pe Max pentru ce i se întâmplase lui Jake? Încă nu ştiam. Şi nu eram sigură că vina era cel mai potrivit subiect de reflecţie acum.

— Trebuie să plecăm, i-am spus lui Jake. A trecut o jumătate de oră de când am vorbit cu Harriman.

S-a uitat la mine surprins, de parcă aştepta o reacţie care nu mai venea. Apoi şi-a revenit

— Să mergem.

În timp ce coboram, mobilul meu a început să vibreze în buzunar. Pe afişaj clipea numărul lui Salvo. Nu am îndrăznit să răspund, dar mi-a venit o idee.

TREIZECI

Oricine a asistat la o execuţie vă poate spune că nu este un moment de triumf. După ce strâng în ele mânie ani de-a rândul, după ce trec prin procese interminabile, după recursuri peste recursuri, rudele victimelor se adună în sfârşit într-o cameră sterilă. Privesc dreptatea din spatele unui geam. Asistă la moartea criminalului. Au aşteptat ani de zile clipa aceasta, clipa în care se sfârşeşte durerea şi începe vindecarea. Îşi imaginează că greutatea se va ridica de pe sufletele lor, că somnul le va fi liniştit de-acum încolo. După ce totul se sfârşeşte, vă vor spune că durerea nu dispare. Nu sunt eliberaţi de suferinţă. Durerea este la fel de arzătoare şi de puternică ca în prima zi, moartea criminalului nu o potoleşte.

Poate se întâmplă aşa din cauză că însuşi conceptul de pedeapsă este fals, din cauză că totul în jurul nostru este transformat irevocabil prin acţiuni bune şi rele deopotrivă. Experienţele pe care le trăim ne schimbă. Cele mari, cele mici, toate au consecinţe care nu pot fi anulate. Să judeci aceste experienţe, să urăşti ce ţi s-a întâmplat înseamnă să urăşti ceea ce ai devenit datorită lor. Cred că de aceea nu eram furioasă în taxi când ne grăbeam să ajungem la biroul lui Harriman. Îmi era frică, eram tristă, dar nu blestemam ziua când sărisem în faţa maşinii pentru a salva un copil. Nu îl uram pe tata pentru că o „marcase” pe Jessie Stone, dacă asta făcuse de fapt. Nu îl uram pe Jake pentru că îl acuzase pe Max. Nu eram indignată, chiar dacă indignarea ar fi fost perfect justificată. Aşa cum v-am spus, cred în echilibru, în karma. Cred că pentru orice bine există un rău, pentru fiecare dreptate există o nedreptate.

Bineînţeles, în acel moment nu mă gândeam la nimic din toate astea. Fiecare terminaţie nervoasă din trupul meu ardea de teamă pentru Ace, pentru familia mea, pentru ce voia Alexander Harriman de la mine. Eram din nou într-o situaţie pentru care nu aveam termeni de referinţă. M-am aplecat în faţă, dorind ca taxiul să se mişte mai repede şi traficul să se elibereze. Până când am ajuns în faţa blocului Central Park West

în care era biroul lui Alexander Harriman, sudoarea mă lipise de banchetă.

— Linişteşte-te, a spus Jake după ce a plătit şi m-a tras afară din maşină. Dacă voia să-ţi facă rău, erai deja moartă.

Trebuie să recunosc că exista o logică în asta, dar nu m-a consolat. Am sunat la interfon şi aş vrea să pot spune că am fost surprinsă când cheliosul ciudat ne-a deschis uşa. A zâmbit când l-a percheziţionat pe Jake şi i-a luat arma de la centură. Nu era la fel de înspăimântător ca în imaginaţia mea. Era neras şi avea gene lungi, de femeie. Mirosea a colonie ieftină.

— Drăguţ, a zis el, răsucind pistolul în mână, apoi a scos încărcătorul şi cartuşul de pe ţeavă cu două mişcări rapide. I-a înapoiat lui Jake arma acum inofensivă.

Mi-a aruncat o privire şi zâmbetul s-a transformat în rânjetul de lup pe care îl mai văzusem.

— Parcă ne cunoaştem, a zis.

— Nu cred, am spus, încercând să fiu rece şi dură, dar reuşind doar să par o fetiţă speriată.

Rânjetul nu s-a clintit. Se întâmplă astfel de lucruri în realitate? m-am întrebat, având senzaţia că visez. Ultima oară când călcasem în biroul lui Alexander Harriman eram altcineva... Deşi trecuseră de-atunci doar câteva zile. Totul mi se părea schimbat: covoarele persane, canapeaua şi fotoliile de piele, portretul soţiei şi fiicei lui care atârna deasupra barului. Ceea ce atunci mi se păruse elegant şi liniştitor, acum părea degradat.

— Îţi voi oferi ceva, Ridley, ceva ce nu ţi-a dat nimeni niciodată, a spus Harriman când am intrat în birou.

Ucigaşul plătit a ieşit şi a închis uşa, dar mi-am imaginat că avea de gând să rămână pe-aproape.

— Ce anume?

Stătea în picioare, sprijinit de biroul din lemn de stejar, cu braţele încrucişate la piept. Era chipeş şi părea aproape binevoitor dacă nu observai licărirea de oţel din privirea lui.

— Adevărul, m-a lămurit, ridicând din sprâncene şi desfăcându-şi larg braţele. Vă ofer amândurora adevărul.

— De ce atâta deranj? a zis Jake. De ce nu scapi de noi pur şi simplu? Nu că n-ai fi încercat.

— Ba nu, a zis Harriman cu un râs relaxat, nu încercam să vă ucid. Doar să vă potolesc. Câteodată, lucrurile astea... Îi ceri cuiva să facă o treabă pentru tine şi se lasă dus de val. Oricum,

a continuat el cu un gest de indiferenţă, o să vă spun ce vreţi amândoi să ştiţi, dar insist să rămână între noi. M-am gândit mult şi cred că e o modalitate de a vă convinge să nu vă mai băgaţi nasul în ce nu vă priveşte. Cealaltă ar fi să vă elimin.

— Şi de ce am fi de acord? a întrebat Jake.

— Consecinţele, consecinţele. Ridley, dacă mâine fratele tău ar apărea pe un trotuar din East Village, mort de la o supradoză, crezi că ar fi cineva surprins? Dacă prietenul tău ar dispărea fără urmă, cine în afară de tine i-ar simţi lipsa? Să continuu sau aţi înţeles ce vreau să spun?

Înţelesesem, fusese la fel de neechivoc ca o lovitură în plex. I-am făcut semn că totul era limpede.

— Unde e fratele meu?

— E mai în siguranţă decât era atunci când l-am găsit. Stai jos, Ridley. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede îl vei revedea pe Ace.

M-am cufundat în canapeaua de piele mai mult pentru că nu eram în stare să-mi susţin greutatea corpului decât ca să-l ascult pe Harriman. Jake a rămas în picioare lângă uşă.

— Ce vă ofer eu acum, a declamat el teatral, este ceea ce în drept numim „roadele unui pom otrăvit”. Veţi obţine informaţiile pe care le căutaţi, dar nu le veţi putea folosi. Gândiţi-vă la dovezile care nu pot fi folosite în justiţie pentru că poliţia le-a obţinut ilegal. Întrebările voastre vor primi un răspuns, dar va trebui să vă mulţumiţi cu atât. Să continuăm?

Am reflectat câteva secunde. Mi-am dat seama că nici măcar acum, după toate experienţele prin care trecusem, nu eram sigură că vreau să ştiu. Ce să fac cu informaţiile dacă nu puteam să le dezvălui, să le folosesc, să îndrept lucrurile? Poate că era mai bine să nu aflu povestea noastră. Dar i-am făcut semn că eram de acord.

— Max a fost un *misionar.* A văzut un mecanism social greşit, un sistem şchiop, şi a vrut să-l corecteze. Dar reformarea unui sistem guvernamental este o muncă migăloasă, de durată, şi între timp mureau copii. Copii chinuiţi, neglijaţi, nenorociţi într-o mie de feluri de către oameni care nu-i iubeau, nu-i doreau sau nu ştiau ce să facă cu ei chiar dacă-i doreau. Între timp, alţii căutau cu disperare copiii pe care nu puteau să-i conceapă, se înscriau pe listele interminabile de aşteptare pentru adopţii. Max i-a cunoscut pe mulţi dintre ei prin intermediul fundaţiei, le-a

cunoscut disperarea, a văzut ce cămine îmbelşugate şi sigure puteau oferi copiilor care aveau într-adevăr nevoie de ele. Atâţia oameni de valoare, atâtea resurse nefolosite... Max era îngrozitor de frustrat. Atunci a conceput un nou sistem şi i-a convins şi pe alţii să-l ajute. L-a numit Project Rescue.

Nu reuşeam să-mi iau ochii de la Harriman. S-a ridicat şi a început să măsoare biroul în lung şi-n lat, ca un avocat la bară care îşi face pledoaria finală. Jake nu se mişcase de lângă uşă şi se uita fix la el. Faţa îi era ca o mască. Îmi era imposibil să ghicesc la ce se gândea.

— Project Rescue avea două componente diferite. Prima era grupul care făcea lobby pentru adoptarea legii Safe Haven în statul New York – legea care ar fi consfinţit dreptul unei mame să-şi lase copilul în spitale, clinici, staţii de pompieri şi aşa mai departe, fără să fie luată la întrebări. Copiii abandonaţi ar fi fost apoi introduşi în sistemul oficial de securitate socială... Perfect cinstit. A doua era o operaţiune mult mai puţin transparentă, în care personalul medical simpatizant din clinicile pentru comunităţile sărace putea să anunţe anonim Project Rescue că îngrijea copii care probabil suferiseră abuzuri. S-au găsit destui doctori şi asistente medicale care făceau treaba asta plini de bune intenţii, crezând că Project Rescue avea relaţii speciale cu agenţiile guvernamentale care investigau cazurile de abuz.

— De fapt, l-a întrerupt Jake, îi înregistrau în acte drept copii care trebuie luaţi în grija statului.

— Exact, a zis Harriman. E drept, deşi ideea din spatele mecanismului era destul de nobilă, execuţia lăsa de dorit. Cineva trebuia să ia copiii din casele lor. Unchiul tău nu era prea dornic să fie implicat în partea asta a operaţiunii.

— Iar aici au dat o mână de ajutor câţiva din ceilalţi clienţi ai tăi, a intervenit Jake.

— Bravo, domnule Jacobsen.

— Poftim? am zis. Nu înţeleg. Cum adică, ceilalţi clienţi?

Harriman mi-a zâmbit aşa cum zâmbeşti unui elev greu de cap, care în ciuda eforturilor lui rămâne veşnic ultimul din clasă.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun cu ce soi de indivizi am de-a face zilnic.

— Şi... Cum? am spus, dezgustată. Ai intermediat între Project Rescue şi gangsteri?

Harriman a făcut o reverenţă teatrală.

— Te rog, Ridley. N-am afirmat asta. Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai vorbi aşa.

M-am uitat fix la el, hotărând pe loc că era un monstru, în mod evident fără niciun strop de moralitate. Şi-a dres vocea, apoi a continuat:

— O vreme lucrurile au mers destul de bine. Doctorii şi asistentele raportau abuzurile la Project Rescue. Erau angajaţi răpitorii. Copiii ajungeau în familii bune şi nicio persoană cu mâinile curate nu era implicată direct în ceva dubios. Şi banii curgeau. O grămadă de bani.

— *Vindeau* copiii? am întrebat, din ce în ce mai îngrozită şi dezgustată.

Harriman a ridicat din umeri.

— Era o operaţiune costisitoare şi nu toată lumea se implicase în ea pentru binele copiilor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Părea atât de calm, atât de lipsit de scrupule şi de orice sentiment, încât îmi venea greu să cred că spune adevărul. Afirmase că Max a încheiat o înţelegere cu crima organizată pentru a răpi copii din casele lor şi a-i vinde unor străini. Străini bogaţi, cu poziţii importante. M-am gândit iar la dineurile de binefacere şi m-am întrebat câţi dintre invitaţi îşi cumpăraseră copiii de la Project Rescue.

— Cel mai important lucru pentru unchiul tău a fost ca nimeni să nu fie rănit. Cum era de aşteptat, când Teresa Stone a fost ucisă în timpul răpirii lui Jessie, Max s-a înfuriat. În clipa aceea a vrut să închidă operaţiunea, dar deja n-o mai controla. Oamenii implicaţi făceau bani frumoşi şi nimeni nu era dispus să renunţe.

Harriman s-a aşezat în faţa mea şi a turnat apă dintr-o carafă de cristal în trei pahare asortate.

— Eşti cam palidă.

Mi-a întins un pahar, dar nu l-am luat. L-a pus la loc pe tavă.

— Lui Max îi era teamă că inventase un mecanism pe care nu mai era în stare să-l controleze. Şi avea dreptate.

— Câţi copii? a întrebat Jake.

Harriman a ridicat din umeri.

— Nimeni nu ştie, a zis el râzând. Mai precis, nimeni nu a ţinut evidenţa.

Jake stătea nemişcat ca o statuie, rece, paralizat de furie. Nu eram sigură că ar fi fost în stare să deschidă gura, chiar dacă ar fi vrut.

— Ce s-a întâmplat cu Jake? am întrebat. Ştim că mama lui l-a abandonat, apoi s-a întors după el. Ştim că a fost răpit. Cum a ajuns din nou la Project Rescue?

Harriman şi-a ridicat mâinile, imitaţia unui gest de scuză.

— Mi-e teamă că nu am un răspuns. Tot ce pot să-ţi spun este că oamenii care cred că pot cumpăra un copil nu au crize de conştiinţă când vine vorba să returneze marfa. Gândiţi-vă la imbecilii care cumpără câini de rasă şi-i abandonează la adăpostul pentru animale după ce constată miraţi că latră prea mult şi fac mizerie pe covor.

Comparaţia era oribilă şi m-am crispat. Dar Harriman avea perfectă dreptate în privinţa unui lucru: n-ar trebui să poţi obţine un copil la fel de uşor cum obţii un căţel. M-am uitat la Jake. Pălise, gura îi era o linie subţire. Furia se revărsa din el în valuri.

— Să înţeleg deci că Project Rescue m-a săltat din casa mea pentru că doctorul Jones s-a gândit că eram un copil molestat, dar familia care m-a *cumpărat* a ajuns la concluzia că sunt o bătaie de cap prea mare şi m-a abandonat tot la o filială Project Rescue?

— E posibil, a spus Harriman, privindu-l în ochi pe Jake. Îmi pare rău, băiete. Chiar nu ştiu. Pur şi simplu nu am cum să ştiu aşa ceva.

— Stai puţin, am strigat. Vrei să zici că tata era implicat? Că ştia?

— Nu ştiu dacă tatăl tău ştia despre cealaltă parte a operaţiunii.

— A fost doctorul celor patru copii dispăruţi, Ridley, a spus Jake blând.

S-a aşezat lângă mine şi mi-a pus o mână pe genunchi.

— De acord, dar asta nu înseamnă că el a marcat copiii. Putea s-o facă oricine, orice asistentă, orice doctor.

Jake s-a uitat trist în ochii mei.

— Atunci cum ai ajuns în casa lui?

Câteva secunde a domnit tăcerea. Apoi m-am întors spre Harriman.

— Eu sunt Jessie Stone?

Mi-a susţinut privirea şi mi s-a părut că văd în ochii lui o licărire de compasiune.

— Da. Tu eşti. Şi ştiu asta doar pentru că eşti un caz special.

— Special în ce sens?

— Am o înţelegere cu Ben şi Grace, Ridley. Trebuie să vorbeşti cu ei.

— Vrei să îmi spui că părinţii mei m-au cumpărat?

— Nu am spus asta, Ridley. Trebuie să vorbeşti cu Ben şi cu Grace.

— Dar te întreb pe tine, am strigat.

M-am gândit la omul pe care îl numeam tatăl meu. Faţa, mâinile, îmbrăţişarea lui nu mai aveau secrete pentru mine. Credeam că provin din acel loc, că sângele lui era şi sângele meu. Dar mă cumpărase aşa cum cumperi un cal sau o maşină nouă. Familia noastră era o faţadă falsă, impecabilă când o vedeai de-afară, cenuşie şi crăpată pe dinăuntru.

— Şi Ace?

— Ace..., a repetat Harriman încet. Ace nu e un copil Project Rescue.

— Poftim? Nu înţeleg. Credeam...

— Repet, Ridley, trebuie să vorbeşti cu Ben şi cu Grace.

Mi-am dat seama că nu se referise niciodată la ei ca fiind părinţii mei.

Nu mai ştiam ce simt, cum mă simt. Pluteam, eram suspendată, mă întrebam cum va fi când şocul adevărului mă va doborî.

— Se mai întâmplă încă? a intervenit Jake.

— Nu am nicio informaţie în acest sens. Din câte ştiu, totul s-a sfârşit când Project Rescue s-a retras din operaţiune.

— Cum putem să credem aşa ceva? Chiar tu ai spus că Max nu mai controla nimic.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, Ridley, a spus el cu o voce glacială, ridicându-se. Singurul lucru care mă interesează este să-ţi ţii nenorocita aia de gură. Nu mă face să-mi calc promisiunea faţă de Max. Nu mă obliga să te reduc la tăcere.

Jake s-a ridicat şi s-a repezit la Harriman, dar l-am tras de mână. S-a smucit şi în clipa următoare pumnul lui puternic s-a întâlnit cu maxilarul lui Harriman. Avocatul a emis un soi de suspin şi a căzut pe spate. De fapt am crezut că va cădea, dar s-a agăţat în ultima clipă de marginea biroului. Am sărit şi am prins braţul lui Jake cu amândouă mâinile înainte să-l lovească din nou.

— Opreşte-te, nu are rost, am strigat, dar el nu se uita la mine, ci la Harriman.

Calm, avocatul a scos o batistă din buzunar şi şi-a şters sângele de pe faţă.

— Te simţi mai bine acum? l-a întrebat pe Jake. Îţi fac o favoare şi nu sunt ranchiunos pentru asta. Ai trecut prin momente grele.

Jake s-a încordat ca un arc, gata să-l mai lovească o dată, dar l-am ţinut strâns.

— Copii, în viaţă nu există garanţii. Iubiţi sau detestaţi, chinuiţi sau îndrăgiţi, îngrijiţi sau neglijaţi... Nu alegem ce ni se întâmplă, alegem doar cum reacţionăm. Jake, ai nimerit rău. Ridley, ai nimerit destul de bine. Dar amândoi sunteţi aici, vii şi nevătămaţi, şi v-aţi găsit unul pe altul. Profitaţi de asta. Mulţi nu au nici atât.

În mine exista o Ridley care voia să se întindă pe canapea şi să plângă. O Ridley care voia să se năpustească la Alexander Harriman şi să-l snopească în bătaie cu toată forţa furiei şi suferinţei sale. O Ridley care voia să fugă de-acolo şi să nu se mai gândească niciodată la Harriman sau la ceea ce spusese. Era şi altă Ridley care voia să alerge la poliţie şi la ziare şi să nu-i pese de consecinţele pe care le va suporta ea, Ace, părinţii ei, Jake sau copiii Project Rescue care trăiau liniştiţi în minciunile lor.

Harriman avea dreptate. Adevărul era rodul unui pom otrăvit. Ce puteam face cu el? Mă simţeam moartă pe dinăuntru. Am căutat alte întrebări, ştiind că asta era ultima ocazie să i le pun. Nu am găsit niciuna.

— Tata n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Niciodată.

Am căutat privirea lui Jake. Doream din tot sufletul să creadă şi el. L-am privit în ochi şi am văzut că nu credea.

Harriman a ridicat din umeri.

— Ţi-ar fi cam greu să convingi autorităţile, date fiind poziţia lui, munca pe care a depus-o pentru partea legală a operaţiunii, relaţia lui cu Max şi faptul că eşti în posesia lui.

N-am ştiut ce să-i răspund. Cuvântul „posesie” mă înfiorase. În cele din urmă am reuşit să deschid gura:

— Adică?

— Max nu mai e. Dacă toate astea ies la iveală, cineva trebuie să plătească pentru Project Rescue. Tu eşti singura legătură

dintre ramura legală şi cea ilegală. Care crezi că vor fi consecinţele pentru tatăl tău? Pentru cariera lui? Pentru tot binele pe care a încercat să-l facă? În cel mai bun caz va fi un om distrus.

Eram aproape paralizată. M-am uitat la Jake, care părea să se fi liniştit puţin, ca şi cum între timp se împăcase cu ideea că nu va afla niciodată întreaga poveste. S-a aşezat lângă mine. M-am apropiat de el şi m-a strâns în braţe.

— Îmi pare rău, i-am şoptit.

— E în regulă. E în regulă. Hai să ieşim de-aici.

— Unde este fratele meu? am spus, amintindu-mi de el cu o tresărire.

Harriman a deschis o uşă din spatele biroului. Camera de alături era mobilată cu o masă de conferinţă şi câteva pupitre. Şi o canapea lungă de piele pe care era întins fratele meu. Nu era rănit, nici legat, doar leşinat. Palid, aproape alb la faţă, cu excepţia cearcănelor albastre uriaşe. Zăcea acolo, cu un braţ atârnând pe podea. Arăta ca un cadavru.

— Prietena lui s-a zbătut mai tare decât el, a spus Harriman. Azi a ajuns pe canapeaua mea. Mâine poate va ajunge pe o alee dosnică din Lower East Side. Azi mai respiră. Mâine... Depinde de voi.

Aş vrea să vă pot spune că s-a întâmplat ceva miraculos, că printr-un formidabil act de eroism am reuşit să-l învingem pe Alexander Harriman. Aş vrea să vă pot spune că a venit cavaleria şi am fost salvaţi şi s-a făcut dreptate. Dar tot ce am putut face a fost să-l ridicăm pe Ace în picioare şi să-l târâm spre uşă.

Alexander Harriman avea dreptate şi în altă privinţă. Nu ştiu cum ajunsese să mă cunoască atât de bine. Consecinţele erau o frână puternică. Chiar dacă nu l-ar fi ameninţat pe Ace, eram oare pregătită să golesc sacul cu şerpi în faţa tatălui meu? Eram pregătită să-i cer să plătească pentru ceea ce făcuse sau poate nu făcuse? Eram destul de puternică să demasc Project Rescue? Eram atât de cinstită? În acel moment, răspunsul la toate aceste întrebări a fost nu.

Ţineţi minte cum am început povestea, vorbind despre deciziile mărunte. Cum ne afectează ele cursul vieţii mai profund decât orice decizie majoră. Nu contează prea mult unde

ai făcut facultatea, cu cine te-ai căsătorit sau nu, ce alegi să faci cu viaţa ta. În cazul meu, alegerea fusese telefonul mobil.

Pe drum, în taxiul cu care venisem la biroul lui Harriman, am făcut un gest prostesc şi disperat, ceva ca în filme. Eram eu însămi din nou. Am apăsat pe tasta de apel şi am pus mobilul în buzunar. Ştiam că telefonul va apela ultima persoană care mă căutase: Salvo. Nu eram sigură că stratagema va funcţiona, că Salvo va primi apelul sau că va reuşi să-l localizeze. Era un ultim efort de salvare, efortul unei fiinţe înspăimântate, complet depăşită de situaţie. S-a dovedit a nu fi o idee chiar stupidă.

Frânturile de conversaţie pe care a reuşit să le înţeleagă, înăbuşite de pânza groasă a jachetei mele, au început să-i limpezească anumite aspecte neclare ale anchetei. Iar când Jake şi cu mine am ieşit din biroul lui Harriman în Central Park West, cu Ace atârnând între noi, strada era înţesată de maşini de poliţie. Detectivul Salvo aştepta pe trotuar, sprijinit de Chevroletul lui Caprice.

— Domnişoară Jones, domnule Jacobsen, mă bucur să vă văd sănătoşi pe amândoi. Cine e prietenul vostru?

— E fratele meu, am spus pe un ton defensiv.

Până la urmă era şi avea să-mi fie veşnic frate, de sânge sau nu.

— Domnule Jacobsen, am să te rog să arunci arma şi să o împingi departe de tine. Apoi pune-ţi mâinile pe cap.

Jake a făcut ce-i spusese Salvo, în timp ce eu îl susţineam singură pe Ace. Doi infirmieri au sărit dintr-o ambulanţă pe care nu o observasem până atunci. I-am dat drumul lui Ace în braţele lor şi l-au întins pe targă.

— E rănit? m-a întrebat unul din ei.

— Da. Nu ştiu. E drogat, cred.

M-am uitat la Ace şi m-am simţit cumplit de tristă. Apoi mi-am ridicat privirea şi am văzut că Salvo se uita fix la mine.

— Două zile grele, Ridley, a zis el încet.

— Cum ne-ai găsit?

A ridicat telefonul.

— Frumoasă treabă, a spus. Nu a fost o întâmplare, nu-i aşa?

I-am făcut semn că nu.

— Trebuie să veniţi amândoi cu mine. Avem multe de vorbit.

— Ne arestezi? a întrebat Jake.

— Deocamdată nu, dar cred că este în interesul vostru să cooperaţi. Dacă nu, chiar vă arestez. Pe tine, domnule Jacobsen, te acuz de moartea lui Christian Luna. Şi pe tine, Ridley, te acuz de complicitate şi obstrucţionarea justiţiei. Să vă citesc drepturile?

M-am uitat la Jake şi am dat din cap.

— Venim cu tine, Salvo, am spus.

— Bine gândit.

— Cât de mult ai auzit? am întrebat, înţelegând brusc ce făcusem.

— Destul, a zis el şi m-a condus la Caprice, cu Jake în spatele nostru.

— Atunci ştii că nu pot să-ţi spun nimic.

— Am auzit destul, nu trebuie să-mi spui.

Dacă detectivul Salvo ştie tot ce n-ar trebui să declar la poliţie, ce se va întâmpla cu Ace, cu părinţii mei? M-am oprit brusc. Parcă aveam plumb în piept în timp ce mă gândeam la fratele meu care nu era fratele meu, la părinţii mei care nu erau părinţii mei şi la ce se va întâmpla cu noi toţi din cauza alegerilor *mele.* M-am gândit şi la unchiul Max, la ce încercase să facă şi ce ieşise până la urmă. M-am gândit că murise perfect conştient de consecinţele oribile ale bunelor lui intenţii. Nimic nu putea fi schimbat. Nu se mai putea face dreptate. Unde era echilibrul în care crezusem mereu? Şi apoi, o clipă, am regretat amarnic că sărisem în faţa acelei maşini. Din tot sufletul.

Brusc, n-am mai putut trage aer în piept şi n-am mai auzit decât propria mea răsuflare chinuită. Vocea lui Jake, apoi vocea detectivului Salvo, îngrijorate şi venind de foarte departe. În faţa ochilor mei au scăpărat mii de stele. Un zgomot alb în creier, apoi lumea s-a înclinat şi s-a întunecat.

•

Mi-am recăpătat cunoştinţa într-o ambulanţă, doar câteva secunde. Capul îmi zvâcnea. Am ridicat mâna şi am simţit un bandaj. Degetele mi s-au umezit de sânge. Jake era acolo. La fel şi detectivul Salvo.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

Dar n-am rămas trează destul timp pentru a auzi răspunsul.

•

Tineri în halate verzi mergeau grăbiţi pe coridorul unui spital aglomerat. Am auzit un apel de urgenţă în difuzoare şi am simţit

miros de bandaje şi dezinfectant. Jake mă ţinea de mână şi se uita în ochii mei. Era foarte îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Ai leşinat. Nu te-am prins la timp şi te-ai lovit cu capul de trotuar. Ai o...

Apoi a dispărut.

•

Când m-am trezit din nou, era întuneric şi linişte. Se auzea sunetul discret al unui monitor cardiac şi au trecut câteva secunde până mi-am dat seama că eu eram pacienta monitorizată. Cearşafuri scorţoase, mirosind a dezinfectant, saltea tare, bare de metal în jurul meu. O rază de lumină intra prin uşa întredeschisă şi, când ochii mi s-au obişnuit, am văzut în faţa mea o siluetă aşezată pe un scaun. Puteam s-o recunosc oricând.

— Tată?

— Ridley, a şoptit el, ridicându-se repede şi venind la mine. Cum te simţi, îngeraş?

— Mă doare capul.

Şi-a pus mâna pe fruntea mea.

— Sunt sigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, ai căzut şi te-ai lovit cu capul de trotuar. Ai o contuzie urâtă şi ai pierdut mult sânge.

Am încercat să-mi amintesc cum căzusem şi în aceeaşi clipă toate evenimentele din ultima zi au năvălit peste mine: ferestrele restaurantului explodând într-o ploaie de cioburi, biserica, dispariţia lui Ace, biroul lui Alexander Harriman.

— Tată, am scâncit, atât de multe minciuni.

Tata a oftat şi a tras scaunul lângă pat. S-a aşezat greoi şi şi-a sprijinit bărbia în palmă. Când şi-a ridicat din nou faţa spre mine, am văzut că plânsese. Imaginea asta m-a înspăimântat. Faţa pe care o căutam întotdeauna când aveam nevoie de consolare era răvăşită.

— Tată, cine sunt eu?

Am încercat să mă ridic şi mi-am dat seama după balansul camerei că nu aveam nicio şansă. Tata a clătinat din cap.

— Eşti Ridley, Ridley a mea. Mereu ai fost.

Am recunoscut adevărul din cuvintele lui. Dar nu era tot adevărul, şi amândoi ştiam asta.

— Gata cu minciunile, tată.

— Nu e o minciună, a izbucnit el, aproape ţipând. Eşti fiica mea.

Ştiam că dacă ar fi putut, ar fi încercat să arunce mantia negării peste amândoi. Dar nu avea niciun rost. Nu mă mai cuprindea. Crescusem.

— Sunt Ridley, tată, dar n-am fost totdeauna. Odată am fost Jessie Amelia Stone, fiica Teresei Stone. Femeia care a murit din cauza aşa-numitului Project Rescue.

S-a uitat la mine complet lipsit de expresie. În jurul ochilor avea riduri pe care nu le văzusem înainte. Pielea de pe mâinile lui părea uscată ca hârtia. Erau mâinile unui bătrân. Şi-a acoperit faţa cu ele.

— Nu, a şoptit printre degete.

— Ştiai, tată? Ştiai ce făceai?

A scuturat energic din cap.

— Nu, a zis pe un ton hotărât. Ţi-am spus tot ce ştiam despre Project Rescue. Chiar dacă făceau ceea ce susţin poliţiştii că făceau, eu n-am ştiut nimic. Mă cunoşti, Ridley. Ştii că n-aş face niciodată aşa ceva. Ştii, nu-i aşa?

Nu, nu ştiam dacă puteam să-l cred. Acesta era cel mai rău lucru. Nu mai aveam încredere în nimeni. Toţi îşi urmăreau scopurile, bune sau rele, toţi aveau motive să-mi ascundă adevărul.

— Atunci cum am ajuns la tine, tată? Dacă nu ştiai, cum am devenit Ridley Jones?

S-a uitat la mine cu o tristeţe profundă. Era copia perfectă a expresiei lui Max din noaptea când tata închisese uşa biroului în urma lor.

Uşa rezervei s-a deschis complet şi a intrat mama. Părea mai puternică decât tata, mai rezervată. Avea ochii uscaţi şi un zâmbet vag pe buze. Nu ştiam de cât timp asculta şi nu ştiam cât de mult ştia. M-am uitat la ea şi mi-am amintit de fluturele din Union Square. S-a oprit lângă pat şi a pus o mână rece şi uscată pe fruntea mea, ca şi cum instinctul matern îi dicta să-mi verifice temperatura.

— E timpul, Ben. Ridley are dreptate. Gata cu minciunile.

A continuat să mă privească, dar n-am reuşit să descifrez nimic pe faţa ei. Tot ce puteam gândi era cât de diferită era faţă de mine. Nu semăn deloc cu ea.

— Nu, Grace. Am promis, a contrazis-o el, aproape în şoaptă.

— Max a murit, a spus mama pe un ton dur, şi cuvintele au căzut între noi ca o piatră.

Mi s-a părut că tonul ei îl speriase pe tata.

— Nu vreau să mai păstrez secretul ăsta, a continuat ea. Deja a făcut prea mult rău. Dacă am fi fost cinstiţi de la început, Ridley n-ar fi trăit niciodată un asemenea coşmar.

Umerii tatei s-au lăsat. A clătinat din cap.

— Poate că ai dreptate.

TREIZECI ŞI UNU

Credeam că îmi vor povesti despre Project Rescue, despre implicarea lor în planul lui Max, despre complicitatea lor sub o formă sau alta. Credeam că îmi vor povesti cum fusesem răpită din casa Teresei Stone şi vor recunoaşte că mă cumpăraseră şi mă crescuseră ca şi cum aş fi fost fiica lor naturală. Credeam că vor încerca să-mi arate de ce era mai bine aşa, de ce era cea mai bună dintre toate soluţiile posibile. Dar ei păstraseră alte secrete.

— În primul rând, Ridley, vreau să înţelegi că tatăl tău n-a avut nicio legătură cu Project Rescue, a început mama. Nu-mi pasă ce spune detectivul tău particular. Trebuie să crezi că nu ar accepta cu bună ştiinţă să fie complice la răpire sau la crimă, indiferent de circumstanţe. I-a îngrijit pe copii, a semnalat un abuz potenţial, dar n-a fost niciodată un accesoriu al unei asemenea uneltiri.

Nu am spus nimic. Doream din tot sufletul să o cred, iar afirmaţiile ei nu contraziceau nimic din ceea ce ştiam despre tata. Dar îmi era dificil să-mi imaginez că nu avusese nici cea mai mică idee despre ce era în realitate Project Rescue. Şi, bineînţeles, nu puteam trece cu vederea faptul că amândoi mă minţi- seră ani în şir. Pur şi simplu nu mai eram sigură de ei, de convingerile lor, de judecăţile lor, aşa cum fusesem cu o săptămână în urmă.

— Ridley.

Mama voia să fiu de acord cu ea. Am fost, doar ca să continue.

— Nu aşa ai ajuns la noi.

— Atunci cum?

— Prin viaţa lui Max s-au perindat în permanenţă o mulţime de femei uşoare, şi la început nimeni n-a crezut că Teresa Stone n-ar fi una din ele. Era tânără, era frumoasă, lucra la recepţie în biroul lui din Manhattan. N-a durat mult până când i-a atras atenţia şi a invitat-o în oraş. Evident, ea a acceptat. Nimeni nu putea să-i reziste lui Max, avea farmec, avea bani, le făcea să viseze stelele de pe cer. Între noi fie vorba, nici măcar nu m-am

deranjat să ţin minte numele lor. Cred că Teresa a fost singura, în afară de Esme, cu care s-a întâlnit de mai multe ori.

— Am ştiut imediat că era altfel, a intervenit tata. Avea o anumită bunătate care îl atrăgea pe Max, o anumită decenţă. Era diferită de celelalte.

Mama i-a aruncat o privire aspră.

— Scuze, a zis el.

O văzuseră prima dată la o petrecere de Crăciun, apoi Max a adus-o la cină în casa lor. Ceva mai târziu, a dus-o la Metropolitan, la *Boema,* iar după spectacol au luat masa împreună cu părinţii mei la „21”.

— Era tăcută, şi-a amintit mama, şi în mod limpede intimidată. Lojele de la Met, trataţia specială a lui Max de la „21”. Nu ştiu de ce, dar mi-a plăcut. Nu lua nimic de-a gata şi nu era cu nasul pe sus, de parcă totul i s-ar fi cuvenit, cum erau celelalte amice ale lui Max.

A pus un accent puternic pe cuvântul „amice”, comunicându-ne astfel foarte eficient dispreţul ei.

— Mă rog, ne-am spus: Perfect, poate asta e. O prietenă adevărată, nu una închiriată, la propriu sau la figurat.

Mama fusese totdeauna puţin răutăcioasă.

— Dar apoi a dispărut. N-am mai văzut-o. Am întrebat de ea, deşi Max ne interzisese categoric să facem asta. Ne-a spus că nu aveau aceleaşi interese... O explicaţie vagă, în sensul ăsta. Dar era mai mult decât atât. Noi două am vorbit despre asta, Ridley.

Mi-am amintit de discuţia despre Esme şi de tot ce-mi spusese mama despre Max atunci.

— Un bărbat ca Max, a intervenit tata, care a trecut prin ani şi ani de abuzuri, care a văzut şi a îndurat multe, devine un singuratic, nu poate iubi cu adevărat. A fost destul de inteligent ca să-şi dea seama care îi sunt limitele şi nu s-a însurat niciodată.

M-am gândit la parada lui de femei, la aura lui de singurătate, la amestecul straniu de invidie şi dragoste din privirea lui atunci când se întâlnea cu părinţii mei. Cioburile împrăştiate ale vieţii mele, cele pe care le crezusem pierdute pentru totdeauna, începuseră să se lipească.

— Ce vrei să zici, tată? Că o cunoştea bine pe Teresa Stone dar a acceptat să-i fie răpit copilul?

Părinţii mei au schimbat o privire.

— Nu chiar, a zis mama, examinându-şi unghiile.

Am reuşit să mă ridic, dar cu mare greutate. Tata a sărit să mă ajute. Capul îmi era ca un balon umplut cu heliu. Camera se învârtea ameţitor.

— Max şi Teresa s-au despărţit, a continuat mama. Ea şi-a dat demisia şi a găsit de lucru în altă parte. N-am mai văzut-o de-atunci.

A oftat din greu şi s-a dus la fereastră.

Trăgeau de timp, dar nu am insistat. Nu sunt sigură că eram mai nerăbdătoare decât ei să aud povestea până la capăt.

— Doi ani mai târziu, a apărut la clinica Little Angels cu un copil. O fetiţă de aproape doi ani, a zis tata. Am recunoscut-o imediat, dar ea nu mă mai ţinea minte. Nu voiam s-o fac să sufere mai mult decât suferea deja, aşa că nu i-am reamintit că eram prietenul lui Max. În următoarele câteva luni s-au petrecut nişte incidente care m-au alarmat.

— I-a rupt mâna lui Jessie... Christian Luna.

— Ai aflat, deci.

— Mi-a spus chiar el înainte să fie împuşcat.

Am luptat împotriva lacrimilor şi a valului de oboseală.

Tata s-a încruntat brusc.

— Am discutat cu ea, a continuat el. Mi-a promis că Luna nu va mai călca pe la ea de-atunci încolo şi am trecut cu vederea incidentul.

— I-ai spus lui Max?

Tata a clătinat din cap.

— Nu. Nu puteam. Aş fi încălcat regula confidenţialităţii dintre doctor şi pacient.

— A aflat, într-un fel sau altul, am zis.

— Nu ştiu, Ridley.

A oftat şi s-a uitat în altă parte.

— Tot ce ştiu este că ne-am trezit cu ea acasă, câteva săptămâni mai târziu. Cu micuţa Jessie Stone.

A făcut o pauză şi mi-a mângâiat uşor mâna.

— Cu tine.

— Cu mine?

— Ridley, a spus el, răguşit şi cu ochii înceţoşaţi, nu sunt tatăl tău biologic, ştii asta. Dar nici Christian Luna nu este. Poate credea sincer că eşti fiica lui, poate că Teresa l-a minţit.

Am clătinat din cap.

— Atunci cine...?

— Ridley, dragă..., a zis mama, ridicându-se în picioare. Eşti fiica lui Max.

M-am uitat în ochii ei şi am înţeles că spunea adevărul. Am auzit vocea lui Max în minte: *Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.* Şi am început să plâng pentru că pricepusem în sfârşit ce voia să spună.

•

Max venise la ei seara târziu, după miezul nopţii, neanunţat. Venise cu o fetiţă. Copilul lui, le-a spus, cu o femeie pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Fetiţa cu ochi negri uriaşi se agăţa de el şi plângea încet, tresărea la orice mişcare, la fiecare zgomot.

— Dumnezeule! E fetiţa Teresei Stone, a zis tata, luând-o din mâinile lui Max. Am tratat-o la clinică.

Max s-a uitat la el lipsit de expresie. Fruntea îi lucea de sudoare.

— Ştiai că am o fiică?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu mi-am dat seama că e fiica ta.

Max s-a dus la bucătărie, şi-a masat tâmplele şi s-a aşezat pe un scaun. Jessie îl trăgea pe tata de o ureche, gângurind încet.

— Ben, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Teresa a murit. A fost omorâtă în casa ei.

Vorbise aproape în şoaptă. Fetiţa a început să plângă şi mama a luat-o în braţe şi a dus-o în altă cameră ca s-o liniştească.

— Cum? Când? a strigat tata, şocat.

— Ce mai contează?

— Ce mai contează? a repetat tata, neîncrezător. Max, ce naiba se întâmplă?

— Nu pot creşte copilul, Ben. Ştii asta.

— Stai puţin, Max. Hai să revenim. Cum a ajuns fetiţa la tine?

— M-a anunţat poliţia. Teresa a trecut numele meu pe certificatul de naştere. Am luat-o de la Serviciul de Ocrotire a Copilului.

— Era o minciună, l-am întrerupt eu pe tata. Teresa Stone a fost ucisă, dar Jessie n-a mai fost găsită.

Tata m-a aprobat cu un semn.

— Ai dreptate, numele lui Max nu apare pe certificatul de naştere original. Teresa n-a scris nimic în rubrica pentru numele

tatălui, deci poliţia nu putea să-l anunţe. Până ne-am dat seama de asta, a fost prea târziu.

— Cum adică, prea târziu?

Tata a dat din cap.

— Când te-am luat de la Max în noaptea aceea, am acceptat tot ce ne-a spus fără să-i mai punem întrebări.

— De un an şi jumătate încercam să facem un copil, iar apariţia ta a fost ca un răspuns la rugăciunile noastre, mi-a explicat mama.

Acum stătea în partea opusă a rezervei. Era întuneric acolo, nu puteam să-i văd faţa.

— Bine, dar când v-aţi dat seama că Max minţise, că Jessie fusese răpită şi că nimeni nu ştia cine a ucis-o pe Teresa Stone, aţi tăcut pur şi simplu?

— Ne-am îndrăgostit de tine imediat. Când am înţeles că Max ne era dator cu nişte explicaţii, încălcasem deja nişte reguli, a zis tata.

Părea aproape timid.

— Ce fel de reguli?

— Cu ajutorul unor cunoştinţe de-ale lui Max, te-am înregistrat drept un caz de la Project Rescue, un copil abandonat fără acte. Am obţinut alt certificat de naştere şi altă carte de asigurări sociale.

— Şi aşa ai devenit Ridley Jones, a încheiat mama zâmbind, de parcă mi-ar fi spus finalul fericit al unei poveşti de adormit copiii.

— Şi aşa Jessie Stone a dispărut, am spus. Până când l-am salvat pe Justin Wheeler.

Nimic nu părea adevărat în povestea lor. Era în ea o notă falsă pe care nu o puteam ignora, şi prea multe întrebări. Cum aţi putut lua un copil în toiul nopţii de la prietenul vostru fără să-i puneţi nicio întrebare? Nu vi se pare o coincidenţă uriaşă faptul că Jessie, fiica lui Max, a ajuns să fie îngrijită de doctorul Benjamin Jones, cel mai bun prieten al lui Max? Dacă Ben nu şi-a dat seama că Jessie era fiica lui Max şi numele lui Max nu figura pe certificatul de naştere, cum a aflat Max de Jessie? El a pus la cale răpirea lui Jessie în noaptea aceea? El a aranjat ca Teresa Stone să fie ucisă? Dar întrebările se îngrămădeau una peste alta şi, aproape un minut, nu m-am putut hotărî să le rostesc. Răspunsurile puteau fi oribile.

Se uitau amândoi la mine, iar eu nu ştiam ce să le spun.

— În concluzie, aţi luat copilul şi i-aţi promis lui Max că o să-l creşteţi ca pe copilul vostru. Aţi falsificat actele ca să-i îngropaţi definitiv adevărata identitate. Nu v-aţi întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu mama ei, cum a murit?

— Ba da, ne-am gândit că a omorât-o Christian Luna. Era urmărit. Copilul nu avea alte rude în afară de Max. A încheiat ridicând din umeri: Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu o luam noi? Ar fi ajuns într-un orfelinat. În cel mai bun caz ar fi adoptat-o nişte străini.

— Dacă Max o păstra, ar fi crescut-o doicile, a adăugat mama.

Avuseseră o viaţă întreagă la dispoziţie să găsească justificări pentru faptele lor. Nu mă simţeam însă înclinată să-i judec. Cum aş fi putut? Dacă minţiseră şi încălcaseră legea, dacă ignoraseră toate lucrurile suspecte din seara apariţiei mele în casa lor, o făcuseră pentru Jessie. Pentru mine.

— De ce nu mi-aţi spus pur şi simplu adevărul? De ce nu m-aţi crescut ca pe un copil adoptat? Mii, milioane de oameni fac asta, nu este interzis prin lege.

— Max a fost implacabil, n-a vrut să afli niciodată că el e tatăl tău. N-a vrut să ştii niciodată că nu putea să te crească sau că nu te-a dorit.

— Şi n-a vrut să răscolesc vreodată trecutul. N-a vrut să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu Teresa Stone, nici să pun întrebări despre Project Rescue.

— Project Rescue nu are nimic de-a face cu asta, a intervenit tata cu severitate.

Nu ştiu cum reuşise să spună aşa ceva. Pe de altă parte, vedeam limpede că asta credea. Că avea nevoie să creadă. Dar prima din multele întrebări urâte a scos capul din mocirlă.

— Dacă numele lui Max nu era pe certificatul de naştere şi nu poliţia l-a anunţat, cum a ajuns Jessie la el în noaptea aceea?

S-au uitat unul la altul, apoi amândoi la mine.

— Are vreo legătură cu crima? am întrebat, cu voce spartă.

— Nu, a zis tata. Bineînţeles că nu.

— Atunci cum? Cum a ştiut de mine? Cum am ajuns la el?

Tăceau amândoi. În cele din urmă mi-a răspuns mama, aproape în şoaptă.

— Nu l-am întrebat niciodată, Ridley. Ce rost ar fi avut?

Negarea, moştenirea familiei mele. Dacă nu pui întrebări, adevărul nu te va incomoda niciodată.

Am încercat să analizez informaţia, dar creierul meu obosit nu m-a ajutat deloc. Ben şi Grace nu erau părinţii mei. Tatăl meu era Max. Mama fusese ucisă. Max avea – posibil, probabil – legătură cu asta. Fusesem mai mult sau mai puţin răpită. Certificatul meu de naştere şi cartea mea de asigurare socială erau false. Pricepusem tot, dar informaţiile nu aveau niciun impact asupra mea.

V-aţi fi aşteptat de la mine să mă înfurii, să-i calc în picioare pentru toate minciunile şi toate greşelile – toate *crimele* – pe care le comiseseră. N-am făcut nimic. M-am întins din nou pe pat. Nu mai aveam nicio lacrimă în mine. Eram amorţită, poate din cauza analgezicelor. M-am întrebat dacă puteam să mai fac rost de altele. Eventual o provizie pe viaţă.

M-am uitat la oamenii din faţa mea şi am încercat să-mi imaginez că nu erau părinţii mei. Îmi era imposibil să accept. Mi-am spus că nu sângele ne leagă, ci experienţele comune. Teresa Stone era o străină pentru mine, o străină nefericită care avusese parte de un sfârşit groaznic şi nedrept. Mă durea inima pentru ea şi pentru tot ce îndurase, dar era la fel de îndepărtată şi de ştearsă ca fotografia care declanşase evenimentele. Cât despre Max, aveam nevoie de timp, de mult timp ca să mi-l imaginez în postura de tată – tatăl meu ratat. Era unchiul cel bun, omul pe care-l iubisem toată viaţa. Incredibil, nu puteam să strâng în mine niciun strop de furie împotriva lui, nu puteam să-l acuz pentru ce făcuse şi pentru ce bănuiam că făcuse. În orice caz, nu acum. Va veni vremea şi pentru asta. Cu toată jovialitatea lui, Max avea rădăcinile înfipte într-un tărâm al suferinţei. Cu toată bogăţia lui, emoţional era sărac. Poţi să judeci aşa ceva? Poţi să dispreţuieşti un om pentru ce nu are? Unii pot. Eu nu.

— Şi Ace?

— Ce-i cu el? a zis tata.

— E fiul vostru?

Mi-a făcut semn că da.

— Ace este fiul nostru, copilul nostru biologic.

M-am gândit câteva clipe.

— Ştie că eu nu sunt copilul vostru biologic?

— Ne-a auzit pe mine şi pe Max vorbind într-o zi, am fost neglijenţi şi a tras cu urechea. Dar problemele începuseră cu mult înainte. De fapt, cred că intrase în biroul meu să şterpelească nişte bani. Când Max şi cu mine am intrat, s-a ascuns într-un colţ şi a ascultat tot.

Am râs fără să vreau.

— Atunci de ce paştele mă-sii a ajuns o epavă?

— Ridley, a zis mama, care se încordase vizibil când auzise numele lui Ace, ai grijă cum vorbeşti.

Să am grijă cum vorbesc. Vă vine să credeţi? Nu sunt în stare să renunţe niciodată la dădăceală, nu-i aşa? Ben şi Grace erau părinţii mei şi vor fi întotdeauna. Asta nu se va schimba.

— Unde e?

— E internat la reabilitare. Nu-l pot ţine cu forţa acolo, dacă vrea să plece vor fi obligaţi să-i dea drumul.

În mod normal, aş fi fost disperată, m-aş fi întrebat de o mie de ori dacă va rămâne la clinică sau se va întoarce pe străzi. Dar o parte din mine se îndepărtase de Ace. Asta nu înseamnă că nu-l mai iubeam la fel de mult sau că nu-i doream tot binele din lume. Dar înţelesesem în sfârşit că, indiferent ce-aş fi făcut, nu-l puteam controla. Până atunci asta încercasem să fac. Sperasem că iubindu-l, ajutându-l, avea să înveţe până la urmă să se iubească, să se ajute singur. Poate că lovitura la cap mă făcuse să gândesc mai limpede.

Tata a oftat.

— Cred că avea impresia că te favorizăm, Ridley. Şi eu, şi Max. Nu a fost niciodată aşa, ştii doar. Am avut mereu destulă dragoste pentru amândoi. Destul din toate.

Îmi spusese acelaşi lucru şi în biroul lui. Era ca o incantaţie pe care o repeta mai mult pentru propria lui linişte sufletească.

— Cu tine a fost totdeauna simplu, Ridley. Simplu de mulţumit, simplu de iubit.

Nu a spus „mai simplu”, dar am auzit asta în tonul lui.

— Hai să nu vorbim despre asta, l-a avertizat mama.

Da, hai să nu stabilim cine a fost favoritul cui şi cum era clasamentul comunicat pe tot felul de căi non-verbale, m-am gândit, dar nu am spus cu voce tare.

I-am aruncat mamei o privire şi ea s-a uitat în altă parte.

Tata stătea lângă mine pe pat, cu mâna pe braţul meu. M-am întors spre el şi am văzut în ochii lui ruşine. Nu ştiam prea bine

ce regretă, dar avea de unde să aleagă. Nu am avut ocazia să-l întreb. Uşa s-a deschis încet şi a intrat Jake. M-am simţit nespus de uşurată. A rămas în prag când l-a văzut pe tata.

— Totul e în regulă?

— Da, am spus. Ei sunt părinţii mei, Ben şi Grace.

Mama s-a ridicat, şi-a pus poşeta sub braţ şi s-a apropiat de pat.

— Ne-am cunoscut, a zis Jake. Am avut o discuţie lungă.

M-am uitat la tata şi mi-a făcut semn că aşa era. Mama a pufnit încet pentru a ne comunica dezaprobarea ei. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Odihneşte-te, draga mea. Mâine dimineaţă o să vezi totul în culori mai frumoase.

Pur şi simplu. După felul în care şi-a îndreptat umerii şi şi-a înălţat capul mi-am dat seama că era convinsă de asta, că va face cumva încât aşa să fie. O invidiam. Ştiam că nimic nu va fi mai puţin îngrozitor mâine dimineaţă. Că drumul din faţa noastră era periculos şi necunoscut. Că era lung, foarte lung.

Tata s-a ridicat şi el şi m-a sărutat pe păr.

— Te iubesc, fetiţo. Îmi pare rău.

O scuză inocentă, de parcă totul fusese o simplă încurcătură caraghioasă care avea să devină curând prilej de glume.

— Şi eu te iubesc, tată, am spus, mai mult din reflex.

Îl iubeam, bineînţeles. Avea dreptate în privinţa unui lucru: eram fiica lui, biologică sau nu. S-a ridicat încet, şi-a luat haina de pe scaun şi l-a salutat rece pe Jake când a trecut pe lângă el. Părea mai bătrân, mai adus de spate, de parcă povara grea pe care o purtase până atunci îşi făcuse în sfârşit efectul.

— Ne vedem mâine, a spus el, întorcându-se în pragul uşii să se uite la mine. O să vorbim despre toate, Ridley. O să fie bine.

— Da, tată.

Dar nu ştiam ce-mi va aduce ziua de mâine. Mi-am dat seama că nu voia să plece, nu voia să mă lase singură cu adevărul şi să nu fie prin preajmă pentru a-l controla. S-a uitat lung la Jake, mesagerul adevărului, şi am văzut în ochii lui furie. Cred că se simţea detronat, de parcă Jake ocupase în viaţa mea locul care ar fi trebuit să rămână veşnic al lui. Niciun părinte nu vrea să renunţe la locul lui în sufletele copiilor, dar mai devreme sau mai târziu trebuie s-o facă, nu-i aşa? A plecat şi lacrimile au izbucnit iar. (Cine ştia că am atât de multe?)

Jake a tras scaunul mai aproape de patul meu, m-a luat de mână şi m-a lăsat să plâng, consolându-mă doar prin prezenţa lui, scutindu-mă de banalităţi.

— Te simţi bine? l-am întrebat pe Jake după ce am reuşit în sfârşit să mă adun.

— Da. Îmi pare foarte rău că nu te-am prins când ai căzut.

— Nu asta am vrut să spun.

A ridicat din umeri şi m-a strâns mai tare.

— Ştiu, dar nu ştiu ce simt acum. Sunt prea multe de lămurit. O să dureze.

Am încercat să-l alin cu un zâmbet, dar a început să mă doară capul. I-am spus tot ce aflasem de la părinţii mei.

— Îmi pare atât de rău, Ridley. Toate minciunile, toată nebunia..., a zis el când am terminat.

La fel ca Jake, trebuia mai întâi să-mi dau seama ce mi se întâmplase. Cu siguranţă nu ştiam ce-mi rezervă viitorul. Viaţa mea, aşa cum o ştiam, fusese literalmente sfărâmată. Dar trăiam, încă eram eu însămi şi era ceva liniştitor în asta. E liniştitor să ştii că atunci când tot ce crezi că te defineşte s-a prăbuşit, reuşeşti să rămâi în picioare.

— Mie nu-mi pare rău, am spus.

S-a uitat la mine, nedumerit.

— Pe pod, am zis, ridicând mâna spre faţa lui frumoasă, m-ai întrebat dacă îmi pare rău că te-am cunoscut. Atunci nu ţi-am răspuns. Nu-mi pare rău.

A zâmbit, s-a aplecat şi m-a sărutat pe buze, foarte încet, foarte delicat. Am văzut o ploaie de stele. Mi-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Ridley Jones... oricare ar fi numele tău.

Am râs, pentru că, oricât de trist şi de groaznic era adevărul, Alexander Harriman avea dreptate. Trăiam, eram vii şi nevătămaţi, ne aveam unul pe altul. Mulţi nu au nici măcar atât.

TREIZECI ŞI DOI

Nu cred în greşeli. Nu am crezut niciodată. Cred în schimb că în faţa noastră se deschid nenumărate drumuri şi e doar o chestiune de alegere pe care din ele vom merge acasă. Nu cred în regrete. Dacă regreţi, înseamnă că nu eşti atent. Regretul înseamnă doar închipuire: ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi acceptat slujba din California, dacă te-ai fi căsătorit cu iubitul din liceu sau dacă te-ai fi uitat mai atent la stânga înainte să pui piciorul pe stradă... sau să nu-l pui. Dar nu ştii niciodată, nu ai cum să ştii. Aş fi putut să irosesc mult timp gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-aş fi văzut pe Justin Wheeler. Şi chiar m-am gândit un timp la asta, dar nu prea mult. Poţi să înnebuneşti gândindu-te aşa.

Erau nerăbdători să mă dea afară din spitalul Mount Sinai. Aveam o poliţă de asigurare care acoperea doar „catastrofele” (asigurările private simt scumpe şi eu nu mă îmbolnăvesc niciodată), şi au fost câteva discuţii aprinse pe tema „Poţi numi catastrofă o contuzie la cap după ce ai leşinat în urma unui posibil atac de panică?” Au fost alte discuţii despre semnificaţia cuvântului şi dacă incidentul sau rezultatul incidentului trebuia să fie mortal pentru a putea fi acoperit. Din moment ce mai puţin de douăzeci şi patru de ore de spitalizare mă costaseră deja peste două mii de dolari, m-am gândit că aş putea să-mi revin mai ieftin în altă parte. Când a intrat Salvo, Jake coborâse să oprească un taxi şi eu mă spălam pe faţă şi tocmai constatam că sunt palidă şi arăt ciudat cu pansamentul de la cap.

— Te dau afară? a zis el.

— Da, deja s-au săturat de mine.

A zâmbit şi s-a aşezat pe scaunul de lângă uşă. Arăta obosit. Am observat nu că se schimbase, purta hainele pe care le purtase şi ieri.

— Acuzaţiile împotriva lui Jacobsen au fost retrase, m-a anunţat el după ce m-am aşezat pe pat.

Mi-a povestit despre semnăturile de pe actele armelor lui Jake, care nu se potriveau cu cea de pe fişa carabinei. Asta,

împreună cu lipsa amprentelor pe armă, demonstra că nu aveau o bază legală pentru a-l acuza.

— Veşti bune.

— Pentru tine şi Jacobsen. Pentru mine înseamnă că mai am o crimă de rezolvat, dar nu şi indicii.

Nu i-am răspuns. Puteam să-i sugerez să verifice lista de clienţi ai lui Alexander Harriman, dar nu aveam de gând să fac asta. Nu puteam.

— A apărut ceva interesant, totuşi, a zis el, uitându-se la mine. Câteva din gloanţele găsite în local au fost trase din arma folosită la crima de pe Arthur Avenue, din Bronx, săptămâna trecută. Ghici cine este suspect principal.

Am ridicat din umeri.

— Un profesionist pe nume Angelo Numbruzio, asociat notoriu al lui Paulie „Pumnul" Umbruglia. Îţi sună cunoscut?

— Cred că da. Am auzit de el la ştiri.

— Avocatul lui este Alexander Harriman.

M-am întors spre el.

— Ce coincidenţă.

— Credeam că vrei să afli ultimele informaţii. Mă rog, cineva care încearcă să facă legătura între anumite evenimente le-ar găsi interesante.

Jake a apărut chiar atunci în uşă, şi expresia lui mi-a arătat că el le găsise interesante. M-am înfiorat. Încă mai căuta dreptate, încă mai dorea răspunsuri?

— Am făcut toate legăturile pe care trebuia să le fac, am spus. Mai ai ceva să-mi spui, domnule detectiv?

S-a ridicat. Am ieşit şi el m-a urmărit pe coridor.

— Dacă mai apare ceva, te caut. Am numărul tău.

— Ar trebui să scap de mobilul ăla blestemat.

A râs şi eu am zâmbit. Era un om bun, dar ştiam că nu va renunţa. Şi nu îmi permiteam întrebările lui, nu când ameninţările lui Alexander Harriman încă se învârteau în capul meu bandajat. Vă dezamăgesc? Vă aşteptaţi să încep o cruciadă, să-i găsesc pe toţi copiii Project Rescue din lume şi să-i duc înapoi la părinţii lor care probabil şi-ar bate joc de ei? Întrebaţi-vă doar atât: Dacă aş pierde totul, dacă aş atârna deasupra abisului, încleştat de ultima fâşie din fosta mea viaţă, dacă singurele rude pe care le-am cunoscut vreodată ar fi

ameninţate cu moartea de un avocat care are clienţi de teapa lui Paulie „Pumnul”, ce aş face? Serios. Ce aţi face?

În taxi, în drum spre centru, m-am sprijinit de Jake. Eram desculţă pentru că, într-un fel sau altul, pantofii mei Nike se pierduseră între venirea şi plecarea mea din spital. Ieşisem de-acolo în şosete.

În faţa ochilor mei se derula un Central Park scăldat în soare. Copacii îşi pierdeau frunzele, oamenii mergeau la pas, treceau pe role, îşi plimbau câinii. O zi obişnuită pentru toată lumea.

— Ştii că nu există nicio dovadă? a zis el ca şi cum gândea cu voce tare. Au fost atenţi. Nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat ceva vreodată.

— Cu excepţia faptului că au dispărut copii. Cu excepţia faptului că tu eşti Charlie şi eu sunt Jessie.

— Da, dar în toată ţara, în toată lumea dispar copii. Sunt mii de cazuri nerezolvate, Charlie, Jessie, Brian, Pamela... Nu am putea face niciodată legătura între ei şi Project Rescue.

Era adevărat. Nu lăsaseră nicio urmă. Reuşiseră cumva să schimbe numerele de asigurare socială şi certificatele de naştere ale copiilor, să le dea alte identităţi. Copiii erau... fantome. Poate că le era mai bine aşa, poate că nu.

— Doar dacă..., a continuat Jake, uitându-se pe geam peste umărul meu.

— Dacă ce?

— Dacă am putea convinge pe cineva să vorbească.

— Cum?

— Nu ştiu. Nu trebuie să ne gândim acum. Hai doar să mergem acasă.

— Jake, părinţii mei...

— Ştiu, Ridley. Nu-ţi face griji. Uită ce-am spus.

Nu i-am răspuns. Eram încă destul de ameţită şi îmi doream doar să mă întind pe un pat. Aveam însă umerii încordaţi şi auzeam semnalul de alarmă, sângele zvâcnind în urechea dreaptă. Ştiam că nu se terminase.

TREIZECI ŞI TREI

Am luat cina cu nedreptatea între noi. A băut un pahar de vin şi a mâncat cu poftă în timp ce noi învârteam spaghetele în farfurii şi abia ciuguleam din salată. Teama ne călcase în picioare, iar acum stătea lângă noi, palpabilă, victorioasă, dar de neatins.

Aproape că nu am vorbit în timpul mesei. În timp ce Jake spăla farfuriile, m-am aşezat pe canapea şi m-am uitat la First Avenue, întrebându-mă unde aş putea să mă mut. Nu suportam nici măcar gândul că m-aş putea întoarce în apartamentul meu. Jake îmi promisese că se duce jos să-mi aducă haine curate, pantofi şi cosmetice după ce terminăm masa. Am aprins televizorul, am apăsat pe *mute* şi am început să mă uit fără prea mare atenţie la scenele tăcute care se derulau pe ecran.

După o vreme, Jake s-a aşezat lângă mine pe canapea. M-am sprijinit de el şi am stat aşa o vreme, ascultând zgomotul străzii. Prea multe cuvinte nerostite erau suspendate între noi, tăcerea nu era deloc plăcută. Auzeam rotiţele din mintea lui învârtindu-se şi sunt sigură că şi el le auzea pe ale mele.

— Poţi să uiţi? l-am întrebat în cele din urmă. Poţi să te mulţumeşti cu ce ştim şi să mergi mai departe?

A tăcut aproape un minut.

— Tu poţi?

— Cred că trebuie, am spus, deşi nu eram sigură deloc. Chiar tu ai spus-o. Nu există nicio dovadă, nicio pistă pe care s-o urmăm.

— Ba da. Dacă cineva ar vorbi, dacă cineva ar recunoaşte ce s-a întâmplat. Dacă am putea obliga pe cineva să-şi asume responsabilitatea pentru Project Rescue.

— Pe cine?

— M-am gândit şi la asta. Tatăl tău susţine că nu ştia nimic despre partea ilegală a Project Rescue. Dar cineva îi marca pe copii. Cineva care lucra cu el, poate?

M-am întors spre el. Îşi ţinea capul plecat, de parcă nu avea curaj să se uite în ochii mei.

— N-ai spus că mama lui Zack a lucrat ani de zile cu tatăl tău?

— Esme?

— Am văzut numele ei pe fiecare dosar.

M-am gândit la Esme, la seara aceea în apartamentul lui Zack, la discuţia despre Max. *Aş fi făcut orice pentru el,* spusese ea. Ce făcuse?

— Ridley, poate o convingem să stea de vorbă cu noi. Cine ştie, dacă te iubeşte poate ne va spune ce ştie despre Project Rescue.

Mi-am adus aminte cum se purtase în apartamentul lui Zack. Nu ca o femeie pregătită să vorbească despre trecut. În niciun caz.

— Vrei să ne riscăm vieţile pentru asta, Jake?

Nu şi-a ridicat privirea.

— Tu ai o viaţă, Ridley, a zis el încet. Eu nu.

Afirmaţia lui m-a durut surprinzător de tare. Cred că în adâncul sufletului speram că ne vom clădi o viaţă împreună, un viitor. Speram că nu-mi trebuia mai mult pentru a lăsa totul în urmă. Dar eu, spre deosebire de el, ştiam răspunsurile la întrebările mele. Ştiam ce se întâmplase cu Jessie şi cu Teresa Stone. Ştiam ce se întâmplase cu Christian Luna. Ştiam cine fusesem şi cine devenisem. Jake încă era un orfan, un oarecare. Nu se mulţumea cu un loc lângă mine.

Am înţeles ce alegere trebuia să fac. Dacă l-aş fi ales pe Jake, aş fi ales adevărul, indiferent cât de dureros, cât de urât, cât de periculos era. Dacă aş fi ales să tac şi să-mi protejez familia, aş fi ales minciuna frumoasă, familiară, faţada. Aş fi ales o lume în care trecutul meu ar fi devenit, de-a lungul anilor, un monstru din Loch Ness sau un Bigfoot, o creatură mitică pe care cineva pretinde că a văzut-o odată, dar în care nimeni nu crede cu adevărat.

Nu aveţi prea multă încredere în mine, sunt sigură. Nu am făcut cele mai nobile alegeri. Jake m-a împins de-a lungul drumului, m-a convins să pun întrebările care ne-au adus aici. I-am simţit privirea aţintită asupra mea şi, când i-am întâlnit-o, am ştiut. Eram deja aliaţi. În ziua în care am stat acolo şi l-am ţinut de mână, ne-am început călătoria spre marginile realităţii mele. Ajunşi pe marginea prăpastiei, nu mai aveam încotro şi trebuia să ne aruncăm în gol.

— Era acolo, la Zack. Ştie ce s-a întâmplat. Cred că ştie. Mi-a spus că răscolesc trecutul, că nu va fi bine pentru nimeni.

Jake s-a aplecat spre mine.

— Cât de mult crezi că ştie?

— Habar n-am. Nu mi-a spus mare lucru, dar în mod sigur e implicată. Cred că şi Zack ştie ceva. L-a împiedicat să-mi spună tot ce ştie despre Project Rescue.

— Dacă ea a trimis informaţiile despre copii, ştie măcar pe cine a ales pentru Project Rescue, a zis Jake. Şi poate ştie cum a aflat Max de existenţa ta.

— Vrei să spui că s-ar putea să ştie dacă Max e vinovat de moartea Teresei Stone.

Jake s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat brusc şi a dispărut în spatele meu. Mi-am dat seama că nu la mine se uitase, ci la televizor. „Cadavrul celebrului avocat Alexander Harriman şi al unui bărbat neidentificat au fost găsite azi în biroul lui Harriman din Central Park West. După toate aparenţele, este o execuţie în stil mafiot”, l-am auzit pe crainicul de la ştiri, un tip cu o figură severă, după ce Jake a dat sonorul mai tare. În fundal am văzut intrarea în biroul lui Harriman. O targă tocmai era scoasă pe uşă. „Deocamdată poliţia nu a întocmit o listă de posibili suspecţi”, a adăugat crainicul. «Domnul Harriman nu se putea plânge de lipsa duşmanilor», i-a spus un detectiv de la omucideri reporterului nostru aflat la faţa locului, «ne aşteaptă o anchetă grea».”

Jake s-a întors spre mine. Ochii lui erau oglinda inimii mele: uimiţi, temători.

— Aveam o înţelegere cu Harriman, am spus încet. Am o vagă bănuială că tocmai a fost anulată.

•

Nu ne-am fi întors în apartamentul meu dacă nu aş fi avut o mică problemă cu pantofii, ţineţi minte care. De la uşa spitalului până la taxi şi de la taxi în apartamentul lui Jake umblasem în ciorapi. Refuzasem să intru în apartamentul meu în drumul spre cel al lui Jake. Îmi schimbasem şosetele cu o pereche curată de-a lui Jake şi rămăsesem aşa. Am început să regret hotărârea asta când Jake s-a îmbrăcat cu jacheta şi mi-a întins-o pe a mea.

— E clar, nu suntem în siguranţă aici. Trebuie să plecăm.

— Unde?

— Undeva unde n-am mai fost niciodată.

M-am uitat la picioarele mele.

— La naiba, a zis el, îndreptându-se spre uşă. Bine, stai aici.

— În niciun caz. Mergem împreună sau plec aşa.

A oftat şi a dispărut în dormitor. S-a întors cu pistolul pe care-l mai văzusem, l-a pus la centură şi a încheiat jacheta peste el.

— Hai să mergem.

Am coborât repede şi fără zgomot până la etajul meu. La uşă, Jake mi-a făcut semn să tac din gură când i-am dat cheile.

— Ridley!

Şoapta tăioasă ne-a speriat pe amândoi. M-am întors şi am văzut ochiul Victoriei licărind în spatele uşii întredeschise. Mi-am dus degetul spre buze şi m-am apropiat de ea. Nu m-am putut abţine să constat cu surprindere: „Uite că ştie cum mă cheamă!”

— Victoria, nu eşti în siguranţă. Întoarce-te în casă şi încuie uşa.

S-a făcut mai mică şi s-a holbat la mine, înspăimântată. Nu purta peruca şi cele câteva şuviţe cenuşii de pe capul ei aproape chel fluturau din cauza curentului.

— E cineva acolo. În apartamentul tău.

— Câţi sunt? a întrebat Jake peste umărul meu.

— Unul singur, a zis ea şi a închis uşa.

Am auzit zgomotul celor trei broaşte, într-o succesiune rapidă.

Eram gata s-o iau la fugă fără pantofi, dar Jake ajunsese deja la uşă. A împins-o şi şi-a dat seama că nu avea nevoie de cheie. Era deschisă. A intrat încet, cu pistolul în mână, şi s-a lipit de perete. Mi-a făcut semn să rămân pe loc, dar l-am urmat.

În spatele paravanului care separa „biroul” meu de restul dormitorului lampa era aprinsă şi am auzit foşnet de hârtii. Acolo se mişca o siluetă masivă. Nu am intrat în cameră, am rămas la adăpostul peretelui.

— Ţine mâinile la vedere şi ieşi la vedere, a zis Jake.

Vocea lui a bubuit în spaţiul închis. Fusese de-a dreptul înspăimântătoare. Ceva a căzut pe jos cu o bufnitură puternică şi am sperat că nu era laptopul meu. Silueta încremenise.

— Mâinile la vedere sau trag, amice.

Tonul lui fusese categoric şi dur, şi a trebuit să mă întorc spre el ca să mă asigur că nu vorbise altcineva. Părea un ucigaş cu sânge rece. Au trecut câteva clipe, apoi am văzut că degetul lui Jake începuse să apese pe trăgaci. Sunt convinsă că ar fi tras, dar în clipa următoare două mâini s-au ridicat deasupra paravanului.

— Nu trage, a zis o voce pe care am recunoscut-o.

Silueta a ieşit la vedere. Tensiunea momentului se scursese. Frica, furia şi uşurarea s-au amestecat în pieptul meu.

— Ce faci aici, Zack? am întrebat din spatele lui Jake, mirată că eram atât de calmă.

— Încerc să-ţi salvez viaţa, Ridley.

— Cum adică?

— Vă caută... oameni care sunt foarte curioşi să afle ce ştiţi. Încerc să le-o iau înainte.

— Aceiaşi oameni care l-au ucis pe Alexander Harriman? am întrebat.

— Da. Sunteţi în mare pericol, amândoi. Dar eu pot să şterg totul cu buretele. Pot să vă scot teferi din povestea asta.

Faţa îi era o mască de bunăvoinţă. Încercam să cred că vrea să ne ajute, dar îmi era greu să mai am încredere în oameni. Ghiciţi de ce.

S-a apropiat de noi. Jake şi cu mine ne-am dat înapoi.

— Rămâi unde eşti, a zis Jake şi Zack s-a oprit.

— Bine, bine. Ascultaţi-mă doar.

— Te ascultăm, am spus.

— Tot ce trebuie să facă Jake este să dispară. Nimeni nu-l va căuta dacă renunţă la mica lui anchetă. Am bani pentru el, poate să se stabilească în altă parte şi s-o ia de la început. Oriunde în lume, numai aici nu.

A făcut semn spre o geantă de voiaj aşezată pe patul meu.

— Hai, ne-a invitat el, uitaţi-vă.

M-am dus acolo şi am deschis fermoarul. Era plină cu bani. Nici măcar nu mi-am dat seama câţi erau. O mulţime, serios.

— Nemarcaţi. Nu pot fi urmăriţi, a zis Zack.

Am văzut privirea lui Jake oprindu-se o clipă asupra banilor. Am încercat să-i citesc faţa, dar era neclintită şi lipsită de expresie. Ţinea arma îndreptată spre Zack, care încă avea mâinile ridicate.

— Şi Ridley? a spus Jake.

Mi s-a făcut rău când am auzit întrebarea. Era tentat să-i accepte oferta?

— Vor doar garanţia mea că nu va continua să cerceteze problema, că se va întoarce la oamenii care au iubit-o şi au avut grijă de ea şi, atâta timp cât rămâne acolo, nu are de ce să-şi facă griji. Va fi în siguranţă. Familia ei va fi în siguranţă.

— Şi te vor crede pe cuvânt? a zis Jake.

Zack a râs.

— Simt implicat în asta până peste cap şi ei ştiu că mă au la mână. Şi pe mama. Şi ea e implicată, de la bun început. Probabil că v-aţi dat seama deja.

— Deci funcţionează. Copiii sunt încă răpiţi şi vânduţi.

— Nu e nici pe departe aşa de sinistru, Ridley, a zis Zack, defensiv. Salvăm copiii care sunt chinuiţi. Dă drumul la nenorocitul ăla de televizor şi în fiecare zi o să auzi despre vreun animal care a omorât copilul amantei pentru că plângea prea mult, sau de vreo ticăloasă nebună care crede că Dumnezeu îi şopteşte să-şi salveze copiii de la o viaţă de păcat şi să-i înece în cadă. Nu suntem noi criminalii.

— Nu aveţi dreptul să alegeţi în locul altora, a spus Jake. Vocea îi tremura. Avem dreptul să facem alegeri doar pentru o singură viaţă. Fiecare pentru viaţa lui.

— Greşit, l-a contrazis Zack. Dacă toată lumea ar gândi ca tine, Ridley ar fi moartă acum, ucisă de prietenul maică-sii. Nici tu, Jake, nici măcar tu n-ai fi supravieţuit.

— Mama m-a iubit, a zis Jake. Eram iubit.

— Nu e de-ajuns. Mulţi îşi iubesc copiii, dar nu reuşesc să-i ferească de rele. O grămadă de oameni pretind că îşi iubesc copiii şi-i lasă în plata Domnului, îi snopesc în bătaie sau îi omoară.

Exista o logică în argumentaţia lui şi cred că toţi am auzit-o mai devreme sau mai târziu, chiar şi Jake. Dar nu îndrepta nimic. Nu făcea o virtute din faptul că nişte copii nefericiţi erau răpiţi din casele lor şi vânduţi unor familii înstărite. Iar binele făcut astfel nu putea compensa moartea Teresei Stone sau suferinţele lui Jake. Viaţa nu e aşa. Nu avem dreptul să facem astfel de târguri. Nimeni nu are acest drept. Stăteam într-un triunghi ciudat. Jake se uita la mine şi m-am întristat când am înţeles că se întreba care va fi alegerea mea. Mi-am dat seama că m-ar fi lăsat să plec şi nu m-ar fi judecat dacă aş fi ales să mă întorc la părinţii mei. M-ar fi lăsat să aleg siguranţa dacă asta mi-aş fi dorit. Şi chiar dacă mi-o spusese cu voce tare seara trecută, abia acum ştiam, în inima mea, că mă iubea. M-am apropiat de el.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Zack. Nu pot trăi aşa.

A fost surprins şi mi s-a părut că s-a întristat.

— Dar familia ta, Ridley? Dar mama? S-a purtat cu tine ca şi cu propria-i fiică. Ce crezi că o să li se întâmple dacă se află despre Project Rescue? Crezi că va crede cineva că Ben nu a fost implicat?

Nu i-am răspuns. Nu-mi puteam permite luxul să calculez consecinţele alegerilor pe care le făcuseră alţii. Acum îmi făceam griji doar pentru propriile mele alegeri. Şi, aşa cum vedeam eu lucrurile, eram într-o situaţie în care nu aveam şanse să câştig. Nu mă puteam întoarce la părinţii mei. Nu era o opţiune realistă, văzusem tot şi îi văzusem pe toţi într-o lumină prea crudă. V-am spus deja că nu te poţi întoarce în trecut. Dacă plecam cu Jake, consecinţele nu puteau fi anticipate. Puteam răni o mulţime de oameni pe care îi iubeam. M-am dus la şifonier şi mi-am luat o pereche de pantofi, apoi m-am aşezat pe pat lângă sacoşa cu bani şi mi-am legat şireturile.

— Hai să mergem, i-am spus lui Jake, ridicându-mă.

— Eşti sigură? E periculos. Nu ştiu cu cine aveam de-a face şi dacă pot să te apăr.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu.

— Ridley, dacă pleci nu îmi asum responsabilitatea pentru ce ţi se întâmplă, a zis Zack.

Toată îngrijorarea îi dispăruse din glas şi în locul ei rămăsese doar furie oarbă. M-am întrebat dacă îşi dădea seama că era a doua oară în două zile când rostea aceleaşi cuvinte.

— Dacă ţie nu-ţi pasă de familia ta, să ştii că eu o să fac ce trebuie ca să o apăr pe mama.

Am ieşit, lăsându-l acolo, cu mâinile sus. Pe palier, Jake m-a luat în braţe şi m-a sărutat apăsat pe buze. M-am agăţat de el câteva clipe şi, când m-am tras înapoi, am văzut în ochii lui o mare uşurare. Nu mai era singur, acum ştia asta. Am coborât în fugă scările şi Jake s-a îndreptat spre uşă. L-am tras de mână.

— Mai e o ieşire din clădirea asta, i-am spus, şi l-am condus la tunelul lui Zelda.

TREIZECI ŞI PATRU

Am fost inspirată, dar nu destul de inspirată. Am ajuns destul de departe spre est, pe Avenue C, înainte să simţim, mai degrabă decât să vedem că eram urmăriţi. Strada tăcută parcă s-a întunecat şi mai tare şi a devenit mai ameninţătoare când am trecut pe lângă un teren viran plin de gunoi. Am văzut o caroserie de automobil arsă şi câţiva drogaţi îngrămădiţi într-un colţ în jurul unui foc. Mai degrabă am simţit decât am auzit zgomotul slab al motorului unei maşini care ne urmărea cu farurile stinse. Jake m-a luat de mână şi am început să fugim. Alergam cât puteam de repede, aşteptându-ne să auzim din clipă în clipă trosnetul armelor, dar nu s-a întâmplat nimic. Singurele zgomote care tulburau tăcerea erau paşii noştri şi răsuflările noastre şuierătoare. Oraşul parcă încremenise.

Am dat colţul pe Avenue D. Ne-am uitat în jur: nimeni. Am urcat în fugă scara din faţă a unui clădiri dărăpănate şi ne-am strecurat prin spaţiul triunghiular rămas după ce vreun vagabond împinsese bucata de placaj care ţinea loc de uşă. Ajunşi înăuntru, ne-am uitat printr-un geam negru de funingine şi am văzut o limuzină Lincoln Town oprind pe stradă. Bărbaţi cu măşti de schi au sărit din maşină şi jur că inima aproape că mi s-a oprit. Aveam senzaţia că oraşul se mutase pe altă planetă şi toate regulile se schimbaseră. Era ca în *Evadare din New York* sau un film asemănător, numai că noi nu aveam cum să evadăm. Jake mi-a pus mâna peste gură, ca să oprească ţipătul de panică pe care probabil îl simţise.

— Uită-te la mine, Ridley. Fii calmă, fetiţo.

Am dat din cap şi ne-am strecurat împreună printr-un hol care duhnea a fum. Mi-am tras cămaşa peste nas ca să nu mai respir aerul murdar şi să nu tuşesc sau să strănut. Am trecut pe lângă o canapea de culoarea muştarului care era răsturnată pe spate lângă un fişet ruginit, fără sertare. Am început să urcăm pe o scară instabilă care protesta sub greutatea noastră. La primul etaj, ne-am uitat din nou pe fereastră şi i-am văzut, patru siluete negre, înaintând pe stradă din casă în casă, căutându-ne, urcând scările de la intrările clădirilor, uitându-se pe ferestre.

Clădirea în care ne aflam avea doar trei etaje. Când am ajuns sus am văzut că o porţiune din acoperiş căzuse până jos, găurind toate planşeele, iar din punctul în care ne aflam puteam vedea clar intrarea de la parter. Ne-am aşezat pe podea şi Jake şi-a scos arma, s-a întins pe burtă şi a ţintit spre uşa de sub noi. O vreme i-am auzit vorbind între ei pe stradă, apoi s-a făcut linişte. Am aşteptat. A început să plouă. Nu eram protejaţi împotriva ploii.

— Îmi pare atât de rău, a şoptit după câteva minute.

Se uita la mine, aşteptând un răspuns.

— Nu ai de ce.

— Eu ţi-am făcut asta, Ridley.

— Nu, am spus, clătinând din cap.

— Ba da. Dacă nu îţi trimiteam al doilea bilet... Dacă aş fi renunţat, nu am fi aici.

Nu avea niciun rost să gândească aşa, era oricum mult prea târziu. Nu aveam altă cale decât să mergem înainte, să sperăm că vom apuca zorile.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Eu am ales să fiu cu tine aici, în seara asta. Eu.

Şi acesta era adevărul.

S-a întors spre mine şi m-am aplecat să-l sărut. În aceeaşi clipă a tras în ceva din spatele meu. Noaptea tăcută s-a transformat brusc într-o furtună cu fulgere şi tunete, şi ne-am prăbuşit.

Eu am căzut doar un etaj, dar Jake a căzut până la parter. Trupul lui a lovit podeaua cu atâta violenţă, încât am simţit şocul până în măduva oaselor. Cred că o fracţiune de secundă am fost inconştientă, dar vocile m-au trezit instantaneu.

— Ce naiba! Unde au dispărut?

Mi-am dat seama că veniseră de pe acoperişul clădirii vecine.

— Ai grijă, cretinule, podeaua nu e sigură.

Am auzit o bufnitură puternică şi prin găurile din tavan şi din podea a căzut o avalanşă de moloz. Nu puteam să-i văd, dar partea bună a lucrurilor era că nici ei nu mă vedeau.

— Nu trage până nu-i vezi, pentru Dumnezeu. Şandramaua asta o să se dărâme ca o grămadă de rahat.

M-am uitat jos şi l-am văzut pe Jake întins sub mine. Nu se mişca şi am simţit cel mai teribil şoc din viaţa mea. Am început să mă târăsc şi în clipa următoare un fier înroşit în foc mi-a

străpuns piciorul. Durerea a fost atât de intensă, încât abia m-am abţinut să vomit. N-am reuşit să disting rana, am văzut doar gaura din pânza pantalonilor, în schimb am simţit sângele fierbinte care mi se scurgea încet pe picior. Ceva rămăsese acolo, în muşchi, şi cea mai mică mişcare mă făcea aproape să urlu. Dar dorinţa mea de a ajunge la Jake era mai puternică decât durerea fizică. M-am târât spre scară, m-am sprijinit de balustradă şi am reuşit să ajung jos înainte să înceapă din nou ploaia de foc.

M-am lipit în sfârşit de un perete şi gloanţele au ciuruit din nou podeaua şi pereţii în jurul meu. Jake era nemişcat, nu reacţionase deloc la zgomot şi la pericol. Am auzit un trosnet şi o bufnitură, urmate de un geamăt.

— Angelo! Eşti întreg?

— Da, a răspuns o voce cu un accent de New York evident. Am trecut prin duşumeaua asta nenorocită.

M-am folosit de momentul de confuzie ca să ajung la Jake înainte ca gloanţele să înceapă iar să şuiere.

TREIZECI ŞI CINCI

— Şase, îmi şopteşte el.

— Ce?

— Mai ai şase gloanţe.

Îi fac semn că am înţeles şi supraveghez scara. Am auzit vocea lui Zack, deci acum ştiu că el este unul dintre urmăritori, dar tot nu-mi vine să cred. Ne-ar ucide cu sânge rece ca să-şi păstreze secretul, iar la înmormântarea mea ar juca rolul logodnicului îndurerat. Iată-l pe bărbatul cu care tata voia să mă căsătoresc... Mâinile îmi tremură de durere şi spaimă şi furie. Lumini albe au început să-mi danseze în faţa ochilor.

— Încă mai putem să ne înţelegem, strigă el, însă tot nu-l văd.

Ştiu că sunt aproape, aud gemetele scării. Deodată văd un picior, trag şi nu nimeresc. Bubuitura este atât de puternică şi reculul atât de sălbatic, încât scot un ţipăt de groază. Urechile îmi ţiuie. Când pot vedea din nou, piciorul nu mai este acolo. Poate că voi reuşi să-i ţin la distanţă o vreme. Mai am cinci gloanţe, mai sunt patru bărbaţi.

— Nu irosi cartuşele, şopteşte Jake. Aşteaptă până când poţi să ţinteşti în piept. Altfel n-o să nimereşti.

Mă uit la el. Este inert, nu se poate mişca. Îmi dau seama că are dureri îngrozitoare.

— Ridley, te rog, strigă Zack. Nu trebuie să se termine aşa. Oferta mea a rămas valabilă. M-ai iubit odată, nu poţi avea încredere în mine?

Mă uit la Jake şi el se uită la mine. Duce un deget la buze, apoi arată în sus. Îi văd deasupra noastră, cu armele îndreptate în jos. Zack încearcă să mă facă să vorbesc pentru că aşa ceilalţi vor repera ţinta. Zâmbesc şi tac.

— La naiba, spune Zack în cele din urmă.

Când ei încep să tragă, trag şi eu. Gloanţele lor şuieră şi ricoşează din pereţi în jurul nostru, unul loveşte canapeaua, dar nu pătrunde prin cadru. Mă aştept să simt în carne metalul fierbinte. Jake încearcă să mă protejeze cât poate cu trupul lui. Mirosul de praf de puşcă îmi umple nările şi urechile îmi ţiuie atât de tare, încât orice alt zgomot pare o şoaptă. Situaţia ia o

întorsătură ireală, dar nu mi-e atât de frică pe cât ar trebui să-mi fie. Cred că aşa se întâmplă în luptele reale. Sunt atât de înfricoşătoare, încât capacitatea creierului de a percepe pericolul şi de a-ţi transmite spaima se diminuează. Trag un foc. Un bărbat cade greoi pe podea cu un geamăt, însă ceilalţi trei înaintează şi încărcătoarele lor parcă nu se mai golesc. Ţintesc cât de bine pot, dar curând rămân fără gloanţe şi ceilalţi trag mereu în noi. În filme, i-aş fi doborât imediat, dar acum ştiu că nu sunt deloc pricepută la tir. După ce arma s-a golit, o arunc pe jos şi mă agăţ de Jake. Sunt sigură că vom muri aici şi acum. Şi mai sunt sigură de ceva, că nu regret nimic. Mă bucur că nu a trebuit să trec singură prin infern.

Închid ochii şi mi se pare că visez când aud zgomotul unui elicopter şi o lumină puternică inundă camera.

— Aruncaţi armele! bubuie Dumnezeu. Întindeţi-vă pe jos! Mâinile la ceafă!

În haosul de lumină şi zgomot, armele tac. Simt braţele puternice ale lui Jake în jurul meu.

— Ridley, îl aud iar pe Dumnezeu. Ridley Jones, eşti teafără? Eşti acolo?

Şi de frică, de durere sau de uşurare, totul se întunecă.

TREIZECI ŞI ŞASE

E aşa cum v-am mai spus: Universului nu-i plac secretele. Universul lucrează pentru a da în vileag adevărul, pentru a ne conduce la adevăr. Oricât de uşor mi-ar fi fost să accept propunerea lui Harriman şi să plec, Universul nu mi-a dat voie să fac asta. Harriman spunea că Project Rescue evoluase într-un mecanism pe care Max n-a mai reuşit să-l controleze. S-a dovedit că nici Alexander Harriman.

Încheierea. Toţi o căutăm. Căutăm sfârşitul şi, în aceeaşi măsură, începutul. Ce nu s-a sfârşit ne bântuie. Răsare în visele noastre, ni se strecoară în gânduri în momentele de linişte, ca o ghicitoare care ne depăşeşte inteligenţa, un mister care nu se vrea descifrat. Mă gândesc la Teresa Stone, mama mea biologică, încercând să-şi salveze copilul şi pierzându-şi viaţa. Mă gândesc la Christian Luna, la regretele şi neputinţa lui de a se mântui. Mă gândesc la Max, tatăl meu, şi la toate crimele pe care le-a comis în tentativa lui de a-şi găsi liniştea ajutându-i pe alţii. Mă gândesc la părinţi, la feţele copiilor de pe plicurile de corespondenţă şi de pe cutiile cu lapte. Mă gândesc la montajele fotografice oribile, gradate pe vârste – cum ar fi arătat la cinci, şase, zece ani după ce au dispărut – aruncate în cutiile poştale, lipite în localuri. Unii dintre ei meritau să-şi piardă copiii, alţii nu. Dar sunt dispusă să fac pariu că pentru fiecare copil Project Rescue salvat există un suflet chinuit. Pentru Jessie, Christian Luna. Pentru Charlie, Linda McNaughton. Dacă aş fi făcut ce-mi cerea Harriman, cei vinovaţi pentru atâta suferinţă ar fi trăit mai departe liniştiţi. Oameni ca Zack şi Esme ar fi continuat să aleagă în numele altora şi să se joace de-a Dumnezeu cu vieţile altora fără să se simtă nicio clipă vinovaţi. Iar viaţa mea ar fi fost asaltată de fantomele celor pe care nu am reuşit să-i ajut, Jake fiind primul dintre ei.

Apropo de ajutor, Gus Salvo a fost cel care ne-a salvat din clădirea părăsită. Îl pusese sub urmărire pe Angelo Numbruzio pentru asasinarea lui Christian Luna. Când poliţistul care îl supraveghea a descoperit că Numbruzio a luat legătura cu Zack

şi apoi a pornit spre apartamentul meu, Salvo şi-a dat seama cum stau lucrurile... Cam încet, dar măcar la timp.

De pe urma căzăturii, Jake s-a ales cu piciorul drept şi braţul stâng fracturate şi cu un plămân perforat. S-a lovit grav şi la spate, dar toate vertebrele erau intacte. Glonţul care mi-a străpuns coapsa a trecut foarte aproape de artera femurală. Lucrurile mărunte, mai ţineţi minte? Câţiva milimetri în plus şi nu v-aş mai fi spus povestea mea.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa la spitalul St. Vincent, Gus Salvo a fost primul om pe care l-am văzut. Nu era cea mai frumoasă privelişte, dar era în orice caz mai plăcută decât ce văzusem în ultimul timp.

— Unde e Jake? am întrebat cu inima cât un purice, amintindu-mi de ultimele clipe din clădirea părăsită.

— E teafăr, a spus el amabil. Mă rog, se va face bine.

Şi-a tras scaunul mai aproape de mine şi m-a luat de mână. Mi-a vorbit despre gravitatea rănilor lui Jake şi mi-a spus că era aproape de salonul meu.

— Nu-ţi face griji, Ridley. Acum s-a terminat.

M-am uitat la el şi am ştiut că nu era adevărat.

— Atunci de ce eşti aici, Salvo?

A oftat şi s-a uitat pe fereastră.

— Ar trebui să aştept până te simţi ceva mai bine, Ridley. Ştiu că ar trebui, dar...

— Dar?

— Trebuie să ştiu care e poziţia ta în legătură cu povestea asta. Indivizii care v-au urmărit azi-noapte sunt după gratii. Cred că unul din ei l-a împuşcat pe Christian Luna. Mai ţii minte ce ţi-am spus despre Angelo Numbruzio, cum am reuşit să-mi dau seama că a participat la atacul din strada Montague? Apare şi pe o înregistrare video în magazinul de arme din Florida de unde a fost cumpărată arma cu care a fost împuşcat Christian Luna. Fără mărturia ta nu-l putem acuza, nu aşa cum vrem. Dacă vom continua, tot ce are legătură cu trecutul tău, cu Project Rescue, va ieşi la suprafaţă. Ştiu că te temi pentru familia ta, dar sunt dator să-ţi spun că Zack şi Esme Gray negociază o înţelegere cu procurorul. Indiferent de rezultat, totul va ieşi la lumină.

Nu i-am răspuns imediat. Alexander Harriman murise. Evident, înţelegerea pe care o aveam cu el nu era valabilă pentru cei care îl eliminaseră. Încercaseră deja să mă elimine şi

pe mine. Ştiam că nu aveam puterea să mai apăr pe nimeni. Poate că nici n-o avusesem vreodată.

— Voi depune mărturie, Salvo. Voi depune mărturie pentru Christian Luna, dar nu voi spune nimic despre Project Rescue.

Ne-am uitat unul la altul.

— Nu pot să depun mărturie împotriva lui Max sau a lui Esme.

A clătinat din cap.

— Ridley, erai doar un copil. Dacă se ajunge la proces, nu trebuie să depui mărturie. Tu eşti *victimă,* nu martor.

Adevărul m-a izbit în plin. Detectivul Salvo m-a ţinut de mână şi m-a lăsat să plâng. Plângeam pentru Teresa Stone. Plângeam pentru Christian Luna. Plângeam pentru Max. Şi da, plângeam pentru toate cioburile din mine pe care le pierdusem.

•

Mai târziu, în aceeaşi seară, am ieşit şchiopătând din rezervă, trăgând după mine perfuzia cu morfină (motivul pentru care puteam măcar să şchiopătez), şi am plecat să-l caut pe Jake. Asistenta de serviciu a fost amabilă, nu plictisită şi protocolară cum mă aşteptam. M-a aşezat într-un scaun cu rotile şi m-a dus chiar ea la Jake. Era ameţit, dar şi-a ridicat mâna teafără imediat cum m-a văzut.

— Eşti frumoasă, a zis, pronunţând cuvintele cam neclar.

Mă îndoiam în privinţa asta.

— Eşti drogat, am spus şi am început să chicotesc.

Şi eu eram, dar începusem să simt zvâcnete dureroase în piciorul rănit.

Braţul lui stâng şi piciorul drept erau în ghips. Faţa îi era plină de vânătăi, pieptul musculos înfăşurat strâns în bandaje. Nu văzusem în viaţa mea un bărbat mai atrăgător.

— Ar trebui să te întorci în pat, a zis el, luându-mă de mână.

— Aşa o să fac. Vreau doar să ştii că nu mai eşti singur. Mă ai pe mine.

I-am sărutat mâna şi el m-a mângâiat. A zâmbit şi atunci am văzut o lacrimă licărind pe genele lui, dar a clipit repede de câteva ori ca s-o alunge.

— Te iubesc, Jake... sau cum naiba te cheamă.

A început să râdă, apoi a gemut. Am stat cu el până a adormit, ceea ce n-a durat mult. Asistenta m-a dus înapoi în rezerva mea.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Poate vă amintiţi că i-am făcut Lindei McNaughton o promisiune. A durat totuşi mai mult de o lună până când Jake şi cu mine am putut merge din nou pe picioarele noastre. A trecut şi mai mult timp până l-am convins pe Jake să mă ajute să-mi respect promisiunea. Piciorul lui Jake încă nu se vindecase când am închiriat o maşină şi am pornit spre Jersey. Firebird-ul dispăruse. Nu a fost găsit niciodată. Tipul care îl furase şi apoi încercase să mă ucidă – sau să mă sperie, cum susţinea Alexander Harriman – avea un glonţ în cap. Nimeni nu ştia unde lăsase maşina.

— Vino cu mine, a zis Jake, cam palid când am oprit în faţa rulotei.

— Nu ai nevoie de asistenţă. Stai câteva minute singur cu ea, apoi fă-mi semn să vin.

M-a lăsat ascultând la radio „Roxanne” cu Police. L-am văzut cum a şchiopătat în cârje pe alee, am văzut-o pe ea când i-a deschis uşa, apoi au dispărut înăuntru. Am închis ochii şi am încercat să mi-l închipui înconjurat de broaşte ţestoase, spunându-i Lindei McNaughton că el era Charlie, nepotul dispărut cu mulţi ani în urmă. Mi-am închipuit că o văd pe ea, femeia cu păr cărunt şi costum asortat, acoperindu-şi gura cu mâinile, apoi ştergându-şi lacrimile. Mi-am imaginat cum îl îmbrăţişează şi cum el o mângâie stângaci. Aş fi vrut să fiu acolo, cu el. Dar era clipa lor, doar a lor. Voiam să se bucure amândoi de ea.

A apărut în uşă cam după o jumătate de oră şi mi-a făcut semn. M-am uitat la el, aşteptându-mă să văd fericire, dar n-am prea văzut-o. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era destul de bucuros, puţin îmbujorat. Era foarte frig, pământul îngheţase bocnă, copacii negri din jurul parcului de rulote păreau morţi, dar înăuntru era cald. Linda plângea, strângând în mână fotografia pe care mi-o dăduse şi pe care i-o trimisesem prin Jake. S-a ridicat şi m-a îmbrăţişat.

— Nu credeam că vă mai întoarceţi, a spus ea. Niciunul din voi.

Am rămas acolo o vreme. Ce pot să spun? Era ciudat. Erau doi străini. Linda i-a povestit despre părinţii lui şi el a ascultat, atent, concentrat. I-a povestit câte ceva despre primii ani, primii paşi şi primul cuvânt rostit, despre broasca de pluş pe care o lua cu el oriunde se ducea. El zâmbea şi avea reacţiile potrivite. Pe de altă parte, el nu putea să-i spună prea multe, pentru că ea ar fi suferit, aşa că a mai adaptat povestea, s-a rezumat la generalităţi. Am băut un ceai şi în cele din urmă Jake a zis:

— Doamnă McNaughton...

— Te rog, spune-mi bunică, l-a corectat ea, timidă. Sau măcar Linda.

Mi-am dat seama că nu se simţea în largul lui, dar a ascultat-o.

— Bunico, a zis el, râzând stânjenit, acum trebuie să plecăm.

Nu trebuia neapărat să plecăm, dar m-am ridicat odată cu el.

— Sigur, a spus ea, şi am detectat puţină uşurare în glasul ei. Poate reuşiţi să veniţi împreună duminica asta, la cină. Nu prea mai avem rude, dar am o soră căreia i-ar plăcea să te cunoască.

— Şi mie mi-ar plăcea.

A îmbrăţişat-o, şi ea avea lacrimi în ochi când l-a strâns în braţe. A rămas în uşă şi s-a uitat după noi la fel cum se uitase după mine prima dată, făcându-ne cu mâna. Jake a tăcut tot drumul până la autostradă. Am pus mâna pe umărul lui şi l-am scuturat uşor.

— Cum a fost?

A oftat.

— Nu ştiu. Nu aşa cum mă aşteptam. Cred că speram să mă simt mai ataşat de ea.

— Vei fi, l-am liniştit. Ai răbdare.

Am ajuns să cred, cum v-am mai spus, că nu sângele ne leagă, ci experienţele noastre comune. În ciuda tuturor întâmplărilor prin care trecusem, în ciuda tuturor minciunilor, în ciuda tuturor greşelilor de care se făcea vinovată familia mea, rămânea totuşi familia mea. Nu mă gândeam altfel la ei. Nu deveniseră nişte străini. Şi chiar dacă idealul pe care îl hrănisem în imaginaţie s-a dovedit a fi complet fals, sentimentele mele faţă de ei nu s-au schimbat. Puteau fi doar ceea ce erau. Trebuia să mă mulţumesc cu asta.

Am oprit maşina în faţa casei părinţilor mei şi am aşteptat un minut. Iată scena copilăriei mele. Casa era decorată pentru

Crăciun cu ghirlande la fiecare fereastră, iar instalaţia cu beculeţe în formă de lumânări era aprinsă. Prin fereastra boltită am văzut bradul împodobit cu lumânări albe şi fundiţe roşii. Nu voiam să o văd ca pe o faţadă falsă, dar aşa o vedeam. Am sperat că era un sentiment trecător.

— Sunt sigur că nu vor să aibă de-a face cu mine, a spus Jake.

— De ce?

S-a întors spre mine.

— Ţi-am luat acoperişul de deasupra vieţii tale. Şi pe al lor.

— Eu nu văd lucrurile aşa, am zis, apoi am deschis portiera şi am ieşit.

Am mers încet până la uşă, pentru că nu ştiam dacă Jake se va descurca pe porţiunile cu gheaţă. Tata a alergat afară să ne ajute. Mama aştepta în prag, cu braţele încrucişate. Am intrat în casă, apoi am băut cacao cu lapte lângă brad.

Modificasem scenariul vieţii noastre. Nu vi se pare că la fel stau lucrurile în cazul tuturor? Fiecare din noi joacă un rol care i-a fost atribuit, şi atâta timp cât îl respectă, viaţa continuă aşa cum a fost dintotdeauna. Râdem de aceleaşi lucruri, ne certăm pentru aceleaşi lucruri, adunăm aceleaşi resentimente, împărţim aceleaşi amintiri bune şi rele. Când un actor începe să improvizeze, când începe să-şi scrie singur replicile, scenariul trebuie aruncat la gunoi. Ceilalţi nu mai ştiu ce replici să-i dea, se instalează o tăcere stânjenitoare, apoi haosul. În cele din urmă, dacă avem noroc, punem în scenă împreună un nou spectacol. Unul bazat pe prezent, pe onestitate, fluent şi rezistent la schimbare. Noi eram în stadiul de tăcere stânjenitoare. Multe pauze jenante. Multe amintiri comune, în special despre Max, care nu mai puteau fi povestite.

— Jake şi Ridley, a spus tata în timpul uneia dintre tăceri – declanşată de mine când le arătasem un cadou de-al lui Max pentru mama, o balerină din argint cu jupă delicată din cristal, inspirată, cred, dintr-un tablou de Degas –, vreau să ştiţi că nu am bănuit niciodată, nici măcar o secundă, adevărata natură a Project Rescue.

A tăcut câteva clipe. Nu se uita la noi, ci în jos, la cana din mâna lui.

— Am greşit în privinţa ta, Ridley. Suntem vinovaţi de multe greşeli în ceea ce te priveşte, dar nu voi regreta niciodată că te-am luat în noaptea aceea. Nu voi regreta niciodată că am avut

şansa să-ţi fiu tată. Totuşi, este important pentru mine să ştiţi amândoi că n-aş fi luat niciodată parte la răpirea şi vânzarea unor copii. Sub nicio formă.

Jake a dat din cap, politicos, dar ştiam că nu era convins. Eu, în schimb, am ales să-l cred pe tata. Îl cunoşteam foarte bine şi mi-era imposibil să accept că făcuse parte din Project Rescue. Jake nu-l cunoştea la fel de bine şi nu-i era uşor să-l creadă.

— Înseamnă că principala vinovată e Esme Gray? a zis Jake. Ea îi alegea pe copii? Esme i-a spus lui Max despre Jessie?

Asta era una dintre marile întrebări fără răspuns. Alexander Harriman susţinea că uciderea Teresei Stone fusese un accident, punctul în care Max realizase că nu mai controla Project Rescue. Dar cine aranjase răpirea lui Jessie? Cum ajunsese ea la Max? Lipsea o piesă importantă. Şi Esme, singura care putea răspunde, refuza să vorbească.

— Nu ştiu, a zis tata după o pauză lungă. Chiar nu ştiu, Jake.

— Şi nici nu vrei să ştii, a spus Jake, privindu-l în ochi.

Tata a oftat şi s-a uitat în altă parte.

— Sunt sigur că totul va fi explicat. După cum bine ştii, ancheta nu s-a sfârşit.

Am auzit ostilitatea din vocea lui. Am văzut-o şi la mama, care stătea tăcută la capătul îndepărtat al canapelei, prezentă dar absentă, cu o jumătate de zâmbet fals lipit pe buze. Suporta întâlnirea fără să participe la ea. Jake era adevărul pe care nu doreau să-l înfrunte, reflectorul pe care nu puteau să-l stingă. Şi avea de gând să rămână aici. Amândoi îşi doreau să nu se fi întâmplat nimic. Dacă ar fi putut să întoarcă timpul înapoi şi să mă împiedice să-l salvez pe Justin Wheeler, cred ar fi făcut-o. Ar fi ales din nou întunericul.

Vă întrebaţi, probabil: „Dar tu?” Eu ce doream? Aş fi dat timpul înapoi? Nu pot să vă răspund. Aşa cum v-am spus, nu cred în greşeli sau în regrete. Nu cunoaştem celălalt drum, cel pe care nu l-am ales. Nu ştim unde duce.

EPILOG

Un oarecare, un anonim, un *quidam.* Omul care merge prin ploaie după miezul nopţii. Violonistul care cântă în apartamentul vecin. Vagabondul care cerşeşte mărunţiş pe treptele bisericii. Bătrâna care stă lângă tine în autobuz. Nu au nicio legătură cu viaţa ta, dar sunt uniţi cu tine printr-un moment în timp. Toate deciziile şi evenimentele vieţii lor, toate alegerile şi evenimentele vieţii tale v-au adus în acelaşi punct şi în aceeaşi clipă. Gândiţi-vă la asta.

Scriu aceste rânduri în noul meu apartament de pe Park Avenue South, lângă staţia de metrou. Este o mansardă de artist, mare şi aerisită, inundată de lumină, cu vedere spre centrul Manhattanului. Podelele nu scârţâie şi aroma de pizza – de care chiar mi-e dor – a dispărut. Micile neplăceri ale vieţii în East Village... Aici e destul loc pentru amândouă birourile noastre, deşi Jake şi-a păstrat şi atelierul din centru. Acum am o cameră de lucru adevărată, nu doar un colţişor separat de restul dormitorului cu un paravan. Ne-am dorit un spaţiu nou pentru un început nou – împreună. O viaţă nouă, un apartament nou. E logic, nu-i aşa?

Jake şi cum mine începem să o cunoaştem mai bine pe Linda. Începe să facă parte din familie. Puţin câte puţin, Jake află cine au fost părinţii lui, sau cine sunt ei în amintirile Lindei. N-au fost perfecţi, asta e sigur, dar cine este pe lumea asta? Învăţând să-i cunoască, Jake învaţă să se cunoască. Pentru prima oară în viaţa lui nu se mai simte un oarecare, un străin, un *quidam.* Îmi place să cred că am contribuit şi eu la asta.

Ace este la dezintoxicare, de aproape trei luni. Îl văd în fiecare joi. Încep să-l cunosc cu adevărat, tot pentru prima oară. În copilărie a fost eroul meu. Mai târziu, a devenit o parte din mine pe care încercam să o salvez. Acum este doar Ace, fratele meu pe care îl cunosc de când mă ştiu, dar care mi-a rămas străin, parţial din cauza dependenţei lui, parţial din cauza dependenţei mele faţă de ideea pe care o reprezintă el. Mergem împreună la terapie. Mi-a spus că am iubit mereu imaginea lui şi că nu am văzut niciodată omul din spatele ei. Mi-a spus că am

văzut doar amintirile şi visele mele despre el. Cred că are dreptate. Aşa se întâmplă adesea cu cei apropiaţi, îi vedem prin prisma temerilor, aşteptărilor şi dorinţei noastre de a-i controla. Ace s-a angajat într-o bătălie. Nu ştiu dacă va reuşi, dar ştiu că acum nu pot să-l ajut. Pot doar să fiu acolo pentru el, să fiu cinstită cu el şi să-l iubesc pentru ce este, nu pentru ce vreau să fie.

Nu a avut nicio legătură cu întâmplările pe care vi le-am povestit. Singura lui vină este că nu mi-a spus adevărul, dar mi l-a ascuns pentru că ştia cât de tare aş suferi. Mă iubea. Voia să mă apere.

Ace şi părinţii mei au început să negocieze cu prudenţă o nouă relaţie. Deocamdată e o serie de crize şi certuri. E prea multă furie, sunt prea mulţi ani de suferinţă între ei. Fiecare întâlnire de până acum s-a sfârşit cu ţipete şi lacrimi, cel puţin aşa mi-au spus. Dar măcar se întâlnesc în continuare. Tot e ceva, nu-i aşa?

Ruby a dispărut. A venit să-l vadă pe Ace o singură dată, la câteva săptămâni după ce s-a internat, când i-au dat voie să primească vizitatori. A încercat să o convingă să se lase. M-am oferit să-i plătesc cura de dezintoxicare în clinica particulară unde se tratează Ace, dar ea a refuzat. Iar Ace a fost suficient de inteligent să priceapă că nu poţi ajuta un om care nu vrea să fie ajutat. N-am mai văzut-o de atunci. La rugămintea lui Ace, m-am dus în Lower East Side într-o duminică, împreună cu Jake, să vedem ce face şi să-i spunem că Ace o căuta. Plecase. Şi-a strâns lucrurile şi a pornit pe drumul ei. Ace speră că o va revedea.

Speranţa e un lucru bun. Fără ea... Dar speranţa trebuie să fie ca o rugăciune. Trebuie să o îndrepţi spre ceva mai puternic decât tine. Dacă în ultimele câteva luni am învăţat ceva, asta am învăţat: nu avem puterea de a controla, avem doar puterea de a alege. Alegeri mărunte, alegeri importante, puncte în care viaţa noastră se concentrează şi pivotează. Nu ne rămâne decât să facem cele mai bune *alegeri* pe baza experienţei noastre şi să *sperăm* că lucrurile vor ieşi cum dorim.

Părinţii mei şi cu mine o scoatem cumva la capăt. Câteva întâlniri s-au sfârşit cu ţipete. Furia şi tristeţea, pe care le-am evitat în timpul primei noastre confruntări, au izbucnit nu o dată de-a tund încoace. Dar niciunul dintre noi nu s-a întors cu

spatele, nu a rupt legăturile, nu a renunţat. Încă ne despart amintiri dureroase, dar ne iubim şi învăţăm cum să locuim împreună într-o nouă viaţă fără secrete şi fără minciuni. Sunt sigură că atunci când suferinţa se va risipi, relaţia noastră va fi mai puternică pentru că se va baza pe onestitate. Şi sper că părinţii mei vor găsi o cale să-l iubească şi pe Jake, deşi ştiu că în sufletele lor îl acuză pentru tot.

Procesul lui Christian Luna este în curs de desfăşurare. Voi depune mărturie, voi spune ce am aflat de la el, voi povesti cum a murit. Avocaţii acuzării vor folosi declaraţiile mele pentru a dovedi vinovăţia lui Angelo Numbruzio şi a celor de la care primea ordine. În funcţie de rezultatul procesului, procurorii vor decide cum vor acţiona în cazul Project Rescue. Atunci se va hotărî soarta lui Zack şi a lui Esme. Tata va fi obligat să dea explicaţii. Ştiu că e înspăimântat, aşa sunt şi eu.

Nu am mai vorbit cu Zack sau cu Esme. Zack a fost arestat şi acuzat de tentativă de omor. Încerc să nu mi-l amintesc aşa l-am văzut ultima oară, să nu mă gândesc că a încercat să ne ucidă pe mine şi pe Jake. Încerc să nu mă gândesc la viaţa lui distrusă. Avocaţii i-au sfătuit pe el şi pe Esme să nu vorbească cu noi. Înţelegerea pe care au făcut-o cu acuzarea în cazul Project Rescue le interzice asta. Oricum, nici nu vor să ne vadă. Eu vreau să vorbesc cu Esme, vreau să ştiu cine era atunci şi ce ştie despre noaptea când a murit Teresa Stone, despre copiii care au trecut prin clinica Little Angels şi au dispărut. Cred că ea este elementul de legătură, ea are răspunsurile de care eu şi Jake încă avem nevoie. Ce credeţi? S-ar putea să primim răspunsurile pe măsură ce investigaţia se extinde.

Presa a început deja să se delecteze cu noutăţile. *Dateline* a transmis o emisiune despre Max şi presupusa lui implicare în Project Rescue. L-au prezentat ca pe un monstru. Unii chiar asta îl cred. Eu nu. Project Rescue a fost conceput greşit, a avut consecinţe cumplite. Dar Max rămâne Max. De fapt, e mai mult decât Max, e tatăl meu. Am încercat mi-l imaginez în această postură. Nu pot, niciun pic. Încă nu. Ca tată era plin de defecte, era vinovat – în cel mai bun caz – de foarte grave erori de judecată. Ca unchi era perfect, o stea strălucitoare pe firmamentul vieţii mele. Greşesc dacă vreau să păstrez imaginea asta?

Nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când a adus-o pe Jessie la părinţii mei. Nu ştiu cât era de implicat, nu ştiu dacă moartea Teresei Stone a fost sau nu un accident. S-ar putea să nu aflu niciodată dacă tatăl meu este vinovat de moartea mamei mele, dacă moştenirea îngrozitoare de suferinţă şi crime de care Max a fugit toată viaţa l-a ajuns din urmă şi l-a pedepsit. Îmi amintesc adesea ce mi-a spus atunci: *Ridley, probabil că eşti singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.* Era atât de trist. Demonii cu care se luptase toată viaţa veniseră să-l ia. Şi, mai târziu, în aceeaşi noapte, chiar l-au luat. Acasă.

Cei de la *Dateline* m-au sunat şi pe mine, dar atunci am refuzat toate interviurile. Nu şi de-acum încolo. Când va veni timpul, îmi voi aduna tot curajul şi toată puterea pentru a vorbi despre ce s-a întâmplat în timpul procesului lui Christian Luna.

Nu există personaje negative în povestea asta. Nu întru totul. Dacă te gândeşti mai bine, nici în viaţă nu există personaje negative sută la sută. Doar în literatură ne întâlnim cu versiuni îndelung distilate ale binelui şi răului. În viaţă există doar alegeri bune sau rele. Uneori alegerile pot fi judecate numai în funcţie de consecinţele lor. Alteori, nici măcar aşa. Dacă vreţi să-i vedeţi pe Zack şi Esme în roluri de personaje negative, nu vă împiedică nimeni. Poate credeţi că Max este personajul negativ. Toţi erau convinşi că fac un bine, cred eu, bine copiilor, unul altuia, mie. Indiferent cât de greşit gândeau, contează şi intenţia, nu-i aşa?

Dar ce s-a întâmplat cu ceilalţi copii, cu toţi copiii Project Rescue? Am auzit că între timp a fost înfiinţată o linie telefonică specială pentru cei care bănuiesc că au trecut prin Project Rescue. Cred însă că majoritatea nu au nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu ei. Mulţi probabil că nici nu vor să afle. Câţi părinţi ar recunoaşte că au obţinut un copil pe căi ilegale dacă nu ar fi forţaţi să recunoască? Dar cine ştie, adevărul este o tentaţie irezistibilă. Poate că universul îi va împinge pe unii dintre ei spre adevăr, cum a făcut şi cu mine.

În clipa când Jake şi cu mine ne-am luat de mână acolo, în apartamentul lui, am devenit aliaţi. Da, între noi au existat momente de îndoială şi nesinceritate. Şi, cu toate că aceste momente au fost mai critice pentru noi decât pentru alţii, nu sunt chiar atât de diferite de experienţele obişnuite. Nu ne dezvăluim oare încet şi parţial celor pe care începem să-i iubim?

Nu alegem cât să le dezvăluim şi când? Nu ne e teamă că vom fi judecaţi sau respinşi pentru ceea ce suntem, cel puţin la început, până când vom deveni mai intimi şi ne vom simţi mai în siguranţă sub privirile celorlalţi?

Jake şi cu mine avem o politică de onestitate reciprocă totală. Nu e totdeauna *uşor* (de exemplu: „Pantalonii ăştia stau bine pe mine?”), dar este *adevărat.* Şi prefer oricând adevărul, indiferent cât de frumoase şi cât de strălucitoare sunt minciunile.

ÎNCEPUT

virtual-project.eu

mastică